

DON'T SHOOT THE MESSENGER.

Een onderzoek naar verschillen in betekenisgeving
door Nederlanders en Amerikanen aan Amerikaanse legerfilms
met en zonder ondersteuning van het Pentagon.

Student: E.H.W. Haring (316055)
Begeleider: Dr. A. van Venrooij
Tweede lezer: Dr. M. Verboord
Datum: 20 december 2010

Erasmus Universiteit Rotterdam
Faculteit der Historische en Kunstwetenschappen

“In the hands of motion picture makers lies a gigantic obligation, honorable but frightening. We must have the courage and the wisdom to make pictures that are forthright, revealing and entertaining, pertinent to the hour and the unpredictable future.”

Harry Warner (1881 - 1958)

“The motion picture industry could be the most powerful instrument of propaganda in the world, whether it tries to be or not.”

Franklin D. Roosevelt (1882-1945)

“Thirty years from now, when you're sitting around your fireside with your grandson on your knee and he asks you, "What did you do in the great World War II," you won't have to say, "Well... I shoveled shit in Louisiana.””

Generaal George Patton in *Patton* (1970)

“Theorists of cultural imperialism assume that hegemony is prepackaged in Los Angeles, shipped out to the global village, and unwrapped in innocent minds. We wanted to see for ourselves.”

Liebes en Katz (1993)

“When Baldwin said: “We're going to go to Tokyo, and we are going to bomb it!” . That was supposed to be the big statement, but if I heard this, I would be like: “What is this guy talking about? That's the dumbest thing I've ever heard.

Why would anyone cheer for this?”

James (VS) over *Pearl Harbor* (2009)

Voorwoord

“I run on the road. Long before I dance under the lights.”

Mohammed Ali en ondergetekende delen niet veel, maar dit citaat is zeer toepasselijk voor het totstandkomen van deze thesis en het behalen van mijn bul. Met deze bul is de kans dat ik ooit straatarm met mijn laatste centen naar Hollywood vertrek, als acteur ontdekt word en voor een miljoenenpubliek tijdens een Oscar uitreiking een *acceptance speech* mag geven, weer een stukje kleiner geworden. Zodoende neem ik nu graag even de tijd een aantal mensen te bedanken. Mensen zonder wie deze thesis niet tot stand zou zijn gekomen.

Allereerst mijn ouders, voor de mogelijkheid om te kunnen studeren en de support tijdens mijn studie. De Examencommissie van de FHKW, voor de weigering tot het schakelprogramma Media & Journalistiek. Jan Willem Rozema, voor zijn hulp bij de bezwaarbrief tegen deze beslissing, terwijl ik in het buitenland verbleef. De Examencommissie van de FHKW, voor mijn toelating tot het schakelprogramma Media & Journalistiek. Het A.A. van Beek fonds en het Stimuleringsfonds Internationalisering FHKW, voor de mogelijkheid om een bezoek te brengen aan Santa Barbara (VS) waardoor ik het onderzoek een interessant cross-nationaal karakter kon geven. Mijn Nederlandse en Amerikaanse respondenten, wat zou dit onderzoek zijn zonder hun kleurrijke antwoorden op mijn vragen? De 87-jarige dr. Sarno, voor zijn methode waarmee ik uiteindelijk van RSI ben hersteld en mijn thesis heb kunnen schrijven. Mijn vriendin, mijn vrienden, mijn zus en broer, voor hun support tijdens deze periode. Tot slot mijn begeleider Alex van Venrooij en tweede lezer Marc Verboord, voor de begeleiding en goedkeuring van deze thesis. Een speciale dank gaat uit naar begeleider Alex, voor de plezierige en goede begeleiding, zijn hulp bij mijn excursie naar de VS en zijn begrip voor de uitloop.

Lang is er gerend. Nu is het tijd om te dansen.

Emiel Haring

Rotterdam, december 2010

Inhoudsopgave

Samenvatting	6
1. Inleiding	8
2. Theoretisch Kader	15
2.1 Ideologie	15
2.2 De Amerikaanse legerfilm als communicator van een ideologie	19
2.3 Betekenisgeving aan culturele producten	24
2.4 De invloed van nationaliteit bij betekenisgeving	29
3. Methoden	38
3.1 Positionering thesisonderzoek	38
3.2 Onderzoeksopzet	39
3.3 Literatuuronderzoek	39
3.4 Filmfragmenten	40
3.5 Diepte-interviews	45
3.5.1 Respondenten	47
3.5.2 Geldigheid en betrouwbaarheid	48
3.6 Analyse	49
4. Resultaten	53
4.1 Decoderingen	53
4.1.1 Fragmenten van films met ondersteuning van het Pentagon	54
4.1.2 Fragmenten van de film zonder ondersteuning van het Pentagon	72
4.1.3 Representatie van standpunt	84
4.1.4 Conclusie	90
4.2 Authenticiteit	92
4.2.1 Fragmenten van films met ondersteuning van het Pentagon	92
4.2.2 Fragmenten van de film zonder ondersteuning van het Pentagon	100
4.2.3 Conclusie	104

4.3 Voorkeuren en gebruik	106
4.3.1 Nederlanders en Amerikanen	107
4.3.2 Bewonderaars en critici	116
4.3.3 Conclusie	123
5. Conclusie en Aanbevelingen	127
5.1 Respondenten	127
5.2 Beperkingen van het onderzoek	129
5.3 Aanbevelingen voor vervolgonderzoek	130
Bronnen	132
Bijlagen	136

Samenvatting

Amerikaanse legerfilms worden over de hele wereld bekeken. Voor de productie van deze films kunnen filmmakers materiaal en locaties huren via een bureau van het Pentagon in Hollywood. Het Pentagon is echter alleen bereid samen te werken met filmmakers als zij bereid zijn te onderhandelen over de vorm en inhoud van hun film. De films die op deze wijze tot stand komen, bevatten een ideologie die strookt met de ideologie van het Pentagon. Dit is een ideologie, waarbij het Amerikaanse leger positief wordt geportretteerd en de film zo kan bijdragen aan behoud en werving van militair personeel. Van media is bekend dat ze door mensen gebruikt worden om de wereld om hen heen te verklaren. Filmkijkers in de VS en in de rest van de wereld krijgen door het accepteren van deze ideologie op deze manier een positief beeld van het Amerikaanse leger. Echter, de theorieën van Hall (1980) en Griswold (1987) en de empirische onderzoeken van Shively (1992) en Liebes en Katz (1993) duiden op een *active audience*. Griswold (1987) stelt dat culturele betekenissen van Amerikaanse legerfilms niet verankerd liggen in de film zelf, maar 'gefabricerd' worden door de interactie tussen de filmkijker en de film. Hierbij zou de kijker zijn eigen vooronderstellingen of vanzelfsprekendheden gebruiken. Kijkers zouden actieve betekenisgevers zijn en zouden daarmee de mogelijkheid hebben om de ideologische boodschap in een film gedeeltelijk of geheel te weigeren. Theoretici als Gramsci en Hall (1980) stellen dat de beste manier om een ideologie over te brengen is, om dit te doen door in te spelen op dat wat 'natuurlijk' is voor de ontvanger van de boodschap: zijn vooronderstellingen of vanzelfsprekendheden. Deze vooronderstellingen of vanzelfsprekendheden worden onder andere vormgegeven door de nationaliteit van de ontvanger. De verwachting was zodoende dat de positieve portrettering van het Amerikaanse leger op de Amerikaanse groep natuurlijker over zou komen dan op de Nederlanders. Op basis hiervan zou de groep Amerikanen, in vergelijking met de groep Nederlanders, minder kritisch en meer ontvankelijk zijn voor de ideologische boodschap in de films die zijn ondersteund door het Pentagon.

In dit onderzoek zijn middels een *active audience*-benadering de betekenisgevingen van een groep Nederlandse studenten en een groep Amerikaanse studenten aan zes fragmenten van Amerikaanse legerfilms onderzocht. Vier fragmenten waren daarbij van films die zijn geproduceerd met ondersteuning van het Pentagon en twee fragmenten waren van een film die ondersteuning van het Pentagon is geweigerd. Dit thesisonderzoek achterhaalt de verschillen per nationaliteit in de betekenisgeving aan deze Amerikaanse legerfilms door middel van de vraag: *Op welke wijze en in welke mate verschilt de betekenisgeving door Amerikanen en Nederlanders aan Amerikaanse legerfilms met en zonder ondersteuning van het Pentagon?*

De bovengenoemde verwachtingen worden door de data voor een deel bevestigd. Binnen beide groepen wordt de ideologische boodschap door respondenten zowel geaccepteerd

als geweigerd. De Amerikanen accepteren de boodschap over het algemeen vaker dan Nederlanders. De Nederlanders zijn over het algemeen, vergeleken met de Amerikanen, kritischer en eerder geneigd een ideologische boodschap te weigeren. Daarnaast schatten de Amerikanen de authenticiteit van de fragmenten hoger in dan de Nederlanders, zij het met kleine verschillen. Zeer interessant is dat de verschillen in acceptatie en kritiek wegvallen, wanneer de Nederlanders en Amerikanen naar de misdaden van de Amerikaanse soldaten in de fragmenten van *Platoon* kijken, een film die ondersteuning van en door het Pentagon is geweigerd. De respondenten weigeren de negatieve portrettering van de Amerikaanse soldaten in *Platoon* niet. Ondanks een gedeelde nationaliteit/cultuur doen ook de Amerikanen dit niet.

De derde bevinding is de hoge mate van overeenkomst in het noemen en interpreteren van bepaalde thema's door de Nederlanders en Amerikanen. In veel gevallen gaat het om overeenkomsten en verschillen binnen de Nederlandse groep, binnen de Amerikaanse groep of tussen twee groepen die gecombineerd zijn samengesteld. De verschillen tussen de twee nationaliteiten zijn zodoende niet groter dan de interne verschillen binnen een groep van een van de twee nationaliteiten.

Een vierde bevinding is de moeite die Amerikanen hebben met het kijken naar het realistische geweld in de film *Platoon*, terwijl geen van de Nederlanders hierover spreekt. Een verklaring hiervoor is dat de Amerikanen, in tegenstelling tot de Nederlanders, naar "zichzelf" kijken en daardoor meer moeite hebben met de misdaden die de soldaten plegen.

De vijfde bevinding is het opvallende gebrek aan een verband tussen het benoemen van een ideologische boodschap en de waardering van het fragment. Fragmenten waarbij een ideologische boodschap wordt benoemd, worden zowel hoog als laag gewaardeerd door respondenten. Een verschil per nationaliteit is hierin niet gevonden. Ook de authenticiteit en de waardering van Amerikaanse legerfilms hebben voor de respondenten geen direct verband met elkaar. Dit geldt voor zowel de Nederlanders als de Amerikanen.

De zesde en laatste bevinding heeft betrekking op de groep van drie Amerikanen die vrijwel alle fragmenten kritiekloos bekeken, zeer hoge authenticiteitsinschattingen maakten en regelmatig met een bepaalde mate van vaderlandsliefde over de fragmenten spraken. Expliciet gevraagd naar een standpunt of boodschap, bleken de Amerikanen zeer bewust van het pro-Amerikaanse standpunt van de legerfilms. Dit verschijnsel is niet bij de Nederlanders teruggevonden. Het verschijnsel kan gezien worden als een bevestiging van het beroep dat bij de verspreiding van een ideologische boodschap wordt gedaan op de vanzelfsprekendheden of vooronderstellingen van de Amerikanen: zij noemen het pro-Amerikaanse standpunt van de Amerikaanse legerfilms niet uit zichzelf, maar noemen het pas wanneer er direct naar gevraagd wordt.

1. Inleiding

Toen ik 9 jaar oud was, had ik een grote poster van Rambo op mijn kamer hangen. De vader van een schoolvriendje had alle delen van de trilogie op VHS: *First Blood* (1982), *Rambo: First Blood part 2* (1985) en *Rambo 3* (1988). We keken ernaar en konden er geen genoeg van krijgen. De stoere Amerikaan John Rambo, gewapend met rode hoofdband en gespierd lichaam, ging door jungles, bergen en woestijnen om eigenhandig kwaadaardige regimes uit te roeien en onschuldige gevangenen te bevrijden. Wanneer de film was afgelopen, was er een groot glas ranja en was er weer genoeg inspiratie voor oorlogje spelen in de grote achtertuin. Vijftien jaar later lees ik in een studieboek dat de Amerikaanse presidentskandidaat Ronald Reagan in 1980 de belofte deed het land over het syndroom van de verloren Vietnam-oorlog heen te krijgen (Croteau & Hoynes, 2003:175). Reagan, zelf oud-acteur, gebruikte tijdens zijn ambtstermijn de filmindustrie om de Amerikaanse moraal op te vijzelen. In deze *Return to Vietnam*-films wordt de oorlog met Vietnam opnieuw gevochten, echter nu op het witte doek. De ideologie is niet te missen: de Amerikanen zijn de *good guys* en de overwinnaar. Schaamte en nederlaag hebben plaatsgemaakt voor trots, triomf en een herbevestiging van nationale kracht. *Rambo* is hiervan de bekendste film en staat symbool voor dit genre *Return to Vietnam*-films (Croteau & Hoynes, 2003:175).

Van media is bekend dat ze door mensen gebruikt worden om de wereld om hen heen te verklaren. Daarnaast zijn de Verenigde Staten (VS) op dit moment de grootste distributeur van culturele producten ter wereld. De Amerikaanse filmindustrie is een van de grootste filmindustrieën ter wereld en haar films hebben een bereik over heel de wereld. De overheid van de VS, een westerse democratische samenleving, gebruikt haar macht om culturele producten langs een bepaalde ideologie zo vorm te geven dat ze bijdragen aan haar politieke doeleinden. Gefascineerd door deze inmenging en de mogelijke gevolgen daarvan besloot ik dat ik mijn Master Thesis graag aan dit onderwerp wilde wijden.

Culturele producten werden al ver voor Reagans regeerperiode door politieke krachten langs een bepaalde ideologie vormgegeven. Al sinds de jaren '30 heeft het Pentagon (Amerikaanse Ministerie van Defensie) een bureau in Hollywood (Los Angeles) waar verzoeken voor het lenen van oorlogsmaterieel voor filmproducties worden behandeld (Robb, 2004). Filmmakers die een film willen maken over een van de verschillende takken van het Amerikaanse leger (bijvoorbeeld landmacht, luchtmacht of marine) kunnen zich tot het bureau wenden om voertuigen, kostuums, personeel of locaties te huren. In ruil voor deze medewerking moeten de filmmakers bereid zijn om te onderhandelen over de inhoud van het filmscript. Het bureau van het Pentagon heeft namelijk als missie om het Amerikaanse leger in films louter positief in beeld te laten komen. In de praktijk betekent dit bijvoorbeeld dat de

scènes van Amerikaanse soldaten die oorlogsmisdaden plegen, zullen moeten verdwijnen. Ook wanneer duidelijk is dat deze wanpraktijken in de geportretteerde oorlog daadwerkelijk hebben plaatsgevonden. Phil Strub, hoofd van het bureau van het Pentagon in Hollywood, hanteert voor goedkeuring voor samenwerking het volgende criterium: "Iedere film die het leger op een negatieve wijze portretteert, is niet realistisch voor ons" (Robb, 2004:18). Wanneer de filmmaker vasthoudt aan zijn script en de onderhandelingen vastlopen, kan hij medewerking van het Pentagon vergeten. Het overkwam regisseur Oliver Stone toen hij ondersteuning van het Pentagon zocht voor zijn Vietnam-films *Platoon* (1986) en *Born on the fourth of July* (1989) (Robb, 2004:25). Stone, zelf Vietnam-veteraan, zegt over het bureau van het Pentagon: "Ze willen dat je een bepaald soort film maakt. Ze willen de keerzijde van oorlog niet behandelen. Ze assisteren films die niet de waarheid over de gevechten vertellen, en de films die trachten de waarheid over de gevechten te vertellen, assisteren ze niet" (Robb, 2004:25). Onderzoeksjournalist David L. Robb sloeg *A Producer's Guide to US Army Cooperation with the Entertainment Industry*, een handboek van het Pentagon, er op na en vond de drijfveer achter het beleid van het Pentagon: de film moet "bijdragen aan het rekruteren en het behouden van manschappen" (Robb, 2004:26).

Alleen als een filmmaker bereid is negatieve portrettingen van soldaten te schrappen, is het Pentagon bereid mee te werken aan de productie en oorlogsmaterieel beschikbaar te stellen. Het Pentagon bezit hiermee een enorme macht omdat weigering van medewerking betekent dat de film vele malen duurder wordt of zelfs onmogelijk. Er is voor de filmmakers veel aangelegen om samen te werken met het Pentagon, waardoor productiekosten en daarmee de risico's gedrukt kunnen worden. Of zoals Stone het in niet mis te verstane woorden zei: "They make prostitutes of us all because they want us to sell out to their point of view" (Robb, 2004:25). Het bureau van het Pentagon in Hollywood houdt er met betrekking tot het Amerikaanse leger zijn eigen positieve zienswijze op na en probeert deze in het belang van het Pentagon door te voeren in wereldwijd bekeken films. In het licht van de theorie van Karl Marx kunnen we deze manier van handelen met recht het verspreiden van een ideologie noemen. Marx zag het verspreiden van een ideologie als "het creëren van geloofssystemen die een bijdrage leveren aan het rechtvaardigen van de acties van de machthebbers door het geven van een onjuiste voorstelling van de realiteit" (Croteau & Hoynes, 2003:159). Hoewel Marx voornamelijk schreef over hoe de heersende klasse met behulp van een bepaalde ideologie over een lagere klasse heerst, valt zijn beschrijving zeer goed toe te passen op de praktijken zoals die zich voordoen bij het bureau van het Pentagon. Marx stelt dat de heersende ideeën binnen een maatschappij, de ideeën van de heersende klasse zijn (Carlsnaes, 1981:49). Deze ideeën behartigen slechts de belangen van de heersende klasse, maar worden door de heersende klasse gepresenteerd als de belangen van de gehele maatschappij (Carlsnaes, 1981:74). Op deze manier wordt de ondergeschikte klasse een bepaalde zienswijze op de wereld opgedrongen door de heersende klasse. De ondergeschikte klasse zou, door de

ideologie van de heersende klasse te accepteren, een “vals bewustzijn” krijgen omdat de zienswijze niet hun belangen representeert, maar die van een andere klasse (Carlsnaes, 1981:49). In het licht van Marx’ theorie kunnen we stellen dat het Amerikaanse ministerie van Defensie (heersende klasse) zijn macht (beschikking over oorlogsmaterieel) gebruikt om Amerikaanse legerfilms, bedoeld voor militair personeel, potentiële rekruten en de rest van de wereld (ondergeschikte klasse), te voorzien van een bepaalde ideologie. De filmkijker krijgt, om met Marx’ woorden te spreken, een “vals bewustzijn” wanneer deze kijkt naar een Amerikaanse legerfilm die in samenwerking met het Pentagon is gemaakt. Voor dit onderzoek is het van belang om te zien dat er door de praktijken van het bureau van het Pentagon twee subcategorieën binnen de Amerikaanse legerfilms zijn aan te brengen: de eerste categorie films geniet de steun van het Pentagon en draagt in voldoende mate de ideologie van het Pentagon uit en de tweede categorie films is gemaakt zonder steun van het Pentagon omdat deze films het Amerikaanse leger in een of meerdere scènes op een negatieve manier portretteren en niet stroken met de ideologie van het Pentagon.

Sommige Amerikaanse legerfilms mogen dan voorzien zijn van een bepaalde ideologie, de tijd waarin werd gedacht dat een media-boodschap één op één overgebracht kon worden, ligt ver achter ons. In 1955 werd *The Hypodermic Model* door Katz & Lazarsfeld ontwikkeld, een theorie waarbij men ervan uitging dat een media-boodschap in zijn geheel in de “bloedsomloop” van het publiek kon worden geïnjecteerd (Croteau & Hoynes, 2003:240). Echter, de afgelopen decennia hebben communicatiewetenschappers in hun onderzoeken een grotere nadruk op de rol van het publiek gelegd. Diverse onderzoeken wijzen erop dat het publiek niet als een passieve ontvanger maar als een actieve betekenisgever gezien moet worden. De betekenisgeving wordt daarbij richting gegeven door de *sociale positie* van de ontvanger. Onderzoeken hebben aangetoond dat onder andere verschil in klasse (Morley, 1980), verschil in etniciteit (Hunt, 1997) en verschil in nationaliteit (Griswold, 1987 en Liebes & Katz, 1993) zeer belangrijke factoren kunnen zijn, zodat aan één media-boodschap zeer uiteenlopende betekenissen wordt gegeven. Omdat Amerikaanse legerfilms uit Hollywood over de hele wereld bekeken worden, is er voor gekozen om de factor ‘nationaliteit’ centraal te stellen in dit onderzoek. In haar onderzoek naar de *fabrication of meaning* zoekt Griswold (1987) naar een antwoord op de vraag of een cultureel product (roman) een vaste set betekenissen heeft, of dat de betekenis van de roman kan worden afgeleid van de sociale context van de ontvanger. Om deze vraag te beantwoorden, verricht Griswold een inhoudsanalyse naar boekrecensies uit de VS, Groot-Brittannië en de West-Indies (Caribisch gebied waar Engels de voertaal is). Griswold (1987) concludeert dat er op basis van nationaliteit grote verschillen kunnen ontstaan in de betekenisgeving van een cultureel product. Liebes en Katz (1993) onderzochten de betekenisgeving van vijf verschillende nationaliteiten aan een aflevering van de Amerikaanse soapserie *Dallas*. Uit het onderzoek bleek dat de groepen zich op verschillende aspecten van de aflevering concentreerden en dat

er duidelijke verschillen waren in de manier waarop het culturele product geïnterpreteerd of 'gelezen' werd. De onderzoekers stellen dat deze verschillen in betekenisgeving het gevolg zijn van de verschillende lokale culturen van de groepen.

Liebes en Katz (1993) wijzen met hun onderzoek niet alleen op de verschillen in betekenisgeving, ze tonen ook aan dat de manier waarop de aflevering door de respondenten wordt naverteld iets kan zeggen over de mate waarin de ontvanger ontvankelijk is voor de ideologische boodschap van het culturele product. Liebes en Katz (1993) koppelen deze wijze van navertellen aan een van de drie verschillende manieren om een boodschap te ontvangen: *dominant-hegemonic* (ook wel *preferred*), *negotiated* en *oppositional*. De Arabieren en de Marokkanen waren kritiekloos over de aflevering en namen de boodschap nagenoeg geheel over. Zij ontvingen de boodschap zoals de makers die bedoeld zouden hebben: de *dominant-hegemonic reading* of *preferred reading*. De Amerikanen en de Israëliërs namen de boodschap niet geheel over, maar er was ook geen sprake van een gehele weerstand (*negotiated reading*). Tot slot maakten de Russen zich zorgen over het gevaar van een programma als *Dallas* dat kapitalistische propaganda zou zijn. Ze spraken over de relatie tussen de boodschap, de motieven van de makers en zichzelf als publiek. Hun reading was *oppositional* en bereikte een tegengesteld effect: ze benadrukten de ideologie in de boodschap (Liebes & Katz, 1993:80-81). Liebes en Katz (1993) vinden in hun onderzoek naast verschillen per nationaliteit in betekenisgeving dus ook verschillen per nationaliteit in de mate waarin een groep ontvankelijk is voor een ideologische boodschap in een cultureel product.

Het grootste leger ter wereld heeft een samenwerkingsverband met een van de grootste filmindustriën ter wereld. Een bureau in Hollywood probeert een ideologie toe te voegen aan Amerikaanse films die wereldwijd worden bekeken. Tegelijkertijd geeft een publiek op een actieve manier betekenis aan culturele producten wat kan leiden tot het overnemen, gedeeltelijk overnemen of weigeren van een ideologische boodschap. Voor deze Master Thesis is onderzoek gedaan naar de betekenissen die Amerikanen en Nederlanders aan Amerikaanse legerfilms geven. Hiervoor zijn fragmenten van Amerikaanse legerfilms gekozen die met medewerking van het Pentagon zijn gemaakt en waarvoor medewerking van het Pentagon geweigerd is. Voor het onderzoek zijn zes fragmenten van vijf films gebruikt die zowel in de VS als in Nederland uitgebracht zijn. Het gaat om de films *Top Gun* (1986), *Black Hawk Down* (2001), *Pearl Harbor* (2001), *Patton* (1970) en *Platoon* (1986). Van de film *Platoon* zijn twee fragmenten gebruikt voor het onderzoek. De films *Top Gun*, *Black Hawk Down*, *Pearl Harbor* en *Patton* zijn bij productie door het Pentagon ondersteund, *Platoon* niet. Nationaliteit is een van de variabelen die een zeer grote rol kan spelen in de betekenisgeving en de mate van ontvankelijkheid voor een ideologische boodschap. Om deze reden is er gekozen om een cross-nationaal onderzoek te doen naar betekenisgeving aan Amerikaanse legerfilms. Hiervoor zijn zowel Amerikanen als Nederlanders benaderd. Alle respondenten zijn man, student hoger onderwijs en tussen 18 en 26 jaar oud. Op deze manier is getracht de sociale positie zo veel

mogelijk gelijk te houden en slechts op één punt te laten variëren (nationaliteit). Er is gekozen voor deze twee nationaliteiten omdat de eerste nationaliteit, de Amerikaanse, de nationaliteit is van het land waar de film is gemaakt en het land van het leger dat in de films wordt geportretteerd. De tweede nationaliteit, de Nederlandse, is die van een land waar de VS haar culturele producten naar exporteert. Wat zien de Amerikanen en wat zien de Nederlanders als ze naar de fragmenten kijken? Wat zijn de onderlinge overeenkomsten en verschillen? En wat zien ze in de fragmenten van de films met een ideologische boodschap van het Pentagon en wat in de fragmenten van de film die hier juist tegenin gaat? Komt de ideologische boodschap over of wordt deze benoemd en geweigerd? Wat zijn hierbij de verschillen? Vanuit nieuwsgierigheid naar antwoorden op deze vragen komt de volgende probleemstelling: *Op welke wijze en in welke mate verschilt de betekenisgeving door Amerikanen en Nederlanders aan Amerikaanse legerfilms met en zonder ondersteuning van het Pentagon?*

Zoals eerder beschreven is er relatief veel onderzoek gedaan naar actieve betekenisgeving aan culturele producten en de rol van de sociale positie van de ontvanger daarbij. Ook onderzoeken naar verschillen in betekenisgeving als gevolg van een verschillende nationaliteit zijn voorhanden. Met dit onderzoek wordt bijgedragen aan de wetenschappelijke discussie over de rol van het publiek als actieve betekenisgever en de invloed van sociale positie (in dit geval gedifferentieerd op nationaliteit) daarbij. Echter, een onderzoek naar betekenisgeving van zowel Amerikanen als Nederlanders aan Amerikaanse legerfilms die zowel wel als niet in samenwerking met het Pentagon zijn gemaakt, is nog niet eerder uitgevoerd. In dat opzicht is dit onderzoek een verkennende studie, waarbij de nadruk ligt op het ontdekken van relaties, overeenkomsten en verschillen in de betekenisgeving. Tegelijkertijd is er met een speciaal oog gekeken naar de mate waarin de ideologische boodschap wordt 'gelezen' zoals bedoeld (*preferred reading*) of dat men deze benoemt en zich er tegen verzet (*oppositional reading*).

Amerikaanse legerfilms als *Pearl Harbor*, *Platoon* en *Top Gun* worden niet alleen in de VS zelf bekeken, maar ook naar vele andere landen geëxporteerd. Het Pentagon heeft beschikking over oorlogsmaterieel dat filmmakers willen en gebruikt deze macht om negatieve scènes te schrappen en het Amerikaanse leger volgens het Pentagons richtlijnen te portretteren. Deze verkennende studie kan daarom een bijdrage leveren aan een antwoord op de vraag in hoeverre een zeer grote en machtige speler binnen het medialandschap in staat is een gesaneerd beeld van het Amerikaanse leger over te brengen op zijn publiek, nationaal en internationaal. Hoewel het achterhalen van de 'lezingen' van respondenten een belangrijk doel is van het onderzoek, is het onderzoek breder opgezet dan dat. Een ander belangrijk deel van de maatschappelijke relevantie van het onderzoek is de bijdrage die het onderzoek levert aan kennis over betekenisgeving aan Amerikaanse legerfilms in het algemeen. Hoe zouden Amerikanen de hoofdrolspelers van *Platoon* omschrijven en hoe doen Nederlanders dat?

Daarnaast levert het onderzoek een bijdrage aan inzichten van respondenten en hun gebruik en voorkeuren met betrekking tot Amerikaanse legerfilms. Waarom kijken mensen naar deze films? Waarom is de ene film beter dan de ander? Mag het ingewikkeld zijn en moet je er iets van kunnen leren of moet het juist makkelijk zijn en is de film louter voor ontspanning? Dergelijke vragen zijn in de interviews aan bod gekomen om de interpretatie en de analyse van de betekenisgevingen van de respondenten meer diepte te geven.

Om eerdergenoemde probleemstelling op een volledige en verantwoorde manier te kunnen beantwoorden is er als onderzoeksontwerp gekozen voor de *Gefundeerde Theorie*-benadering. Bij deze kwalitatieve onderzoeksbenadering is het van belang om eerst de veldbetrokken begrippen te formuleren. Dit zijn globale ideeën binnen het onderzoeksonderwerp en worden ook wel *sensitizing concepts* of *attenderende begrippen* genoemd. Deze attenderende begrippen worden allereerst door een uitgebreide terreinverkenning beschreven en met elkaar verbonden. Het resultaat van deze studie dient als uitgangspunt voor het vervolg van het onderzoek (Wester et al., 1995:509). Op basis van de relevante theoretische literatuur is er voor gekozen om de betekenisverlening te onderzoeken door middel van diepte-interviews. Het diepte-interview wordt gezien als een zeer geschikte methode om betekenissen, opvattingen of handelingspatronen te reconstrueren en te benoemen (Wester et al., 1995:487).

Zoals eerder beschreven zijn er uit de studie naar relevante theoretische literatuur een aantal attenderende begrippen met betrekking tot het onderzoeksonderwerp geformuleerd. Dit zijn de begrippen *ideologie*, *Amerikaanse legerfilm*, *samenwerkingsverband Hollywood & Pentagon*, *betekenisgeving aan culturele producten* en *invloed van nationaliteit op betekenisgeving*. Uit deze attenderende begrippen zijn vier deelvragen opgesteld:

- *Deelvraag 1: Wat is ideologie?*

In de loop der jaren zijn er verschillende theorieën over de werking en gevolgen van ideologie ontwikkeld. Het is van belang een nauwkeurig overzicht te krijgen van deze verschillende stromingen en de rol die de culturele industrie daarin speelt.

- *Deelvraag 2: Hoe kunnen Amerikaanse legerfilms binnen de theorieën over ideologie geplaatst worden?*

In deze thesis wordt gesteld dat bepaalde legerfilms door een nauwe samenwerking tussen Hollywood en het Pentagon op een actieve manier worden voorzien van een bepaalde ideologische boodschap. Met deze deelvraag wordt onderzocht in hoeverre deze praktijken binnen de theorieën over ideologie (deelvraag 1) geplaatst kunnen worden.

- *Deelvraag 3: Wat is betekenisgeving aan culturele producten?*

Sommige films mogen dan voorzien zijn van een ideologisch boodschap, dit betekent nog niet dat de filmkijker deze boodschap letterlijk overneemt. Meerdere onderzoeken duiden

op een publiek dat op een actieve manier betekenis geeft aan culturele producten. Zij hebben de ruimte om een boodschap in zijn geheel over te nemen, gedeeltelijk over te nemen of in zijn geheel te weigeren. Om de onderzoeksresultaten een goede basis te geven is het van belang een nauwkeurig beeld te krijgen van de verschillende onderzoeken en theorieën die er op het gebied van actieve betekenisgeving aan culturele producten zijn.

- *Deelvraag 4: Wat is de invloed van nationaliteit op betekenisgeving aan culturele producten?*

De sociale positie van een individu geeft richting aan zijn/haar betekenisgeving. De sociale positie wordt bepaald door een aantal factoren waarvan nationaliteit er één is. In dit thesisonderzoek wordt gezocht naar de invloed van de factor nationaliteit op de betekenisgeving aan culturele producten. Zodoende wordt voor het beantwoorden van de vierde en laatste deelvraag een studie gedaan naar vergelijkbare onderzoeken, waarbij ook de invloed van de factor nationaliteit is onderzocht.

Met het uitvoeren van het literatuuronderzoek zijn de attenderende begrippen verduidelijkt, met elkaar verbonden en zijn de vier deelvragen beantwoord. Vervolgens is met deze basis de topiclijst voor de diepte-interviews opgesteld. De diepte-interviews hebben een gestructureerd karakter in verband met de vaste volgorde waarin de filmfragmenten worden bekeken. Amerikanen en Nederlanders zijn vervolgens geïnterviewd aan de hand van de topiclijst en de serie filmfragmenten. Met de resultaten van de interviews wordt na analyse een antwoord gezocht op de vraag wat de verschillen zijn in betekenisgeving van de beide groepen respondenten.

In hoofdstuk 2 worden de resultaten van het literatuuronderzoek gepresenteerd waarmee de vier deelvragen zijn beantwoord. Vervolgens wordt in hoofdstuk 3 uiteengezet hoe het onderzoek is uitgevoerd en worden de keuzes die daarbij zijn gemaakt verantwoord. In hoofdstuk 4 worden de resultaten geanalyseerd en teruggekoppeld naar de wetenschappelijke literatuur. Tot slot worden de belangrijkste conclusies van het onderzoek in hoofdstuk 5 gepresenteerd.

2. Theoretisch kader

Zoals in de Inleiding is vermeld, is er naar aanleiding van het onderzoeksontwerp en de probleemstelling een aantal globale ideeën geformuleerd. Deze globale ideeën zijn de attenderende begrippen voor dit onderzoek en die worden in dit hoofdstuk nader onderzocht en met elkaar verbonden. De attenderende begrippen zijn: *ideologie*, *Amerikaanse legerfilm*, *samenwerkingsverband Hollywood & Pentagon*, *betekenisgeving aan culturele producten* en *invloed van nationaliteit op betekenisgeving*. Naar aanleiding van deze attenderende begrippen zijn in de Inleiding vier deelvragen opgesteld en deze worden met de resultaten van het literatuuronderzoek beantwoord.

2.1 Ideologie

Het begrip *ideologie* is in het vorige hoofdstuk al meerdere malen gevallen. De samenwerking tussen het Pentagon en Hollywood werd in de Inleiding gekoppeld aan Karl Marx' theorie over ideologie. Na Marx is echter op verschillende manieren over de werking en gevolgen van ideologie gedacht. In deze paragraaf zal Marx' idee over ideologie aangevuld worden met die van latere theoretici als Antonio Gramsci, Louis Althusser en Edward S. Herman & Noam Chomsky.

Marx

In de breedste zin van het woord is een ideologie een systeem om betekenis te geven, een systeem "dat helpt bij het definiëren en het verklaren van de wereld en dat waardeoordelen over die wereld maakt" (Croteau & Hoynes, 2003:159). De gedachten van de Duitse denker Karl Marx (1818-1883) over ideologie zijn specifiek en kritischer. Hij schreef voornamelijk over hoe ideologie kan leiden tot een "vals bewustzijn" en hoe men hiermee controle kan krijgen over een groep (Carlsnaes, 1981:49). Marx zette zijn ideeën over ideologie uiteen naar aanleiding van de observatie dat kapitalisten hun belangen behartigen en doelen verwezenlijken door de uitbuiting van arbeiders. Het verspreiden van een bepaalde ideologie is een middel dat hierbij door de kapitalisten gebruikt wordt. Marx zag het verspreiden van een ideologie als "het creëren van geloofssystemen die een bijdrage leveren aan het rechtvaardigen van de acties van de machthebbers door het geven van een onjuiste voorstelling van de realiteit" (Croteau & Hoynes, 2003:159). Marx spreekt over "machthebbers" (de kapitalisten) en dit is een essentieel onderdeel van zijn theorie: ideologie ging voor Marx over economische klassen en in het bijzonder over hoe de heersende klasse (de machthebbers) met behulp van deze geloofssystemen heerste over de ondergeschikte klasse (de arbeiders). Ideologie geldt in dit geval als een middel waarmee een

bepaalde zienswijze op de wereld kan worden opgedrongen aan een ondergeschikte klasse (Carlsnaes, 1981:49). Echter, de heersende klasse en de ondergeschikte klasse hebben verschillende belangen. Om de bestaande verhoudingen in stand te houden, worden deze verschillen in belangen door de heersende klasse verdoezeld en maskeert zij haar eigen belangen voor de ondergeschikte klasse (Croteau & Hoynes, 2003:165). Terwijl de ondergeschikte klasse een zienswijze wordt opgedrongen die slechts de belangen van deze klasse behartigt, pretendeert de heersende klasse dat het om de belangen van de gehele maatschappij gaat. Dit doet zij door de belangen van de heersende klasse te presenteren als de enige deugdelijke en logische ideeën (Carlsnaes, 1981:74). Marx stelt dat door de ideologie van de heersende klasse te accepteren, de ondergeschikte klasse een "vals bewustzijn" krijgt omdat de zienswijze niet hun belangen representeert maar die van een andere klasse (Carlsnaes, 1981:49).

Gramsci

Marx' gedachtegoed is van zeer grote invloed geweest op het denken over de werking en gevolgen van een ideologie. Echter, sommige elementen in zijn theorie worden wat simplistisch weergegeven: zo is het zeer riskant om iemands ideeën als "vals" te doen en is het verband tussen iemands ideeën en economische belangen niet altijd vanzelfsprekend en eenduidig (Croteau & Hoynes, 2003:165). De Italiaan Antonio Gramsci (1891-1937) nam Marx' theorie als uitgangspunt en ontwikkelde een genuanceerdere en bredere theorie: een theorie over hoe heersende groepen de goedkeuring van het individu vergaren om een ideologie uit te mogen dragen en daarbij worden bijgestaan door een keur aan instituten.

Gramsci spreekt niet over een "heersende klasse", maar over "heersende groepen". Hij spreekt dus van meervoud en gaat daarnaast dus niet bij voorbaat uit van een (economisch bepaalde) hiërarchie. De meest zichtbare manier waarop deze heersende groepen hun macht uitoefenen en behouden is door het gebruik van geweld. Voorbeelden hiervan zijn een leger of een politiekorps als onderdeel en ondersteuning van een overheid. Echter, Gramsci stelt dat, om hun macht te behouden, de groepen ook hun invloed op het niveau van cultuur uitoefenen. Gramsci noemt dit middel goedkeuring (*consent*). Heersende groepen zoeken op een actieve manier naar zo veel mogelijk goedkeuring, bedoeld om een ideologie uit te mogen dragen die breed geaccepteerd wordt als dé manier waarop de wereld werkt. Gramsci ziet scholen, kerken en de media als instituten die de heersende groepen helpen bij het uitvoeren van hun taak als 'cultureel leider', omdat dit de plekken zijn waar de gedachten over hoe de wereld werkt worden geproduceerd, gereproduceerd en verspreid (Croteau & Hoynes, 2003:166).

Waar Marx spreekt van een ideologie die opgedrongen wordt, spreekt Gramsci van een veel subtieler proces: *hegemonie*. Gramsci stelt dat hegemonie werkt op het niveau van de *common sense*, de aannames die we maken over sociale omgang omdat die vanzelfsprekend zijn. Dit zijn gedachten waar je niet over hoeft na te denken: ze spreken immers vanzelf.

Gramsci stelt dat een van de meest effectieve manieren om te heersen is door deze vanzelfsprekendheden (*common sense assumptions*) van mensen te beïnvloeden (Croteau & Hoynes, 2003:167). Als je als heersende groep een ondergeschikt individu wijs kunt maken dat de verhouding tussen beide vanzelfsprekend of "natuurlijk" is dan zal het individu geen reden zien om de verhouding in twijfel te trekken, laat staan er tegen in opstand te komen. Belangrijk hierbij is dat deze vanzelfsprekendheden sociale constructies zijn (Croteau & Hoynes, 2003:166). De vanzelfsprekendheden kunnen dus tussen culturen en subculturen flink verschillen, wat gevolgen zal hebben voor de mate waarin de hegemonie effectief is.

Het laatste belangrijke verschil met Marx' theorie is dat Gramsci de continue beweging van het proces benadrukt. Groepen blijven op zoek naar goedkeuring om cultureel leiderschap te behouden en uit te bouwen. In dit dynamische proces zullen sommige groepen winnen en sommige groepen zullen verliezen. Ook de vanzelfsprekendheden zoals die voor mensen gelden zijn aan continue verandering onderhevig (Croteau & Hoynes, 2003:167).

Althusser

De ideeën van de Franse filosoof Louis Althusser (1918-1990) met betrekking tot ideologie zijn in vergelijking met het gedachtegoed van Marx breder opgezet. De marxistische filosoof concentreert zich met zijn theorie meer op het proces waarin een ideologie wordt geaccepteerd en eigen wordt gemaakt door een individu (Hall, 1986:32).

Ideologie is voor Althusser "de denkbeeldige relatie van het individu met zijn daadwerkelijke omstandigheden (*conditions*) van zijn bestaan" (Stokes & Maltby, 2001:5). Er zijn twee soorten relaties tussen het individu en de omstandigheden van zijn bestaan: een "werkelijke relatie" en een "denkbeeldige relatie". De laatste relatie, de denkbeeldige relatie, noemt Althusser ook wel de "geleefde relatie", de relatie waarnaar het individu leeft. Wanneer een individu een ideologie accepteert, wordt de "daadwerkelijke relatie" in het hoofd van het individu vervangen door de "denkbeeldige relatie". Deze vervanging is waar de verspreider van de ideologie op zinspeelt (Elliot, 1994:54). Deze overgang dient zo natuurlijk mogelijk plaats te vinden en om deze reden moeten de twee relaties sterk met elkaar verbonden zijn en op elkaar lijken (Elliot, 1994:54). Elliot stelt dat deze gelijkenis zeer belangrijk is: een ideologie is een systeem tot motivatie dat wordt gedreven door dit gebrek aan onderscheid tussen de twee relaties bij het individu (Elliot, 1994:55).

Een belangrijk verschil tussen de theorieën van Marx en Althusser is de verhouding tussen de twee relaties. In Marx' theorie staan de werkelijke relatie en de denkbeeldige relatie tegenover elkaar, in de vorm van het bewustzijn (de werkelijkheid, de uitbuiting) en het "valse bewustzijn" van de arbeiders. Bij Althusser zijn deze twee relaties juist aan elkaar gekoppeld: de daadwerkelijke relatie wordt verstoord en getransformeerd in een denkbeeldige relatie (Elliot, 1994:55). Althusser maakt niet duidelijk of de twee relaties een hoge mate van gelijkenis vertonen doordat zij beide putten uit de vanzelfsprekendheden van het individu.

Indien dit het geval is, dan vertoont de theorie van Althusser met betrekking tot het eigen maken van een ideologie grote gelijkenissen met de theorie van Gramsci.

Althusser stelt dat bepaalde mechanismes ervoor zorgen dat individuen een denkbeeldige relatie ontwikkelen en hierdoor een 'ondergeschikte' positie aannemen (Stokes et al., 2001:5). Evenals Gramsci maakt Althusser een onderscheid tussen twee verschillende mechanismes: *Repressive State Apparatus* (RSA) en *Ideological State Apparatus* (ISA). RSA's functioneren voornamelijk door repressie en in mindere mate door ideologie. Ze bevinden zich voornamelijk in het publieke domein. Voorbeelden van RSA's zijn de overheid, het leger, de politie en rechtbanken. ISA's functioneren voornamelijk door ideologie en in mindere mate door repressie. Ze bevinden zich voornamelijk in het privé-domein. Voorbeelden van ISA's zijn instituten als familie, de kerk, scholen, vakbonden en culturele media (Althusser, 1984:15-22). Gramsci stelde dat heersende groepen twee soorten middelen hebben om macht te behouden, namelijk "geweld" en "goedkeuring". Althusser maakt een zelfde tweedeling en noemt het mechanismen: "repressie" en "ideologie". Althusser gaat verder in de beschrijvingen en nuanceert de werking ervan: beide mechanismes maken gebruik van repressie en ideologie, maar de verhoudingen daarin zijn zeer verschillend. Wanneer we eerdergenoemde vervanging van relaties toepassen op een ISA als de staat zien we dus dat de individuen die zich onderwerpen aan de staat de daadwerkelijke relatie met de omstandigheden van hun bestaan vervangen door een denkbeeldige relatie: één waarin ze hun bestaan, inclusief burgerrechten en burgerplichten, te danken hebben aan de staat.

Daarnaast stelt Althusser dat deze mechanismes van onderdrukking ervoor zorgen dat de positie die mensen aannemen niet alleen een ondergeschikte positie is, maar ook ervoor zorgen dat het systeem wordt behouden en gereproduceerd (Elliot, 1994:52). Doordat het individu zich onderwerpt aan de staat of de kerk, zorgt deze dat het systeem in stand wordt gehouden en de heersende klasse ook de bovenliggende partij blijft.

Herman & Chomsky

Het gedachtegoed van Marx, Gramsci en Althusser is terug te vinden in een theoretisch model van de Amerikanen Herman en Chomsky. De theoretici waren onder de indruk van de regelmaat waarmee massamedia in de VS opereerden op basis van ideologische vooronderstellingen, zich zeer afhankelijk en kritiekloos opstelden ten opzichte van elite informatiebronnen en deelnamen in propagandacampagnes die de belangen van elite behartigden (Herman, 2000:1). Zij stellen met hun *Propaganda model* dat het gedrag en de prestaties van culturele mediabedrijven worden gestuurd door vijf verschillende filters. Het model richt zich met name op nieuwsproductie, maar kan op een bredere selectie van uitingen toegepast worden. De vijf verschillende filters zijn: 1) omvang, winst oogmerk en (concentratie van) eigendom van mediabedrijven; 2) advertentiegelden als primaire inkomstenbron; 3) *sourcing*: de afhankelijkheid van machtige en invloedrijke organen als overheid, grote bedrijven en

“experts” voor informatie; 4) *flak*: (hevige) kritiek of bestraffing na een uiting, met als doel media te disciplineren; 5) anti-communisme als dominante ideologie (Herman & Chomsky, 1994:2). Rossman (2004) stelt dat door deze ‘filtering’ van uitingen van de media het beeld van de realiteit wordt verstoord (Rossman, 2004:64). Dit sluit aan bij het “valse bewustzijn” van Marx dat mensen kunnen krijgen door het systematisch vervormen van de realiteit. De uitingen van de media worden op subtiele wijze vervormd door filtering waardoor een hegemonie in stand gehouden wordt (Rossman, 2004:64). Dit sluit aan bij Gramsci’s theorie dat deze herbevestiging en versterking van een hegemonie plaatsvindt op het niveau van cultuur. Net als Althusser geloven Herman & Chomsky dat media op subtiele wijze ideologieën verspreiden en zo de ‘denkbeeldige relaties’ van mensen vormgeven. Herman en Chomsky’s theorie sluit aan bij de gedachten van Marx, Gramsci en Althusser, maar biedt met de vijf filters een modern model dat inzicht verschaft in de krachten die het gedrag van de Amerikaanse massamedia beïnvloeden en wat hiervan de gevolgen zijn voor hun uitingen.

Een ideologie kan gezien worden als een geloofssysteem dat de wereld definieert en verklaart en waardeoordelen over die wereld maakt. Door met succes de wereld op een bepaalde manier aan een groep uit te leggen, zal deze groep haar leven daarop inrichten en haar handelen daarop afstemmen. Het doen en laten van mensen wordt beïnvloed doordat een ideologie met succes wordt uitgedragen. Ideologie is in dit geval een controlemiddel: een middel om de wereld uit te leggen op een manier die in het belang is van de klasse of het instituut die de macht heeft om de wereld uit te mogen leggen. Dit lukt de heersende klasse/instituten door een verdraaide realiteit te presenteren en daarbij gebruik te maken van vanzelfsprekenheden van mensen. Mensen vergeten de werkelijke condities van hun bestaan en laten de relatie met hun bestaan invullen door de instituten die de goedkeuring hebben een ideologie te verspreiden. Media spelen hierbij een belangrijke rol en hun uitingen staan niet op zichzelf, maar worden door verschillende economische en politieke krachten gestuurd of gefilterd. Wereldwijd geëxporteerde Amerikaanse legerfilms maken deel uit van die culturele media waarmee mensen de wereld om hen heen verklaren. In de volgende paragraaf wordt gekeken in hoeverre de Amerikaanse legerfilm en de samenwerking tussen Hollywood en het Pentagon binnen de verschillende theorieën over ideologie passen.

2.2 De Amerikaanse legerfilm als communicator van een ideologie

In de vorige paragraaf is een overzicht gegeven van het concept ideologie en de mogelijke gevolgen die een ideologie kan hebben voor individu en samenleving. Eén van de uitgangspunten - en tevens een van de aanleidingen - van dit thesisonderzoek is de nauwe samenwerking tussen Hollywood en het Pentagon. Het Pentagon zou een bepaalde ideologie willen uitdragen en door middel van deze samenwerking legerfilms op een actieve manier voorzien van een bepaalde ideologische boodschap. In deze paragraaf wordt gekeken hoe de

Amerikaanse legerfilm als communicator van deze boodschap binnen de verschillende theorieën over ideologie past.

De Amerikaanse legerfilm

Er is voor dit thesisonderzoek bewust gekozen voor het begrip 'legerfilm' in plaats van het nauwere begrip 'oorlogsfilm'. Niet alle films waar het bureau van het Pentagon steun aan verleent, gaan over een oorlog, maar ze gaan wel allemaal over het Amerikaanse leger. De film *Top Gun* is hier een voorbeeld van. Furia & Bielby (2009) maken hetzelfde onderscheid in hun onderzoek naar de portrettering van vrouwen in Amerikaanse legerfilms. Met het begrip 'Amerikaanse legerfilm' wordt een film bedoeld die uit de VS afkomstig is en waarin een tak van het Amerikaanse leger een rol speelt.

Culturele producten worden gebruikt door mensen om de wereld om hen heen te verklaren. Onze gedachten, meningen en acties worden gebaseerd op en vormgegeven door het 'culturele discours' dat wordt gevormd door het totaal aan culturele producten (Rossman, 2004:64). De Amerikaanse legerfilm is een voorbeeld van zo'n cultureel product. De publieke opinie over het handelen van het Amerikaanse leger als instituut wordt vaak gebaseerd op beelden en andere representaties van het leger in Hollywoodfilms (Furia & Bielby, 2009:208). Dit geeft het culturele product een enorme kracht en daarmee de makers een enorme verantwoordelijkheid. Dittmar en Michaud (1990) vergelijken de macht van politici met die van filmmakers. "Politici hebben de macht om een oorlog te starten en mensenlevens te vernietigen. Filmmakers van Amerikaanse legerfilms hebben de macht beelden te creëren waarin de kennis over het verleden wordt misplaatst, verdraaid en vernietigd" (Dittmar & Michaud, 1990:1). Niet alleen in filmrecensies, maar ook in het wetenschappelijke veld zijn deze films regelmatig onderwerp van kritiek. Eén van de critici, Susan Jeffords, stelt dat de films niet alleen voor mannen bedoeld zijn, maar ook een cruciale rol moeten spelen in hun 'vermannelijingsproces' (*masculinizing proces*), noodzakelijk om hen in strijders te transformeren (Jeffords, 1994 in Eberwein, 2005:155). "Met behulp van spektakel (explosies in de lucht), geluid (meestal rockmuziek) en *pro-war*-fantasieën zoals in *Top Gun* mobiliseren deze films het type agressie dat nodig is om mannen als *killing machines* te laten functioneren" (Jeffords, 1994 in Eberwein, 2005:155).

De geschiedenis van de Amerikaanse legerfilm kan opgedeeld worden in zes periodes: Pre-Tweede Wereldoorlog (1914-1940), Tweede Wereldoorlog (1941-1945), post-Tweede Wereldoorlog tot de vroege Koude Oorlog (1946-1959), de Vietnam periode (1960-1979), de late Koude Oorlog periode (1980-1989) en de post-Koude Oorlog/*War on terror* periode (1990 - heden) (Furia & Bielby, 2009:213). Los van het feit dat de oorlogen waarin het Amerikaanse leger een rol speelt van elkaar verschillen, verandert ook de manier waarop films over het Amerikaanse leger gemaakt worden in de loop der jaren. Rothman, Rothman en Powers (1990) deden onderzoek naar de portrettering van het Amerikaanse leger en de militaire karakters in

Amerikaanse legerfilms tussen 1945 en 1989. Ze komen tot de conclusie dat het Amerikaanse leger sinds 1965 in Amerikaanse legerfilms vaker negatief dan positief wordt geportretteerd. (voor 1965: 44% positief, 33% gemengd, 23% negatief; na 1965: 20% positief, 40% gemengd, 40% negatief) (Rothman et al., 1990:79-80). Ook de karakters in deze films zijn door de jaren heen veranderd: voor 1965 tonen zij over het algemeen een sterke morele binding met het militaire leven en met hen die zich niet aanpassen of egoïstisch handelen, loopt het slecht af (Rothman et al., 1990:80). De karakters in Amerikaanse legerfilms na 1965 zijn over het algemeen minder gehoorzaam aan autoriteit en trekken vaker hun eigen plan. Ze luisteren hierbij naar hun eigen geweten in plaats van naar hun superieuren (Rothman et al., 1990:79-80). Rothman et al. (1990) schrijven deze veranderingen in Amerikaanse legerfilms toe aan "de groeiende desillusie over het Vietnam-conflict". Lawrence Suid (1978) is dezelfde mening toegedaan. Als gevolg van die desillusie begonnen Amerikanen aan hun niet eerder ter discussie gestelde respect voor het Amerikaanse leger te twijfelen (Suid, 1978 in Rothman et al., 1990:84). Naar alle waarschijnlijkheid deelden filmmakers deze twijfels en reageerden zij vervolgens op deze nieuwe culturele markt (Rothman et al., 1990:79-80).

Vooraf over de verschillen tussen de Amerikaanse legerfilms over de Tweede Wereldoorlog en Vietnamoorlog is veel geschreven, naar alle waarschijnlijk door de grote verschillen in de aard en uitkomst van de beide oorlogen. Dittmar en Michaud (1990) noemen een tweetal markante verschillen. Het eerste verschil is de rol die de soldaatgemeenschappen spelen in de films: in Tweede Wereldoorlog-films zijn er onderlinge conflicten, maar door uiteindelijk goed samen te werken wordt de gemeenschappelijke vijand verslagen. In Vietnam-films als *Platoon*, *Full Metal Jacket* (1987) en *Missing in Action 2* (1985) dient samenwerken zich niet als realistische optie aan: interne conflicten leiden nu tot geweld en moord. De conflicten en hun gevolgen suggereren hoe diep de maatschappelijke verdeeldheid was en hoe groot het gebrek was aan een duidelijk doel om de oorlog te voeren (Dittmar & Michaud, 1990:5). Het tweede verschil betreft de verschuiving van het narratief van *command level* naar *individual level*. *Command level*-films waren vooral eind jaren '40 populair en waren volgens Dittmar en Michaud (1990) bedoeld om *the Big Picture* uit te leggen aan het Amerikaanse publiek. Het publiek diende te begrijpen en te accepteren dat ze de opofferingen van de individuele mannen en vrouwen moesten zien binnen de grotere context waarin Amerika's vijanden werden verslagen (Dittmar & Michaud, 1990:5-6). Een voorbeeld van een *command level*-film is de film *Patton*. De meeste Vietnamoorlog-films zijn *individual level*-films en plaatsen zich op het laagste niveau: ze concentreren zich op de situatie van de mannen op het slagveld (Dittmar & Michaud, 1990:5-6). Op deze manier ervaart de kijker de persoonlijke ervaringen van de soldaat zonder de grotere context te zien. Een goed voorbeeld van een *individual level*-film is de film *Platoon*.

Samenwerking Hollywood en Pentagon

In de Inleiding is reeds vermeld hoe en onder welke voorwaarden het bureau van het Pentagon bereid is samen te werken met filmmakers uit Hollywood. In deze paragraaf wordt onderzocht in hoeverre deze praktijken geplaast kunnen worden binnen de verschillende theorieën over ideologie zoals die in paragraaf 2.1 zijn beschreven.

Wanneer we kijken naar het proces van films produceren, eventueel samenwerken met het Pentagon en deze films verkopen aan een bioscoop-, dvd- en/of televisiepubliek, zijn er drie partijen te onderscheiden. Deze partijen zijn 1) het Pentagon, 2) de filmmakers en 3) het publiek. Het Pentagon wil graag samenwerken met filmmakers, maar alleen als het beeld van het leger dat wordt uitgedragen positief is. Het oefent hiermee druk uit op filmmakers die op hun beurt afhankelijk zijn van het Pentagon voor (betaalbaar) filmmateriaal. Het publiek kijkt naar de films en zal zich in hoge mate niet bewust zijn van de krachten die de ideologie van de film hebben vormgegeven.

De verhoudingen en interactie tussen deze drie partijen vertonen overeenkomsten met het in paragraaf 2.1 behandelde werk van alle vier de theoretici. De partijen representeren niet alledrie een bepaalde economische klasse, maar er zijn wel duidelijke verschillen in de belangen en de hoeveelheden materiaal en kapitaal die zij bezitten. Zo heeft het Pentagon de beschikking over Amerikaans oorlogsmaterieel en door bepaalde voorwaarden aan de verhuur daarvan te stellen, dwingen/verleiden ze filmmakers om de belangen van het Pentagon te behartigen. In ruil voor het behartigen van hun belangen kunnen productiekosten van de film drastisch dalen. Deze situatie komt overeen met verschillende filters van Herman & Chomsky's *Propaganda model*: het winstogmerk van de studio's beïnvloedt hun media-uitingen omdat studio's de productiekosten zoveel mogelijk willen drukken en zodoende gevoelig zijn voor het verzoek om hun uiting, de Amerikaanse legerfilm, te filteren. Daarnaast zijn de filmmakers en studio's sterk afhankelijk van machtige en invloedrijke organen als de overheid (in dit geval het Pentagon) die als enige de beschikking hebben over Amerikaans oorlogsvoertuigen, voertuigen, kostuums, personeel en locaties.

Doordat het Pentagon bepaalde voorwaarden aan de verhuur van het oorlogsmaterieel stelt, kan gesteld worden dat de filmmakers in hun mogelijkheden door het Pentagon onderdrukt worden. Sommige filmmakers leggen zich bij hierbij neer en anderen niet. Wanneer filmmakers zich erbij neerleggen en deze ondergeschikte positie aannemen dan is het resultaat daarvan voor de derde partij, het publiek, op het witte doek te zien. Doordat de filmmakers de belangen van het Pentagon behartigen, krijgt het filmpubliek een "vals bewustzijn" door "de onjuiste voorstelling van de realiteit" die zij gepresenteerd krijgen. De Amerikaanse staat heeft, om met Gramsci's woorden te spreken, ooit goedkeuring vergaard en zo op nationaal niveau "cultureel leiderschap" verworven. Om hegemonie in stand te houden en deze positie te behouden wordt het Pentagon, onderdeel van de staat, ingezet op het niveau van cultuur: de Amerikaanse legerfilms moeten als culturele producten bijdragen aan het behouden en werven

van militair personeel. Om in Althusser's terminologie te spreken: de VS gebruikt zijn Ideological State Apparatus om zijn Repressive State Apparatus in stand te houden en te versterken en daarmee de Amerikaanse staat zelf in stand te houden. De samenwerking tussen Hollywood en het Pentagon werkt als een ISA die de "denkbeeldige relatie" van het individu vormgeeft. Filmkijkers gebruiken culturele producten om de wereld om hen heen te verklaren. Amerikaanse legerfilms geven hun een beeld van de intenties en daden van het Amerikaanse leger en het Pentagon. Deze producten vormen het individu's "denkbeeldige relatie" met de condities van zijn bestaan. Maar een film over bijvoorbeeld de aanslag op Pearl Harbor die op waarheid is gebaseerd, bevat ook fictieve elementen om een aantrekkelijke film te kunnen zijn. De kijker kan, wanneer hij een film kijkt, niet bepalen wat de 'werkelijke realiteit' is en wat de voorgeschotelde, verdraaide realiteit is. Met andere woorden: de kijker kan geen onderscheid maken tussen de "daadwerkelijke relatie" met de condities van zijn bestaan en de "denkbeeldige relatie" met de condities van zijn bestaan. Dit sluit aan bij Elliots stelling dat ideologie volgens Althusser een systeem tot motivatie is, dat wordt gedreven door dit gebrek aan onderscheid tussen de twee relaties bij het individu (Elliot, 1994:55). Kijkers kennen de exacte werkelijkheid niet en zullen dus het veld van de verbeelding moeten betreden. Hierbij moeten ze vertrouwen op iets of iemand die hen daarbij kan helpen, in dit geval een film. Gesteld kan worden dat het Pentagon zich hiervan bewust is en hier op inspeelt.

De hierboven beschreven situatie kan gezien worden als een belangenconflict tussen enerzijds de filmmaker en anderzijds het Pentagon. De filmmaker is de kunstenaar, niet vrij van economische belangen, maar wel vrij van de taak een ideologie uit te dragen. Het Pentagon daarentegen is wel gebonden en dient de belangen van zichzelf en die van de Amerikaanse staat te behartigen. Het Pentagon ziet het wel als zijn taak om op het niveau van cultuur een ideologie te verspreiden en Gramsci's hegemonie in stand te houden. Het bureau van het Pentagon in Hollywood bestaat al sinds de jaren '30. Tot de Vietnam-oorlog was het beeld dat het Pentagon uit wilde dragen redelijk in overeenstemming met dat wat filmmakers uit wilden dragen. De VS speelde een belangrijke en positieve rol tijdens de Tweede Wereldoorlog: de VS schoot te hulp en droeg bij aan de overwinning. Voor de veteranen waren er parades en feesten. Dit gold bepaald niet voor de veteranen van de Vietnamoorlog. Vietnam-veteraan zijn was iets om te vergeten en te verbergen (Dittmar & Michaud, 1990:7). Het contrast tussen het positieve beeld dat het Pentagon uit wilde dragen en het negatieve beeld dat filmmakers als Oliver Stone wilden laten zien, werd groter. Gesteld kan worden dat het Pentagon aan gezag (Gramsci's goedkeuring) heeft ingeboet om zijn ideologie te mogen verspreiden. Wanneer we kijken naar de situatie waarin niet werd samengewerkt bij de productie van Vietnamoorlog-film *Platoon*, is te zien dat het Pentagon geen goedkeuring heeft om zijn ideologie uit te dragen. In plaats daarvan probeert het Pentagon goedkeuring te 'kopen' door in ruil voor een positief beeld van het Amerikaanse leger de productiekosten van *Platoon* te verlagen. De continue beweging waar Gramsci over sprak, geldt dus zeker voor de

situatie waarin Hollywood en het Pentagon onder bepaalde voorwaarden met elkaar samenwerken.

Het Pentagon is bereid samen te werken met filmmakers als zij bereid zijn te onderhandelen over de vorm en inhoud van hun film. De films die op deze wijze tot stand komen, bevatten een ideologie die strookt met de ideologie van het Pentagon. Dit is een ideologie, waarbij het Amerikaanse leger positief wordt geportretteerd en de film zo kan bijdragen aan behoud en werving van militair personeel. Filmkijkers in de VS en in de rest van de wereld krijgen door het accepteren van deze ideologie op deze manier een positief beeld van het Amerikaanse leger. Echter, een *active audience* verleent op een actieve manier betekenis aan culturele producten en zou de mogelijkheid hebben om een bepaalde boodschap (gedeeltelijk) te kunnen weigeren. In de volgende paragraaf wordt dit proces beschreven.

2.3 *Betekenisgeving aan culturele producten*

Betekenenissen van culturele producten liggen niet in het product zelf verankerd. Het publiek zou dan ook gezien moeten worden als een actieve betekenisgever en niet als een passieve ontvanger. Over de werking van dit proces waarin een *active audience* 'betekenis geeft' en welke factoren daarbij een rol spelen, bestaat een aantal voor dit thesisonderzoek relevante theorieën. In deze paragraaf worden deze theorieën en empirische onderzoeken besproken.

Betekenis geven of 'fabriceren'

Griswold (1987) stelt dat wanneer iemand een boek leest of een film kijkt, er interactie plaatsvindt tussen het publiek en het culturele object. Daar waar deze interactie plaatsvindt, vindt de 'fabricatie van betekenis' plaats. Griswold benadrukt dat het publiek, de mens zelf, deze fabricatie produceert en reproduceert en dat deze dus niet vastligt in het culturele object (Griswold, 1987:1078). Het culturele object maakt gebruik van een gedeelde symboliek en conventies die typerend zijn voor bijvoorbeeld het genre, het onderwerp of het medium. Het publiek maakt voor deze interactie gebruik van zijn eigen vooronderstellingen (*presuppositions*). Vooronderstellingen geven vorm aan de aannames en verwachtingen waarmee iemand het culturele object benadert (Griswold, 1987:1079). Griswold gebruikt in haar theorie Erving Goffman's definitie van vooronderstellingen: "Een vooronderstelling (of aanname, implicatie of *background expectation*) kan breed gedefinieerd worden als de situaties die we vanzelfsprekend voor waar aannemen in het uitoefenen van onze handelingen" (Goffman, 1983:1, in Griswold, 1987:1079). Deze vanzelfsprekendheden die niet in twijfel worden getrokken, zijn dezelfde vanzelfsprekendheden waar Gramsci over sprak in zijn theorie over het in stand houden van hegemonie en de rol die deze vanzelfsprekendheden (*common sense*) daarin spelen.

Griswold (1987) stelt dat, hoewel de waarneming op een individueel niveau plaatsvindt, de waarnemingen van individuen op een dergelijke manier overeenkomen en variëren dat het mogelijk is om ze te groeperen op basis van één kenmerk van hun sociale positie. Voorbeelden van deze kenmerken zijn sociale klasse, geslacht, beroep, generatie en nationaliteit. Griswold (1987) verklaart dit verschil in waarnemingen, in 'gefabriceerde meningen', door de verschillen in de vooronderstellingen van de verschillende categorieën publiek. Deze vooronderstellingen maken dat iedere categorie een onderscheidende manier van kijken heeft. Deze manier is opgebouwd en gevormd door culturele en sociale ervaringen uit het verleden van die groep. Door dit proces ontstaat een zogenaamde *horizon of expectations*. Deze is opgebouwd uit eerdere ervaringen met culturele objecten en beïnvloedt de 'fabricatie van betekenissen' bij culturele objecten die volgen (Jauss, 1982 in Griswold, 1987:1081).

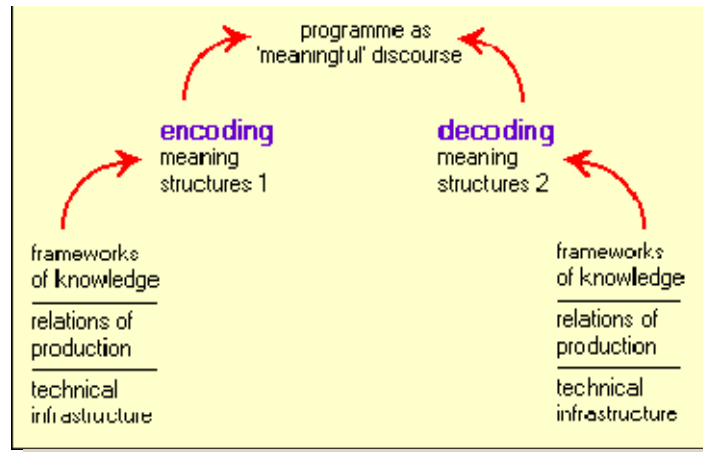
Om eerdergenoemde redenen mag verwacht worden dat verschillende publieken, gecategoriseerd op een kenmerk van hun sociale positie, systematisch zullen verschillen in de perceptie en interpretatie van hetzelfde culturele object (Griswold, 1987:1081). Om deze systematische verschillen te onderzoeken, dient een van de twee actoren constant te blijven en de andere actor te variëren (Griswold, 1987:1082). Er is in dit thesisonderzoek voor gekozen om de culturele objecten, de filmfragmenten, constant te houden en het publiek te laten variëren op nationaliteit als kenmerk van sociale positie. Door deze verschillen in nationaliteit hebben de twee groepen, de Amerikaanse en Nederlandse respondenten, verschillende culturele en sociale ervaringen in hun verleden opgedaan. Hierdoor zullen hun vooronderstellingen verschillen en daardoor zullen er weer verschillen ontstaan in de interacties die beide groepen hebben met de culturele objecten. Systematische verschillen in interactie hebben ten slotte tot gevolg dat er systematische verschillen in de 'fabricaties van betekenissen' van beide groepen zullen ontstaan. Op basis van Griswolds theorie is de verwachting dat er systematische verschillen zullen ontstaan wanneer Amerikanen en Nederlanders betekenis geven aan hetzelfde culturele product.

Encoding/decoding model

Eén cultureel object, bijvoorbeeld een Amerikaanse legerfilm, kan door een groep Amerikanen en een groep Nederlanders verschillend geïnterpreteerd worden. De twee groepen zouden vanwege verschillende vooronderstellingen aan het culturele product uiteenlopende betekenissen kunnen geven. Op dit proces en de wijze waarop deze verschillen kunnen ontstaan, wordt in dit deel van deze paragraaf dieper ingegaan.

In 1980 introduceerde Stuart Hall (1980) zijn *encoding/decoding model*. Daarmee reageerde hij op een van de punten van kritiek die er was op hoe er voor die tijd over het proces van massacommunicatie werd gedacht. In het daarvoor veelgebruikte *zender/boodschap/ontvanger-model* was er volgens critici te veel aandacht voor de overdracht van de boodschap en te weinig aandacht voor de momenten binnen de complexe verhoudingen

binnen deze drie eenheden (Hall, 1980:128). Deze momenten waar Hall (1980) over spreekt zijn het moment waarop de boodschap wordt geproduceerd (dit is het 'encoderen') en het moment waarop de boodschap wordt ontvangen en geïnterpreteerd (dit is het 'decoderen'). Hall benadrukt dat de productie en receptie van de boodschap niet identiek aan elkaar zijn, maar dat de twee slechts aan elkaar zijn gerelateerd (Hall, 1980:130). Afhankelijk van het proces van encoderen en decoderen kan er tussen producent en ontvanger een zogeheten 'betekenisvol discours' ontstaan. Bovenstaande wordt weergegeven in afbeelding 1.

Afbeelding 1: Stuart Halls Encoding/Decoding Model

Producenten zijn zich bewust van dit proces en door zich tijdens de encoding te houden aan de heersende "formele regels van discours en taal", maken ze de boodschap klaar voor het betekenisvolle discours (Hall, 1980:130). Pas wanneer een boodschap gedecodeerd is en er daadwerkelijk een betekenisvol discours is ontstaan, kan een boodschap een "effect hebben: de ontvanger beïnvloeden, vermaken, instrueren of verleiden met zeer complexe perceptuele, cognitieve, emotionele, ideologische or gedragsmatige gevolgen/consequenties" (Hall, 1980:130).

Hall (1980) stelt dat het zo kan zijn dat 'betekenisstructuur 1' en 'betekenisstructuur 2' uit zijn model niet hetzelfde zijn. De mate waarin de structuren hetzelfde of "symmetrisch" aan elkaar zijn, moet gezien worden als een gradatie. Deze 'symmetriegraad' geeft aan in welke mate er begrip is tussen de producent en ontvanger en dus ook in welke mate er onbegrip is tussen hen. Dit is echter weer afhankelijk van de mate van symmetrie/a-symmetrie tussen de positie van de encoder-producent en de positie van de decoder-ontvanger (Hall, 1980:131). Met andere woorden: de symmetriegraad is afhankelijk van de mate waarin er "equivalentie" (gelijkwaardigheid) is tussen de *meaning structures*. Wanneer de betekenisstructuren teveel van elkaar verschillen en er een "gebrek aan equivalentie" is, treedt verstoring en misvatting op (Hall, 1980:131). De symmetriegraad van de

betekenisstructuren is in dat geval te laag en de ontvanger begrijpt niet wat de producent bedoeld heeft.

Een ander uiterste is het geval wanneer de symmetriegraad extreem hoog is: wanneer in een bepaald taalgebied of cultuur de codes zo wijdverspreid zijn en zo vroeg aangeleerd, lijkt het of er van encoderen en decoderen geen sprake is. De codes voor het encoderen en het decoderen zijn dan zo bekend en gebruikelijk dat lijkt alsof ze niet geconstrueerd zijn, maar als het ware door de natuur kant en klaar gegeven zijn. Het is de extreem hoge symmetriegraad tussen betekenisstructuur 1 en betekenisstructuur 2 die het proces "natuurlijk" over doet komen. Echter, deze codes zijn niet "natuurlijk", maar zijn "genaturaliseerd". Een rood licht lezen als een signaal om te stoppen is niet natuurlijk, het is iets wat binnen bepaalde taalgebieden of culturen als zodanig is genaturaliseerd. Bij een genaturaliseerde code lijken de activiteiten encoderen en decoderen niet aan de orde te zijn, maar dat zijn ze wel degelijk. De genaturaliseerde codes laten niet zien hoe natuurlijk sommige boodschappen in sommige talen worden overgedragen, maar ze laten juist zien hoe diepgeworteld de codes zijn die gebruikt worden en hoe vanzelfsprekend die worden gevonden (Hall, 1980:132). Hall (1980) waarschuwt dat we ons niet voor de gek moeten laten houden: terwijl de boodschap op de ontvanger natuurlijk en realistisch overkomt, wordt het proces van encoderen en decoderen voor de ontvanger verborgen. Op deze manier kan een ideologische boodschap in een film worden overgedragen op de ontvanger. Halls kritische denken sluit hiermee aan bij dat van Gramsci: de beste manier om een ideologie te verspreiden is door gebruik te maken van de vanzelfsprekendheden (*common sense*) van mensen. Door vroeg aanleren en intensieve herhaling kunnen codes genaturaliseerd raken en dat wat natuurlijk aanvoelt voor mensen, zal niet snel in twijfel worden getrokken. Hall (1980) stelt dat producenten zich hiervan bewust zijn en zodoende voor een succesvolle overdracht van een (ideologische) boodschap aansturen op een zo groot mogelijke symmetrie tussen beide betekenisstructuren.

De decoding van een boodschap kan door de producent aangestuurd worden, maar kan niet bepaald worden door de wijze waarop deze is geëncodeerd. Dit betekent dat er ruimte is voor meerdere interpretaties van dezelfde boodschap (polysemie). Op welke manier de boodschap wordt gedecodeerd, is volgens Hall (1980) afhankelijk van de "connotatiecode" die daarbij wordt gebruikt. De ontvanger heeft de beschikking over verschillende connotatiecodes. Deze connotatiecodes zijn niet gelijk aan elkaar: ze verschillen in de mate waarin de decoding in lijn is met de ideologie die in de boodschap verpakt zit. Hall stelt dat er binnen deze verzameling connotatiecodes een cultureel bepaalde hiërarchie is. Hoog in deze hiërarchie staat de code die leidt tot de *dominant-hegemonic* of *preferred meaning*. In deze decoding zitten de heersende "institutionele/politieke/ideologische ordes" verweven (Hall, 1980:134). Deze hiërarchie binnen de verzameling connotatiecodes is echter niet eenduidig en niet onbetwist. Producenten stellen alles in het werk om te zorgen dat de boodschap die zij

verspreiden, wordt gedecodeerd met de dominante connotatiecode en de ideologie in de boodschap zodoende zo goed mogelijk verspreid wordt (Hall, 1980:134). Hall (1980) stelt dat deze connotatiecode dominant wordt genoemd omdat ze de dominante positie van instituten representeren. Andere producenten zullen proberen er voor te zorgen dat dezelfde boodschap met voor hun gunstige connotatiecodes wordt gedecodeerd. Deze continue strijd tussen producenten sluit aan bij Gramsci's concept van cultureel leiderschap, waarbij instituten (producenten van meningen en boodschappen) strijden om de goedkeuring om hun ideologie uit te mogen dragen. Zowel Hall (1980) als Gramsci stellen dat het doel hiervan is de status quo voor de instituten te behouden.

Hall (1980) vult zijn *encoding/decoding model* aan met een drietal hypothetische posities die een ontvanger kan aannemen bij het decoderen van een boodschap. Deze posities houden verband met de connotatiecode die wordt gekozen en bepalen daarmee in welke mate de (ideologische) boodschap wordt overgenomen. De drie posities zijn de *dominant-hegemonic* positie, de *negotiated* positie en de *oppositional* positie.

Wanneer de ontvanger bij het decoderen van een boodschap dezelfde of soortgelijke connotatiecode gebruikt die bij encoding is gebruikt, neemt de ontvanger de *dominant-hegemonic* positie aan tijdens decoding (Hall, 1980:136). Doordat dezelfde connotatiecode wordt gebruikt, ontstaat een bijna perfecte of perfecte communicatie tussen verzender en ontvanger. De connotatiecode die de ontvanger gebruikt voor decoding is dominant: deze staat bovenaan of hoog in de op dat moment geldende hiërarchie van codes. De verzender heeft hier bij het encoderen van de boodschap goed over nagedacht en heeft bewust op deze match aangestuurd. Doordat de connotatiecodes overeenkomen, komt de boodschap "natuurlijk" over op de ontvanger en heeft deze geen reden om de boodschap in twijfel te trekken of kritiek te uiten. Hall (1980) stelt dat wanneer de ontvanger de *dominant-hegemonic* positie aanneemt en kritiekloos is, de ideologie van de verzender succesvol uitgedragen wordt en daarmee de hegemonie in stand wordt gehouden. Dit sluit aan bij het denken van Gramsci die stelde dat een hegemonie in stand wordt gehouden doordat verzenders boodschappen op een bewuste manier voor de ontvanger natuurlijk kunnen doen overkomen en zo een kritische houding van de ontvanger voorkomen.

De tweede hypothetische positie die Hall onderscheidt, is de *negotiated* positie (Hall, 1980:137). Wanneer de ontvanger voor decoding de *negotiated code* gebruikt, is hij in 'onderhandeling' met de ideologie waarmee de boodschap geladen is. De boodschap wordt hierbij gekoppeld aan een blik op het grote geheel: het gaat dan bijvoorbeeld om zaken als landsbelangen (nationaal niveau) of om 'hoe de wereld werkt' (globaal niveau). Wanneer de ontvanger de *negotiated* positie aanneemt en 'onderhandelt' met de boodschap, bevat zijn decoding een mix van "geaccepteerde en geweigerde elementen" (Hall, 1980:137). De ontvanger erkent de legitimiteit van de (hegemonische) benadering en de betekenis hiervan voor het grotere geheel, maar werkt op een gesitueerd niveau met een beperkte blik met zijn

eigen regels en maakt daarmee uitzonderingen op de regel. Hall (1980) illustreert dit met het voorbeeld van de reactie van een arbeider op de *Relations Bill*, die beperkingen met betrekking tot het recht om te staken oplegt of pleit voor het bevriezen van de lonen. De arbeider accepteert de hegemonische boodschap dat 'iedereen zichzelf minder zal moeten betalen om inflatie tegen te kunnen gaan' (nationaal niveau). Echter, dit heeft nauwelijks of geen relatie met de wil van de arbeider om te staken voor betere lonen of zijn wil om zich te verzetten tegen het aannemen van de *Relations Bill* door een vakbond (gesitueerd niveau).

De derde en laatste positie die de ontvanger voor decoding van de boodschap aan kan nemen, is de *oppositional* positie (Hall, 1980:137-138). In dit geval begrijpt de ontvanger zowel de letterlijke als de connotatieve betekenis van de boodschap, maar decodeert de boodschap op een totaal tegengestelde manier: ook de blik op het grotere geheel met de hegemonische boodschap wordt niet geaccepteerd. De ontvanger haalt de boodschap uit het gepresenteerde grotere geheel (*detotalizing*) om de boodschap vervolgens vanuit een alternatief referentiekader (*framework of reference*) weer te plaatsen binnen het grotere geheel (*retotalizing*) (Hall, 1980:138).

Aan de drie oorspronkelijke posities van Halls *encoding/decoding model* kan nog een vierde positie worden toegevoegd: de afwijkende decoding (*aberrant decoding*). In dit geval leest de ontvanger de boodschap op een totaal onvoorziene wijze waardoor een afwijkende betekenis wordt ontleend (Hanes, 2000:5). De ontvanger decodeert de boodschap op een manier die door de producenten van de boodschap op geen enkele wijze kon worden voorzien.

Een deel van de Amerikaanse legerfilms bevatten een ideologie die strookt met de ideologie van het Pentagon. Griswold (1987) stelt echter dat culturele betekenissen van Amerikaanse legerfilms niet verankerd liggen in de film zelf. De betekenis wordt gefabriceerd door de interactie tussen de filmkijker en de film. Hierbij zou de kijker zijn eigen vooronderstellingen/vanzelfsprekendheden gebruiken die mede door zijn/haar nationaliteit zijn vormgegeven. Kijkers zouden actieve betekenisgevers zijn en zouden daarmee de mogelijkheid hebben om de ideologische boodschap in een film gedeeltelijk of geheel te weigeren. In de volgende paragraaf worden een aantal onderzoeken besproken, waarbij bovenstaande theorieën als uitgangspunt zijn genomen. De onderzoeken zelf richten zich, net als dit thesisonderzoek, op de invloed van nationaliteit bij betekenisgeving aan culturele producten.

2.4 De invloed van nationaliteit bij betekenisgeving

Wanneer een filmkijker betekenis geeft aan een film maakt hij gebruik van vooronderstellingen. Deze vooronderstellingen worden opgebouwd door de sociale positie van het individu. Nationaliteit is een van de elementen van deze sociale positie en dat is ook het

element dat centraal staat in dit thesisonderzoek. In deze paragraaf worden drie onderzoeken uitgelicht, waarbij wordt gezocht naar de invloed van nationaliteit bij betekenisgeving.

De VS, Groot-Brittannië en de West-Indies (Griswold)

In de Inleiding en paragraaf 2.3 werd Griswolds theorie over de "fabricatie van betekenis" besproken. Griswold (1987) onderbouwt deze theorie met resultaten uit haar inhoudsanalyse naar recensies van romans. In haar onderzoek is Griswold (1987) op zoek naar het antwoord op de vraag of een cultureel product (roman) een vaste set betekenissen heeft of dat de betekenis van de roman kan worden afgeleid van de sociale context van de ontvanger. Als variabele binnen de sociale context of sociale positie kiest Griswold voor het kenmerk 'nationaliteit': van een vaste set boeken worden recensies uit drie verschillende landen (VS, Groot-Brittannië en de West-Indies) geanalyseerd. In de recensies worden zes verschillende boeken besproken, uitgegeven tussen 1953 en 1972 van schrijver George Lamming, zelf afkomstig uit de West-Indies.

Uit de inhoudsanalyse blijkt dat er op basis van de nationaliteit van de recensent (en het publiek waar deze voor schrijft) grote verschillen zijn in betekenisgeving aan de boeken van Lamming. Zo blijkt onder andere dat Amerikaanse recensenten, meer dan de recensenten van de andere nationaliteiten, het thema 'ras' in de verhalen lazen. Recensenten uit de West-Indies zagen, meer dan de andere recensenten, 'identiteit' als een prominent onderwerp in de boeken van Lamming. Over het koloniale verleden van de Britten met betrekking tot de West-Indies waren de Britse recensenten "verdacht stil" waar de recensenten uit de VS en de West-Indies dit thema wel in de boeken zagen (Griswold, 1987:1097-1098).

Vanuit deze bevindingen legt Griswold (1987) een verband tussen de nationaliteit van de betekenisgevende recensent en maatschappelijke ontwikkelingen in dat land. Van culturele producten is bekend dat ze gebruikt worden om actuele, aanhoudende problemen te bespreken (Swidler, 1986 in Griswold, 1987). In dit licht is het logisch dat de recensenten uit de VS 'ras' als prominent thema zagen omdat dit een groot issue was in de VS in de jaren '50 en '60, de periode waarin de boekrecensies werden geschreven. Om dezelfde reden valt te verklaren waarom recensenten uit de West-Indies, na jarenlange kolonisatie door de Britten, in 'individuele en nationale identiteit' een belangrijk en prominent thema zagen. Voor het feit dat Groot-Brittannië een thema als 'kolonisatie' in zijn geheel niet noemt, worden twee verklaringen gegeven. De eerste is dat het koloniale verleden in Groot-Brittannië ongemakkelijke gevoelens en schaamte op zou leveren en dat dit onderwerp om deze reden is vermeden. De tweede reden is dat Lamming als schrijver uit de West-Indies als onderdeel van de Britse literatuur werd gezien en dat het noemen van het koloniale verleden juist een scheiding zou benadrukken (Griswold, 1987:1101-1104).

Griswold (1987) maakt duidelijk dat er op basis van nationaliteit verschillen in de vooronderstellingen van mensen ontstaan en dat als gevolg hiervan de betekenisgevingen aan

een cultureel product zullen verschillen. Er ontstonden grote verschillen in de aandacht die een thema in het verhaal werd geschonken en daarnaast waren er grote verschillen in de interpretaties van bepaalde thema's. Griswold weet deze verschillen gedeeltelijk te verklaren door de betekenisgeving van een nationaliteit te koppelen aan politieke en maatschappelijke ontwikkelingen in dat land.

Amerikanen, Arabieren, Marokkanen, Russen en Israëliërs (Liebes & Katz)

Liebes en Katz' (1993) onderzoek naar de betekenisgeving van focusgroepen met vijf verschillende nationaliteiten aan de Amerikaanse soapserie *Dallas* is eerder in de Inleiding besproken. Net als Griswold (1987) tonen Liebes en Katz (1993) aan dat er op basis van nationaliteit verschillen in betekenisgeving aan culturele producten zijn waar te nemen. Echter, Liebes en Katz (1993) vinden naast verschillen per nationaliteit in betekenisgeving ook verschillen per nationaliteit in de mate waarin een groep ontvankelijk is voor een ideologische boodschap in een cultureel product. Liebes en Katz (1993) vragen de verschillende groepen een aflevering van *Dallas* na te vertellen en onderscheiden daarbij drie manieren: 'lineair', 'gesegmenteerd' en 'thematisch'. Vervolgens leggen Liebes en Katz (1993) een verband tussen deze drie manieren van navertellen en Halls (1980) drie hypothetische decoderingsposities: de *dominant-hegemonic* positie, de *negotiated* positie en de *oppositional* positie.

Door de Arabieren en de Marokkanen werd de aflevering voornamelijk op een 'lineaire wijze' naverteld (Liebes & Katz, 1993:72). Bij deze wijze van navertellen wordt een sociologisch perspectief gebruikt en ligt de focus op de verhaallijn en de opeenvolging van gebeurtenissen (Liebes & Katz, 1993:69). De respondenten gebruiken hun eigen normen en waarden om op de gebeurtenissen in het verhaal te reflecteren door deze goed of af te keuren. De Arabieren en de Marokkanen deden dit, zaten 'in het verhaal' en waren hierbij kritiekloos over de aflevering die zij zagen. Liebes en Katz (1993) leggen een verband tussen deze wijze van navertellen en de *dominant-hegemonic* decoderingspositie waarbij het realisme van het verhaal niet in twijfel wordt getrokken en een boodschap vermoedelijk niet wordt betwist (Liebes & Katz, 1993:77). Liebes en Katz (1993) stellen dat de lineaire wijze van navertellen de *dominant-hegemonic* decoderingspositie niet bepaalt, maar er een samenhangend verband is tussen beide (Liebes en Katz spreken over "correlatie") (Liebes & Katz, 1993:77). Wanneer de aflevering op deze wijze wordt naverteld, wordt bij decoding dus dezelfde 'connotatiecode' gebruikt als bij encoding en ontvangt de kijker de boodschap (de aflevering) zoals de producent deze bedoeld heeft (Hall, 1980: 134-135). De 'lineaire wijze' van navertellen wijst in de richting van een *dominant-hegemonic* decoding, wat betekent dat de decoding van de respondent in lijn is met de heersende hegemonie. Hall (1980) stelt dat door deze kritiekloze houding, de hegemonie in stand wordt gehouden.

De Amerikanen en de Israëliërs vertelden voornamelijk op een 'gesegmenteerde wijze' wat zij hadden zien gebeuren in de aflevering van *Dallas* (Liebes & Katz, 1993:72). Bij deze

wijze van navertellen wordt een psychologisch perspectief gebruikt en concentreren de respondenten zich op de karakters in de aflevering (Liebes & Katz, 1993:69). Een belangrijk verschil tussen deze benadering en de lineaire wijze van navertellen, is dat het karakter niet zijn functie binnen het verhaal vervult, maar dat het verhaal dient om persoonlijkheidskenmerken van het karakter naar voren te brengen (Liebes & Katz, 1993:71). Bij de gesegmenteerde wijze van navertellen ligt de focus op emotionele problemen van de karakters, die door de respondenten zowel met hun namen in de serie als hun echte namen worden geduid (Liebes & Katz, 1993:79). In tegenstelling tot de lineaire en thematische wijze van navertellen, is de gesegmenteerde wijze van navertellen meer 'open' en toekomst-gericht. Op basis van de kennis over de verschillende karakters en hun motivaties wordt bij het navertellen vooruitgeblikt en wordt er gespeculeerd op mogelijke vervolgen van het verhaal. Bij deze wijze van navertellen schatten de respondenten het realiteitsgehalte van het verhaal niet hoog in. Als gevolg hiervan duiken ze diep in de psychologie van de karakters en 'vergeten' ze de ideologische of morele aspecten van de serie (Liebes & Katz, 1993:81). Het verhaal wordt niet lineair en kritiekloos naverteld, maar ideologische of morele aspecten worden ook niet benoemd. Liebes en Katz leggen een verband tussen deze wijze van navertellen en de *negotiated* decoderingspositie (Liebes & Katz, 1993:77), waarbij de respondent onderhandelt met de boodschap en zijn decoding een mix van "geaccepteerde en geweigerde elementen" bevat (Hall, 1980:137).

De focusgroepen met de Russische nationaliteit waren de enige groepen waarbij de aflevering voornamelijk op een 'thematische wijze' werd naverteld (Liebes & Katz, 1993:72). Bij deze wijze van navertellen wordt een ideologisch perspectief gebruikt en ligt de focus op de (morele) boodschap die wordt uitgedragen door de aflevering. Hierbij worden de gebeurtenissen en karakters zo goed als genegeerd (Liebes & Katz, 1993:69). Respondenten gebruiken een kritisch frame en benadrukken de ideologie in de boodschap, waardoor de boodschap in dit geval een tegengesteld effect bereikt (Liebes & Katz, 1993:80-81). Waar bij de gesegmenteerde wijze van navertellen veel werd gerefereerd aan namen van karakters en acteurs, wordt bij de thematische wijze vooral gerefereerd aan namen van producenten en titels van afleveringen (Liebes & Katz, 1993:77). De Russen maakten zich, als enige van de vijf nationaliteiten, zorgen over het gevaar van een programma als *Dallas* dat kapitalistische propaganda zou zijn. De serie biedt volgens de Russen geen weergave van de werkelijkheid. "Het programma is reclame of propaganda voor *the American way of life*. De serie toont een ideaalbeeld waar de gemiddelde persoon naar zou moeten streven" aldus een van de leden van de Russische groepen. Liebes en Katz (1993) stellen dat de Russen niet geïnteresseerd waren in het verhaal of de karakters. Ze spraken daarentegen over de relatie tussen de boodschap, de motieven van de makers en zichzelf als publiek (Liebes & Katz, 1993:77). Deze boodschap wordt niet als onschuldig gezien, maar als een boodschap met de intentie te manipuleren en een hegemonie in stand te houden (Liebes & Katz, 1993:80-81). De producers (of Amerikanen in

het algemeen) zouden belang hebben bij het in stand houden van deze hegemonie. Liebes en Katz (1993) leggen een verband tussen de thematische wijze van navertellen en de *oppositional* decoderingspositie (Liebes & Katz, 1993:77). Karakteristiek voor een decodering vanuit deze positie is dat de ontvanger de boodschap uit het gepresenteerde grotere geheel haalt om deze vervolgens vanuit een alternatief referentiekader weer binnen het grotere geheel te plaatsen (Hall, 1980:138). De Russen doen dit in hun thematische navertelling door te stellen dat *Dallas* een ideaalbeeld van de Amerikaanse manier van leven representeert en zo normen en waarden opdringt aan de kijkers van *Dallas*. Deze kijkers zouden hun dagelijks leven naar deze normen en waarden moeten inrichten en op deze manier bijdragen aan het in stand houden van de hegemonie. De Russen halen zo de boodschap uit het grotere geheel (*detotalizing*) en plaatsen deze met *hun* referentiekader binnen het grotere geheel (*retotalizing*): voor hen is het verhaal van *Dallas* een valse weergave van de werkelijkheid en een gereedschap om een hegemonie in stand te houden. Doordat de Russen de aflevering op macro-niveau bekijken, bevinden de analyses van het verhaal zich op een ander niveau dan de analyses van de andere groepen (Liebes & Katz, 1993:76). Liebes en Katz stellen dat de analyses van de Russen op een politiek niveau plaatsvinden (Liebes & Katz, 1993:76). Een mogelijke verklaring voor de sterke politieke kleuring van de betekenisgeving is de periode waarin het onderzoek heeft plaatsgevonden, namelijk rond het einde van de Koude Oorlog.

Liebes en Katz (1993) vinden in hun onderzoek verschillen per nationaliteit in de wijze waarop een aflevering van *Dallas* wordt naverteld. De onderzoekers leggen vervolgens een samenhangend verband tussen de drie navertelwijzes van de groepen en de drie hypothetische decoderingsposities. De navertelwijze is daarbij niet bepalend voor de decoderingspositie, maar het is bijvoorbeeld waarschijnlijker dat een lineaire navertelling gepaard gaat met een *dominant-hegemonic* decodering dan met een decodering vanuit een van de andere twee decoderingsposities (Liebes & Katz, 1993:77). Met behulp van Halls *encoding/decoding model* verschaffen Liebes en Katz (1993) met dit onderzoek inzicht in de mate waarin een groep ontvankelijk is voor een ideologische boodschap in een cultureel product. Het onderzoek heeft twee belangrijke overeenkomsten met dit thesisonderzoek. Het eerste is het cross-nationale karakter waarbij de betekenisgevingen van verschillende publieken van het culturele product worden onderzocht. Niet alleen het nationale publiek van *Dallas* (Amerikanen) wordt ondervraagd, maar ook publieken van landen waar het culturele product naar wordt geëxporteerd (Arabieren, Marokkanen, Russen en Israëliërs) worden betrokken in het onderzoek. De tweede overeenkomst is het onderzoeksdoel om verschillen per nationaliteit in de mate waarin een groep ontvankelijk is voor een ideologische boodschap in een cultureel product bloot te leggen.

'Non-Indian white Americans' en 'American Indians' (Shively)

Tijdens haar jeugd in een Indianen-reservaat in de VS, merkte JoEllen Shively dat haar mede-Indianen van western films en western boeken hielden. Ook onder de Indianen buiten het reservaat was er een voorliefde voor westerns. Verbaasd over de aantrekkingskracht van westerns op Indianen, stelde Shively zichzelf de vraag hoe de Indianen de westerns gebruiken en interpreteren. Volgen zij het verhaal en de *good guy/bad guy* oppositie en identificeren zij zich met de cowboys in de western? Of is de culturele achtergrond van de Indianen bepalend voor hun identificatie, ongeacht of de Indianen in de western de *good guys* of de *bad guys* zijn?

Naast Indianen benadert Shively ook *Anglos* voor haar onderzoek: blanke *non-Indian* Amerikanen die niet van Spaanse of Mexicaanse komaf zijn (Shively, 1992:725). Shively beschouwt *Anglos* als de dominante cultuur en Indianen als de minderheidscultuur: Amerikaanse Indianen hebben op cultureel, economisch en politiek vlak altijd in een marginale subcultuur geleefd, waarbij ze ambivalent stonden tegenover Amerikaanse waarden als status en het nastreven van materiële rijkdom (McNickle, 1973; Cornell, 1987; Snipp, 1991 in Shively, 1992:725-726). Shively's focus ligt op hoe minderheden, de Indianen, omgaan met 'mythes', in dit geval westerns, van de dominante cultuur. Shively (1992) heeft voor haar onderzoek alleen mannen benaderd. Naar aanleiding van de western *The Searchers* en aan de hand van vragenlijsten en focusgroep-interviews worden gebruik en interpretatie van westerns onderzocht.

Shively (1992) maakt voor haar onderzoek de aanname dat mensen een film begrijpen op basis van hun culturele achtergrond en dat de ervaring van de beide groepen om deze reden zou moeten verschillen wanneer zij kijken naar scènes waarin een "negatief en vervormd beeld" van Indianen wordt geschetst (Shively, 1992:727). Shively's aanname en verwachtingen sluiten aan bij Griswolds (1987) theorie dat verschillen in cultuur (als onderdeel van sociale positie) leiden tot verschillen in vooronderstellingen en dat deze op hun beurt leiden tot verschillen in betekenisgeving aan het culturele product.

Echter, Shively's opvallendste onderzoeksresultaat is de hoge mate waarin de interpretaties van de Indianen en de *Anglos* overeenkomen (Shively, 1992:727). Tegen haar verwachting in identificeerden zowel de *Anglos* als de Indianen zich met de cowboy John Wayne of cowboy Jeff Hunter en identificeerde niemand zich met Scar, het opperhoofd van de Indianen (Shively, 1992:727). De Indianen koppelden hun etnische identiteit niet aan Scar en zijn groep Indianen, maar namen afstand van de Indianen uit de film. Voor identificatie met de karakters volgden de Indianen de structuur van het narratief met daarin de tegenstelling tussen goed en kwaad. Shively (1992) stelt dat de identificatie van de kijker met de karakters in de film wordt geleid door de structuur van het narratief dat de held(en) in het verhaal definiëert. Iedere vorm van "etnische empathie" zou hierdoor teniet worden gedaan (Shively, 1992:728). Bij beide groepen is de western het populairste filmgenre (Shively, 1992:727). Echter, op de vraag waarom ze van *The Searchers* en westerns in het algemeen hielden, gaven de groepen

wel uiteenlopende antwoorden. Indianen hielden van westerns vanwege de fantasie om vrij en onafhankelijk als een cowboy te zijn en de vertrouwdheid met het landschap of de omgeving zoals die in de film te zien is (Shively, 1992:729). *Anglos* hielden van de films omdat ze dienden als een link met hun geschiedenis: voor hen waren de films nauwkeurige verhalen over hun verleden en hun voorouders (Shively, 1992:733). Shively stelt dat westerns voor *Anglos* als 'primitieve mythes' zijn: verhalen die een verklaring en rechtvaardiging bieden voor de acties van hun voorouders toen zij hun kolonies stichtten in Noord-Amerika (Shively, 1992:729).

Daarnaast zijn er nog enkele andere opvallende verschillen tussen de twee groepen in gebruik en interpretatie van de western. Zo noemt 50% van de *Anglos* "een authentieke portrettering van het Oude Westen (*the Old West*)" als de belangrijkste reden om van een film te houden, terwijl geen van de Indianen dit als een belangrijke reden noemt (Shively, 1992:729). Op de vraag of de cowboys en Indianen in de film zoals cowboys en Indianen in het verleden waren, antwoordden de Indianen dat alleen hun klederdracht overeen kwam. De *Anglos* dachten dat de cowboys hetzelfde waren en hadden het idee dat de Indianen ook hetzelfde waren (Shively, 1992:730). Een ander verschil tussen beide groepen is dat alle Indianen 'humor' noemden als reden om van de film te houden en geen van de *Anglos* deze reden noemde (Shively, 1992:730-731). Het laatste opvallende verschil is de reactie van de groepen op de vraag wat voor hen een slechte western is. De Indianen gaven aan dat ze alle westerns goed vonden behalve *Soldier Blue* (1970). In *Soldier Blue* worden kinderen, vrouwen en mannen van een vredelievende stam in een hinderlaag gelokt en afgeslacht. De film was bij alle Indianen bekend en in iedere Indianengroep werd de film genoemd als een western waar ze niet van hielden. Dit zou er op kunnen duiden dat wanneer films té realistisch zijn en onplezierige emoties opwekken, ze niet langer plezierig zijn om naar kijken (Shively, 1992:730). Shively (1992) stelt dat dit verschijnsel lijkt op Radways (1984) bevinding met betrekking tot "mislukte" romans (Radway, 1984 in Shively, 1992:730). Een "mislukte" roman wekt te intense gevoelens van woede, angst en gewelddadigheid op en wordt door de lezer weggegooid omdat het boek niet plezierig is om te lezen (Shively, 1992:730). In tegenstelling tot de Indianen konden de *Anglos* geen voorbeeld van een slechte western bedenken (Shively, 1992:730).

Naast *full blood*-Indianen uit het reservaat interviewde Shively (1992), voorafgaand aan het daadwerkelijke onderzoek, ook *mixed blood*-Indianen die studeerden aan een universiteit aan de westkust van de VS (Shively, 1992:732). In tegenstelling tot de reservaat-Indianen was 'ethniciteit' voor een meerderheid van de student-Indianen wel een opvallend onderwerp. Shively stelt dat het narratief van *the Searchers* voor de studenten niet "werkte" en dat ze er niet volledig in op konden gaan (Shively, 1992:732). Ter illustratie: een meerderheid van de studenten, in tegenstelling tot de reservaat-Indianen, identificeerde zich wel met opperhoofd Scar en zijn Indianen en steunden wel hun kant in het verhaal. De student-Indianen zagen *the Searchers* niet als een authentieke weergave van "het Oude Westen" en wezen daarbij op

stereotype portrettingen in de film (Shively, 1992:732). Een ander belangrijk verschil is de reactie van de studenten over de negatieve boodschap in de film dat “de enige goede indiaan, een dode indiaan is” (Shively, 1992:732). Daarnaast wezen de studenten op een groot aantal onnauwkeurigheden in *the Searchers*, met name met betrekking tot de klederdracht van de Indianen (Shively, 1992:732). Net als de Indianen in het reservaat houden de studenten van westerns. Belangrijk verschil is echter dat de studenten aangeven dat ze een voorkeur hebben voor films met een cowboys versus cowboys-plot, een Indianen versus Indianen-plot of een Indianen versus cowboys-plot met een Indiaan-perspectief (Shively, 1992:732). De student-Indianen worden niet geleid door het verhaal, maar behouden hun “etnische empathie”, in tegenstelling tot de reservaat-Indianen. Shively (1992) stelt dat hun opleiding de student-Indianen bewust maakt van de “anti-Indiaan” toon (*bias*) van de film waardoor ze de film vanuit een etnisch oogpunt bekijken (Shively, 1992:732). Voor de studenten zit “de symboliek van de film in de foutieve representatie van hun voorouders en hun geschiedenis” (Shively, 1992:733).

Shively (1992) concludeert dat kijkers westerns gebruiken als een fantasie om de conflicten tussen verschillende levenswaarden te verkennen (bijvoorbeeld traditionele manier van leven versus vooruitgang) en hun goedkeuring te vinden voor hun eigen idealen en manier van leven (Shively, 1992:733). De verschillen in gebruik en interpretatie van *The Searchers* en westerns in het algemeen wijt Shively aan de verschillende cultuur van de *Anglos* en de Indianen. Binnen de ‘Indianen-cultuur’ vindt Shively een bescheiden basis voor verschillen in gebruik en interpretatie door een verschil in opleiding, een andere factor van ‘sociale positie’.

Het onderzoek heeft een aantal belangrijke overeenkomsten met dit thesisonderzoek. Ten eerste is Shively’s onderzoek, net als dit thesisonderzoek, een verkenning van een gebied dat niet eerder is onderzocht op basis van een *active audience*. Ten tweede worden gebruik en interpretatie van het western genre onderzocht, een genre waarbij, net als bij het genre oorlogsfilm of legerfilm, een (veelal) gewelddadige strijd tussen goed en kwaad een centraal thema is. De derde overeenkomst is het achterhalen van de betekenisgeving van Amerikanen naar aanleiding van een film, waarbij een bepaalde periode of gebeurtenis in de Amerikaanse geschiedenis, hun geschiedenis, centraal staat. Zoals *Anglos* naar ‘zichzelf’ kijken in westerns, zo kunnen de Amerikaanse respondenten van dit thesisonderzoek naar ‘zichzelf’ kijken als ze het Amerikaanse leger in een van de legerfilms geportretteerd zien worden.

Er is weinig tot niets bekend op het gebied van betekenisgeving aan legerfilms. Op basis van de uitgelichte theorieën en empirische onderzoeken is er wel een aantal verwachtingen op te stellen. De verwachting is dat Amerikanen en Nederlanders op een actieve manier betekenis zullen geven wanneer zij kijken naar de fragmenten van de Amerikaanse legerfilms. De groepen maken daarbij gebruik van hun vooronderstellingen/vanzelfsprekendheden. Nationaliteit is van invloed bij de samenstelling van deze vooronderstellingen/

vanzelfsprekendheden en op basis daarvan is de verwachting dat er systematische verschillen tussen de betekenisgevingen van de twee groepen zullen ontstaan. Bij dit proces van betekenis geven hebben de groepen de mogelijkheid om de ideologie die in een aantal van deze fragmenten zit, te accepteren, gedeeltelijk te weigeren of geheel te weigeren. Met betrekking tot de richting van verschillen in betekenisgeving is er een lichte verwachting dat de positieve portrettering van het Amerikaanse leger op het Amerikaanse publiek natuurlijker en vanzelfsprekender overkomt dan op het Nederlandse publiek. De verwachting is dat de 'symmetriegraad' tussen de betekenisstructuren van de Amerikaanse producent en de Amerikaanse filmkijker hoger zal zijn dan die tussen de Amerikaanse producent en de Nederlandse filmkijker. Doordat de Amerikaanse filmkijker dezelfde nationaliteit heeft als de Amerikaanse producent, is er op basis van de theorie de verwachting dat de producent de betekenisstructuur van zijn landgenoot zal inschatten en hier bij het encoderen van de boodschap rekening mee houdt. De vanzelfsprekendheden (Gramsci), de vooronderstellingen (Griswold) en de genaturaliseerde codes (Hall) waar de producent vanuit zal gaan bij encoding, zullen over het algemeen voor de Amerikanen natuurlijker aanvoelen dan voor de Nederlanders. Een boodschap die natuurlijk aanvoelt, zal hierbij minder snel in twijfel worden getrokken en minder weerstand oproepen dan een boodschap die in mindere mate natuurlijk of vanzelfsprekend aanvoelt. De verwachting is zodoende dat de Amerikanen meer dan de Nederlanders de fragmenten met Pentagon ondersteuning vanuit een *dominant-hegemonic* positie zullen decoderen. Naar verwachting zullen de Nederlanders meer dan de Amerikanen de fragmenten met Pentagon ondersteuning vanuit een *oppositional* positie decoderen. In hoofdstuk 4 worden de resultaten van het onderzoek naar hun betekenisgeving gepresenteerd. In het volgende hoofdstuk worden de onderzoeksmethoden en de keuzes die daarbij gemaakt zijn, beschreven.

3. Methoden

In het vorige hoofdstuk zijn de attenderende begrippen voor dit onderzoek nader onderzocht en met elkaar verbonden. Daarmee zijn de vier deelvragen uit de Inleiding beantwoord. In dit hoofdstuk wordt nader ingegaan op de onderzoeksmethoden en de keuzes die daarbij gemaakt zijn.

3.1 *Positionering thesisonderzoek*

Op basis van de probleemstelling en het onderzoeksontwerp is het onderzoek te plaatsen binnen de *Cultural Studies* traditie. Onderzoeken in deze traditie gaan uit van het proces van actieve betekenisgeving aan culturele producten of ervaringen. Het *stimulus-response model* (een stimulans heeft een vooraf bepaald respons tot gevolg) en het idee van een *all-powerful text* of boodschap wordt hierbij geweigerd (McQuail, 1997:18-19). Onderzoeken binnen de Cultural Studies traditie gaan uit van het idee dat de meeste media-boodschappen “polysemisch” zijn (meerder betekenissen bevatten) en zodoende meerdere interpretaties van de boodschap mogelijk zijn (McQuail, 1997:18-19). Wester et al. (1995:38) onderscheiden drie vormen binnen het Cultural Studies perspectief: *Receptie analyse*, *Encoding/decoding analyse* en *Discours analyse*. Bij Receptie analyse staat het proces van het ontvangen van de media-boodschap centraal en wordt dit proces door het doen van diepte-interviews bestudeerd. Daarnaast wordt de ‘media content’ zelf onderworpen aan een inhoudsanalyse (Wester et al., 1995:38). Bij Encoding/decoding analyse wordt de rol van geëncodeerde teksten centraal gesteld. De analyse gaat uit van het model van Stuart Hall (1980), waarbij de focus ligt op de analyse van het encoders- en decodersproces (Wester et al., 1995:38). Discours analyse gaat uit van het idee dat zowel de media als de mensen over een eigen ‘discourse’ beschikken en dat daar waar deze discourses met elkaar overeenkomen, een media-boodschap voor de mensen betekenisvol wordt (Wester et al., 1995:39). De analyse richt zich op “de taal of systeem van representatie, dat sociaal ontwikkeld is, om een coherente set van meningen te uiten over een belangrijk topic” (Fiske, 1987:14). Het thesisonderzoek heeft naast een aantal overeenkomsten ook een belangrijke verschil met de Receptie analyse vorm: Zo zullen de verschillende fragmenten, de ‘media content’, niet aan een inhoudsanalyse worden onderworpen. Voor Discours analyse geldt ook dat er overeenkomsten zijn, maar ook een verschil: het ‘discourse’, de manier waarop de respondenten over topics uit fragmenten spreken, is geen doelstelling van het onderzoek. Op basis van de aanleiding en probleemstelling gaat het thesisonderzoek uit van de Encoding/decoding analyse-vorm; Het Pentagon probeert de encoding te sturen en een van de vragen is in welke mate dit gevolgen heeft voor de decodings van de respondenten.

3.2 *Onderzoeksontwerp*

Als ontwerp voor dit thesisonderzoek is voor de Gefundeerde Theorie-benadering gekozen. De doelstelling van deze benadering sluit namelijk goed aan bij de aard en intenties van het thesisonderzoek: "voorlopige inzichten van de onderzoeker, ontleend aan persoonlijke ervaringen, bestaande theorie of betekenisverleningen en handelingspatronen van de onderzochten, op een systematische manier ontwikkelen tot een theorie die inhoudelijk passend is voor het empirisch veld waarop de theorie betrekking heeft" (Wester et al., 1995:509). De bestaande theorie is in dit geval de wetenschap dat het Pentagon invloed uitoefent op de encoding van een media boodschap. Op deze manier probeert het Pentagon sturing te geven aan de decoding die plaatsvindt door een publiek dat actief betekenis geeft aan culturele producten. De betekenisverleningen en handelingspatronen van de onderzochten worden achterhaald door de data uit de diepte-interviews met Amerikanen en Nederlanders. Deze inzichten kunnen op een systematische manier vervolgens ontwikkeld worden tot een theorie. Op deze manier vindt de theorie zijn 'fundament' in de data. Strauss en Corbin (1998) stellen dat deze wijze van theorievorming een theorie oplevert die goed aansluit bij de realiteit van het onderzochte veld: "Theory derived from data is more likely to resemble the 'reality' than is theory derived by pulling together a series of concepts based on experience or solely through speculation (how one thinks things ought to work)" (Strauss & Corbin, 1998:10). Het veld dat is bestudeerd is nog niet eerder op deze manier onderzocht. Om deze reden is het onderzoek exploratief-beschrijvend van aard met theorie- en begripsonwikkeling als doel (Wester et al., 1995:487).

3.3 *Literatuuronderzoek*

Naast de kwalitatieve interviewstudie, de diepte-interviews, is er ook een theoretische doelstelling binnen de Gefundeerde Theorie-benadering (Wester et al., 1995:509). Die doelstelling is om de attenderende begrippen (voortvloeiend uit het onderzoeksonderwerp en probleemstelling) te verduidelijken en met elkaar in verband te brengen. Het proces waarin dit theoretisch kader wordt opgebouwd, kende vier fasen: In de *exploratie*-fase zijn de begrippen middels een verkennende studie ontdekt en geformuleerd. In de *specificatie*-fase werden de centrale begrippen verder ontwikkeld en kon de onderzochte situatie vrij precies en gedetailleerd omschreven worden. In de *reductie*-fase werden de kernbegrippen bepaald: *ideologie, Amerikaanse legerfilm, samenwerkingsverband Hollywood & Pentagon, betekenisgeving aan culturele producten en invloed van nationaliteit op betekenisgeving*. Voorwaarde voor het afronden van deze fase was dat alle andere begrippen verbonden konden worden aan de gekozen kernbegrippen. Tot slot zijn deze kernbegrippen uitgewerkt in de *integratie*-fase (Wester et al., 1995:509). Het resultaat van dit proces is het theoretisch kader en is te vinden in hoofdstuk 2. Met het schetsen van het theoretisch kader zijn de vier deelvragen van het onderzoek beantwoord. Daarnaast diende de resultaten van deze studie als

basis voor de selectie van de filmsfragmenten en het opstellen van de topiclijst voor de diepte-interviews.

3.4 *Filmfragmenten*

Om de verschillen en overeenkomsten in de betekenisgeving door Amerikanen en Nederlanders te onderzoeken, is er voor dit thesisonderzoek een aantal filmfragmenten geselecteerd. Bij de selectie van het beeldmateriaal zijn bepaalde keuzes gemaakt die in deze paragraaf worden verantwoord. Allereerst is de keuze gemaakt om niet één film in zijn geheel te laten zien, maar een aantal fragmenten van verschillende films. Dit is gedaan om twee redenen. De eerste reden is dat het op deze manier mogelijk is om films te laten zien die met medewerking van het Pentagon zijn gemaakt en films te laten zien waarvoor medewerking van het Pentagon geweigerd is. De tweede reden is dat de duur van het totale interview - en daarmee de tijd die het een respondent kost - korter wordt. De zes fragmenten duurden in totaal 52 minuten, terwijl een hele film al gauw 90 of 120 minuten zou duren. Daarnaast was er de verwachting dat deze opbouw, waarbij kijken en interviewen elkaar afwisselen, een stuk aantrekkelijker zou zijn voor de respondent en de resultaten ten goede zou komen.

Op basis van een verkennende studie naar Amerikaanse legerfilms is een selectie gemaakt van filmfragmenten. Deze selectie werkte op twee manieren: in sommige gevallen viel de keuze eerst op een film en is vervolgens naar een bruikbare scène gezocht en in sommige gevallen viel de keuze direct op een bruikbare scène. Wat de gekozen scènes bruikbaar maakt voor het onderzoek, wordt in volgende paragraaf per fragment beschreven. In *Operation Hollywood* (2004) beschrijft onderzoeksjournalist David L. Robb de samenwerking tussen Hollywood en het Pentagon en bespreekt de inhoudelijke consequenties hiervan voor meer dan 100 films en televisieseries. Bij de selectie van filmfragmenten diende dit boek als leidraad. Een aantal films is geselecteerd, waarbij de bekendheid en populariteit van de film (naar inzicht van de onderzoeker) als sturende factor een rol speelde. De reden hiervoor is dat hoe bekender en populairder de films waren, hoe groter het publiek van de film zou zijn. Een groot publiek betekent een groter potentieel effect van de Hollywood-Pentagon samenwerking en daarmee een verhogende werking voor de relevantie van het thesisonderzoek. Een tweede sturende factor bij de selectie was het feit of de film al dan niet in samenwerking met het Pentagon is gemaakt. Omdat de door het Pentagon beïnvloede encoding centraal staat is er voor gekozen om voornamelijk fragmenten te selecteren van films die wel in samenwerking zijn gemaakt met Pentagon. Dit zijn in totaal vier fragmenten tegenover twee fragmenten van één film die niet in samenwerking met het Pentagon is gemaakt, namelijk de film *Platoon*. Voor deze film is ondersteuning door het Pentagon geweigerd. Om een interessant contrast tussen de fragmenten te creëren was een voorwaarde voor de selectie van de fragmenten dat de portrettering van de Amerikaanse soldaten daarin overwegend negatief was, precies het tegenovergestelde van wat het Pentagon het liefste ziet worden uitgedragen. Op basis van

deze factoren is een selectie van fragmenten gemaakt. Deze zes fragmenten zullen hieronder nader besproken worden.

Fragment 1: Top Gun

De film *Top Gun* is geregisseerd door Tony Scott en hoofdrollen worden gespeeld door Tom Cruise, Kelly McGilles en Val Kilmer. De film werd in mei 1986 uitgebracht in de VS en kwam in juni 1986 uit in Nederland. In de film wordt F14-piloot Maverick (Tom Cruise) geselecteerd voor een elite vliegschool genaamd Top Gun. Op Top Gun gaat Maverick de strijd aan met Iceman (Val Kilmer) om de beste piloot te worden en krijgt hij een verhouding met zijn instructrice (Kelly McGilles). *Top Gun* is in samenwerking met het Pentagon gemaakt. Voor slechts 1,8 miljoen dollar kon voor de productie gebruik worden gemaakt van de Miramar vliegbasis, 4 aircraft carriers en 24 gevechtsvliegtuigen die werden bestuurd door piloten van Top Gun zelf (*TIME Magazine*, 1986). Zonder militaire assistentie zou *Top Gun* nooit gemaakt zijn volgens producent Jerry Bruckheimer (Robb, 2004:95). Direct na het uitkomen van *Top Gun* was er kritiek op de productie: door de samenwerking was *Top Gun* een "110 minuten durende reclamespot voor de U.S. Navy" geworden (*TIME Magazine*, 1986). In een recensie van *Top Gun* worden de jonge kijkers gewaarschuwd: "Make no mistake, draft-age spectator, the target *Top Gun* aims for is you" (Denisoff et al., 1989: 71). US Navy officials verklaren dat als gevolg van het succes van *Top Gun* het publieke bewustzijn van het Amerikaanse leger steeg en de film heeft bijgedragen aan het bereiken van hun wervingsquota's (Denisoff et al., 1989: 71). Bij het bureau van het Pentagon zagen ze *Top Gun* als "an excellent opportunity to tell about the pride and professionalism that goes into becoming a Navy fighter pilot", aldus Captain Nancy LaLuntas (Denisoff et al., 1989:71). Donald Baruch (bureau van het Pentagon) over de ondersteuning aan films in het algemeen: "The Pentagon couldn't buy the sort of publicity films give us" (Denisoff et al., 1989:71). Het geselecteerde fragment bestaat uit vier scènes waarin we zien hoe Maverick en zijn co-piloot naar Top Gun worden gestuurd. Op Top Gun ontstaat een sterke rivaliteit tussen de wilde en impulsieve Maverick en de koele en beheerste Iceman. Het fragment is geselecteerd omdat tijdens het introductiecollege de bravour van het opleidingsinstituut van de U.S. Navy sterk naar voren komt: de piloten zijn "de beste van het beste", "de elite", en ze krijgen er les van "de beste gevechtspiloot van de wereld". Daarnaast is het fragment bruikbaar omdat de kijker in een relatief korte periode veel komt te weten over Maverick en Iceman: twee zeer verschillende karakters die elkaars tegenpolen zijn. Het fragment leent zich daarom extra goed om verschillen per nationaliteit in karakterbeschrijvingen te achterhalen.

Fragment 2: Black Hawk Down

Black Hawk Down, met o.a. Josh Hartnett en Ewan McGregor, is gebaseerd op het boek *Black Hawk Down: A Story of Modern Warfare* van journalist Mark Bowden in 1999. De film werd

geregisseerd door Ridley Scott en Jerry Bruckheimer tekende voor de productie. *Black Hawk Down* werd in december 2001 uitgebracht in de VS en in februari 2002 in Nederland. *Black Hawk Down* gaat over de burgeroorlog in Somalië in 1992. De Verenigde Naties sturen een vredesmissie naar Somalië, die geleid wordt door het Amerikaanse leger. *Black Hawk Down* is in samenwerking met het Pentagon gemaakt. In het fragment zien we hoe de *Army Rangers* zich klaarmaken voor een speciale missie met als doel twee officieren van rebellenleider Farrah Aidid's gevangen te nemen. Soldaat Grimes valt voor een geblesseerde soldaat in en wordt door zijn collega-soldaten geholpen bij zijn voorbereiding. Tijdens deze voorbereidingen doen de soldaten luchtig en laconiek over de missie, ze vertellen elkaar dat alles goed komt en ze herinneren elkaar eraan dat ze onderdeel uitmaken van de elite eenheid Army Rangers. De reden waarom dit fragment is geselecteerd, is omdat deze sfeer tijdens de voorbereidingen niet overduidelijk in een bepaalde richting wijst: de verwachting was dat sommige kijkers een onzekere groep soldaten zouden zien die elkaar geruststellen en andere kijkers juist een groep soldaten zouden zien die barsten van het zelfvertrouwen.

Fragment 3: Platoon

Platoon met o.a. Charlie Sheen, Willem Dafoe en Tom Berenger, is zowel geschreven als geregisseerd door Vietnam-veteraan Oliver Stone. De film werd in december 1986 uitgebracht in de VS en in april 1987 in Nederland. De film won 4 Oscars (categorien: *Best Director*, *Best Film Editing*, *Best Picture* en *Best Sound*) en werd 4 maal genomineerd. Op basis van ratings van gebruikers van filmsite IMDb.com staat *Platoon* op plaats 138 in de Top 250 beste films aller tijden (www.imdb.com). *Platoon* gaat over de ervaringen van de idealistische Taylor die zijn studie opgeeft om in Vietnam te vechten voor zijn vaderland. Voor de productie van de film is samenwerking met het Pentagon gevraagd, maar geweigerd. Kolonel John E. Taylor van *Army's public affairs* schrijft in een memo d.d. 28 juni 1984:

"We have reviewed the script, "The Platoon" and have found the Army cannot support it as written. In its present form, the script presents an unfair and inaccurate view of the Army ... There are numerous problem areas in the script. They include: the murder and rape of innocent Vietnamese villagers by US soldiers, the coldblooded murder on one U.S. soldier by another, rampant drug abuse, the stereotyping of black soldiers and the portrayal of the majority of soldiers as illiterate delinquents. The entire script is rife with unrealistic and highly unfavorable depictions of the American soldier." (Denisoff et al., 1989:74).

Brief Baruch d.d. 5 juli 1984:

"In our opinion the script basically creates an unbalanced portrayal by stereotyping black soldiers, showing rampant drug abuse, illiteracy and concentration action on brutality... Of course, we would be delighted if your company would consider screenplay revisions. A meeting can be arranged to go over the script, if someone wishes to come to Washington." (Denisoff et al., 1989:74).

Stone weigerde aanpassingen te maken omdat hij van mening was dat zijn film wel degelijk realistisch was: de scènes waren gebaseerd op persoonlijke ervaringen of gebeurtenissen waarvan Stone wist dat deze plaats hadden gevonden. Stone: "We hebben vee doodgeschoten. We hebben hutten verbrand. Eén van mijn kameraden heeft een vrouw vermoord om er vervolgens over op te scheppen. Ik heb twee meisjes van verkrachting en moord gered. Het was krankzinnig" (Denisoff et al., 1989:74). John Wheeler, Vietnamveteraan en voorzitter van het *Center for the Study of the Vietnam Generation*, voegt daar toe: "... er waren *drug cultures*. Er waren onervaren luitenanten" (Denisoff et al., 1989:75). Stone benadrukt dat hij er niet op uit was om het Amerikaanse leger neer te halen (*trashen*), maar wel de "mythologieën" over oorlog. De film *Top Gun* toont volgens Stone een vals en misleidend beeld van het Amerikaanse leger. Een beeld dat er volgens hem toe leidt dat mensen oorlog als minder slecht of minder ernstig gaan zien. Stone: "War becomes a function of hand-eye coordination: you push a computer button and you blow up a Russian MIG" (Denisoff et al., 1989:75). Met *Platoon* wilde Stone recht doen aan de werkelijkheid van de Vietnam-oorlog. Hij had het gevoel dat de Vietnamoorlog was weggelaten uit de geschiedenisboeken: "Wat ik wilde zeggen was: Onthoud. Onthoud wat die oorlog was. Onthoud wat oorlog is. Dit is het." (*TIME Magazine*, 1987:9).

Het fragment bestaat uit twee scènes. In de eerste scène schrijft Taylor in een brief aan zijn oma dat het leger vol zit met *grunts*: "mensen aan de onderkant van de maatschappij, laag-opgeleid, arm en mensen om wie niemand iets geeft". In de tweede scène wordt door de conversaties tussen Taylor en de andere soldaten een aantal tegenstellingen duidelijk. Zo is er de tegenstelling op het gebied van klasse (rijk, gestudeerd en stads versus arm en dorps), op het gebied van etniciteit (blank versus donker Afro-Amerikaan) en idealen (vrijwillig aanmelden voor leger versus draft) (Woodman, in Eberwein, 2005:105-107). Tijdens dit gesprek wordt duidelijk dat de soldaten niet in Vietnam willen zijn en daarom aan het terugtellen zijn hoeveel dagen ze nog moeten blijven in Vietnam. Deze twee scènes zijn gekozen omdat ze een overwegend negatief beeld geven van de ongemotiveerde Vietnam-soldaat en omdat in de conversaties van de karakters eerdergenoemde tegenstellingen naar voren komen.

Fragment 4: Pearl Harbor

In *Pearl Harbor* worden de hoofdrollen gespeeld door Ben Affleck, Josh Hartnett en Kate Beckinsale. De film is geregisseerd door Michael Bay en geproduceerd door Jerry Bruckheimer. De film ging in mei 2001 in de VS in première en een maand later in Nederland. De film gaat over de Japanse aanval op de Amerikaanse marinebasis Pearl Harbor (Hawaii) op 7 december 1941 en de tegenaanval op Tokio als Amerikaanse reactie. *Pearl Harbor* is gemaakt in samenwerking met het Pentagon en zou volgens producent Jerry Bruckheimer zonder militaire assistentie nooit gemaakt zijn (Robb, 2004:95). In het fragment zien we Rafe en Danny zich vrijwillig aanmelden voor de top-secret missie om Tokio te bombarderen, waarbij de kansen

om te overleven nihil zijn. De missie wordt geleid door kapitein Doolittle en zal slechts een fractie van de schade van de aanval op Pearl Harbor terug kunnen doen, maar de VS voelt dat het iets terug moet doen. Kapitein Doolittle besluit om zelf ook mee te gaan op de missie. Het gemak waarmee de heren hun leven opofferen voor hun vaderland, de dialogen tussen de hoofdrolspelers, de manier waarop het geschoten is en de muziek maakt dat het fragment patriotisme ademt. Dit zeer patriotistische karakter van het fragment is de reden voor het selecteren van het fragment.

Fragment 5: Platoon

De achtergrond en samenwerking van de film *Platoon* zijn hierboven reeds beschreven. Dit tweede fragment van *Platoon* is geselecteerd omdat de Amerikaanse soldaten zeer negatief worden geportretteerd. De scène is waarschijnlijk de brutaalste en meest emotionele scène van de film. Vooraf aan de scène zijn de soldaten in een aantal vallen gelopen, waarbij soldaten zijn overleden en hebben ze een collega-soldaat gevonden die vermoord en daarna aan een paal vastgebonden is. In de scène gaat het peloton een Vietnamees dorp binnen waar wapens en veel voedsel wordt gevonden, iets dat zou kunnen wijzen op een samenwerking met de Vietcong. Een Amerikaanse sergeant ondervraagt een Vietnamese man. De sergeant vermoordt daarbij de vrouw van de man en bedreigt zijn dochter om hem onder druk te zetten. Dit alles zonder dat de hogergeplaatste luitenant ingrijpt. Een soldaat slaat met de kolf van zijn geweer de hersens in van een verstandelijk gehandicapte Vietnamees. Vervolgens gaan de twee sergeants met elkaar op de vuist. Op het einde van het fragment maken drie soldaten zich schuldig aan verkrachting van twee Vietnamese meisjes. Dergelijke portrettering van Amerikaanse soldaten gaat lijnrecht in tegen het beeld dat het bureau van het Pentagon wil uitdragen (zie correspondentie Stone en Pentagon hierboven).

Fragment 6: Patton

George C. Scott vertolkt de rol van George Patton in de film die geregisseerd is door Franklin J. Schaffner. *Patton* kwam in de VS in februari 1970 uit, gegevens over het moment van uitkomen in Nederland ontbreken. De film won 7 Oscars (o.a. in de categorie: *Best Actor in Leading Role*, *Best Director*, *Best Film Editing*, *Best Picture* en *Best Sound*) en was daarnaast nog genomineerd voor 4 Oscars. Op basis van ratings van gebruikers van filmsite IMDb.com neemt *Patton* de 226^e plaats in in de Top 250 beste films aller tijden (www.imdb.com). De film *Patton* gaat over de controversiële Amerikaanse generaal George Patton en zijn leiding over de veldslagen in Noord-Afrika en Europa tijdens de Tweede Wereldoorlog. De film is in samenwerking met het Pentagon gemaakt. In de scène zien we dat Patton zeer trots is op zijn manschappen die zonder eten en zonder slaap doorgaan. Samen met hen bevrijdt hij Amerikaanse troepen in Bastogne, maar goed weer is daarvoor noodzakelijk om ondersteuning van de luchtmacht te krijgen. Patton vraagt de kapelaan een gebed te schrijven voor goed

weer. God staat aan Amerikaanse zijde want het weer is goed en de slag wordt gewonnen. Een nieuwsbericht vertelt de kijker dat een compagnie nooit eerder zoveel terrein gewonnen heeft binnen zo'n kort tijdsbestek. Het fragment is geselecteerd vanwege de verheerlijking van Patton's daden en het feit dat hij en zijn mannen voor deze daden op de steun van god konden rekenen.

3.5 *Diepte-interviews*

Om de betekenisgeving aan de filmfragmenten door Amerikanen en Nederlanders te achterhalen zijn diepte-interviews gehouden. Het diepte-interview wordt gezien als een zeer geschikte methode om betekenissen, opvattingen of handelingspatronen te reconstrueren en te benoemen (Wester et al., 1995:487). Met name in interpretatieve onderzoeksbenaderingen zoals Cultural Studies, waarbij bijvoorbeeld de betekenisverlening van mediagebruikers aan media-inhouden wordt onderzocht, wordt de kwalitatieve interviewstudie toegepast (Wester et al., 1995:487).

De methode is in het verleden veel gebruikt om betekenisgeving van mediagebruikers aan media-inhouden te onderzoeken (Wester et al., 1995:487). Een goed voorbeeld hiervan is het onderzoek van Currie (1997, in: Wester et al., 1995:508). Currie (1997) maakte gebruik van diepte-interviews in een studie die enigszins vergelijkbaar is met dit onderzoek. In haar studie verricht ze exploratief onderzoek naar de manier waarop tienermeisjes hun zelfbeeld ontwikkelen in een "onderhandelingsproces" met de reclames in tienerbladen. Met het begrip 'sociale subjectiviteit' benoemt ze de wisselwerking tussen de individuele lezeressen en de culturele, ideologische invloeden vanuit de media (Currie, 1997 in: Wester et al., 1995:508). Die wisselwerking tussen cultureel product en ontvanger staat ook in dit onderzoek centraal. Vanuit het idee dat er verschillen per nationaliteit zijn in betekenisgeving van Amerikaanse films, wordt met behulp van diepte-interviews een studie gedaan met een exploratief-beschrijvende aard (Wester et al., 1995:508).

De aard van het onderzoek leent zich ook voor focusgroep interviews. Bij focusgroep interviews worden meerdere personen gezamenlijk ondervraagd of gaan deze personen met elkaar in discussie over dat onderwerp (Wester et al., 1995:533). In de onderzoeken van Liebes en Katz (1993) en Morley (1980) wordt onderzoek gedaan naar verschillen in betekenisgeving op basis van één gedifferentieerde factor in sociale positie. De onderzoekers maken daarbij gebruik van focusgroepen. Het voordeel van focusgroepen is dat er in relatief korte tijd veel respondenten kunnen worden gevraagd naar hun betekenisgeving. Een ander groot voordeel is dat men bij groepsinterviews de betekenisgeving door discussies binnen de groep tot stand kan zien komen (Hansen et al., 1998:258). Echter, omdat zowel Amerikanen als Nederlanders onderzocht werden en er tijdens de interviews filmfragmenten werden bekeken, is met name om praktische redenen gekozen voor diepte-interviews. Diepte-interviews hebben als voordeel boven focusgroep interviews dat de respondenten zich vrijer kunnen uitspreken. Het gevaar

van focusgroep interview is dat respondenten zich sociaal wenselijk gaan gedragen door zich bijvoorbeeld te voegen naar de mening van de meerderheid of de persoon met de grootste mond. Dit laatste is dan ook een van de kritieken op het *Nationwide* onderzoek van David Morley (Suejong Kim, 2004:102). De probleemstelling bepaalt de methode, maar praktische factoren, zoals gemak, beschikbaarheid van bronnen en tijd, kunnen daarbij niet beschouwd worden gelaten en geven sturing aan de keuze van de methode (Hansen et al, 1998: 260).

Ieder diepte-interview begon met een korte introductie van het onderzoek en een korte uitleg over de opbouw van het interview. Nadat de respondent iets over zichzelf had verteld, was het eerste gespreksonderwerp een algemene vraag naar de interesse van de respondent in films. Vervolgens werden de eerste twee fragmenten, voorzien van Engelse ondertiteling, getoond. Voordat een respondent een fragment bekeek, kreeg deze een korte beschrijving van wat vooraf ging aan het fragment. Na de twee fragmenten werd eerst het eerste fragment los besproken, daarna het tweede fragment en vervolgens werden de twee fragmenten met elkaar vergeleken. Dit proces herhaalde zich vervolgens nog twee maal totdat alle zes fragmenten bekeken en besproken waren. Het tweede deel van het interview bestond uit een aantal vragen dat meer inzicht moest verschaffen over de voorkeuren van de respondent omtrent het genre 'Amerikaanse legerfilm', zijn ideeën over het publiek van dit genre en zijn mening over of het fragment wel of niet een bepaalde ideologie uitdroeg.

Nu de volledige interview-procedure is besproken, is het van belang enkele aspecten toe te lichten. Door de fragmenten drie maal per twee te laten zien, is getracht een balans te vinden tussen praktische werkbaarheid (6 maal schakelen tussen kijken en interviewen is te veel) en de respondent in staat te stellen goede en volledige antwoorden te geven (na het kijken van 6 fragmenten achter elkaar is het moeilijker navertellen). In het tweede deel van het interview wordt de respondent onder andere gevraagd naar algemene voorkeuren met betrekking tot Amerikaanse legerfilms. Dit algemenere deel is na de fragmentenreeks geplaatst zodat de respondent hier zo onbevoordeeld en onbeïnvloed naar de fragmenten heeft kunnen kijken. Een andere reden is dat de respondent in het algemenere deel voorbeelden uit de fragmenten kan gebruiken. Daarnaast wordt de respondent in het tweede deel gevraagd of er stereotypingen zijn of een van de fragmenten een ideologische boodschap bevat. Deze vragen raken de kern van het onderzoek en zijn zo expliciet dat ze als allerlaatste gesteld zijn. Kenmerkend voor de kwalitatieve interviewstudie is dat de exacte formulering van de vragen en de precieze volgorde waarin de onderwerpen aan bod komen niet vaststaan (Wester et al., 1995:511). Echter, door de zeer bewust gekozen structuur van fragmenten en interview-onderdelen was de topiclijst voor dit onderzoek vele malen minder flexibel en open van karakter dan gebruikelijk bij een diepte-interview. Zodoende kunnen de diepte-interviews voor dit thesisonderzoek het beste getypeerd worden als 'semi-gestructureerd'.

3.5.1 Respondenten

De selectie van de respondenten heeft plaatsgevonden op basis van *theoretical sampling* of ook wel *purposive sampling* (Wester et al., 1995:510). Dit betekent dat de respondenten niet op basis van toeval zijn gekozen, maar op basis van inhoudelijke en theoretische overwegingen. Vanuit de theorie is de keuze gemaakt om de sociale positie van de respondenten te laten variëren op nationaliteit en overige factoren als geslacht, klasse en leeftijd gelijk te laten zijn. Om deze reden zijn Amerikanen en Nederlanders gezocht die allemaal man, student hoger onderwijs en tussen de 18 en 26 jaar oud zijn. De keuze voor mannen in plaats van vrouwen is gemaakt omdat aangenomen wordt dat legerfilms meer in trek zullen zijn bij mannen en zij dus in grotere mate onderdeel uit zullen maken van dat wereldwijde publiek dat Amerikaanse legerfilms kijkt. Shively (1992) maakt voor haar onderzoek op basis van soortgelijke argumenten haar beslissing om alleen mannen te benaderen voor haar onderzoek naar betekenisgeving aan westerns.

In totaal zijn er 12 respondenten geïnterviewd; 7 Amerikanen en 5 Nederlanders. De Nederlandse respondenten zijn gevonden door een oproep via e-mail aan familie, vrienden en medestudenten. De Amerikaanse respondenten heb ik benaderd door het ophangen van affiches met daarop een oproep mee te doen aan het onderzoek. De affiches zijn opgehangen op de universiteitscampus van University of California, Santa Barbara (UCSB) en in de daaraangrenzende studentenwijk. Omdat deze methode niet voldoende aanmeldingen opleverde, zijn er ook respondenten benaderd met behulp van de zogeheten 'sneeuwbalmethode'. Via sleutelpersonen wordt een netwerk van potentiële respondenten opgebouwd waaruit vervolgens een selectie kan plaatsvinden (Wester et al., 1995:511). De sleutelpersonen waren in dit geval huisgenoten van de onderzoeker en vrienden van hen zijn op deze manier benaderd. Voorwaarde hiervoor was dat zij nog niet afwisten van de achtergrond van het onderzoek. Bij de benadering is de respondenten verteld dat het om een onderzoek naar Amerikaanse films ging. Aan zowel de Nederlanders als de Amerikanen is niet verteld dat het een cross-nationaal onderzoek betrof. In Nederland zijn de respondenten niet met een beloning gestimuleerd om mee te doen. Voor de respondenten in Santa Barbara was er een Domino's pizza in ruil voor medewerking in het vooruitzicht gesteld. Alle Nederlandse respondenten waren student aan de Erasmus Universiteit Rotterdam. Van de Amerikanen studeerden vier respondenten aan UCSB en drie respondenten aan Santa Barbara, City College (SBCC). De interviews vonden zowel bij de onderzoeker als bij de respondent thuis plaats. In Nederland vonden twee interviews bij de onderzoeker en drie interviews bij de respondent thuis plaats. In de VS vond zes maal het interview op het (tijdelijke) adres van de onderzoeker plaats en slechts één maal bij een respondent thuis.

De groep onderzoekseenheden bestaat uit slechts 12 respondenten en daarbij is de selectie van deze groep op een bewuste manier gestuurd door de theorie. Op basis hiervan ligt het voor de hand om vraagtekens te zetten bij de *representativiteit* van de steekproef. Bij

theorieformulerend onderzoek is echter niet het generaliseren naar een populatie van belang (zoals bijvoorbeeld bij grootschalig veldonderzoek met een streekproef op toevalsbasis), maar juist het ontdekken van kenmerken in de onderzochte verschijnselen en de structuur van die kenmerken (Wester et al., 1995:512). Om deze reden heeft representativiteit bij theorieformulerend onderzoek een andere betekenis en is het meer de vraag of de belangrijke factoren ook inderdaad voorkwamen in de steekproef (Wester et al., 1995:512). Met andere woorden: het onderzoek is niet representatief omdat het een goed beeld geeft van alle Amerikaanse en Nederlandse mannelijke studenten aan het hoger onderwijs tussen 18 en 26 jaar, maar omdat de onderzochte gevallen (de studenten) representatief zijn voor het verschijnsel (de verschillen en overeenkomsten in betekenisgeving) (Wester et al., 1995:512).

3.5.2 *Verhogen betrouwbaarheid*

In deze kwalitatieve interviewstudie was het doel om 'het gezichtspunt' van de ondervraagde persoon te reconstrueren, waarbij getracht is om "de manier waarop de respondent tegen de wereld aankijkt in relatie tot zijn of haar gedrag" te achterhalen (Wester et al., 1995:517). De interviewer speelde hierbij een zeer belangrijke rol want deze heeft zich moeten inleven in de respondent, het zogenaamde *role taking* (Wester et al., 1995:517). Tegelijkertijd was het van belang dat tijdens dit proces van inleven ook een bepaalde afstand bewaard werd. Dit uitte zich tijdens de interviews vooral in regelmatig en gericht doorvragen. Dit doorvragen diende om interpretatie van resultaten zoveel mogelijk te voorkomen en de objectiviteit en de betrouwbaarheid van het onderzoek te verhogen. Bij de interviews met de Amerikaanse respondenten kreeg dit doorvragen nog een extra dimensie wanneer niet goed verstaan of begrepen werd wat de respondent zei. Vervolgens was er de keuze: of vragen wat een begrip of uitdrukking betekent en de respondent onderbreken of door laten praten in de hoop dat later duidelijk werd wat er op het eerdere moment werd bedoeld. In de praktijk is om deze reden vaker doorgevraagd en zijn de interviews met de Amerikaanse respondenten over het algemeen in duur langer dan die met de Nederlandse respondenten.

Eén van de doelstellingen van het onderzoek is om te zien of er verschillen per nationaliteit zijn in de mate waarin een bepaalde ideologie in de film wordt overgenomen, gedeeltelijk over wordt genomen of dat de kijker de ideologie benoemt en doorziet. Om de geldigheid en betrouwbaarheid zo hoog mogelijk te houden was het van belang de topiclijst voor het interview hier op af te stemmen. Door via verschillende ingangen een verschijnsel van verschillende kanten te bevragen, kon de respondent de doelstellingen van het onderzoek minder goed doorzien. Daarnaast werd op deze manier de betekenisgeving van de respondent gecontroleerd door middel van triangulatie (Wester et al., 1995:515). De topiclijst was zo opgebouwd dat op vier belangrijke punten een vraagstuk via meerdere ingangen werd benaderd: 1) de respondent werd niet alleen gevraagd om het verhaal van het fragment na te vertellen, maar ook iets over de karakters in het fragment te zeggen; 2) de voorkeuren van de

respondent met betrekking tot het genre werden achterhaald door een rangschikking van alle films te maken en door een losse vraag over wat een Amerikaanse legerfilm tot een goede of slechte film maakt te beantwoorden; 3) naast een directe vraag over de authenticiteit van het fragment kreeg de respondent daarvoor per fragment de mogelijkheid om te vertellen wat hem opviel na het zien van het fragment; 4) naast het beantwoorden van expliciete vragen over stereotyperingen, ideologische boodschappen en of hij iets zou veranderen als scriptschijver (einde van het interview), kreeg de respondent daarvoor per fragment de mogelijkheid om te vertellen wat hem opviel na het zien van het fragment.

3.6 Analyse

Voordat analyse plaats kan vinden, worden de registraties van de diepte-interviews letterlijk uitgeschreven oftewel getranscribeerd. De transcripties worden vervolgens gebruikt voor analyse. De doelstelling hierbij is de complexiteit van de onderzochte verschijnselen te reduceren (Wester et al., 1995:518). De probleemstelling van het thésisonderzoek dient als uitgangspunt bij deze reductie. Door de reductie kan de "aangetroffen werkelijkheid" teruggebracht worden tot de aspecten van de verschijnselen die voor het beantwoorden van de probleemstelling het meest relevant zijn (Wester et al., 1995:518). Wester et al. (1995) zien het analyseproces als een "creatief proces waarin langs twee lijnen een gereduceerd beeld wordt getracht te construeren" (Wester et al., 1995:518). De eerste lijn is het zoeken naar ordening: de indeling van de verschijnselen in soorten. De tweede lijn is het zoeken naar structuur: het vaststellen van relaties tussen de ordeningen oftewel het opsporen van patronen in het materiaal (Wester et al., 1995:518). Dit proces voltrekt zich niet eenmalig, maar moet gezien worden als een continu proces van lezen, interpreteren, ordenen en structureren. Tijdens de analysefase worden steeds nieuwe vragen aan het materiaal gesteld waarop antwoorden in de vorm van codes worden gezocht (Wester et al., 1995:522). Codes ontstaan door het proces van *coderen*: dit is het antwoord op een van de vragen in de vorm van trefwoorden aan het theoretisch kader verbinden. Dit is een continu proces, waarbij vergelijking, verfijning en vervanging van codes plaatsvindt totdat verzadiging optreedt (Wester et al., 1995:519).

Wester et al. (1995) onderscheiden een drietal vormen van coderen: *open coderen*, *gericht coderen* en *selectief coderen*. De vorm van coderen is afhankelijk van de ontwikkelingsfase van het onderzoekskader. Wanneer het onderzoekskader nog nauwelijks is uitgewerkt wordt van *open coderen* gesproken (exploratiefase). Van *gericht coderen* is sprake als de attenderende begrippen van het onderzoek gekozen zijn (specificatiefase). Wanneer het onderzoekskader volledig is uitgewerkt, wordt gesproken van *selectief coderen* (reductie- en integratiefase) (Wester et al., 1995:523).

Zoals vermeld in paragraaf 3.5 heeft de probleemstelling ertoe geleid dat er zeer bewust voor een bepaalde structuur voor het diepte-interview gekozen is. Als gevolg hiervan

was de topiclijst minder flexibel en minder open van karakter dan gebruikelijk. Er is voor dit thesisonderzoek bewust gekozen voor een bepaalde volgorde waarin de onderdelen worden behandeld zodat het kennisniveau van de respondent over het onderzoeksdoel correspondeert met het behandelde interview-onderdeel. Ter illustratie: in het begin van het interview wordt de respondent gevraagd na te vertellen wat er in het fragment gebeurt. De respondent weet in deze fase nog niet dat alle fragmenten van Amerikaanse legerfilms zullen zijn. Vervolgens wordt de respondent gevraagd naar persoonlijke voorkeuren met betrekking tot het genre 'Amerikaanse legerfilms' en worden er vragen gesteld over het publiek van dit genre. In de derde en laatste fase wordt de respondent gevraagd naar stereotype karakters en of er een boodschap of ideologie wordt uitgedragen in één of meer fragmenten. Wanneer het interview met laatstgenoemde vragen wordt begonnen, kan niet verwacht worden dat een respondent daarna met een neutrale houding en onbevooroordeeld/ongestuurd vertelt wat hij in de fragmenten heeft zien gebeuren.

De topiclijsten van de diepte-interviews voor dit thesisonderzoek waren niet geheel 'open' en hetzelfde geldt voor de analyse. De oorzaak hiervan is de aard van de probleemstelling. Deze probleemstelling heeft er daarnaast voor gezorgd dat het onderzoekskader al in een vroeg stadium ontwikkeld was. Voor de analysefase betekent dit dat er van *open coderen* (exploratiefase) in veel gevallen geen sprake was, maar dat er direct overgegaan werd tot *gericht coderen* (specificatiefase) en *selectief coderen* (reductie- en integratiefase). Zoals bij *Grounded Theory* gebruikelijk is, wordt de theorie (resultaat van het onderzoek) 'gegrond' en gedestilleerd uit de data. Echter, de presentatie van deze theorie wordt in dit geval dus sterk gestuurd door de structuur van het interview. De topiclijst (structuur) van het interview is vormgegeven door de probleemstelling en in grote lijnen wordt deze structuur aangehouden voor de presentatie van de resultaten. De resultaten worden gevormd door de ordening en structurering van de verschijnselen, in dit geval de verschillen en overeenkomsten tussen de Amerikaanse en de Nederlandse respondenten. De structuur geeft dus richting aan een eerste serie thema's, maar tijdens de analyse is oog gehouden voor nieuwe thema's die buiten deze vooraf opgestelde indeling vielen.

Strauss en Corbin (1998) stellen doordat de theorie die vanuit de data is ontstaan (en dus is gefundeerd) naar alle waarschijnlijkheid eerder de werkelijkheid zal representeren dan wanneer bestaande concepten op basis van ervaring of speculatie bij elkaar worden gezocht (Strauss & Corbin, 1998:10). De systematisch opgestelde theorie moet dus passen op een empirisch veld. Aan dit 'passen' worden twee eisen gesteld. De eerste is dat de inhoudelijke begrippen van de theorie passen bij de leefwereld van de betrokkenen en dat het geheel voor hen begrijpelijk is. De tweede eis is dat "de theorie voldoende theorie moet bevatten", met andere woorden: door kernthema's of basisprocessen te formuleren, moeten de resultaten meerdere soorten situaties kunnen beschrijven (Wester et al., 1995:529).

Nu de analyse van de data is besproken, is het van belang een deel van de analyse uit te lichten: de decoderingen in de eerste paragraaf van het volgende hoofdstuk. Er is voor gekozen om de decoderingen per fragment te vergelijken op nationaal niveau. Per fragment worden vijf aspecten van de decoding van een respondent besproken. Het eerste aspect is de wijze waarop de twee groepen na het zien van het fragment vertellen wat zij gezien hebben. Op basis van Liebes en Katz' onderzoek (1993) zijn in paragraaf 2.4 drie verschillende wijzen van navertellen beschreven. Op basis van deze eigenschappen zijn de navertellingen van de respondenten ingedeeld in de categorieën 'lineair', 'gesegmenteerd' of 'thematisch'. Het tweede aspect dat besproken wordt, is hoe de twee groepen de karakters omschrijven en of zij daarbij positief of negatief over hen spreken. De respondenten worden expliciet gevraagd een beschrijving van de karakters te geven en dit aspect staat dus geheel los van de wijze van navertellen in het eerste aspect. Het derde aspect dat wordt besproken, zijn overeenkomsten en verschillen van belangrijke verschijnselen of thema's die terugkomen bij de besprekingen van het fragment. Griswold (1987) vond in haar onderzoek verschillen per nationaliteit in de aandacht die aan bepaalde thema's werd geschonken en de interpretaties die aan deze thema's werden gegeven. Het vierde aspect dat wordt besproken, is het niveau waarop de twee groepen over het algemeen spreken over het fragment. Hierbij wordt een indeling gebruikt van drie verschillende niveaus: 'filmniveau', 'productieniveau' en 'conventieniveau'. Dit model is door de onderzoeker zelf opgesteld, naar aanleiding van een observatie tijdens de analyse waarbij respondenten op verschillende niveaus over de fragmenten spraken. Wanneer een respondent op filmniveau over het fragment spreekt, spreekt deze alleen over de film in kwestie en spreekt hij over het verhaal of de karakters. Een voorbeeld van een opmerking op filmniveau is: "Maverick is gaaf" (*Top Gun*) of "Het is verschrikkelijk wat daar gebeurt". Een respondent spreekt op productieniveau wanneer hij wederom over alleen de film in kwestie spreekt, maar nu opmerkingen maakt over de productie, over de acteurs, over de regie, over de belichting of wanneer hij spreekt over het verschil tussen de filmwereld en echte wereld. Voorbeelden van opmerkingen op productieniveau zijn: "Tom Cruise acteert slecht", "De muziek is goed gekozen" en "Het is niet realistisch wat daar gebeurt". Wanneer een respondent op conventieniveau spreekt over een fragment, spreekt deze niet alleen over de film in kwestie maar spreekt deze over de film in een groter geheel. Hij vergelijkt de film met andere films en spreekt over genre, tapt uit kennis over andere films en/of benoemt cliché's. Een voorbeeld van een opmerking op conventieniveau is: "Dit is een stereotype, dat gebeurt in alle films over Vietnam". Het vijfde en laatste aspect dat wordt besproken, zijn de decoderingsposities (Stuart Halls *encoding/decoding model*) van waaruit de twee groepen het fragment hebben gedecodeerd. Op basis van de genoemde eerste vier aspecten wordt per respondent zijn decoderingspositie bepaald. Hierbij wordt uitgegaan van Halls drie hypothetische decoderingsposities: 1) *dominant-hegemonic of preferred*, 2) *negotiated* en 3) *oppositional*.

Zoals in paragraaf 2.4 eerder is vermeld, wijst een bepaalde navertelwijze (aspect 1) op een bepaalde decoderingspositie, maar wordt deze niet door de navertelwijze bepaald.

4. Resultaten

In dit hoofdstuk worden de resultaten van de diepte-interviews gepresenteerd en teruggekoppeld naar het tweede hoofdstuk, het theoretisch kader. In paragraaf 4.1 worden de decoderingen van de Nederlanders en de Amerikanen per fragment met elkaar vergeleken. Sommige respondenten benoemen hierbij een ideologische boodschap in het fragment. Aan het einde van het interview is iedere respondent expliciet gevraagd of hij een ideologische boodschap ziet in een van de fragmenten. Aan het einde van paragraaf 4.1 worden de resultaten van de decoderingen met de antwoorden op deze vraag vergeleken. In paragraaf 4.2 worden de authenticiteitsinschattingen van de fragmenten per nationaliteit besproken. Tot slot wordt in paragraaf 4.3 gekeken naar voorkeuren en gebruik van de twee groepen met betrekking tot Amerikaanse legerfilms: wat maakt een Amerikaanse legerfilm tot een goede of slechte film en waarom kijken ze naar films uit dit genre?

4.1 Decoderingen

In deze paragraaf worden de decoderingen van de Nederlanders en Amerikanen per fragment met elkaar vergeleken. In paragraaf 4.1.1 worden de decoderingen van de vier fragmenten uit films ondersteund door het Pentagon besproken en in paragraaf 4.1.2 de twee fragmenten zonder Pentagon-ondersteuning. Aan het einde van de paragrafen worden conclusies getrokken over de resultaten van de vergelijkingen. Per fragment worden de vijf aspecten van de decoderingen besproken. Deze vijf aspecten zijn in paragraaf 3.6 toegelicht. De coderingen van de wijze van navertellen (eerste aspect), het niveau waarop wordt gesproken (vierde aspect) en de decoderingspositie (vijfde aspect) van de decoderingen zijn te vinden in de coderingstabellen aan het einde van beide paragrafen.

Tot slot wordt in paragraaf 4.1.3 gekeken naar de verschillen en overeenkomsten in de mate waarin de Nederlanders en Amerikanen denken dat de fragmenten een bepaald standpunt representeren of bepaalde boodschap uitdragen. In de eerste twee paragrafen benoemden sommige respondenten al een standpunt of boodschap in een van de fragmenten. Zij werden hier echter niet naar gevraagd, maar brachten dit zelf naar voren (veelal gepaard met een *oppositional* decoding). Aan het einde van het interview zijn de respondenten wel expliciet gevraagd, of zij denken dat een van de fragmenten een bepaald standpunt representeert of een bepaalde boodschap uitdraagt. In paragraaf 4.1.3 worden hiervan de resultaten gepresenteerd.

4.1.1 Fragmenten van films met ondersteuning van het Pentagon

In deze paragraaf worden de decodings van de Nederlanders en Amerikanen van fragmenten van films met ondersteuning van het Pentagon besproken. In de vorige hoofdstukken is dieper ingegaan op het gerepresenteerde standpunt of de uitgedragen ideologische boodschap van deze films. Een decoding vanuit *dominant-hegemonic* positie is er één waarbij het positieve beeld van het Amerikaanse leger in het fragment over het algemeen wordt overgenomen door de respondent. Het benoemen en weigeren van dit beeld wordt gezien als een *oppositional* decoding. Wanneer bepaalde elementen geaccepteerd worden en bepaalde elementen geweigerd worden, wordt dit gezien als een decoding vanuit de *negotiated* positie.

Top Gun

De meeste Nederlanders en de meeste Amerikanen vertellen het verhaal van *Top Gun* op gesegmenteerde wijze. Vier van de vijf Nederlanders vertellen op een gesegmenteerde wijze wat zij gezien hebben. Zij concentreren zich op de karakters en het verhaal staat voor hen in dienst van de emotionele problemen van de karakters. Nederlander Martin vertelt het verhaal op een thematische wijze. Het verhaal 'werkt' niet voor hem en zodoende neemt hij niet de tijd om het verhaal uit te leggen. Alle aandacht van deze respondent gaat naar het voor hem zeer clichématige karakter van de personages, hun interactie en het verhaal in het algemeen. In tegenstelling tot de Nederlanders zijn er bij de Amerikaanse respondenten wel lineaire navertellingen. Twee Amerikanen sommen de gebeurtenissen in chronologische volgorde op, zonder zich daarbij op emoties van de karakters te concentreren. De overige vijf Amerikanen vertellen het verhaal op gesegmenteerde wijze. Belangrijk om hierbij te vermelden is dat de navertelling van een van de Amerikanen die het verhaal op gesegmenteerde wijze navertellen, ook overeenkomsten vertoont met de thematische manier van navertellen. James (VS) uit kritiek op de acteerprestaties en geloofwaardigheid van Tom Cruise als acteur waardoor het verhaal voor hem niet 'werkt' en hij interesse in het verhaal verliest, iets wat karakteristiek is voor een thematische manier van navertellen.

Negen van de in totaal twaalf respondenten vertellen het verhaal van *Top Gun* op een gesegmenteerde wijze, waarbij zij veel nadruk leggen op de karakters en hun emotionele problemen. Opvallend hierbij is dat er geen grote verschillen zijn in de beschrijvingen die de Nederlanders en de Amerikanen geven van de karakters Maverick en Iceman. Beide groepen vinden dat beide heren een groot ego hebben en zichzelf de beste vinden. Maverick is geen teamspeler, neemt het niet zo nauw met de regels en vindt veiligheid minder belangrijk. Iceman daarentegen is wel een teamspeler, hecht wel aan de regels en vliegt zogezegd "volgens het boekje". Iceman wordt gezien als de beste en Maverick probeert deze koppositie over te nemen.

Een aantal interessante thema's komen naar voren wanneer de respondenten het fragment van *Top Gun* bespreken. Het eerste thema is actiefilm-clichés. Martin (NL) benoemt

de clichés: het haantjesgedrag en de machocultuur zijn standaard voor een actiefilm. Ook Ronald (NL) spreekt van een standaard actiefilm en vindt de film voorspelbaar. Voor hem is *Top Gun* een "typische Hollywood-film": geen diepgaand verhaal in combinatie met veel actie. Beide Nederlanders voorspellen hierbij het einde van de film, op basis van wat zij zien in het fragment. Ook James (VS) voorspelt het einde van het verhaal. Hij spreekt niet over actiefilm-clichés, maar richt zijn kritiek voornamelijk op de acteerprestaties. Dit is een tweede thema dat naar voren komt bij de decoderingen van de respondenten. Binnen de Amerikaanse groep zijn er grote verschillen in de waarderingen van het acteerwerk. James levert kritiek op de acteerprestaties van Tom Cruise die niet weet te overtuigen. Daarnaast vindt hij de karakters *cheesy*.

James (VS): "Cheesy... would be to best way to describe them."

- Interviewer: "Why?"

James (VS): "Never seen anyone do like, the bite-down [maakt bijtbeweging door kaken tegen elkaar aan te laten klappen]. I have never seen that before."

- Interviewer: "Okay."

James (VS): "And then... I didn't really like Tom Cruise as an actor. And I think most of his stuff is pretty cheesy, and... not good. [...] He doesn't seem authentic to me. I think it's just because like, I know him, from like, hearing, tabloids and stuff. And I can't really differentiate between that and his movie roles."

Amerikanen Zach en Benjamin prijzen juist de acteerprestaties. Benjamin vindt dat de film een goed beeld geeft van hoe een Amerikaanse *Navy fighter pilot training* er uit zou zien.

Benjamin (VS): "Well, I just thought they did a good job portraying how ehm... the US Navy fighter pilot training would be acting in real life. They're proud of themselves for getting to the top and at the same time they're confident about the mission they have in front of them, you know, defending their country."

Zach (VS): "I like the, Val Kilmer's acting. Tom Cruise also when they're in the locker room, yells at Val Kilmer. That's probably my favorite part."

- Interviewer: "Why?"

Zach: "Just because I like Tom Cruise when he says "ICE... MAN!" and he breaks up. Just kind of like, I don't know, kind of funny I thought... but also pretty good acting."

Wanneer de respondenten over het fragment spreken, bevinden ze zich met hun antwoorden op een van de drie verschillende niveaus. Bij de Nederlanders spreken twee respondenten op filmniveau, één spreekt op productieniveau en twee spreken op conventieniveau over het fragment. Een van de respondenten die het fragment op conventieniveau bespreken, is Martin die op basis van een vergelijking met andere films *Top Gun* een standaard actiefilm noemt.

Martin (NL): “Bij die eerste ook, die generaal, die kale gast, die ze dan gaat uitschelden, en dan eh... [lacht] zijn sigaar opsteken en dan, dat is ook zo’n mooie, [lacht] in de camera kijken en dan “Good luck, gentlemen”. Ja. Het is gewoon standaard, standaard actiefilm gewoon.”

- Interviewer: “Okay. En in welk opzicht is het standaard?”

Martin (NL): “In welk opzicht is het standaard? Nou bijvoorbeeld, dat je eerst denkt van: Oh, ze hebben iets slecht gedaan, en worden helemaal eh... uitgescholden voor iets, en dan blijkt op het laatst dat ze nog de beste zijn van de klas, dat is ook zo’n, klassiek eh... klassiek dingetje.”

Bij de Amerikanen spreken vier respondenten op filmniveau en drie respondenten op productieniveau over het fragment. Geen van de Amerikaanse respondenten spreekt over het fragment op conventieniveau.

Op basis van de vier besproken aspecten is per respondent zijn decoderingspositie bepaald (zie Coderingstabel 1 aan het einde van deze paragraaf). Drie van de vijf Nederlanders en zes van de zeven Amerikanen decoderen het fragment kritiekloos vanuit een *dominant-hegemonic* positie. Deze respondenten vertellen het verhaal op een lineaire of gesegmenteerde wijze en bespreken het fragment op film- of productieniveau. Amerikaan James decodeert het fragment vanuit de *negotiated* positie: zijn “onderhandeling” met het fragment en bevat, in Halls woorden, een mix van “geaccepteerde en geweigerde elementen” (Hall, 1980:137). Net als Zach en Benjamin vertelt hij het verhaal op gesegmenteerde wijze en bespreekt hij het fragment op productieniveau. Echter, in tegenstelling tot Zach en Benjamin, vindt James de karakters *cheesy* en hekelt hij de acteerprestaties van Tom Cruise (zie citaat hierboven). James “weigert” de karakters in *Top Gun* (met name Tom Cruise’s karakter) omdat deze voor hem niet geloofwaardig overkomen. De twee *oppositional* decoderingen zijn beide van Nederlandse respondenten. Dit zijn de respondenten die het verhaal op thematische wijze zonder aandacht voor het verhaal of de personages navertellen en het clichématige karakter van de film benadrukken. De respondenten spreken niet uitgesproken negatief of positief over de karakters of het verhaal, maar nemen afstand van de karakters en het verhaal doordat ze deze elementen af doen als clichés. Daarmee halen ze niet zozeer een boodschap uit het

gepresenteerde grotere geheel, maar halen ze de clichématige karakters en het clichématige verhaal uit het gepresenteerde grotere geheel. Daarmee lijken ze niet vatbaar te zijn voor de positieve portrettering van het Amerikaanse leger.

Black Hawk Down

Alle vijf de Nederlanders vertellen het verhaal van *Black Hawk Down* op lineaire wijze. De navertellingen zijn summier en bevatten ook elementen van de gesegmenteerde wijze van navertellen, o.a. door een focus op de onzekerheid van soldaten. Echter, de karakters blijven in dienst van het verhaal en niet andersom. Bij de Amerikanen liggen de navertellingen verder uit elkaar en is er sprake van een tweedeling: vier Amerikanen vertellen het verhaal op lineaire wijze en drie Amerikanen vertellen het verhaal op gesegmenteerde wijze. Amerikanen die de gesegmenteerde wijze gebruiken, concentreren zich zeer sterk op de gevoelens die er binnen de groep heersten (onzekerheid), waarbij deze emoties van de karakters leidend zijn voor het noemen en beschrijven van de gebeurtenissen in het fragment.

Benjamin (VS): "The clip we saw is basically just all these... platoon members getting ready to go fight in Somalia. And you can just kind of tell that there is a general level of inexperience amongst some of them. Some of them are obviously veterans and they've been fighting before but like at the end of the scene both of those guys are like "I've never shot anybody". So it just kind of shows that some are inexperienced, they haven't done it. And especially when, Ewan McGregor is the guy who is making the coffee... Especially when he was like pouring, pouring that water, cause he was preparing himself and the guy was like "Oh, you're not gonna be there for that long"."

John (VS): "They are not sure what's going to happen. Especially that guy that took the broken arm guys spot. He was kind of nervous because he was trying to pack that... he seemed like he didn't really know what, what it was all about and ehm... what's his name? What's his name? That one guy..."

- Interviewer: "I don't know. The guy who...?"

John (VS): "From Pirates of the Caribbean."

- Interviewer: "Oh, Orlando Bloom?"

John (VS): "Yeah, he seemed nervous too, because he was fidgeting with his little lock. And Josh Hartnett went up to him and said: "Have you ever shot at a guy?" And then he said: "No" and then Josh Hartnett said: "No" too. I sense that the men in here were really scared... One guy had like the blood type on his boots and then the other guy had a death letter... so... I guess in Somalia... it's like they're not sure, like it's uncertain, like

the war... or like the battleground seemed to be... they don't really know what's going to happen. So they're little bit scared, you can say."

Opvallend is dat geen van de respondenten, Nederlanders of Amerikanen, het verhaal van *Black Hawk Down* op thematische wijze navertellen.

Over het algemeen zijn er geen grote verschillen tussen de beschrijvingen van de karakters door de Nederlanders en Amerikanen. Met uitzondering van de twee Amerikanen Zach en William, merken alle respondenten de algemene onzekerheid als gevolg van onervarenheid van de soldaten op. Ronald (NL): "Eh ja... ook die jongen, die koffie aan het zetten is, die blijkbaar nog nooit eh... echt eh... hoe zeg je dat... nooit gevechtacties heeft meegemaakt, blijkbaar, en die moet nu dus wel gaan. En die is blijkbaar erg, die is een beetje onzeker, volgens mij." Interessante verschillen ontstaan in de lezing van de scène waarin soldaat Adonis met een pingpong-blessure door een arts wordt verteld dat hij niet aan de missie zal kunnen deelnemen. Voor Jimmy (VS) is dit een voorbeeld van hoe meedogenloos de soldaten zijn.

Jimmy (VS): "[I] mean... to shatter your arm and then still desire to go out into a battle zone, knowing you're handicapped, that's kind of, that's like... the guy... even though handicapped he just wants to hurt other people. Ehm... yeah, I guess that's what I mean by ruthless. Just want... the desire to hurt somebody."

Thomas (NL) en James (VS) zetten als enige hun vraagtekens bij de oprechtheid van Adonis. James denkt dat de soldaat liegt over zijn blessure omdat een dergelijke blessure volgens hem niet ontstaan kan zijn door het spelen van pingpong. Thomas gelooft niet dat de soldaat daadwerkelijk geblesseerd is en denkt dat Adonis op deze manier onder de missie probeert uit te komen. Thomas (NL): "Zogenaamd door het pingpongen, maar waarschijnlijk is er iets anders gebeurd. Dat hij bijvoorbeeld zichzelf expres heeft verwond of eh iets anders, en dat hij vervolgens afgekeurd wordt om op missie te gaan."

Een interessant thema dat naar voren komt bij het bespreken van het fragment van *Black Hawk Down*, is de menselijkheid van de troepen. Richard (NL) en William (VS) zien dat soldaten die opgeleid zijn om te doden en tot een elite behoren, ook maar gewoon mensen blijven. William (VS): "It shows that war... just... how soldiers are... are still kind of... they are trained to kill but they are still like everyone else. The same jokes, joke around with each other and all that." Dit staat in contrast met Jimmy's opmerking dat alleen sergeant Eversmann nog echt menselijk is, maar dat de andere soldaten in het fragment zo getraind zijn dat ze een wapen van het leger zijn geworden. Jimmy (VS): "Like, their training and stuff has hardened

them to what the military wants, so they are the weapon of the military, it seems like, and not very humanistic." Als voorbeeld geeft hij de actie van soldaat Adonis die ondanks zijn handicap door het pingpong-ongeluk nog aan de missie wil deelnemen en mensen wil doden (zie citaat hierboven).

Binnen de Nederlandse groep wordt op twee verschillende niveaus over het fragment gesproken, binnen de Amerikaanse groep op alledrie de niveaus. Bij de Nederlanders spreken drie respondenten op filmniveau, twee spreken op productieniveau en geen van de respondenten spreekt op conventieniveau over het fragment. Bij de Amerikanen spreken drie respondenten op filmniveau, drie respondenten op productieniveau en één respondent op conventieniveau over het fragment. Zach is een van de Amerikanen die *Black Hawk Down* voornamelijk op productieniveau bespreekt. Zach (VS): "I liked the lighting in the set that they used, all the stuff. [...] I could tell right away that they were in some foreign country, that was like desert... type of country. Just because of the light outside right from the beginning shot."

Maar liefst 11 van de 12 respondenten decoderen het fragment van *Black Hawk Down* vanuit de *dominant-hegemonic* positie. Eerder is in paragraaf 3.4 vermeld waarom dit bewuste fragment is geselecteerd voor dit onderzoek. De soldaten in het fragment spreken luchtig en laconiek over de missie tijdens hun voorbereidingen. Ze vertellen elkaar dat alles goed komt en ze herinneren elkaar eraan dat ze onderdeel uitmaken van de elite eenheid Army Rangers. Het feit dat de sfeer tijdens de voorbereidingen niet duidelijk in een bepaalde richting wijst (zijn de onzekere soldaten elkaar aan het geruststellen of barsten ze juist van het zelfvertrouwen?), is de reden voor het selecteren van het fragment. Het hoge aantal *dominant-hegemonic* decoderingen kan verklaard worden door dit ambivalente karakter van het fragment: de respondenten concentreren zich op het zelfvertrouwen, de onzekerheid door onervarenheid of combinatie van beide. Voor de codering van de decodering maakt dit echter geen verschil (mits de respondent verder geen elementen weigert of kritiek uit op het fragment of de filmmaker): een respondent die zich bijvoorbeeld op de onzekerheid en onervarenheid van de soldaten concentreert (zie citaat John en William hierboven), krijgt geen positieve indruk van het Amerikaanse leger, maar wel de indruk die de filmmakers naar alle waarschijnlijkheid met deze scènes hebben willen geven (de uitvoering van de uiteindelijke missie mislukt namelijk faliekant). Een niet-positieve of negatieve indruk van de soldaten moet dus niet als een *negotiated* of *oppositional* decodering worden gezien en gecodeerd, maar als een zwakke *dominant-hegemonic* decodering, omdat de ideologische boodschap (positieve portrettering Amerikaanse leger) in het fragment van *Black Hawk Down* simpelweg niet sterk en groot is. Binnen deze grote verzameling van 11 *dominant-hegemonic* decoderingen zijn er dus verschillen in de mate en wijze waarop de respondenten aandacht geven aan het zelfvertrouwen en de onzekerheid/onervarenheid van de soldaten. Het belangrijkste verschil is hierbij dat de twee Amerikanen Zach en William als enige twee respondenten de onzekerheid of onervarenheid van

de soldaten niet zien. De decodering van Benjamin is zeer illustratief voor het ambivalente karakter van het fragment. Hij begint zijn decodering met het benadrukken van de onervarenheid en onzekerheid (zie citaat hierboven) en bespreekt vervolgens het (eventueel misplaatste) zelfvertrouwen van de soldaten.

Benjamin (VS): "It was just kind of... the whole organization and the whole dynamic among the group. You could tell that it was kind of the first time working together. Especially when Josh Hartnett, the leader of the group, said like "This is my first time being leader. I know it's gonna be okay", you know. Even as he was telling to everybody that it was gonna be okay you could kind of sense some sort of doubt behind his eyes. You could like see, like he knew it was maybe gonna be not as easy as they thought. And you know the guys were cracking jokes. You know it's like typical portrayal of Marines in movies, you know, they are all like they say like "whoohaa", they say stuff like that. They're joking about you know how they can beat everybody else up and they're always gonna win, 'cause they always have the bigger guns and they are more trained all the time. But that's not really how it happens sometimes."

- Interviewer: "Okay, so, what's typical about the portrayal?"

Benjamin (VS): "It shows like Marines, who're just really confident. They same thing with Top Gun, you know. They're just... You could say they're confident, but you could also say that they're cocky sometimes. Like in Top Gun, when he's like: "You're an arrogant guy. I like that", or whatever he said. But yeah, with Black Hawk Down everybody was just really, you know, cocky about it and at the same time really confident, thinking that they were gonna win. I'm not, I don't want to stereotype, you know, all US Marines. I'm just saying... If you've been through that heavy level of training and you receive a certain amount of, you know, training, you sort of have a right because you've been through a lot as a trainee. You've been through a lot. You don't have the right to think you can please the world, but you have a right to be like, I mean, I'm kind of like "I've been through a lot". But at the same time you need to be wise about the situation you're going into."

In Benjamins decodering is de 'strijd' om zijn mening over Amerikaanse soldaten goed zichtbaar: naar aanleiding van het fragment worstelt hij met de vraag of het zelfvertrouwen van de soldaten al dan niet misplaatst is. Aan de ene kant vindt hij de portrettering van de zelfverzekerde/arrogante soldaten "typisch", maar aan de kant ook gerechtvaardigd.

Amerikaan Jimmy is de enige respondent van alle respondenten die het fragment niet vanuit een *dominant-hegemonic* positie decodeert. Zijn decodering is ook niet *negotiated* of

oppositional, maar kan het beste als *aberrant* worden gecodeerd. Zeer opvallend is dat een aantal karakters in het fragment van *Black Hawk Down* volgens Jimmy meedogenloos (*ruthless*) zijn.

Jimmy (VS): "The first... ping-pong guy, I mean... to shatter your arm and then still desire to go out into a battle zone, knowing you're handicapped, that's kind of, that's like... the guy... even though handicapped he just wants to hurt other people. Ehm... yeah, I guess that's what I mean by ruthless. Just want... the desire to hurt somebody. And the other guy, that put his blood type on, it seems that he doesn't want to hurt everyone but more, he knows he is going to be in war and he doesn't mind. I think that's pretty like ruthless, or savage like... very aggravated, just knowing that you are going to put yourself in that much danger and just taking the necessary precautions of your blood type on your leg, that seems very savage, very ruthless."

In bovenstaand citaat is er geen sprake van het overnemen van een positieve portrettering van Amerikaanse soldaten, maar er is ook geen sprake van het doorzien en weigeren van een positief beeld met een tegengesteld effect als gevolg. Jimmy decodeert het fragment op een voor de filmmaker totaal onvoorziene wijze waardoor een afwijkende betekenis wordt ontleend (Hanes, 2000:5). Een verklaring voor deze afwijkende decodering kan gevonden worden in het feit dat Jimmy een groot tegenstander van oorlog is, iets dat meerdere malen in het interview terugkomt. Jimmy (VS) (later in het interview): "I guess I don't really agree with war in general. I don't really see why people fight."

Pearl Harbor

Het fragment van *Pearl Harbor* zorgt voor grote verschillen tussen de respondenten. Niet tussen de twee nationaliteiten, maar binnen de nationaliteiten zelf. Twee Nederlanders en twee Amerikanen gebruiken een kritisch frame en vertellen het verhaal op een thematische wijze, terwijl de rest van de respondenten het verhaal op lineaire wijze vertellen. De vier respondenten met een thematische wijze van navertellen zijn niet geïnteresseerd in het verhaal of de karakters, maar benadrukken de boodschap die wordt uitgedragen. Richard (NL) noemt het fragment een "heel erg patriotistisch stukje": "Kijk, de hele blik is vanuit Amerika en eh... goed, het is altijd heel patriotistisch, wij zijn goed, en wij worden aangevallen, wij moeten iets terugdoen." De respondenten refereren in hun kritiek aan de bedoelingen van de filmmaker. Benjamin (VS): "But it just kind of showed like American... valor and machismo... [...] So just glorification of, through the movie, the director was trying to, it seemed like, the director was trying to show, America's persistence even in the face of danger, or what have you."

De film zou je het gevoel moeten geven dat de VS beter is dan andere landen en zou je moeten inspireren om trots te zijn op de VS.

James (VS): "Cause it's just like the typical war movie inspiration like "Yay America-movie". [...] It's supposed to make you feel like so inspired to go out and do that, but it's like a really bad mindset to have because you could just be killing people for no reason."

De toespraken en de vioolmuziek zouden het gevoel van superioriteit en trots moeten versterken. James (VS): "And like... just the music too, like, it pretty much dictates how you're supposed to feel, like all the inspirational like, the high trumpets, the military drum and stuff." Voor deze respondenten bereikt de boodschap in het fragment een tegengesteld effect. Martin (NL): "Althans volgens mij moeten wij dan denken dat, als je dat hoort, dat het helemaal geweldig is dat hij zichzelf dan opoffert voor zijn land." De opmerkingen van James en Martin maken duidelijk dat zij zich er bewust van zijn dat de filmmaker aanstuurt op de keuze voor een bepaalde connotatiecode (de *dominant-hegemonic*), maar dat zij bewust een andere connotatiecode gebruiken voor de decodering. De navertellingen van deze vier respondenten staan in sterk contrast met de lineaire navertellingen, met name met de lineaire navertellingen van drie Amerikanen, waarbij bewondering voor de moed van piloten Rafe en Danny en/of voor kapitein Doolittle wordt uitgesproken.

Zeer opvallend is dat geen van de Amerikanen en geen van de Nederlanders het fragment op een gesegmenteerde wijze navertellen. Wat bij de decoderingen met betrekking tot de karakters wel opvalt, is de bewondering die Zach, William en John (drie Amerikanen) hebben voor de Amerikaanse soldaten in *Pearl Harbor*. Zach vindt de soldaten stoer en eervol en bewondert kapitein Doolittle om zijn deelname aan de missie en zijn bereidheid te sterven voor zijn land. Zach (VS): "I liked how he said he couldn't be a prisoner, so it showed to me he had a free spirit and he obviously cares about his men and his country more than his own life and safety." Ook John bewondert deze bereidheid en bewondert daarnaast de sterke band tussen de sterke persoonlijkheden van piloten Danny en Rafe. De soldaten die een actie voorbereiden om met 16 vliegtuigen iets terug te doen tegen de aanval van 300 vliegtuigen vindt hij dapper. John (VS): "I think the whole mentality of them trying to go with 16 planes, is really brave because when they got attacked, didn't he say they had like 300 aircrafts? So it's kind of brave of them to actually go out and do that." William noemt de missie naar Japan zinloos, maar dit toont juist hoe dapper de mannen zijn om toch vrijwillig mee te doen aan de missie. William (VS): "So, it just seems kind of pointless compared to what they did to us. [...] Tells us how brave the guys are because it's a pointless mission and they still step, they are still volunteering to do it." Deze bewondering voor de Amerikaanse soldaten is bij de Nederlandse respondenten niet

terug te vinden. Tegenover deze uitgesproken bewondering staat de complexere mening van Jimmy (VS) dat kapitein Doolittle gek is om te sterven voor zijn land en noemt zijn besluit irrationeel en onlogisch. Interessant hierbij is dat Jimmy de kapitein ondanks of juist dankzij zijn besluit wel heldhaftig noemt.

Jimmy (VS): “And then ehm... at the end when he said that he would kill himself if he was put in the position of crashing over Japan, that would kind of put him more on the... heroic side, I guess, still. Just because... to use your life to take out one more target, it's kind of, kind of crazy, but still ehm... still heroic, I guess. [...] And the commander was just so crazy, with his top-secret knowledge and willingness to die for his country. [...] So, it just seems like an irrational and illogical decision.”

Andrew (VS) en Richard (NL) verbazen zich over het gemak waarmee kapitein Doolittle zijn besluit neemt. Andrew benadrukt dat hij voor zijn besluit berecht zou kunnen worden en Richard had van een ervaren kapitein verwacht dat hij wat nuchterder naar de dingen zou kijken.

Het belangrijkste thema bij de besprekingen van het fragment van *Pearl Harbor* is de kritiek die er is op het fragment. Zoals eerder vermeld bij de navertellingen, is er een kritische subgroep van twee Nederlanders en twee Amerikanen die het fragment zien als een glorificatie of ophemeling van het Amerikaanse leger en zijn acties. Daarnaast merkt deze kritische subgroep van vier respondenten de vioolmuziek in het fragment op en stelt dat deze bedoeld is om de sympathie met de karakters en de VS van de kijker te versterken. Voor Richard (NL) en James (VS) maken dit Amerikaanse uitgangspunt en deze ophemeling *Pearl Harbor* tot een “standaard Hollywood film”. James (VS): “It all seems like I've seen that movie like a million times before, but... you know, all the characters I have seen before, but I have never seen the movie, you know.” Een ander thema is de acteerprestaties: twee Amerikanen en één Nederlander leveren kritiek op de acteerprestaties. Met name acteurs Alec Baldwin en Ben Affleck weten de respondenten niet te overtuigen.

De kritische subgroep van vier respondenten zijn de enige respondenten die over het fragment op conventieniveau spreken. Zij vergelijken *Pearl Harbor* met andere films en spreken over clichés en standaarden. Richard (NL) over de muziek in *Pearl Harbor*: “Maar het is ook wel weer typisch [lacht] voor zo'n patriottistische Hollywood film.” en “Ja kijk, standaard Hollywood is, omdat het uitgangspunt Amerika is. Je zou bijvoorbeeld ook een film kunnen maken waarbij het uitgangspunt Japan is, bijvoorbeeld. Dat zou een hele originele invalshoek zijn, zeg maar. Maar dat gebeurt meestal niet zo.” De overige respondenten zijn verdeeld over de andere twee niveaus. Twee Nederlanders spreken op filmniveau en één Nederlander spreekt op

productieniveau over het fragment. Drie Amerikanen spreken op filmniveau en twee spreken er op productieniveau.

Het fragment van *Pearl Harbor* zorgt voor grote verschillen in de posities van waaruit het fragment wordt gedecodeerd. Aan de ene kant is er de kritische subgroep van twee Nederlanders en twee Amerikanen: zij vertellen het verhaal thematisch na, bespreken het fragment op conventieniveau en decoderen het fragment vanuit een *oppositional* positie. De decodings van deze groep vertonen veel overeenkomsten met die van de Russische groep in het onderzoek van Liebes en Katz (1993) in paragraaf 2.4. De respondenten begrijpen zowel de letterlijk als de connotatieve betekenis, maar decoderen de boodschap op een totaal tegengestelde manier. De blik op het grotere geheel met de hegemonische boodschap wordt door hen niet geaccepteerd (Hall, 1980:137-138). De respondenten halen de boodschap uit het gepresenteerde grotere geheel (*detotalizing*) om deze vervolgens vanuit een alternatief referentiekader weer binnen het grotere geheel te plaatsen (*retotalizing*). Door de boodschap te benoemen (de VS is superieur aan andere landen en hier zou je trots op moeten zijn) halen de respondenten de boodschap uit het gepresenteerde grotere geheel (de film, met het referentiekader van de filmmaker). Vervolgens plaatsen ze de boodschap met een alternatief referentiekader weer binnen het grotere geheel. In dit grotere geheel benadrukken ze de bedoeling van de filmmaker en het potentiële effect van de film op het publiek: deze film is bedoeld om een gevoel van superioriteit en trots over te brengen op het publiek. Amerikaan James is de enige respondent die een stapje verder gaat en zijn gedachten uitspreekt over waar dit gevoel tot zou moeten leiden. James (VS): "Cause it's just like the typical war movie inspiration like "Yay America-movie". [...] It's supposed to make you feel like so inspired to go out and do that, but it's like a really bad mindset to have because you could just be killing people for no reason". James legt een koppeling tussen het kijken van de film en de wil om in het Amerikaanse leger te vechten. Gesteld kan worden dat hij daarmee de film interpreteert als een middel om de positie van het Amerikaanse leger (en daarmee de VS) als bovenliggende partij in stand te houden. Acceptatie van de ideologische boodschap in de film (de culturele media als Althussers ISA) zou in dat geval betekenen dat je als kijker een ondergeschikte positie aanneemt ten aanzien van het Amerikaanse leger en de Amerikaanse staat (leger en overheid als Althussers RSA). Aan de andere kant is er de groep die het verhaal op lineaire wijze navertelt, het fragment op film- of productieniveau bespreekt en het fragment vanuit een *dominant-hegemonic* positie decodeert. Door de "hoge mate van equivalentie" tussen de connotatiecodes die worden gebruikt bij het encoderen (door de filmmaker) en het decoderen (door respondenten) ontstaat een "betekenisvol discours". Hiertussenin bevinden zich de twee *negotiated* decodings van Nederlander Ronald en Amerikaan Jimmy. Interessant hierbij is de tegenstelling die zich voordoet bij de decoding van Amerikaan Jimmy: hij noemt kapitein Doolittle's besluit om mee te vliegen onlogisch en irrationeel, noemt de kapitein zelf gek, maar

daardoor ook wel heldhaftig (zie citaat hierboven). Deze betekenisgeving, waarbij hij 'onderhandelt' met de boodschap is zeer typerend voor de *negotiated* decodering: hij ziet het grotere geheel (het is heldhaftig om dit te doen voor de VS), maar bekijkt het op het gesitueerde niveau van de piloot met een beperkte blik (het is een onlogische en irrationele beslissing om als persoon te nemen) en maakt met zijn eigen regels uitzonderingen op de regel.

Patton

Voor het fragment van *Patton* geldt dat de lijn tussen een lineaire en gesegmenteerde navertelling dun is door de korte duur van het fragment en de sterke focus op het uitgesproken karakter van Patton. Een zeer grote groep (drie van de vijf Nederlanders en alle Amerikanen) vertelt het verhaal van *Patton* op één van deze twee wijzes. De twee thematische navertellingen worden beide gedaan door Nederlanders en vertonen interessante onderlinge verschillen. Zo wordt in de eerste thematische navertelling geconcentreerd op het perspectief waarmee de oorlog in beeld wordt gebracht: de kijker krijgt vooral generaal Patton en zijn beslissingen te zien en niet het leed van de soldaten op het slagveld. Thomas (NL) is niet geïnteresseerd in het verhaal of de karakters, maar benadrukt de waarden die worden uitgedragen.

Thomas (NL) over *Patton*: "Dat hij zelf ook alle soldaten wil begroeten, voordat zij daadwerkelijk het slagveld op gaan. En dan zie je toch dat eh... de film zich heel even verplaatst in het perspectief van de individuen en kijkt wat het nou voor een individu kan betekenen dat hij gesteund wordt. Dat het heel erg goed is als iemand vanuit een hoge rang zijn medeleven of zijn steun betuigt tegenover iemand van lagere rang, dat daar bepaalde waarden aanzitten. Dat het goed is om je ondergeschikt te stellen en ook aan het geheel, wat bijvoorbeeld dan het vechten is. En dat als je die waarden nastreeft, dat je dan kan overwinnen."

De tweede respondent die het verhaal op thematische wijze navertelt, vindt de muziek te vrolijk en de reactie van de soldaten als Patton naast hen komt lopen te blij en daardoor ongeloofwaardig. Martin (NL): "En dan komt Patton erbij lopen en dan heeft iedereen ineens, dan moet iedereen opeens lachen, nou ik zou dat niet doen persoonlijk, maar goed. [...] Dat is wel ongeloofwaardig." Daarnaast vindt Martin dat Patton zijn soldaten aan het ophemelen is.

Martin (NL) over generaal Patton: "[H]ij slaat wel allemaal van die Amerikanen-loving language uit, "God, I love these men" en bla bla bla, maar toch...".

- Interviewer: "Waarom is dat "Amerikanen-loving"?"

Martin (NL): "Nou, omdat hij het zo, zo aan het ophemelen is, zeg maar. Dat ja... het is

gewoon een beetje... ja, niet eng, maar het is gewoon een beetje vermoeiend als Europeaan, als Nederlander, om daar naar te luisteren, weet je wel."

In de decodering van Martin wordt het uitdragen van een positief beeld van het Amerikaanse leger benoemd en geweigerd.

Tussen de karakterbeschrijvingen van Patton van de Nederlanders en de Amerikanen zijn duidelijke verschillen waar te nemen. Zo nemen Amerikanen meer dan Nederlanders de tijd en moeite om Patton te omschrijven. Daarnaast zijn zij vele malen positiever over de generaal dan de Nederlanders. De Nederlanders zien Patton als een gedecideerde generaal met karakter en plichtsgevoel. De Amerikanen zien dit ook, maar gaan verder in hun positieve omschrijvingen. Vijf van de zeven Amerikanen spreken met veel lof over de generaal.

Benjamin (VS): "You can tell he is a extremely considerate general and that he is competent, but at the same time he needs to take care of his men."

William (VS): "See the general, who was a loyal guy, seems he got respect from his soldiers. Wasn't brutal at them at all or too harsh... smart man and... and then... all the other characters were just the soldiers you see they respected him. [...] Seems just military smart. [...] It means that he is good... good with war. Not just like a smart man, but he is really smart when it comes to war."

Zach (VS): "[H]e seemed very like... intelligent. And I liked how he was proud of his men. That seemed good. He seemed like he could be one of the soldiers, even though he was a four-star general, he goes and starts walking with his men when they're marching, and I thought that was pretty cool. And I liked how when they tell him to wait for better weather. And he says: "There is good men dying up there". So he seems to care a lot about the men, and I think that's good."

Andrew (VS): "Patton was just, he is a strong-minded man. You can tell how determined he is with his job. When he says that... he states at one point that: "Either we will be victorious or we all will die", you know, "No one makes it". So he is pretty determined whatever he's going to get done, he's going to get done. He doesn't like to lose or just fail, for that matter. And he is fairly strict, you know, people were intimidated by him."

Van de overige twee Amerikanen merkt James op dat generaal Patton een complex karakter had: hij hield van zijn mannen, maar kon ook wreed zijn. Jimmy, de andere Amerikaan, lijkt

Pattons karakter los te koppelen van de oorlogssituatie waarin de generaal zich begaf: hij omschrijft Patton als een *good guy*, maar ook als iemand die misschien iets te competitief is en vergeleek hem om deze reden met een overfanatieke vader langs de lijn van een sportwedstrijd van zijn kind. Nederlander Martin is de enige van alle respondenten zich die stoort aan Patton. Zoals hierboven in de het citaat te lezen is, vindt Martin het als Nederlander/Europeaan vermoeiend om naar generaal Patton te luisteren die de Amerikaanse soldaten aan het ophemelen is.

Een aantal interessante thema's komen naar voren wanneer de respondenten het fragment van *Patton* bespreken. Het eerste thema is het gebed dat in opdracht van Patton door de kapelaan wordt geschreven waarin om goed weer wordt gevraagd. Goed weer is noodzakelijk om een luchtaanval uit te kunnen voeren en Bastogne te bevrijden. Zowel Richard (NL) als James (VS) vinden het absurd om te bidden voor goed weer, zodat mensen dood kunnen gaan. Richard vraagt zich af hoe serieus ze het bidden überhaupt nemen. James (VS) noemt het gebed om een andere reden: "That's screwed up. [...] [H]e should... he should be out there for every person. You know, he should make sure no one dies. Instead of one group or the other it should be: both people do not die. He was praying for the wrong thing." Een tweede thema komt van de enige twee respondenten die het verhaal op een thematische wijze navertellen. De Nederlanders Thomas en Martin besteden beide veel aandacht aan de wijze waarop de oorlog in beeld wordt gebracht. Thomas stelt dat de film de oorlog op een hoog strategisch niveau (perspectief van generaal) laat zien. Door dit perspectief zie je volgens Thomas als kijker niet de vreselijkheden op individueel niveau (het persoonlijke leed van de soldaat), maar zie je de oorlog in zijn algemeenheid en zie je dat het doel alle middelen heiligt.

Thomas (NL): "[Z]e laten wel zien dat er dus oorlog wordt gevoerd en ook dat ze die vreselijkheden laten zien, bijvoorbeeld die persoon die eh... met een brander eigenlijk uit zijn... legervoertuig wordt gejaagd, in de brand wordt gestoken zelfs. En dat het eigenlijk ook enorme vreselijkheden zijn, als je het op individueel geval bekijkt, maar dat als je het samen bekijkt, in zijn algemeenheid, dat de oorlog, zolang dat die maar gewonnen wordt en dat dat alle middelen heiligt. Zodra je het op het grotere, hoge niveau ziet, je er dan een heel heroïsch iets van kan maken dat er gevochten wordt, dat je vervolgens dan de muziek eronder kan zetten en dat het dan allemaal een stuk minder erg lijkt, dan dat je het individueel zou bekijken."

Ook Martin haalt deze scène aan en merkt ook op dat hierdoor oorlog minder erg lijkt dan het daadwerkelijk is. *Patton* laat niet zien wat "echte oorlog" is, doordat het niet laat zien welke emoties oorlog losmaakt bij mensen. Martin geeft *Platoon* als voorbeeld van een film die dat

wel doet en vindt dat *Platoon* een 3-dimensionaal beeld en *Patton* een 1-dimensionaal beeld van oorlog geeft.

Martin (NL) over *Patton*: “[D]e oorlog is meer op de achtergrond. En... je ziet wel wat vliegtuigen vliegen, maar echt geschoten en zo zie je niet... of dat er iemand geraakt wordt. Bloed, gillen, dat zie je allemaal niet. Dus dan denk je: ja oorlog, ja, best wel prima eigenlijk. Je rijdt er gewoon zo overheen, verovert wat steden. Maar ja... En bij *Platoon* is het dan meer van ja, wat echte oorlog is. Dat het meer losmaakt in de mens zelf.”

Het onderscheid dat hier door de twee Nederlandse respondenten wordt gemaakt en de gevolgen daarvan, komen overeen met het onderscheid tussen *command level*-films en *individual level*-films van Dittmar & Michaud (1990) zoals behandeld in paragraaf 2.2. Daarnaast benadrukken beide respondenten dat door de wijze waarop oorlog in beeld wordt gebracht, het oorlog voeren zelf minder erg lijkt. Dit sluit aan bij filmmaker Oliver Stone's kritiek op films als *Top Gun* die een vals en misleidend beeld van het Amerikaanse leger zouden geven. Stone: “It's very sinister, because it creeps into the national consciousness” en “People start to think of war as not so bad. War becomes a function of hand-eye coordination: you push a computer button and you blow up a Russian MIG” (Denisoff et al., 1989:75). Slechts één respondent, Nederlander Martin, spreekt op conventieniveau over het fragment van *Patton*. Hij is de enige respondent die niet alleen naar *Patton* kijkt, maar ook naar een andere film in het genre om deze met elkaar te vergelijken. Hij doet dit om het verschil tussen een 1-dimensionaal en een 3-dimensionaal beeld van oorlog te duiden (zie het citaat hierboven). De Nederlanders spreken op alledrie de niveaus: drie respondenten op filmniveau, één op productioniveau en één op conventieniveau. Bij de Amerikanen wordt er alleen op filmniveau (drie maal) en op productioniveau (vier maal) gesproken. Geen van de Amerikaanse respondenten spreekt over het fragment op conventieniveau.

Op basis van de vier besproken aspecten is per respondent de decoderingspositie bepaald. Maar liefst zes van de zeven Amerikanen decoderen het fragment vanuit een *dominant-hegemonic* positie. Zij vertellen het verhaal op lineaire wijze en spreken met veel lof over generaal Patton. Amerikaan James decodeert het fragment vanuit *negotiated* positie en ‘onderhandelt’ met de portrettering van generaal Patton. James weet dat de generaal veel om zijn soldaten gaf maar dat hij tegelijkertijd ook wreed kon zijn. James noemt als voorbeeld van zijn wreedheid het gebed van Patton dat niet bedoeld was om vrede te bereiken, maar om nog meer vijandelijke soldaten te laten sterven.

James (VS): “I know he's pretty complex, he loves his men but he is also pretty brutal in stuff like... he is praying for good weather instead of the war to end. He says he doesn't

want to wait for another man to die for but he still going to pray for the weather to be good so his men don't die but the other people do.”

Interessant is dat de Nederlanders minder eensgezind zijn en er meer kritiek is op het fragment. Binnen de groep Nederlandse respondenten is er een tweedeling en het verschil daartussen is groot: er zijn drie *dominant-hegemonic* decoderingen en twee *oppositional* decoderingen. Bij de twee decoderingen vanuit *oppositional* positie wordt benadrukt dat *Patton* een te makkelijk en te zacht beeld geeft van wat oorlog is doordat de film verzuimt het leed en de emoties van de individuele soldaten te laten zien. De boodschap (oorlog is gemakkelijk, soldaten ondergaan geen leed) wordt uit het gepresenteerde grotere geheel (de film als representatie van oorlog) gehaald en binnen een alternatief referentiekader weer in het grotere geheel (deze film laat een te rooskleurig en daarmee onjuist beeld van oorlog aan haar publiek zien) geplaatst. Dit proces waarin *detotalizing* en *retotalizing* van de boodschap plaatsvindt, sluit aan bij de decoderingen van *Dallas* door de Russische groep uit het onderzoek van Liebes en Katz (1993). Daarnaast spraken de Russen in hun decoderingen over een “vals beeld van de realiteit” (Liebes & Katz, 1993:81), een opvatting die duidelijk terug is te vinden in de decoderingen van Martin en Thomas.

In deze paragraaf zijn de decoderingen van Nederlanders en Amerikanen van fragmenten van films met ondersteuning van het Pentagon besproken. Wat opvalt, is de mate waarin de betekenisgevingen van de beide groepen overeenkomen. Zowel Nederlanders als Amerikanen maken gebruik van alledrie de verschillende wijzes van navertellen. Ook leveren beide groepen kritiek op de fragmenten en decoderen beide groepen de fragmenten vanuit de *dominant-hegemonic*, *negotiated* en *oppositional* positie. De thema's die naar voren komen bij de fragmenten worden veelal gedeeld door de twee nationaliteiten: één of meerdere Nederlanders en één of meerdere Amerikanen noemen dan hetzelfde verschijnsel en denken daar vervolgens hetzelfde over. Er wordt door de respondenten over bepaalde thema's ook tegengesteld gedacht. Van een duidelijke nationale tegenstelling is op dit gebied echter zelden sprake. In veel gevallen gaat het bij het noemen en interpreteren van thema's om tegenstellingen binnen de Nederlandse groep, binnen de Amerikaanse groep of tussen twee groepen die gecombineerd zijn samengesteld (een groep bestaande uit een of meerdere Nederlanders en een of meerdere Amerikanen tegenover een groep bestaande uit een of meerdere Nederlanders en een of meerdere Amerikanen).

Er zijn grote verschillen in de betekenisgevingen en decoderingen die de respondenten deden. Sommige respondenten nemen de rol van 'kritische kijker' aan en sommigen de rol van 'kritiekloze filmkijker'. Of en de mate waarin een respondent één van deze rollen aanneemt, is iets dat per fragment verschilt. Het fragment van *Pearl Harbor* levert de grootste

tegenstellingen op: de ene groep respondenten heeft kritiek op de glorificatie van het Amerikaanse leger en de andere groep bewondert de karakters om hun dapperheid en de bereidheid voor hun land te sterven. De kritische subgroep bestaat uit Nederlanders en Amerikanen, maar de kritiekloze en bewonderende subgroep bestaat volledig uit Amerikanen. Zeer interessant is dat twee van deze drie kritiekloze Amerikanen bij het fragment van *Black Hawk Down* de enige twee zijn die geen onzekerheid of onervarenheid bij de soldaten zien, wanneer de overige tien respondenten dit wel zien. Een ander interessant verschijnsel is dat het Amerikaanse deel van de gecombineerde groep die zich over het algemeen bij de andere fragmenten kritisch uitliet, bij het fragment van *Patton* geen *oppositional* decoding maakt maar met veel lof over *Patton* spreekt. Alleen de twee Nederlandse respondenten decoderen het fragment van *Patton* vanuit een *oppositional* positie. Zij vinden dat *Patton* het beeld geeft dat oorlog voeren zo erg nog niet is en een oorlog winnen vrij gemakkelijk is, omdat de film verzuimt het persoonlijke leed en de emoties van de soldaten op het slagveld te laten zien.

Op basis van de coderingen (zie Coderingstabel 1) is het mogelijk om te zien hoe de navertellingen (aspect 1: L, G of T), het niveau waarop wordt gesproken (aspect 4: F, P of C) en de decoderingspositie (aspect 5: DH, N of O) zich bij de fragmenten met Pentagon-ondersteuning tot elkaar verhouden. Het eerder in paragraaf 2.4 besproken verband dat door Liebes en Katz (1993) tussen navertelwijze en decoding is gelegd, wordt in de data deels teruggevonden: 23 van de 35 *dominant-hegemonic* decoderingen (66%) volgen uit een lineaire vertelwijze. Een relatief hoog aantal van 12 *dominant-hegemonic* decoderingen (34%) gaan niet met de verwachte lineaire maar met een gesegmenteerde vertelwijze gepaard. Dit is onder andere te verklaren door de samenstelling van het fragment van *Top Gun*, waarbij alleen scènes aan bod komen waarin Maverick en Iceman elkaar ontmoeten en daarbij vervolgens conflicteren. Een sterke focus op de karakters en hun emoties ligt zodoende bij een navertelling van het fragment van *Top Gun* voor de hand. Zowel de Nederlanders als de Amerikanen zijn verantwoordelijk voor dit verschijnsel. Opvallend is dat van de vier *negotiated* decoderingen, slechts één decoding gepaard gaat met de verwachte gesegmenteerde vertelwijze. De overige drie *negotiated* decoderingen gaan, tegen verwachting in, gepaard met een lineaire vertelwijze. Van de acht *oppositional* decoderingen gaan er zeven gepaard met de verwachte thematische vertelwijze en één met een gesegmenteerde vertelwijze.

Met betrekking tot het niveau waarop over de fragmenten wordt gesproken (aspect 4), valt op dat besprekingen op film- of productionniveau niet zeer bepalend voor de decoderingspositie zijn. Beide niveaus gaan gepaard met *dominant-hegemonic* en *negotiated* decoderingen. Een bespreking van het fragment op conventieniveau is meer bepalend: een *oppositional* decoding gaat in bijna alle gevallen (7 van de 8) gepaard met een bespreking op conventieniveau.

		<i>Top Gun</i>			<i>Black Hawk Down</i>			<i>Pearl Harbor</i>			<i>Patton</i>		
		1	4	5	1	4	5	1	4	5	1	4	5
NL	Sjors	G	F	DH	L	F	DH	L	F	DH	L	F	DH
NL	Richard	G	F	DH	L	F	DH	T	C	O	L	F	DH
NL	Martin	T	C	O	L	P	DH	T	C	O	T	C	O
NL	Ronald	G	C	O	L	F	DH	L	F	N	G	F	DH
NL	Thomas	G	P	DH	L	P	DH	L	P	DH	T	P	O
VS	Benjamin	G	P	DH	G	P	DH	T	C	O	G	F	DH
VS	James	G	P	N	L	P	DH	T	C	O	L	P	N
VS	Zach	G	P	DH	G	P	DH	L	P	DH	L	P	DH
VS	William	L	F	DH	L	F	DH	L	F	DH	L	F	DH
VS	John	G	F	DH	G	C	DH	L	F	DH	L	P	DH
VS	Andrew	L	F	DH	L	F	DH	L	P	DH	L	F	DH
VS	Jimmy	G	F	DH	L	F	A	L	F	N	L	P	DH

Coderingstabel 1: Vertelwijze (1), bespreekniveau (4) en decoderingspositie (5) van fragmenten met Pentagon-ondersteuning

Tot slot is het door Resultatentabel 1 mogelijk om te zien hoe Nederlandse en Amerikaanse respondenten zich tot elkaar verhouden als het gaat om navertellingen, het niveau waarop wordt gesproken en de decodering die wordt gemaakt. Door het lage aantal eenheden is voorzichtigheid bij de interpretatie van deze cijfers echter geboden. Op basis van de tabel kan gezegd worden dat Nederlanders over het algemeen meer dan Amerikanen geneigd zijn om het verhaal op thematische wijze na te vertellen (25% tegenover 7%). Dit sluit aan bij het verschil in decoderingen: over het algemeen decoderen Amerikanen de fragmenten vaker dan Nederlanders vanuit een *dominant-hegemonic* positie (79% tegenover 65%) en decoderen Nederlanders op hun beurt de fragmenten vaker dan de Amerikanen vanuit een *oppositional* positie (30% tegenover 7%).

<i>Aspect 1</i>				
	NL	NL	VS	VS
L	10	50%	17	61%
G	5	25%	9	32%
T	5	25%	2	7%
<i>Aspect 4</i>				
	NL	NL	VS	VS
F	10	50%	13	46%
P	5	25%	12	43%
C	5	25%	3	11%
<i>Aspect 5</i>				
	NL	NL	VS	VS
DH	13	65%	22	79%
N	1	5%	3	11%
O	6	30%	2	7%
A	0	0%	1	4%

Resultatentabel 1: Verschillen per nationaliteit in vertelwijze (1), bespreekniveau (4) en decoderingspositie (5) van fragmenten met Pentagon-ondersteuning

4.1.2 Fragmenten van de film zonder ondersteuning van het Pentagon

In deze paragraaf worden de decodings van de Nederlanders en Amerikanen van fragmenten van de film zonder ondersteuning van het Pentagon besproken. In hoofdstuk 3 en de vorige paragraaf is eerder vermeld dat Oliver Stone, schrijver en regisseur van *Platoon*, vindt dat films als *Top Gun* een vals en misleidend beeld van het Amerikaanse leger geven. Dit is een beeld dat er volgens hem toe leidt dat mensen oorlog als minder slecht of minder ernstig gaan zien. Met *Platoon* wilde hij recht doen aan de werkelijkheid van de Vietnam-oorlog. Gesteld kan worden dat Stone met *Platoon* een film heeft gemaakt waarin, in Halls woorden, de heersende "institutionele, politieke of ideologische ordes" niet verwoven zijn (Hall, 1980:134). De film representeert niet de dominante positie van instituten, in dit geval de positie van het Amerikaanse leger. Wanneer de kijker de film decodeert op de wijze zoals Stone deze bedoeld heeft, wordt, in Gramsci's woorden, de hegemonie in dit geval niet herbevestigd en versterkt op het niveau van cultuur. Om deze reden wordt niet van *dominant-hegemonic* decodings gesproken, maar van *preferred* decodings (de positie die Stone's voorkeur (*preference*) geniet). Decodings waarbij het beeld dat *Platoon* schetst van de oorlog worden overgenomen, worden gecodeerd als decodings vanuit de *preferred* positie. Een decoding waarbij dit beeld wordt geweigerd en de intenties van Stone worden benoemd, wordt gezien

als een decoding vanuit een *oppositional* positie. Wanneer bepaalde elementen geaccepteerd worden en bepaalde elementen geweigerd worden, wordt dit gezien als een decoding vanuit de *negotiated* positie.

Platoon - Fragment 1

Het verhaal van het eerste fragment van *Platoon* wordt in de meeste gevallen op een lineaire wijze naverteld: drie van de vijf Nederlanders en maar liefst zes van de zeven Amerikanen doen dit. Slechts één respondent, een Nederlander, concentreert zich volledig op de karakters en vertelt het verhaal op gesegmenteerde wijze. Zowel binnen de Nederlandse groep als de Amerikaanse groep is één thematische navertelling te vinden. Beide respondenten benoemen een boodschap of moraal die wordt uitgedragen, maar in beide gevallen is er geen sprake van weigering. Volgens Thomas (NL) laat het fragment zien dat je ongeacht je afkomst uiteindelijk allemaal dezelfde problemen tegen zal komen.

Thomas (NL): "En dan zie je eigenlijk dat ze toch op hetzelfde niveau geplaatst zijn. En zal de film gaan over, lijkt mij over te gaan, rijk of arm, dat je allemaal eigenlijk dezelfde principes, normen en waarden in het leven na wilt streven. En dat je, rijk of arm, allemaal dezelfde problemen tegen zal komen in het leven."

Benjamin (VS) noemt het beeld dat het fragment laat zien "stereotype" en koppelt dit beeld aan zijn kennis van de Vietnam-oorlog. Het fragment toont de tegenzin van de Amerikaanse soldaten en toont waarom de Vietnam-oorlog in de VS geen populaire oorlog was, namelijk vanwege de *draft*.

Benjamin (VS): "Yeah, it was basically just... the kind of stereotypical Vietnam war movie, in a war situation in Vietnam, you know guys like, in the jungle, wearing camouflage, working at night, you know. And then you have the, kind of the opposite, the... when they are cleaning out the bathrooms, they are kind of counting down the days. It just showed like, it just kind of catches the overall reluctance of the troops to go to war, because, you know, there was the draft..."

Met betrekking tot het hoofdkarakter Taylor zijn er geen grote verschillen in de wijze waarop deze wordt omschreven door de Nederlanders en de Amerikanen. Beide groepen merken op dat Taylor uit een rijk gezin komt en zich vrijwillig voor de oorlog heeft aangemeld op basis van idealistische motieven. Opvallend is dat alleen Amerikanen in de Afro-Amerikaan King een stereotype zien. James (VS): "One black guy, seems like the stereotypical black guy and like, not that smart, you know, stealing stuff. And like those other guys called him "boy" and

he just... it's all the dirt work in the end. [...] [H]ere that's, like, *really* bad, if a white person calls another black person a "boy". Jimmy (VS) vindt het karakter een stereotypering vanwege zijn taal. De termen die hij gebruikte en de manier waarop hij sprak, is voor Jimmy typisch voor mensen uit het zuiden van de Verenigde Staten.

Jimmy (VS): "Yeah, with the high pitch tones when he was excited, using words like "ol" and "y'all" and stuff like that, I think that was typical, I think it was South words, or from the South. The way he carried himself, it still had that like, Southern stereotyped, like, style, I remember learning about like Blackface Theater, the very big eyes and... smiling a whole bunch like that seemed like that whole attitude carried was directly from Blackface Theater and making fun of Southern people."

Ook de soldaat uit Californië wordt door de gebruikte karakteristieke surferterminologie gezien als een stereotype door Amerikaan James.

Een interessant thema dat naar voren komt, is de motivatie van de *grunts*, door Taylor in het fragment gedefinieerd als "mensen aan de onderkant van de maatschappij, laag-opgeleid, arm en mensen om wie niemand iets geeft". Interessant is dat veel van de respondenten dit idee overnemen en dit als reden zien waarom de soldaten ongemotiveerd zijn terwijl Benjamin (VS) juist denkt dat Taylor onder de indruk is van de troepen die ondanks dat ze uit lage milieus kwamen en arm waren, toch gemotiveerd waren om hun land te verdedigen.

Benjamin (VS) over Taylor: "When he was writing the notes to his grandmother: just saying how impressed he was with everything that he saw around him, with, like, the morale of the troops and... and just how dedicated they were or seemingly dedicated that they were.

- Interviewer: What do you mean with "dedication" and "morale"?

Benjamin (VS): The morale is, like... he was impressed with how determined they were to succeed or how... how they were from the lowest backgrounds in America, but they were still fighting for their country and their freedom. He was impressed, because... even though they are from the lowest backgrounds... they shouldn't necessarily have that much motivation, because you know they are poor or whatever... but they do. Because they want to defend their country. And he was just impressed by that, and their motivation for that."

Een tweede thema dat veelbesproken is, is het op basis van idealen vrijwillig aanmelden voor de oorlog van Taylor terwijl deze van goede afkomst is en de mogelijkheid heeft om te

studeren. Vooral de Amerikanen maken hierbij interessante en uiteenlopende opmerkingen. Zach ziet Taylor als een *honest American* die gewoon voor zijn land wilde vechten en niet wilde dat dit alleen door de armen werd gedaan.

Zach (VS): "I liked Charlie Sheen's character, because... he seemed like he was just trying to do what he felt was right. He seemed like he was an honest American who just wanted to fight for his country and not just see the poor do it. And I thought that was very admiral, admirable about his character. I really like that. "

Zach (VS): "[I] think Charlie Sheen does a really good job. He is playing a person who came from wealthier family, going in and just trying to serve his country also, do what he thinks is the right thing."

James noemt het zeer ongebruikelijk dat iemand dit zou doen. John en Jimmy geven aan dat zij zelf nooit hun opleiding zouden opgeven om te kunnen vechten in een oorlog.

John (VS): "I wouldn't want to go into a war. I would want a college education. Maybe it's a different time period, but I see it as being striking for someone to volunteer. But a lot of people do volunteer so... I'm not going to knock on them for doing that."

Jimmy (VS): "Ehm... like... if I was in his shoes I would've took advantage of not going to war by staying in college. 'Cause I remember during the draft and stuff... if you have a college of education you never have to fight for them. And so it seems like he is sacrificing himself for... helping out America and stuff by being this warrior, but it is unnecessary, it seems like. I mean... I guess I don't really agree with war in general. I don't really see why people fight, but... It just seems... it seems like a bad move to... know when you can get out of being in that kind of hostile environment, but still choosing to go there anyways. And then, when you get there... It sucks! [lacht] cause it wouldn't be at all... they just did not like it when they were counting the days that they would have to stay there. 332 Or whatever he was, it just... it sounded horrendous."

Interessant hierbij is dat geen van de Nederlanders zich buigt over de vraag of zij zich vrijwillig zouden kunnen aanmelden.

Bij de Nederlanders zijn de verschillen in de niveaus waarop wordt gesproken groter dan bij de Amerikanen. Vier Nederlanders spreken op filmniveau en één spreekt op conventieniveau. Geen van hen spreekt op productieniveau over het fragment. Bij de

Amerikanen zijn de respondenten min of meer gelijkmatig verdeeld over de drie niveaus. Twee van hen spreken op filmniveau, drie op productieniveau en twee spreken op conventieniveau over het fragment. De respondenten die op conventieniveau over het fragment spreken, spreken voornamelijk over stereotype karakters en een "stereotype Vietnam-film" (zie citaat Benjamin hierboven).

Op basis van de vier besproken aspecten is per respondent de decoderingspositie bepaald. Zeer opvallend is dat alle twaalf respondenten het fragment decoderen vanuit de *preferred* positie. Twee van hen, Benjamin en Zach, hebben een opvallende interpretatie van bepaalde elementen van het fragmen: Zach bewondert het vrijwillig aanmelden voor het leger van *honest American* Taylor en Benjamin dacht dat Taylor onder de indruk was van de motivatie en toewijding van de andere Amerikaanse soldaten om hun land te verdedigen. Gesteld kan worden dat deze pro-Amerikaanse interpretaties van de elementen afwijken van de bedoelingen van filmmaker Stone, toen hij zijn anti-oorlogfilm *Platoon* schreef en regisseerde (zie paragraaf 3.4). Omdat de elementen niet actief geweigerd worden door de respondenten maar op een afwijkende manier worden geïnterpreteerd, zijn de decoderingen niet als *negotiated* decoding gecodeerd. Voor een *aberrant* decoding is het element dat afwijkend wordt geïnterpreteerd echter te klein binnen de gehele betekenisgeving. De twee decoderingen tonen in hun geheel over het algemeen veel overeenkomsten met de boodschap zoals deze door Stone bedoeld is.

Zach (VS): "Because it seems so bleak, very depressing, it was just pouring rain on them, dreary, they looked really uncomfortable, sitting in the jungle, somewhere in the pitch black. Just... Waiting for enemies to get near them, seemed terrible."

Benjamin (VS): "Just the... the clip just kind of makes me think about how hard it would be to be fighting in Vietnam. And just if you were forced to be in the jungle like every single night, doing missions, you know, watching out for land mines, just always on edge. It just kind of captured how... how... hard that would be. And obviously that movie is only a small fraction of what actually really happened, like, if you were really in the Vietnam War, like you would... people came back with post traumatic stress syndrome, all this stuff... Everybody was just like so traumatized, fighting at night, trying to blend in with the jungle, people go crazy like that."

Om deze reden zijn ook deze twee decoderingen als *preferred* decoderingen gecodeerd. Bij de overige respondenten is duidelijker zichtbaar dat het fragment vanuit de *preferred* positie wordt gedecodeerd: deze respondenten zien de verschillen in etniciteit en in klasse, nemen het

concept van *grunts* over en zien de sterke tegenzin waarmee de Amerikaanse soldaten in Vietnam verblijven.

Andrew (VS): “[W]hat Charlie Sheen says about the soldiers, you know, how the soldiers are being unwanted and not cared for. It's striking that he says that, just you know, not really, you know, degrading them or trying to diss on them, it's just how it was. And the Vietnam war was like that, you know, the whole world was trying to... So he's pretty accurate on that, but it's just kind of interesting to see, you know, how are the guys, you know, people's lives, fighting for other people's freedom didn't matter to anybody.”

Interessant bij dit hoge aantal respondenten met *preferred* decoderingen, is dat er binnen deze groep één respondent het verhaal op thematische wijze navertelt. In dit geval wordt een boodschap of moraal wel genoemd, maar niet door de respondent geweigerd. Tot slot valt op dat geen van de respondenten het fragment decodeert vanuit een *oppositional* positie. Geen van de respondenten benoemt bijvoorbeeld de bedoelingen van filmmaker Oliver Stone om deze vervolgens te weigeren.

Platoon - Fragment 2

Zowel bij de Amerikanen als bij de Nederlanders zijn er verschillende navertellingen en is er niet één navertelling die overheersend is binnen een groep. In de Nederlandse groep zijn er drie verschillende navertellingen (twee lineaire, twee gesegmenteerde en één thematische) en binnen de Amerikaanse groep zijn er twee verschillende navertellingen (vier lineaire en drie gesegmenteerde). De lineaire navertellingen noemen de emoties en de frustraties van de soldaten in het fragment wel, maar deze zijn niet leidend voor het verhaal. Bij de gesegmenteerde navertellingen is dit wel het geval: zowel de Amerikanen als de Nederlanders concentreren zich op de emotionele problemen van de karakters (wraak voor de moord op hun collega-soldaat en de opgebouwde frustraties in periode ervoor) als de oorzaak van hun acties in het dorp. De enige thematische wijze van navertellen is van een Nederlander. Thomas koppelt het fragment aan zijn kennis van de Vietnam-oorlog door te stellen dat dit fragment gaat over de vreselijkheden die daar zijn begaan.

Thomas (NL): “Ja, het ging over de oorlog in Vietnam. Over de vreselijkheden die daar begaan worden. Eh... terecht of onterecht, zie je in dit geval wel op een heel laag niveau van aggregatie, zeg maar, het individuele geval, wat oorlog voor impact heeft, wat het doet met mensen aan beide kanten eigenlijk, van het slagveld. [...] En zie je bij de soldaten dat heel veel van hen eigenlijk een beetje doordraaien en niet meer de hele oorlog in perspectief kunnen zien, maar echt heel erg paranoia zijn geworden over waar

nou daadwerkelijk de soldaat zit. Wie de goede is, en wie de slechte is, zich eh... geen besef meer hebben tot hoever ze kunnen gaan in het ondervragen van mensen, omdat de grens tussen leven en dood heel erg vervaagd is in die tijd en ook het moraal, of de waarden eigenlijk, heel erg zijn vervaagd."

Thomas ziet "het verliezen van perspectief" en "vervagen van scheiding tussen goed en kwaad" als gevolg van de oorlog de moraal/boodschap van het fragment. Hij neemt hierbij niet de moeite om het verhaal uit te leggen of zich te verdiepen in de karakters. Tevens benadrukt hij het perspectief van Platoon: de film toont het individuele geval en de impact van de oorlog op een persoonlijk niveau. Dit sluit aan bij het concept *individual level*-film van Dittmar & Michaud (1990) zoals behandeld in paragraaf 2.2.

Met betrekking tot de karakters nemen de Amerikanen over het algemeen meer tijd en moeite dan de Nederlanders om de karakters te beschrijven. De Amerikanen behandelen veelal een groot aantal verschillende karakters uit het fragment waar de Nederlanders niet verder gaan dan het geven van een algemene omschrijving van de soldaten of een beschrijving van Taylor plus nog een tweede karakter. Het algemene beeld van de soldaten is zowel bij de Nederlanders als bij de Amerikanen dat een deel van hen doorgedraaid was en dat zij deden waar ze zin in hadden zonder enige vorm van (zelf)controle. Drie Amerikanen en één Nederlander benadrukken de transformatie die Taylor heeft ondergaan (in vergelijking met het eerder vertoonde eerste fragment van *Platoon*). De Amerikanen zien hem *breaking down* en "langzaam gek worden". Zach (VS) over Taylor: "I saw Charlie Sheen's character breaking down, he almost started crying at one point. It seems like he has been in the war for a while and he's having trouble with dealing with it some more." Ook Martin (NL) ziet dat Taylor verandert: "Charlie Sheen die in het eerste fragment, daar was die nogal een naïef broekje, maar nu wordt die ook echt, zeg maar, steeds meer geraakt door de oorlog." De Nederlanders en Amerikanen zijn het erover eens dat Taylor nog wel "humanitair" is en de anderen probeert te overtuigen dat wat zij doen verkeerd is. Ronald (NL) over de soldaten die uit zijn op wraak: "Eh... ja, op die Taylor en Elias na dus, die dus vinden dat wat gebeurt dat dat echt niet kan en er een einde aan maken." Jimmy (VS) over Taylor: "He tries to... at the end, tries to bring back a humanistic look at the place and that they shouldn't be doing that, but eh... fails to do so."

William (VS): "See, well, Charlie Sheen's character is kind of breaking down, but he still sees the... you know, you can't treat them like that. Even though he is kind of breaking down, but he is like screaming at the guy and stopped the guys from raping because he is like, you know: "they are people, they are people", whether they are the enemy or not."

Martin, de enige Nederlander die het karakter Bunny noemt, noemt hem "niet goed bij zijn hoofd". Van de vijf Amerikanen die een omschrijving van Bunny geven, noemen vier respondenten hem bloeddorstig en/of iemand die mensen doodt voor plezier. William (VS): "And ehm... the kid who smashed the guy's head. He is just brutal and just wants to take... he has a taste for blood, he tastes blood. So he is... and he has no value for life at all." Zach (VS): "The character Bunny seems to just be insane. He seems to like killing people. And he just does it just randomly, just kills seems like anybody. And he doesn't seem to have any positive things about his personality." Andrew benadrukt vooral de impulsiviteit van zijn acties.

Andrew (VS): "Bunny is kind of a wildcat, he does kind of... not really crazy, but spontaneous with what he does. He does whatever he feels. Doesn't do... doesn't necessarily the right thing. For instance smashing the guy's head, the one-legged guy's brains. He wouldn't have to do that, he just chose to do that because he was upset."

Een interessant thema dat naar voren komt bij de Nederlandse en Amerikaanse decoderingen van het tweede fragment van *Platoon*, is de behoefte om de karakters in te delen in categorieën. Een gemengde groep van drie Nederlanders en twee Amerikanen zien een tweedeling van de soldaten met aan de ene kant Barnes en aan de andere kant Elias. John (VS) maakt het onderscheid *sympathetic* tegenover *wanting to kill* en William (VS) maakt het onderscheid *value for life* tegenover *no value for life*. Een andere indeling die gemaakt wordt, is een driedeling waarbij de 'menschelijkheid' van de soldaten centraal staat. Benjamin (VS) en James (VS) zien beide drie groepen: 1) soldaten die niet langer menselijk waren; 2) soldaten die niet goed weten wat ze moeten doen en dus maar orders volgden en 3) soldaten die de "menschelijkheid" verdedigden. Benjamin voegt hier aan toe dat de soldaten uit de eerste groep "beesten" waren geworden om te kunnen overleven in de jungle. Benjamin (VS): "[T]hat beast is the only way that the other men feel that they can survive. They don't feel that they can be in the jungle and still be human, they have to convert themselves in their ways and their minds. It's just their life." Het tweede thema is de beleving van het getoonde geweld. Opvallend hierbij is dat alleen Amerikanen dit noemen en dat hierin grote verschillen ontstaan: drie Amerikanen geven aan moeite te hebben met het kijken naar het fragment. Zach (VS): "So, they seem to want revenge and they seem to take it out on all these villagers who don't seem to have done anything. And it's just really intense... it's hard to watch... brutal violence." John (VS): "I couldn't watch it. Like... even when that guy smashed the... it's just... I just had to like "Oh" like that. [John draait hoofd weg] I couldn't... I wouldn't be able to like physically hurt somebody." De moeite die de drie Amerikanen hebben met het kijken naar het geweld in *Platoon* komt overeen met de ideeën van Gilbert Adair en Steven Spielberg over de film. Adair stelt dat het

nauwkeurig en tot in detail kopiëren van een gruweldaad een nieuwe gruweldaad is. Hij ziet een “hyperrealistische” representatie van geweld als een nieuwe daad van geweld, maar nu tegenover de kijker (Adair in Modleski, 1998 in Eberwein, 2005:155). Steven Spielberg prijst Oliver Stone’s stijl waarmee de ervaringen van de soldaten opnieuw worden gecreëerd. “Het is meer dan een film. Het is alsof je zelf in Vietnam bent. *Platoon* geeft je het gevoel dat je er bij was en nooit meer terug wil” (Denisoff et al., 1989:75). James daarentegen vindt dat er niet veel geweld te zien is en de film daardoor aan intensiteit verliest.

James (VS): “So yeah... and just how it is pretty censored, like they don't show too much violence. [...] Like, you know, when ehm... was it Bunny or something?”

- Interviewer: “Yeah, Bunny.”

James (VS): “Yeah, when he shot the person in the head...”

- Interviewer: “Ehm, no, he hit him with the back of his gun.”

James (VS): “Oh okay, yeah, they didn't really show... like today you would see the gun hitting his face. I don't know... I kinda like it now, it makes it a lot more intense.”

- Interviewer: “You like it better when it's more graphic?”

James (VS): “Yeah cause it’s... because it drives the point home more...”

- Interviewer: “What does that mean?”

James (VS): “Like that guy is insane, Bunny. Or that's what I think they are trying to say: like this guy is crazy. And if you see him, like, beating the crap out of someone for no reason, like brutally hurting him, then people will get that message, but... they just show him like: “Do that” and then a few grimaces. And yeah... you don't really get the magnitude of the message.”

Het derde thema is een mogelijke verklaring voor de acties van de soldaten. Een gemengde groep van twee Nederlanders en drie Amerikanen benadrukken dat de boosheid van de soldaten voortkomt uit het feit dat hun vriend en mede-soldaat Manny is vermoord. Twee Nederlanders (Richard en Thomas) en één Amerikaan (Benjamin) noemen de aard van de Vietnam-oorlog als verklaring voor de frustratie bij de soldaten en de daaruitvolgende excessen. Volgens hen wisten de Amerikaanse soldaten niet goed wie de vijand was, omdat het voor hen zeer moeilijk was om te bepalen wie goed en wie slecht was (onschuldige burger of Vietcong).

Ronald (NL): “[Z]e weten niet echt hoe ze nou verder moeten. Natuurlijk, door die hele Vietnam oorlog, dat ze nooit wisten wie de vijand was. Heel paranoïde, denken ze dat iedereen de vijand is. En uiteindelijk de mensen die daar in het dorpje wonen hardhandig aanpakken. En eigenlijk niets van het dorpje heel laten.”

Benjamin (VS): “They found a couple of rifles but, you know, those people could have been part of the Vietcong or could have not been... it's just all uncertain and they just don't know how to deal with that, so... It contributes to their frustration and then they don't know how to... release it.”

Maar liefst acht respondenten spreken op filmniveau over het tweede fragment van *Platoon*. Van de Nederlanders spreken drie respondenten op filmniveau en twee respondenten op productieniveau over het fragment. Geen van de Nederlanders spreken op conventieniveau over het fragment. Bij de Amerikanen spreken vijf respondenten op filmniveau, één op productieniveau en één op conventieniveau over het fragment. De Amerikaan James richt zich als enige respondent niet enkel op het filmverhaal of de productie van de film, maar spreekt over de manier waarop *Platoon* het geweld in beeld brengt en vergelijkt de film daarbij met andere films (zie hierboven).

Zeer opvallend bij het bepalen van de decoderingsposities van de Nederlanders en de Amerikanen is de eensgezindheid (bij het eerste fragment van *Platoon* werden bepaalde elementen nog op uiteenlopende wijze geïnterpreerd). Over het algemeen zien alle respondenten dat de Amerikaanse soldaten controle over zichzelf en de situatie verliezen, onderling ruzie krijgen door een verschil in opvattingen en dat een deel van hen misdaden (verkrachting en moord) pleegt. James (VS): “Yeah, the Platoon goes into a Vietnamese village and find some light weapons, cachets and stuff. And then they are all pretty much going insane. And there's really no, no organization or anything. So everyone is doing bad things.” Alle respondenten, zowel de Nederlanders als de Amerikanen, decoderen het fragment vanuit de *preferred* positie. Interessant is dat er evenals bij het eerste fragment van *Platoon* binnen de groep met *preferred* decoderingen één respondent het verhaal op thematische wijze navertelt, een boodschap of moraal benoemd, maar deze niet weigert. Geen van de respondenten uit kritiek op de authenticiteit en realisme van het fragment of neemt op een andere manier afstand van wat hij ziet. Tevens benadrukt geen van de respondenten de intenties van filmmaker Oliver Stone om deze vervolgens te weigeren. Zodoende zijn er ook voor het tweede fragment van *Platoon* geen decoderingen vanuit de *negotiated* of *oppositional* positie te onderscheiden.

In deze paragraaf zijn de decoderingen van Nederlanders en Amerikanen van fragmenten van films zonder ondersteuning van het Pentagon besproken. Net als bij de fragmenten met Pentagon-ondersteuning zijn de meeste overeenkomsten en verschillen in de betekenisgevingen aan de fragmenten tussen samengestelde groepen en niet tussen Nederlanders aan de ene kant en Amerikanen aan de andere kant. Met betrekking tot de decoderingen is het zeer opvallend

te noemen dat de decoderingen allemaal *preferred* zijn, ondanks het feit dat er drie thematische navertellingen en drie besprekingen op conventieniveau waren. Dit duidt op een hoge "equivalentie" tussen de connotatiecode die filmmaker Stone gebruikt bij encoding en de connotatiecode die de respondenten, zowel de Nederlandse als de Amerikaanse, gebruiken bij decoding. Opvallend hierbij is dat twee decoderingen pro-Amerikaanse interpretaties van bepaalde elementen bevatten: de bewondering voor het vrijwillig aanmelden voor het leger van *honest American* Taylor en de opvatting dat Taylor onder de indruk was van de motivatie en toewijding van de andere Amerikaanse soldaten om hun land te verdedigen. Beide decoderingen waren van een Amerikaan.

Op basis van de Coderingstabel 2 is te stellen dat er geen uitgesproken verbanden zijn tussen de wijzes van navertellen, de besprekniveaus en de decoderingen. Het verband tussen de vertelwijze en decoderingspositie van Liebes en Katz (1993) is aanwezig, maar is zwakker dan bij de fragmenten met ondersteuning van het Pentagon. Een ruime meerderheid van 63% van de *preferred* decoderingen (15 van de 24) gaan gepaard met de verwachte lineaire vertelwijze en 6 (25%) gaan gepaard met een gesegmenteerde vertelwijze. Dit relatief hoge aantal gesegmenteerde vertelwijzes kan verklaard worden door het karakter van het tweede fragment van *Platoon* waarin de Amerikaanse soldaten in een Vietnamees dorp wraak nemen voor de dood van een mede-soldaat en hun frustratie en agressie daarbij de vrije loop laten. Een sterke focus op de karakters en hun emoties ligt zodoende bij een navertelling van dit fragment voor de hand. Zowel de Nederlanders als de Amerikanen zijn verantwoordelijk voor dit verschijnsel. Een opmerkelijk verschijnsel is dat een thematische navertelling bij de *Platoon*-fragmenten niet gepaard gaat met een *oppositional* decoding, maar tot een *preferred* decoding. Nederlander Thomas en Amerikaan Benjamin concentreren zich bij hun navertelling op een bepaald thema of boodschap en hebben daarbij nauwelijks aandacht voor het verhaal of de karakters in het fragment. Benjamin (VS) noemt het beeld dat het fragment laat zien "stereotype", maar voegt hier aan toe dat dit beeld volgens hem wel waar is.

Benjamin (VS): "I mean it's stereotypical in the sense that, that's kind of... like that's what it is. Vietnam it's like... we are always fighting in jungle, we are always wearing camouflage, we are always trying to blend in, because that's what the Vietcong was doing. So you know, movies are just kind of... you know, I mean, they're just telling the truth you know. I mean it's a stereotype, it's not a bad stereotype. Because that's actually... that's true for the majority of, you know, what was happening in Vietnam."

Nederlander Thomas noemt het "het verliezen van perspectief" en "vervagen van scheiding tussen goed en kwaad" als gevolg van de oorlog als thema of boodschap van het fragment. Thomas en Benjamin spreken echter niet over de intenties van de filmmaker en ze halen de

boodschap niet uit het grotere geheel om deze vervolgens vanuit hun eigen referentiekader weer in het grotere geheel terug te plaatsen (*detotalizing* en *retotalizing*). Hun decoderingen vertonen over het algemeen veel overeenkomsten met de boodschap zoals deze door Stone bedoeld is (zie paragraaf 3.4). Hun decoderingen zijn zodoende gecodeerd als een *preferred* decodering. Hiermee ontstaat een verschil tussen de fragmenten met en de fragmenten zonder ondersteuning van het Pentagon: bij de fragmenten met ondersteuning ging een thematische navertelling in alle gevallen gepaard met *oppositional* decodering.

		<i>Platoon 1</i>			<i>Platoon 2</i>		
		1	4	5	1	4	5
NL	Sjors	L	F	P	L	F	P
NL	Richard	G	F	P	G	F	P
NL	Martin	L	C	P	G	P	P
NL	Ronald	L	F	P	L	F	P
NL	Thomas	T	F	P	T	P	P
VS	Benjamin	T	C	P	G	F	P
VS	James	L	P	P	G	C	P
VS	Zach	L	P	P	G	P	P
VS	William	L	F	P	L	F	P
VS	John	L	F	P	L	F	P
VS	Andrew	L	P	P	L	F	P
VS	Jimmy	L	C	P	L	F	P

Coderingstabel 2: Vertelwijze (1), bespreekniveau (4) en decoderingspositie (5) van fragmenten zonder Pentagon-ondersteuning

Daarnaast is het op basis van Resultatentabel 2 mogelijk om te zien hoe Nederlandse en Amerikaanse respondenten zich tot elkaar verhouden als het gaat om navertellingen, het niveau waarop wordt gesproken en de decodering die wordt gemaakt naar aanleiding van de fragmenten zonder Pentagon-ondersteuning. Door het lage aantal eenheden is voorzichtigheid bij de interpretatie van deze cijfers echter geboden. Op basis van de tabel kan gezegd worden dat Amerikanen over het algemeen, meer dan Nederlanders, geneigd zijn om het verhaal op lineaire wijze na te vertellen (71% tegenover 50%). Nederlanders spreken over het algemeen, meer dan Amerikanen, op filmniveau over de fragmenten van *Platoon* (70% tegenover 50%). Met betrekking tot de decoderingen zijn er geen verschillen per nationaliteit: alle respondenten, zowel de Nederlanders als de Amerikanen, decoderen de fragmenten vanuit een *preferred* positie.

<i>Aspect 1</i>				
	NL	NL	VS	VS
L	5	50%	10	71%
G	3	30%	3	21%
T	2	20%	1	7%
<i>Aspect 4</i>				
	NL	NL	VS	VS
F	7	70%	7	50%
P	2	20%	4	29%
C	1	10%	3	21%
<i>Aspect 5</i>				
	NL	NL	VS	VS
P	10	100%	14	100%
N	0	0%	0	0%
O	0	0%	0	0%
A	0	0%	0	0%

Resultatentabel 2: Verschillen per nationaliteit in vertelwijze (1), bespreekniveau (4) en decoderingspositie (5) van fragmenten zonder Pentagon-ondersteuning

4.1.3 Representatie van standpunt

In de vorige twee paragrafen benoemden enkele respondenten al een standpunt of boodschap in één of meerdere fragmenten. Met name in het fragment van *Pearl Harbor* zagen respondenten, zowel Nederlanders als Amerikanen, een Amerikaans standpunt en/of een boodschap waardoor het gevoel van trots zijn op de VS overgebracht moest worden. Deze opmerkingen werden gemaakt tijdens het bespreken van het fragment en werden door de respondent zelf naar voren gebracht. Geheel aan het einde van het interview werden respondenten expliciet gevraagd of zij dachten dat een van de fragmenten een bepaald standpunt representeerde of een bepaalde boodschap uitdroeg. In deze paragraaf worden de resultaten van deze vraag gepresenteerd.

De antwoorden die de respondenten gaven op de vraag zijn in vijf verschillende categorieën in te delen: 1) fragment wordt niet genoemd; 2) fragment wordt genoemd, geen boodschap; 3) fragment wordt genoemd, karakter standpunt/boodschap onduidelijk of neutraal; 4) fragment wordt genoemd, standpunt/boodschap in lijn met intenties filmmaker; 5) fragment wordt genoemd, standpunt/boodschap in strijd met intenties filmmaker. De resultaten hiervan

zijn te vinden in Coderingstabel 3 aan het einde van deze paragraaf. Een aantal opvallende verschijnselen uit categorieën nummer 2, 4 en 5 zullen worden uitgelicht.

Zowel Nederlanders als Amerikanen noemen fragmenten waarvan zij denken dat die geen standpunt representeren of boodschap uitdragen (categorie 2). Opvallend is echter dat drie respondenten, allen Nederlanders, een verband leggen tussen de mogelijkheid van een film om te vermaken en om standpunt te representeren en/of een boodschap uit te dragen.

Richard (NL) over films in het algemeen: "Nee, denk toch niet. Denk dat puur films zo gemaakt omdat je het prima zo kan kijken, dat ze leuk zijn, maar verder niets."

Thomas (NL) over *Patton*: "... denk ik dat er heel weinig waarden uitgedragen worden. Dat dat meer een entertainment film is."

Ronald (NL) over *Top Gun* en *Pearl Harbor*: "Ik denk dat *Top Gun* gewoon is om te vermaken en verder geen boodschap uitdraagt. [...] Ehm... dan *Pearl Harbor*, ook niet echt een morele boodschap, denk ik. Ook gewoon bedoeld om eh... te vermaken en verder ook niet meer dan dat. Eh... geeft volgens mij ook wel een beetje weer hoe het ook echt gegaan is, dus... Nee, ik denk niet dat er echt een morele boodschap inzit."

Interessant is dat Amerikaan James ook de entertainmentwaarde van *Pearl Harbor* benoemt, maar dat dit het representeren van een bepaald standpunt allesbehalve in de weg zit.

James (VS): "Yeah, they all represent a certain point of view. If they didn't, then they probably wouldn't have made the movies. I mean *Pearl Harbor* was probably made more for entertainment reasons, but the writer wouldn't have written that down if he didn't really feel that way. Like the moral, the story, if he didn't have that moral, or morality, then he wouldn't have written the movie."

- Interviewer: "And the morality?"

James (VS): "It's like: "Yay, America", you know. Nationalism, you've got to stand by your country."

Zowel Nederlanders als Amerikanen benadrukken standpunten en boodschappen van fragmenten die in lijn zijn met de intenties van de filmmaker (categorie 4). Opvallend hierbij is de tweedeling die Amerikanen Jimmy en Zach benadrukken, die geheel gelijk is aan de tweedeling tussen de fragmenten van films die wel en niet door het Pentagon zijn ondersteund. Jimmy zet het fragment van *Platoon* tegenover de rest van de fragmenten op basis van het wel

of niet representeren van een pro-Amerikaans standpunt. Jimmy (VS): "I think all but Platoon had a very pro-American, like background, kind of overview, point of view, kind of thing. It always seemed to be like: "We never look into the eyes of the enemy", or anything like that. It was always: "We Americans are going to kick your guys' ass"." Zach maakt zijn onderscheid tussen de twee typen films op basis van andere gronden: op basis van wat oorlog volgens de filmmakers is, zet hij *Pearl Harbor* en *Patton* tegenover *Platoon*.

Zach (VS): "I would say that the film clip for Pearl Harbor was representing the view that war was more glorious, like all these men are doing something tremendous. "It needed to be done and it's heroic". I felt the same way with that in Patton. [...] But in Platoon, I saw the point of view is: war is the opposite of World War II: terrible and not like heroic and... just full of terrible things."

Zach merkt hierbij op dat de aard van de oorlogen (Tweede Wereldoorlog versus Vietnam-oorlog) een zeer belangrijke rol speelt bij het ontstaan van dit verschil.

Zach (VS): "The music in the World War II movies, about World War II seem very... up... like upbeat, when they are like training and getting ready. You just talk about how the men were heroic, how they were so proud of each other. Everyone was like doing it for the country, everyone seemed like "We have to win this war". And then in the movie Platoon, the music was always depressing. Like sad music. This is wrong. These people are raiding villages and killing people that they don't even know might be enemies. Half the platoon is just like devastated, scarred for life and there's people raping women. So it just made it look like war is just absolutely awful."

Wat Zachs opmerkingen over de standpunten bijzonder interessant maken, is dat hij eerder bij de decoderingen van de fragmenten (in paragraaf 4.1.1 en 4.1.2) over het algemeen kritiekloos is en bij alle fragmenten over de karakters, het verhaal of de productie van de film spreekt. (Zach doet geen navertellingen op thematische wijze, spreekt niet op conventieniveau, decodeert geen fragmenten vanuit *oppositional* positie en doet hoge inschattingen m.b.t. authenticiteit (par. 4.2)). Ook Amerikaan William liet zich niet eerder kritisch uit. (William vertelt alle fragmenten op lineaire wijze, spreekt over alle fragmenten op filmniveau, decodeert geen fragmenten vanuit *oppositional* positie, en doet hoge inschattingen m.b.t. authenticiteit (par 4.2)). Expliciet gevraagd naar een standpunt of boodschap in een van de fragmenten ziet hij dat *Pearl Harbor* vooral het perspectief van de Verenigde Staten laat zien

waardoor Japan de vijand en de *bad guys* zijn zonder dat hun kant van het verhaal wordt getoond.

William (VS): "Yeah, probably, Pearl Harbor... certain point of view... America's view instead of Japan's view. It just... it made Japan sound... it made them sound like the enemy. Because they bombed us, but you don't hear their side, why, you know."

- Interviewer: "You don't hear their side why..."

William (VS): "Why they bombed us and why they started to sound like... like when they gave these medals and were pretending to be on peace... it made them sound like the bad guys because it was just America's view."

William bekijkt vervolgens Amerikaanse legerfilms in een bredere context en stelt dat films die in de VS worden gemaakt het perspectief van de VS zullen tonen. Volgens hem is de VS goed in het portretteren van Amerika's vijanden als de *bad guys* en wordt dit gedaan zodat je als kijker altijd de VS zal steunen tijdens het kijken van de film.

William (VS): "[I]t just shows you how movies that are made in America are going to have America's view. It is rare to find a movie that would have the enemy's point of view also."

- Interviewer: "And what do you mean by "America's point of view"?"

William (VS): "It shows... it makes the enemy seem like the bad guy. American films are good in doing that. America's enemy, they portray them as the bad guy. So you want them... they are the bad guys in the movie."

- Interviewer: "Is there... can you explain that a little bit more?"

William (VS): "Well like... you... well, it's an American movie... like a war movie... the viewers, they see the enemy... in the movie... like, you are definitely rooting for America. You are not going to be like: "ohh..." ... They want you to make sure that, you know, America's right and the other people are wrong. They want to portray that so you root for... you know, you want the bad guys to... die."

Tot slot zijn er respondenten die een standpunt en/of boodschap benadrukken die in strijd is met de bedoelingen van de filmmaker (categorie 5). Dit gebeurt zowel voor fragmenten met ondersteuning van het Pentagon als fragmenten zonder Pentagon-ondersteuning. Zowel een Nederlander als een Amerikaan zien in het fragment van *Black Hawk Down* een les voor de toekomst. Ronald (NL) denkt dat de boodschap in *Black Hawk Down* is: "dit is fout gegaan en zorg ervoor dat het niet weer gebeurt". James (VS) denkt dat *Black Hawk Down* de liberale

boodschap uitdraagt dat de VS al zijn jonge mannen een oorlog instuurt terwijl ze geen idee hebben wat ze aan het doen zijn. Zeer frappant is dat dit door twee respondenten gedaan wordt en dat beide respondenten de boodschap gelijkstellen aan de boodschap die *Platoon* volgens hen uitdraagt.

Ronald (NL) over *Black Hawk Down*: “Hmm... ja, volgens mij had die film een morele boodschap, ook alweer een tijdje geleden dat ik hem gezien heb, van eh: ja, dit is allemaal fout gegaan en zorg ervoor dat het niet weer gebeurt. Dat dat een beetje de boodschap is.”

Ronald (NL) over *Platoon*: “Eh, bij *Platoon* wel. Duidelijk. Ten eerste denk ik... net als bij *Black Hawk Down*, van eh: zorg ervoor dat het niet weer gebeurt. Eh... dat we niet mensen naar zo'n oorlog sturen en ja... die eigenlijk blootstellen aan van alles en niet echt hulp bieden om eh... ja, hoe zeg je dat? Dat te verwerken, en dan krijg je dus dat soort dingen. Dat ze... mensen verkrachten, doodschieten, dorpen in de fik steken. Eh ja, laten zien hoe smerig die oorlog wel niet was, denk ik. Ik denk dat dat een beetje de boodschap was.”

James (VS): “And then... yeah *Platoon* was more like a liberal point of view probably. Just the atrocities of war, like what it could do to a person's mind because they were all going insane. *Black Hawk Down*, ehm... yeah probably, also like another liberal point of view. Like we're sending all our young guys to war and they really don't know what they are doing.”

Ronald (NL) en James (VS) denken dat *Black Hawk Down*, een film met Pentagon-ondersteuning, dezelfde boodschap uitdraagt als *Platoon*, een film zonder ondersteuning van het Pentagon. Eén respondent, een Amerikaan, ziet in *Platoon* een boodschap zoals filmmaker Oliver Stone die niet bedoeld heeft (zie paragraaf 3.4). Jimmy ziet *Platoon*, ondanks dat de film volgens hem geen *pro-American point of view* heeft, als een vergoelijkking van de wandaden van de Amerikaanse soldaten in Vietnam. Jimmy heeft het idee dat het fragment zo geschoten is, dat de kijker moet denken dat de moorden en verkrachtingen noodzakelijk waren en dat het feit dat de soldaten Amerikanen waren die de Vietnamezen kwamen bevrijden als excuses of verklaring moet dienen voor hun gedrag.

Jimmy (VS) over *Platoon*: “You sympathize with the Vietnamese people after they were getting terrorized by the Americans. But even still, during that, it seemed always to be

like: "At least they were doing it right" or, you know, "they found the weapons". It's always been pro-American and none of it was anti any of those actions. And it still even seems like those actions were... ehm, deemed necessary in Platoon, you know. "Oh it's okay.", "Kill 'em", "Rape these people", "So don't worry, you're fighting for America, you're fighting for these peoples freedom so you are allowed to rape and kill." So even Platoon... showed the pro-American..."

De gedachtes van de respondent met betrekking tot het representeren van een standpunt of het uitdragen van een boodschap door een van de fragmenten, zijn per respondent en per fragment gecodeerd. Hierbij zijn de vijf codes aangehouden die eerder aan het begin van deze paragraaf zijn genoemd. De resultaten hiervan zijn te zien in Coderingstabel 3. Door het lage aantal eenheden is voorzichtigheid bij de interpretatie van de cijfers wederom geboden. Op basis van de tabel kan gezegd worden dat Amerikanen over het algemeen vaker dan Nederlanders, na een open vraag over alle fragmenten, een fragment in zijn geheel niet noemen. Nederlanders noemen op hun beurt over het algemeen vaker dan Amerikanen fragmenten waarvan zij denken dat het fragment geen standpunt representeert of boodschap uitdraagt. Met betrekking tot het noemen van boodschappen in lijn of in strijd met de intenties van de filmmaker zijn de verschillen zeer klein: Nederlanders doen dit over het algemeen niet meer of minder dan Amerikanen.

			<i>Top Gun</i>	<i>Black Hawk Down</i>	<i>Pearl Harbor</i>	<i>Patton</i>		<i>Platoon</i>
NL	Sjors		2	2	4	2		4
NL	Richard		2	2	2	2		2
NL	Martin		4	1	4	4		4
NL	Ronald		2	5	2	2		4
NL	Thomas		4	4	4	2		3
VS	Benjamin		1	1	4	1		4
VS	James		4	5	4	3		4
VS	Zach		1	1	4	4		4
VS	William		1	1	4	1		1
VS	John		1	4	4	1		3
VS	Andrew		3	3	3	4		4
VS	Jimmy		4	4	4	4		5

Coderingstabel 3: Het genoemde standpunt of boodschap van een film na een expliciet vraag (1) fragment wordt niet genoemd; (2) fragment wordt genoemd, geen boodschap; (3) fragment wordt genoemd, karakter standpunt/boodschap onduidelijk of neutraal; (4) fragment wordt genoemd, standpunt/boodschap in lijn met intenties filmmaker; (5) fragment wordt genoemd, standpunt/boodschap in strijd met intenties filmmaker.

4.1.4 Conclusie

In deze paragraaf zijn de decoderingen van Nederlanders en Amerikanen vergeleken aan de hand van fragmenten van Amerikaanse legerfilms die met en zonder steun van het Pentagon zijn gemaakt. Voor beide soorten fragmenten geldt dat de verschillen per nationaliteit met betrekking tot het noemen van bepaalde thema's en de interpretaties daarvan niet groot zijn. Veel van de verschillen op het gebied van thema's spelen zich binnen een nationaliteit af of tussen groepen die gecombineerd zijn samengesteld (een groep bestaande uit een of meerdere Nederlanders en een of meerdere Amerikanen tegenover een groep bestaande uit een of meerdere Nederlanders en een of meerdere Amerikanen). Met betrekking tot de decoderingen zijn bij de fragmenten met ondersteuning een aantal verschillen per nationaliteit op te merken: zo vertellen Nederlanders over het algemeen meer dan Amerikanen het verhaal op thematische wijze. Daarnaast zijn Nederlanders over het algemeen meer dan Amerikanen geneigd om een fragment vanuit een *oppositional* positie te decoderen. Amerikanen decoderen fragmenten eerder vanuit een *dominant-hegemonic* positie. Een kwantitatieve analyse om de vertelwijzen en decoderingsposities op een eventuele correlatie (samenhangend verband) te testen, is niet uitgevoerd. Wel is te zien dat een meerderheid van de *dominant-hegemonic* decoderingen gepaard gaat met een lineaire vertelwijze (66%) en een ruime meerderheid van

de *oppositional* decoderingen gepaard gaat met een thematische vertelwijze (88%). (De *negotiated* decoderingen ondersteunen dit verband niet: slechts 25% van deze decoderingen ging gepaard met een gesegmenteerde vertelwijze). Deze resultaten sluiten deels aan bij het onderzoek van Liebes & Katz (1993) waarin zij samenhangende verbanden leggen tussen de lineaire vertelwijze en een *dominant-hegemonic* decoding en tussen de thematische vertelwijze en een *oppositional* decoding. Zeer interessant is dat de verschillen per nationaliteit in decoderingsposities wegvallen, wanneer de respondenten kijken naar fragmenten zonder ondersteuning van het Pentagon: alle decoderingen worden gemaakt vanuit de *preferred* positie.

Door de decoderingen (vroeg in het interview, paragraaf 4.1.1 en 4.1.2) en de antwoorden op deze expliciete vraag (aan het einde van het interview, paragraaf 4.1.3) met elkaar te combineren, ontstaan een aantal interessante verschijnselen. Het eerste verschijnsel heeft betrekking op het karakter van het genoemde standpunt. Bij de decoderingen zijn alle standpunten die genoemd worden nog in lijn met de intenties van de filmmaker. Met andere woorden: respondenten decodeerden een fragment vanuit een *oppositional* positie en de boodschappen die daarbij werden benoemd, komen overeen met de intenties van de filmmaker. (Voorbeeld: Martin vindt dat het Amerikaanse leger wordt opgehemeld in *Pearl Harbor* en dit standpunt of deze boodschap komt overeen met de intentie van de filmmaker om een overwegend positief beeld van het Amerikaanse leger te geven.) Bij de expliciete vraag naar een standpunt of boodschap worden echter ook standpunten genoemd die tegenstrijdig zijn met de bedoelingen van de filmmaker. Dit gebeurt in twee verschillende richtingen dus zowel bij de fragmenten met als bij de fragmenten zonder ondersteuning van het Pentagon. (Voorbeeld: Gevraagd naar een boodschap, denkt Jimmy dat *Platoon* een vergoelijkking van de daden van de Amerikaanse soldaten in Vietnam toont. Deze boodschap komt niet overeen met de intenties van filmmaker Oliver Stone die wilde laten zien dat dat oorlog wel slecht en ernstig is.) Het tweede interessante verschijnsel is het uitgangspunt van een drietal Nederlanders die verwachten dat een film die vermaakt, geen standpunt representeert of boodschap uitdraagt. Een film als *Platoon* zien zij derhalve niet als vermaak of als meer dan alleen vermaak, aangezien deze film volgens hen wel een boodschap uitdraagt. Het derde interessante verschijnsel is de opmerkelijke reading van een Amerikaan dat *Platoon* een vergoelijkking van de daden van Amerikaanse soldaten zou laten zien. Gedurende het interview liet deze respondent meerdere malen blijken een groot tegenstander van oorlog te zijn en deze gevoelens lijken de oorzaak voor deze sterk afwijkende interpretatie. De interpretatie wijkt zowel van de interpretaties van de andere respondenten af, als van de interpretatie waar filmmaker Stone op rekende toen hij *Platoon* schreef en opnam. Het vierde en laatste verschijnsel is misschien wel het meest interessant: De twee Amerikanen Zach en William waren bij de decoderingen (paragraaf 4.1.1 en 4.1.2) kritiekloos en spraken vooral over de karakters, het verhaal of de productie van de film. Echter, wanneer zij expliciet naar een

standpunt of boodschap worden gevraagd, blijken de twee respondenten zich wel degelijk bewust van een bepaald standpunt: de ene respondent stelt onder andere dat de film de daden van de soldaten verheerlijkt en oorlog in de film roemrijk (*glorious*) wordt voorgesteld. De andere respondent toont zich zeer bewust van het feit dat Amerikaanse legerfilms het verhaal vertellen vanuit een pro-Amerikaans standpunt en de vijanden van de VS als *bad guys* neerzetten. Volgens hem gebeurt dit om er voor te zorgen dat de kijker de kant van de VS zal kiezen tijdens het kijken van de film.

4.2 Authenticiteit

In de vorige paragraaf zijn de betekenisgevingen en decoderingen van de Nederlanders en de Amerikanen met elkaar vergeleken. In deze paragraaf wordt gekeken in hoeverre de Nederlanders en Amerikanen denken dat de fragmenten die zij zien authentiek zijn en hoe dit zich verhoudt met de decoderingen die zij in de vorige paragraaf maakten. De respondenten worden expliciet gevraagd om per fragment een lijn te trekken tussen wat volgens hen wel authentiek is en wat niet authentiek is in het fragment. Onder authenticiteit wordt de mate waarin een fragment een oorspronkelijk en niet vervalst beeld van een situatie geeft, verstaan. Wanneer een respondent het fragment authentiek vindt, is het fragment voor de respondent geloofwaardig en betrouwbaar. Het fragment heeft het vertrouwen van de respondent gewonnen en hij gelooft dat de situatie zoals die wordt voorgesteld in het fragment, daadwerkelijk zo is voorgevallen (in het geval van een historische gebeurtenis), of zo zou kunnen voorvallen (bijvoorbeeld in het geval van *Top Gun*). In paragraaf 4.2.1 worden de vier fragmenten uit films Pentagon-ondersteuning besproken en in paragraaf 4.2.2 de twee fragmenten zonder Pentagon-ondersteuning. De authenticiteitsinschatting per respondent en per fragment, is vervolgens gecodeerd met een waarde van 1 t/m 5. Wanneer een respondent een fragment geheel authentiek vindt, is zijn authenticiteitsinschatting met waarde 5 gecodeerd. Een fragment waarvan volgens de respondent niets authentiek is, is de code 1 gegeven. Aan het einde van de paragrafen worden conclusies getrokken over de resultaten van de vergelijkingen. De resultaten hiervan zijn te vinden in de coderingstabellen aan het einde van de paragrafen.

4.2.1 Fragmenten van films met ondersteuning van het Pentagon

In het interview zijn de respondenten gevraagd in hoeverre zij denken dat datgene wat zij in het fragment hebben zien gebeuren authentiek is. Per fragment worden de verschillen en overeenkomsten van deze inschattingen van Nederlanders en Amerikanen bekeken. In deze paragraaf worden de vier fragmenten van films zonder Pentagon-ondersteuning besproken.

Van iedere respondent is zijn authenticiteitsinschatting van het fragment gecodeerd. De resultaten hiervan zijn te vinden in Coderingstabel 4 aan het einde van de paragraaf.

Top Gun

Amerikanen William en John vinden alles in *Top Gun* authentiek. Met uitzondering van deze twee Amerikanen hebben alle respondenten, zowel de Nederlanders als de Amerikanen, aanmerkingen op de authenticiteit van *Top Gun*. Een gemengde groep van twee Nederlanders en twee Amerikanen merken op het niet authentiek te vinden dat piloten Maverick en Goose eerst worden aangesproken op hun slechte gedrag, maar vervolgens wel naar *Top Gun* worden gestuurd.

Richard (NL): "Alleen denk ik dat die cowboytype piloten veel minder snel tot zo'n eliteopleiding zouden worden toegelaten. Ik denk dat dat toch wel enigszins fictief is. Ik denk echt niet dat er in het echt zoveel risico's worden genomen met dat soort mensen."

Andrew (VS): "What I don't find as reasonable, and I'm not in the Navy so I wouldn't understand, but how Cougar backs out and basically Maverick and Goose are taking his spot to go to one of the most prestigious schools, you know. I would find that the Navy, you know, if they have so many problems with Maverick, as the admiral says, you know, he has lost qualification three times, he's been in hack twice, I just don't see if they have a problem with someone, why would they send that pilot to the top school?"

Een ander besproken thema is de onderlinge rivaliteit tussen de piloten: twee Amerikanen en één Nederlander merken op dit realistisch te vinden terwijl Ronald (NL) dit juist onrealistisch vindt. Zach (VS): "Then, I thought the conflict scenes between Val Kilmer and Tom Cruise seemed really authentic because it just seems like that is something that could happen, like two pilots who think that they are the best, just being in each other's face, always trying to talk down on the other." Ronald (NL): "Ik denk niet dat het gedrag dat die piloten, dat die piloot, tentoonspreiden, dat dat getolereerd wordt, dat lijkt me fictief. [...] Ze zitten elkaar de hele tijd op te naaien, dat lijkt me niet echt bevorderlijk voor, ja, alles eigenlijk..." Een andere gevonden tegenstelling is er wel één tussen Nederlanders en Amerikanen. Martin (NL) noemt het gesprek dat Maverick en Goose met hun officier hebben onrealistisch.

Martin (NL): "Dat ze zo in zo'n kantoor worden geroepen eerst, en dat ze dan een praatje krijgen. Volgens mij kregen ze gewoon zo'n briefje zo van: "Ja jongens, jullie zijn door".

Maar... op film is dat natuurlijk niet zo eh... zo flitsend, dus daar moeten dan allemaal weer van die mooie dialogen omheen geschreven worden.”

Amerikanen Benjamin en Jimmy vinden deze scène juist realistisch. Benjamin voegt hier aan toe dat hij vooral het portret van de kale officier realistisch vindt.

Benjamin (VS): “The scene in Top Gun where... where Maverick and Goose had to go to their, the boss's office, the guy with the bald head and the cigar, like that seemed pretty authentic because you know, marine leaders, navy leaders or whatever position he was, tend to be you know, hard asses and kind of in-your-face about it, but at the same time they'll tell you that you are wrong for doing something, but at the end they could just be like: “Well, you did a good job anyway, even though you are wrong”. So that seemed pretty authentic.”

(Uit dit citaat blijkt tevens dat Benjamin in tegenstelling tot andere respondenten geen vraagtekens zet bij de toelating van Maverick tot de Top Gun opleiding.) Eén Nederlander en één Amerikaan schatten de authenticiteit van *Top Gun* zeer laag in. Ronald (NL) twijfelt aan het bestaan van de opleiding, gelooft niet in het competitieve gedrag van de piloten onderling en gelooft niet dat eigenwijze en gevaarlijke karakters als Maverick het lang volhouden in het leger. Amerikaan James ziet niet in waarom er een toernooi is op kosten van de belastingbetaler om te bepalen wie de beste piloot is en gelooft zodoende het hele concept van het Top Gun-toernooi niet.

James (VS): “What parts are authentic... Well, I don't know... the whole scenario in Top Gun... like, I have never heard of any like, elite flight school for those people. [...] Yeah, I think that part of the scenario in Top Gun is pretty inauthentic. [...] Who would like... well you just know like... taxpayers money goes through all of these guys like, schools and stuff, but why would there be like these stupid tournaments? Just to prove like, who's number one so he can be instructor, when he should be like fighting when he is number one.”

Eén Nederlander kan niets zeggen over de authenticiteit van het fragment omdat het over een eliteopleiding gaat. Sjors (NL): “Het andere is natuurlijk top elite en zo en ik weet niet hoe het er daar aan toegaat.”

Black Hawk Down

De drie Amerikanen Zach, William en John denken dat het gehele fragment authentiek is. Voor een gemengde groep van twee Nederlanders en twee Amerikanen is het feit dat *Black Hawk Down* gebaseerd is op een waargebeurd verhaal een sterke basis voor het toekennen van een hoge mate van authenticiteit aan het fragment. Sjors (NL): “En ik bedoel, wat je ook net zei, bij de introductie, Somalië, dat is natuurlijk echt gebeurd, toch? [...] Maar ik vind zelf gewoon die Black Hawk Down, dat is wel echt, op waarheid, waarheid, volgens mij eh, eh deels op waarheid, berust.” Martin (NL): “Ik denk dat het ook wel redelijk waar kan zijn, zeg maar, dat verhaal van Black Hawk Down. Het is ook een waargebeurd verhaal, dat sowieso, maar... het is wel ook natuurlijk zwaar gedramatiseerd, allemaal. Maar ik eh... Ik geloof er best wel in dat dat zo gebeurd zou kunnen zijn.” James (VS) over *Black Hawk Down* in vergelijking met *Top Gun*: “And then Black Hawk Down was like, actually happened, so that's... a little more authentic. Even though that stuff, probably, I don't know, loosely happened.” Naast het feit dat de film op een waargebeurd verhaal is gebaseerd, noemt Amerikaan John een kennis in het Amerikaanse leger als reden voor het verhogen van zijn authenticiteitsinschatting.

John (VS): “Black Hawk Down, I'm pretty sure... because I have a... my cousin's ex-husband is in the Marines. And I am pretty sure he's... it's like that, they're all nervous and... they are not sure if they are going to get ambushed and... even though they have weapons and teamwork, there's still a sense of “Oh, I can die”, like “Someone could just sneak attack me”, or like suicide bomb you or whatnot, so I'm... and it's based on a true story right? So...”

Een interessante tegenstelling ontstaat met betrekking tot de houding en het zelfvertrouwen van de soldaten: Richard (NL) vindt dat de onzekerheid van de soldaten is overdreven en uitvergroot terwijl Benjamin (VS) juist vindt dat de zelfverzekerde houding is overdreven. Richard (NL): “Het tweede fragment is... denk ik wel grotendeels authentiek, alleen je zou verwachten dat die mensen toch wel iets zekerder zijn, denk ik. Die onzekerheid is wel heel erg uitvergroot.” Benjamin (VS): “But I feel like... it might have been inauthentic the degree to which they thought they were going to go in and win.” Benjamin vindt daarnaast dat het gebrek aan voorbereiding onder de soldaten is overdreven terwijl Andrew (VS) dit juist als een authentiek element noemt.

Benjamin (VS): “Although the movie was pretty accurate, I'm thinking, it was pretty accurate of what happened on, on in '93. But ehm... that seemed a little bit inauthentic. The little bit of uncertainty and not like... the lack of preparedness. They didn't really

plan or had any kind of strategy when they were going in.”

- Interviewer: “Because you think in real life... or what actually happened was that they were more prepared, or better prepared?”

Benjamin (VS): “Yeah... Or they didn’t go in like: “Oh we are going to win this, we’ll be back by dark.” But yeah...”

Andrew (VS): “So the guys give him a hard time, tease him what he's doing. I can see that happening, just because, you know, the battle, they never anticipated it to go so wrong. So the points of the clips, you know, giving him a hard time, telling him you know, he doesn’t need to bring gear, he doesn't need to bring water, night vision. It’s a... I can see how that is, realistic to what would happen, someone getting a hard time.”

Pearl Harbor

Eén Nederlander (Ronald) en één Amerikaan (William) vinden het fragment in zijn geheel authentiek, waarbij Ronald het fragment naast zijn historische kennis legt. Ronald (NL): “Tweede fragment, denk ik ook... sterker nog, volgens mij is het ook wel zo gegaan. [...] Dus nee, ik denk alles wel, ik denk alles wel. Er is niet echt iets waarvan ik kan zeggen: nee dat is absurd of eh... ongeloofwaardig of wat dan ook. Nee ja, alles leek me wel authentiek dus.” Nederlander Sjors is wat voorzichtiger, maar voor hem is het vanzelfsprekend dat het fundament van de film authentiek is, omdat de aanslag op Pearl Harbor een historische gebeurtenis is. Sjors (NL): “Ik weet niet in hoe zeer het verhaal zelf waar is, maar bij Pearl Harbor is het natuurlijk gewoon, het fundament van de film is natuurlijk wel waar.” Opvallend is dat één respondent, Amerikaan James, stelt dat helemaal niets van *Pearl Harbor* authentiek is, van de algehele houding van de soldaten tot de interactie tussen de personages in de liefdesdriehoek.

James (VS): “Oh yeah, I don't think anything was authentic, I think everything was pretty bad. Just the “ra-ra-attitude” of everyone, how everyone wanted to go out and kill people. It seemed like it was inauthentic. And ehm... just the interaction between the two pilots... if you’d love the same girl, ehm... they probably would not act like that being pilots or whatever, they’d probably throw down some fistfights. Not just like: “Hey, you're my best friend, we have to do this, but we love the same girl” ... Or they just wouldn't even like love the girl. Anyway, they would probably just be like: screw it, you know. There is so many more girls out there.”

Een interessante tegenstelling is te zien in de manier waarop vier Amerikanen spreken over de bereidheid van de piloten om mee te gaan op missie. Amerikanen John en Benjamin vinden de

emoties van de karakters en hun besluit om hun leven te riskeren voor hun land authentiek. John (VS): "And I would have to say, the fear that the men had in the movie, like they were unsure, but they did it because they wanted to help out their country, was the most real thing there." (John merkt voorafgaand aan zijn opmerking op dat hij geschiedenisboeken over de aanslag op Pearl Harbor heeft gelezen.)

Benjamin (VS): "[T]he sentiments that were captured in that clip, people willing to risk their life for war, that seemed pretty authentic. Like the two guys that were talking by the fire, he was like, he was like: "She understands. It's a time of war. People might not come home" something like that. So... in a time of war people generally understand that there is something bigger than them that's going and they got to set aside their own beliefs about certain things and just go to war."

Hier tegenover staan twee andere Amerikanen die dit juist niet authentiek of geloofwaardig vinden. James concentreert zich hierbij op de sterke wil die de karakters toonden om op pad te gaan en te doden. James (VS): "Just the "ra-ra-attitude" of everyone, how everyone wanted to go out and kill people." Ook Zach vindt de motivatie en de houding van de soldaten niet geloofwaardig. Hij denkt zelf dat een generatieverschil tussen hem en de soldaten van toen de oorzaak daarvan is.

Zach (VS): "I think everyone could have been real soldiers. But for some reason I didn't find it as believable. They seemed... I don't know why that is. I guess it's hard to just say. Maybe it's just because I can't feel the same connections with people of that generation. Cause... they seem to have a different attitude."

- Interviewer: "Yeah. And what's the difference?"

Zach (VS): "They seemed much more proud. Like much more... into the war. Like they wanted to be there. And there wasn't any question if the war was wrong or anything like that. So it's a totally different attitude than now, so... I couldn't make a connection with really any of the characters on a deep level."

Drie Amerikanen en drie Nederlanders noemen de scène waarin 16 vliegtuigen van de *carrier* moeten vliegen. Drie Amerikanen en één Nederlander vinden dit realistisch (Amerikaan John heeft hier wel eens een foto van gezien). Eén Nederlander twijfelt hierover en één Nederlander vindt dit onrealistisch (Martin kijkt regelmatig *Discovery channel* en baseert hier zijn mening op).

Patton

Een opvallend hoog aantal van vijf respondenten geloven dat alles authentiek is zonder daarbij enige aanmerking op de authenticiteit te maken. Dit is een gemengde groep van drie Amerikanen en twee Nederlanders. Eén van hen is Amerikaan James die zijn opa noemt als basis voor een hoge authenticiteitsinschatting van *Patton*.

James (VS): "I didn't see any like inauthentic parts. My grandpa knew Patton and he had some moments with him and he said he was like a crazy guy. And... even at first I was like, this is like a "Ra-Ra-Go-Patton America movie". But it didn't seem like that with the rest of the clip, like the people were... didn't really know... like weren't totally on board with his ideas. And then ehm... he was praying for better weather instead of peace, that was... Well, my grandpa told me he was crazy so I can believe that, that he would pray for weather instead of peace."

Twee respondenten, Martin (NL) en Jimmy (VS), vinden dat *Patton* geen authentiek/realistisch beeld van oorlog geeft. Dit thema is eerder beschreven in paragraaf 4.1.1: door het gekozen perspectief, de montage en de vrolijke muziek worden de emoties en het leed van de soldaten niet getoond en lijkt oorlog voeren minder erg dan het is.

Martin (NL): "Het is ook wel op waargebeurde feiten waarschijnlijk gebeurd... Bastogne... en dat het slecht weer was en dat het toen op miraculeuze wijze weer goed weer werd. Maar het is dan zo in elkaar gezet dat het echt wel weer echt heel makkelijk gaat. En dat is dan wel... dat vind ik dan wel weer het fictie-fragment er in zitten. Dat het zo makkelijk gaat, dat... [...] Je voelt nooit echt, echt, de gevolgen, zeg maar... [...] Het zou allemaal best wel waar gebeurd kunnen zijn, maar heeft wel gewoon... een fictief gevoel. Vooral met die blije muziek, dat deed het hem echt."

Jimmy (VS) over *Patton*: "But... it also doesn't seem to be like exactly what war, I mean I know it's not supposed to be documentary or anything but... I guess I would say people would think about the war during that prayer, but it still just seems like a... movie add-in, a special effect to sell up the movie or whatever. So, it didn't seem like a cut out of what happens in war or a true showing of what war is like..."

- Interviewer: "So you think the prayer part is inauthentic?"

Jimmy (VS): "Yeah. [...] I just don't think that's like a serious clip of what war is like or should be portrayed as. Ehm... I think of war of the sounds, the violence, the clashing of guns, blowing up the bombs and not the silence of a prayer. So it just seemed like... not

out of place because it worked really well, but just like... I guess inauthentic as being not what a good portrayal of war is."

Opvallend hierbij is dat dit thema eerder bij de decoderingen is aangesneden, maar dat het toen Nederlanders Thomas en Martin waren die dat deden. Expliciet gevraagd naar de authenticiteit spreekt Amerikaan Jimmy zich uit over hoe de oorlog in *Patton* minder hard en gewelddadig in beeld wordt gebracht. Drie respondenten, alledrie Amerikanen, noemen het feit dat het gebed van Patton daadwerkelijk tot beter weer leidt als een inauthentiek element. Benjamin (VS): "The only inauthentic thing in Patton was the prayer to God to alleviate the snow... that seems a little bit inauthentic. Notwithstanding, whatever your religious beliefs are, you can believe in God or not believe in God but, it seemed a little inauthentic. Like the next day, it just conveniently stopped." Een ander interessant verschijnsel is dat twee Nederlanders en twee Amerikanen hun eigen redenen hebben om het fragment authentiek te vinden. Bij de Nederlanders is dit gebaseerd op een sterk vertrouwen in de filmmakers. Ronald (NL) over *Patton*: "Tweede fragment, ja, ik kreeg wel het idee dat de film probeerde echt een goede weergave te geven van wat er gebeurd was, zeg maar."

Sjors (NL): "Ik heb laatst... die film was laatst op tv, toen heb ik even gekeken ook, wie die Patton nou was. En dan zag je wel dat het een hele eigenaardige man was. Dat die veel boven, eh... dat er ook een beetje vreemd tegen hem aan wordt gekeken door zijn oversten. En ik denk dat je wel, dat je in het fragment ook ziet, dat het niet een doorsnee man is, in ieder geval, hoe die zich gedraagt... En voor de rest, wat er gebeurd is, dat zal ook wel waar zijn anders dan schrijf je er geen film over."

Bij de Amerikanen is het het feit dat *Patton* (1970) een wat oudere film is, een basis voor het toedichten van een hogere authenticiteit aan het fragment. James stelt dat *Patton* authentiek aanvoelt vanwege de acteurs.

James (VS): "And that I've like never seen any of those actors before and that they were just like normal looking guys. And now everyone is like... every actress is like the hottest girl you've ever seen and every actor is like the best looking person you've ever seen. Back then movies were like, the good actors, not necessarily the best looking person."

John krijgt het gevoel dat *Patton* authentiek is, omdat hij de film erg vindt lijken op een historische documentaire. Als redenen hiervoor noemt John de manier waarop de film is

geregisseerd, het ontbreken van special effects, het nieuwsbericht met historische feiten en het feit dat er weinig interactie is tussen de karakters.

John (VS): “Just the way it was shot, like there was no interaction, no special effects, it was just Patton and two other dudes talking and news clips about third infantry whatever bombing other places... That's more of a like a documentary type of film. But that makes it more realistic as well. Because when you think of documentaries, then they are more real because they are putting facts and more like... how they were saying in the newsclip, how it was saying what happened here, what happened there. So yeah... just the way it was shot made it seem more realistic to me.”

			<i>Top Gun</i>	<i>Black Hawk Down</i>	<i>Pearl Harbor</i>	<i>Patton</i>
NL	Sjors		3	4	4	5
NL	Richard		4	4	4	5
NL	Martin		3	4	3	3
NL	Ronald		1	4	5	4
NL	Thomas		4	4	3	4
VS	Benjamin		4	4	4	4
VS	James		2	3	1	5
VS	Zach		4	5	3	5
VS	William		5	5	5	3
VS	John		5	5	4	5
VS	Andrew		4	4	3	4
VS	Jimmy		3	4	3	3

Coderingstabel 4: Authenticiteitsinschattingen van de fragmenten met Pentagon-ondersteuning

4.2.2 Fragmenten van de film zonder ondersteuning van het Pentagon

In deze paragraaf worden de inschattingen van de authenticiteit van de twee fragmenten van de film zonder Pentagon-ondersteuning besproken. Van iedere respondent is zijn inschatting van de authenticiteit van het fragment gecodeerd. De resultaten hiervan zijn te vinden in Coderingstabel 5 aan het einde van de paragraaf.

Platoon - Fragment 1

Maar liefst zeven respondenten, drie Nederlanders en vier Amerikanen, denken dat het eerste fragment van *Platoon* over het algemeen geheel authentiek is. Zowel Nederlanders als Amerikanen refereren aan het feit dat het verhaal over een historische gebeurtenis gaat. Dit is voor hen een reden om te verwachten dat het fragment in hoge mate authentiek is. Sjors (NL): “[D]e Vietnamoorlog is natuurlijk ook gewoon echt waar gebeurd.” Interessant is dat Sjors daarnaast *Platoon* realistisch acht, omdat het aansluit bij het beeld dat hij op basis van andere films over de Vietnam-oorlog heeft. Sjors (NL): “En *Platoon* ja, volgens mij is het wel heel realistisch. Dat zie je wel in meerdere films, met dat drugsgebruik en zo en dan die, hoe zeg je dat, die splitsing tussen twee groepen...” Een interessante tegenstelling is waar te nemen tussen een Nederlander Ronald en een Amerikaan James. Ronald noemt het vrijwillig aanmelden van Taylor als authentiek element van het fragment. Ronald (NL): “[I]k kan me goed voorstellen dat iemand eh... ja om zich af te zetten tegen zijn ouders naar Vietnam gaat. En ook vindt dat het belachelijk is dat alleen de niet-opgeleide mensen daar moeten vechten voor... iedereen eigenlijk. Dus ja, wat dat betreft denk ik dat dat fragment wel authentiek is.” James noemt het juist zeer onwaarschijnlijk dat iemand dat ooit zou doen. James (VS) over Taylor: “And... inauthentic was the type of people that were there, like I don't think anyone in Charlie Sheen's situation, going to college, eh... wealthy, has his whole future ahead of him would give that all up to join the Army... Especially in Vietnam because that is like a death sentence.” Ook de tweede tegenstelling is er één tussen Nederlanders en Amerikanen: Richard (NL) vindt de tegenzin van de soldaten overdreven, terwijl Andrew (VS) en John (VS) dit juist als een element van authenticiteit noemen.

Richard (NL): “[D]at ze soms een beetje gedemotiveerd raken door de oorlog, snel naar huis willen. Al is het misschien toch een beetje, te overdreven neergezet. Daar kan ik me iets bij voorstellen. [...] Dat de tegenzin toch een beetje overdreven is. Het zal er best zijn hoor, maar het wordt er toch iets te dik bovenop gelegd.”

Andrew (VS): “But the authentic part of the whole clip is that the way soldiers portrayed themselves, you know. Wanting to go home... And one guy volunteering while the rest... I think that was rather authentic.”

Slechts één respondent, de Amerikaan James, concentreert zich op de raciale strijd en noemt de scène waarin de Afro-Amerikaan “boy” wordt genoemd door blanke soldaten. James (VS) ziet dit als een authentiek element: “The different, like, social lines that are made. Like how those, how those white guys called the black guy “boy” and stuff. They're probably racist or

something. As I would imagine some people like that are in the army.”

Platoon - Fragment 2

Net als het eerste fragment van *Platoon* is er een hoog aantal respondenten dat gelooft dat het gehele fragment authentiek is, namelijk zes respondenten, van wie twee Nederlanders en vier Amerikanen. Interessant hierbij is dat de overige drie Nederlandse respondenten benadrukken dat de gebeurtenissen in het fragment waargebeurd zijn, maar niet allemaal op die plaats en tijd hebben plaatsgevonden. Richard (NL): “Ik kan me goed voorstellen dat dat soort dingen allemaal wel gebeurd zijn. [...] Het zal misschien niet allemaal bij hetzelfde dorp zijn, maar... hoe ze zich gedragen, ja.”

Thomas (NL): “Het is meer een samenloop van verhalen die je op een gegeven moment kan koppelen tot een bepaalde film, zoals nu, waarbij je ziet dat er bepaalde onmenselijkheden zijn begaan, dat er verkracht is, et cetera. En dat je dat op een gegeven moment bij elkaar kan koppelen en daar een film van kunt maken. Dat de situaties er zijn geweest, daar ben ik van overtuigd.”

Een gemengde groep van één Nederlander en twee Amerikanen vinden de emoties en de acties van de Amerikaanse soldaten te zwaar aangezet. Opvallend hierbij is dat deze drie respondenten eerder uitgesproken kritisch waren over de positieve portrettering van het Amerikaanse leger in het fragment van *Pearl Harbor*. (Alledrie vertelden zij het verhaal op thematische wijze na, spraken op conventieniveau over het fragment en decodeerden het fragment vanuit een *oppositional* positie) Richard (NL): “De emoties en de acties, denk ik, dat er iets te dik bovenop gelegd zijn. Kan ik me ook wel voorstellen hoor, om de film toch een beetje, [lacht], iets meer karakter te geven, dat ze toch wel sommige dingen erg overdrijven.” Benjamin baseert zijn authenticiteitsinschatting van het tweede fragment van *Platoon* op boeken en films over de Vietnam-oorlog. Hij verklaart de eventuele overdrijving door te stellen dat dit waarschijnlijk gedaan is om nog duidelijker te maken hoe het er aan toe ging in Vietnam.

Benjamin (VS): “It’s possible that in *Platoon*, the degree to which all the men were behaving savagely could have been slightly exaggerated... but that's only to emphasize the point of what was actually going on. People were literally just changing in Vietnam. You know, I've read a bunch of books on Vietnam, seen a bunch of movies. They all basically show the same thing. So it's possible that the degree to which they were killing and brutalizing the village, that could have been slightly exaggerated, but that's not to say that it was inauthentic... or inauthentic.”

Ook James heeft moeite met het maken van een goede inschatting, maar maakt uiteindelijk een onderscheid tussen emoties en de acties van de soldaten.

James (VS): "And then I think it was a little bit over the top, the way how horrible the Americans were treating them. Like I'm pretty sure that they would have treated them pretty badly, but ehm... [...] But the level, the magnitude of insanity, was a little too much."

- Interviewer: "Can you try to, like, give me the distinction?"

James (VS): "Like ehm... Maybe... I don't know... them wanting to kill those people so badly. Was it? They could've just, like, thought it through, like maybe we should call some people. They had like walkie-talkies or whatever, they could've radioed some people in to better the situation. And they just acted so quickly, like: "Oh, just burn this place down" and a second later they are just like: Okay, let's burn it down" and they do. That was a little much. I think they could have... I think they would've been a little bit smarter. But they could've probably been... They're probably just as abusive to the people back then. So, the abuse: authentic. And that type of insane, like that they were treating people pretty poorly, I think was authentic. But like the brash actions of like burning the whole village down without anyone else's input was a little much, I thought."

Nederlander Martin is de vierde respondent die eerder uitgesproken kritisch was over de positieve portrettering van het Amerikaanse leger in het fragment van *Pearl Harbor*. Volgens hem zijn de emoties en acties in het tweede fragment van *Platoon* echter wel authentiek.

Martin (NL): "Dus dan dat zou best wel, best wel kunnen. Ik geloof ook best wel dat er zulke dorpen in de fik, op zo'n manier in de fik gegaan zijn. Met mensen die hun kameraden dood, dood zagen liggen en dan dachten: "Let's pay these fuckers", weet je wel. Gewoon, wraak en zo. Het zijn menselijke gevoelens dus, het zijn ook allemaal mensen, dus... waarom zou dat niet gebeurd zijn daar?"

		<i>Platoon 1</i>	<i>Platoon 2</i>
NL	Sjors	5	4
NL	Richard	3	4
NL	Martin	5	5
NL	Ronald	5	5
NL	Thomas	3	3
VS	Benjamin	5	4
VS	James	4	3
VS	Zach	5	5
VS	William	5	5
VS	John	5	5
VS	Andrew	4	3
VS	Jimmy	4	5

Coderingstabel 5: Authenticiteitsinschattingen van de fragmenten zonder Pentagon-ondersteuning

4.2.3 Conclusie

In deze paragraaf zijn de authenticiteitsinschattingen van de fragmenten besproken. De resultaten wijzen niet in een duidelijke richting. Net als bij de decoderingen in paragraaf 4.1 wordt deze paragraaf vooral getekend door de mate waarin de door de Nederlanders en Amerikanen genoemde elementen en de interpretatie daarvan met elkaar overeenkomen. Veel van de verschillen spelen zich binnen een nationaliteit af of tussen groepen die gecombineerd zijn samengesteld. De Amerikanen zijn zekerder en schatten de authenticiteit hoger in dan de Nederlanders, de verschillen zijn echter niet enorm groot. Daarmee wijkt dit onderzoeksresultaat af van een van de resultaten van het onderzoek van Shively (1992). Shively vond wel een groot verschil in de mate waarin *Anglos* en Indianen dachten dat de cowboys en Indianen op het scherm zijn zoals de cowboys en Indianen vroeger waren. Indianen dachten dat alleen de klederdracht overeen kwam, terwijl de *Anglos* dachten dat zowel de cowboys als de Indianen authentiek werden weergegeven (Shively, 1992:730). Dit sluit aan bij de manier waarop *Anglos* naar de westerns kijken: als nauwkeurige verhalen van hun geschiedenis (Shively, 1992:733). Indianen schatten de authenticiteit niet hoog in, zij hielden van westerns vanwege de fantasie om vrij en onafhankelijk als een cowboy te zijn en de vertrouwdheid met het landschap of de omgeving zoals die in de film te zien is (Shively, 1992:729).

Toch zijn er een aantal verschillen tussen de Nederlanders en de Amerikanen op te merken. Zo zijn Nederlanders wat voorzichtiger met het inschatten van de authenticiteit dan de Amerikanen. Amerikanen zeggen vaker dan Nederlanders er zeker van te zijn dat een

fragment geheel authentiek is. Dit blijkt ook uit de cijfers in Coderingstabellen 4 en 5: zowel bij de ondersteunde als de niet ondersteunde fragmenten zijn de authenticiteitsinschattingen van de Amerikanen vaker dan die van de Nederlanders, met waarde 5 gecodeerd. Uit de tabellen blijkt ook dat Amerikanen de authenticiteit van zowel de ondersteunde als de niet-ondersteunde fragmenten over het algemeen hoger inschatten dan de Nederlanders, zij het met slechts kleine verschillen. Wat verder opvalt, is dat Nederlanders het feit dat een film over een historische gebeurtenis gaat en op waarheid gebaseerd is, vaker dan Amerikanen als argument aandragen om een hoge inschatting te maken van de authenticiteit van een fragment. Nederlanders noemen een geschiedenisles en Amerikanen een (geschiedenis)boek als argumentatie voor het maken van een hoge authenticiteitsinschatting. Beide groepen noemen andere films als basis voor het verhogen van de authenticiteitsinschatting. Alleen Amerikaanse respondenten gebruiken het hebben van een familielid in het Amerikaanse leger in hun argumentatie voor hun authenticiteitsinschatting.

Met betrekking tot de door het Pentagon ondersteunde fragmenten lijkt het voor de authenticiteitsinschatting van groot belang dat de film gaat over een historische gebeurtenis. *Top Gun* wordt minder authentiek gevonden doordat de opleiding niet gelinkt is aan een directe historische gebeurtenis waar de authenticiteitsinschattingen bij *Black Hawk Down* over het algemeen hoog zijn vanwege het feit dat het een historische gebeurtenis betreft. Interessant hierbij is dat één respondent geen uitspraak durft te doen over *Top Gun* omdat dat over een gesloten eliteopleiding gaat waar hij nog nooit geweest is, maar over *Black Hawk Down* wel uitspraken durft te doen, omdat dat een historische gebeurtenis is. Van beide soorten films, films wel en niet over een historische gebeurtenis, weten de respondenten niet wat de werkelijke realiteit (Althussers "werkelijke relatie") is en is er noodzakelijkerwijs sprake van een verbeelding (Althussers "denkbeeldige relatie"). De respondenten noemen bij het maken van hun authenticiteitsinschattingen het feit dat de film over een historische gebeurtenis gaat en op waarheid is gebaseerd, als reden om de authenticiteit van het fragment hoger in te schatten. Het maakt de film voor de respondenten minder "denkbeeldig" en meer "werkelijk". Met andere woorden: het feit dat een film op een historische gebeurtenis is gebaseerd, maakt het onderscheid tussen de "daadwerkelijke relatie" en de "denkbeeldige relatie" voor de respondenten kleiner. Althusser stelt dat een ideologie een systeem tot motivatie is, dat wordt gedreven door dit gebrek aan onderscheid tussen de twee relaties (Elliot, 1994:55). Op deze manier geldt voor een aantal respondenten dat een film die op een historische gebeurtenis is gebaseerd, natuurlijker/authentiek/realistischer aanvoelt en zij een ideologische boodschap minder snel zullen benoemen en weigeren, dan wanneer de film niet over een historische gebeurtenis gaat. Het fragment van *Pearl Harbor* zorgt, net als bij de decoderingen in paragraaf 4.1, voor grote verschillen. Inschattingen variëren van "geheel inauthentiek" (gecodeerd met waarde 1) tot "geheel authentiek" (gecodeerd met waarde 5). Een opvallend verschijnsel en een andere parallel met paragraaf 4.1 is het feit dat Amerikaan Zach, gevraagd

naar de authenticiteit, zich uitspreekt over de ongeloofwaardige gedreven en gemotiveerde houding van de soldaten waar hij bij de decoderingen nog kritiekloos en zelfs vol bewondering over de soldaten was. Ook bij Amerikaan Jimmy ontstaat een interessant verschil tussen zijn decoding en zijn antwoord op de expliciete vraag. Pas wanneer hij gevraagd wordt naar de authenticiteit van *Patton*, heeft hij kritiek op de manier waarop de oorlog in beeld wordt gebracht. De film geeft volgens hem een beeld van oorlog dat, doordat het niet hard en niet gewelddadig genoeg is, geen goed beeld van oorlog is. Opvallend hierbij is dat dit thema eerder al bij de decoderingen is genoemd en besproken, maar dat het Nederlanders Thomas en Martin waren die dit deden.

Met betrekking tot de fragmenten die niet ondersteund zijn door het Pentagon, valt op dat de authenticiteit door zowel Nederlanders als Amerikanen over het algemeen hoog wordt ingeschat. De authenticiteit wordt over het algemeen hoger ingeschat dan die van fragmenten met ondersteuning van het Pentagon (zie Resultatentabel 3). Een zeer interessant verschijnsel doet zich voor bij de respondenten in de gecombineerd samengestelde groep, die kritisch waren op het fragment van *Pearl Harbor* en dit fragment vanuit een *oppositional* positie decodeerden. Deze groep heeft aanmerkingen op de authenticiteit van *Platoon* en vindt dat de woede en het slechte gedrag van de Amerikaanse soldaten in de film wordt overdreven. Deze respondenten lijken daarmee in hun betekenisgeving niet gestuurd te worden door een uitgesproken pro-Amerikaans of uitgesproken anti-Amerikaanse benadering. Ze gaan er bij beide soorten fragmenten vanuit dat een bepaald element, omdat het een film is, wordt overdreven. Door de 'pieken' in zowel de wel als niet ondersteunde fragmenten af te vlakken, lijken ze de authenticiteit van de fragmenten tegen elkaar uit te balanceren.

	Met Pentagon-ondersteuning	Zonder Pentagon-ondersteuning	Zowel met als zonder Pentagon-ondersteuning
NL	3.75	4.10	3.87
VS	3.89	4.43	4.07
NL en VS	3.83	4.29	3.99

Resultatentabel 3: Gemiddelde authenticiteitsinschattingen van fragmenten met en zonder Pentagon-ondersteuning.

4.3 Voorkeuren en gebruik

In paragraaf 4.1 en 4.2 is beschreven hoe de groepen Nederlanders en Amerikanen betekenis geven aan de verschillende fragmenten en in welke mate zij de fragmenten authentiek achten. Daarmee is beschreven in welke mate de respondenten ontvankelijk zijn voor een ideologische boodschap. In deze paragraaf wordt gekeken naar voorkeuren en gebruik van Amerikaanse

legerfilms: wat maakt een goede Amerikaanse legerfilm en waarom kijken ze naar films uit dit genre?

Deze paragraaf bestaat uit twee delen. In paragraaf 4.3.1 wordt beschreven welke argumentatie de Nederlanders en de Amerikanen gebruiken bij het rangschikken van de vijf verschillende films op basis van waardering. Deze argumentatie wordt per nationaliteit beschreven en gekoppeld aan hun voorkeuren met betrekking tot Amerikaanse legerfilms in algemenere zin. In paragraaf 4.3.2 worden, van de gehele groep van 12 respondenten, twee opvallende subgroepen uitgelicht. In de paragraaf wordt dieper ingegaan op de voorkeuren en gebruiken van deze twee specifieke subgroepen.

4.3.1 Nederlanders en Amerikanen

In deze paragraaf worden per nationaliteit de voorkeuren met betrekking tot de fragmenten beschreven. Alle respondenten zijn gevraagd om een rangschikking te maken van de verschillende films op basis van waardering en deze rangschikking te motiveren. De twee fragmenten van *Platoon* gelden hierbij als één. Daarnaast wordt in deze paragraaf gekeken naar voorkeur en 'gebruik' van Amerikaanse legerfilms in algemenere zin. Waardering en gebruik worden samen behandeld, aangezien zij nauw met elkaar verbonden blijken te zijn. Een motivatie met betrekking tot de waardering ontlokt uitspraken over gebruik en vice versa.

Nederlanders

Een aantal interessante thema's komen naar voren bij de argumentatie van de Nederlanders om een bepaald fragment hoger te waarderen dan een ander fragment. Het eerste thema is het feit dat Amerikaanse legerfilms worden gezien als makkelijke films waar je niet zoveel bij hoeft na te denken.

Richard: "Dit soort films zou ik dan kijken omdat het makkelijk is, makkelijk te verteren is. [lacht] Ehm... over het algemeen kijk ik meer naar, in die zin, moeilijkere films. Maar dit soort films, ja, is gewoon leuk, makkelijk, happy end. Het is gewoon makkelijk om te zien. Ja, het maakt het toch wel gewoon leuk, als je geen zin hebt om over films na te denken, dan zijn Amerikaanse films wel prima."

Thomas: "Je hoeft niet zoveel na te denken. [...] Meestal is er wel sprake van een goede en slechte. [...] In dat opzicht ben ik wel fan daarvan, het werkt heel erg naar een doel toe. En dat vind ik altijd wel prettig, als kijker, dat je aandacht kan verslappen en dat je dan uiteindelijk toch wel weet dat naar dat doel toegewerkt wordt, maar dat het gewoon iets verder is gegaan. [...] En in dat opzicht vind ik dus wel het voordeel van Amerikaanse

films dat je daardoor heel erg gemakkelijk, ontspannen naar de film kan kijken en niet bang hoeft te zijn dat je op een gegeven moment een deel van de verhaallijn mist.”

Thomas wil niet door Amerikaanse legerfilms aan het denken gezet worden en iets leren van de film. Hij gebruikt Amerikaanse legerfilms voornamelijk als visualisatie van kennis die hij al eerder heeft vergaard.

Thomas: “Los daarvan kan het soms heel interessant zijn en kun je daardoor echt gevisualiseerd krijgen, wat misschien in eh... non-fictie beelden niet gevisualiseerd is, bijvoorbeeld de oorlog in Vietnam, die misdaden tegen de menselijkheid, die zijn nergens echt op video vastgelegd. Weinig... Het is geloof ik, die ene generaal die doodgeschoten wordt in zijn hoofd, nou dat is de hele wereld overgegaan. Maar er zijn weinig echte beelden van bijvoorbeeld massamoorden die gepleegd worden zoals dat bijvoorbeeld wel is bij Srebrenica bijvoorbeeld, waar die beelden wel beschikbaar zijn. En in dat opzicht kan het wel heel verhelderend zijn om een film te zien omdat een goede documentaire er eigenlijk niet over beschikbaar is, behalve, enkele mensen die vertellen over hun verhalen en foto's laten zien van het resultaat van een massamoord, kan het soms heel verhelderend om echt te zien van hoe zou het nou geweest kunnen zijn in zo'n situatie.”

Voor Thomas is het wel moeten nadenken ook een reden om een fragment lager te waarderen.

Thomas: “Terwijl je bij films over Vietnam waarbij er een vrij chaotische verhaallijn is waar het heel erg moeilijk is vast te stellen hoe nou daadwerkelijk de film verder zal gaan, waardoor je behoorlijk de draad kwijt kan zijn als je 5 minuten heel even niet oplet omdat er dan een heel andere wending aan het verhaal gegeven zou kunnen worden dan je misschien had verwacht. [...] Als ik aan het denken gezet wil worden, dan lees ik liever een boek of kijk ik een documentaire over hoe die oorlog is gevoerd. En in dat opzicht kijk ik dus ook veel minder liever naar zo'n film over Vietnam, waar je dus heel erg aan het denken gezet wordt, en dat heeft voor mij weinig met ontspanning te maken.”

Een andere argumentatie voor een hoge waardering van fragmenten zijn het realisme en de authenticiteit van het fragment. Sjors over *Platoon*: “Je ziet wel, ik denk, ik *denk*, dat het een heel realistische weergave is van wat er toen gebeurd is. En dat is dan toch wel een soort van leerzaam ook, zo'n film.” Net als Sjors ziet Ronald Amerikaanse films als films waar je iets van kunt leren. Ronald geeft hierdoor de voorkeur aan films die op een historische gebeurtenis zijn

gebaseerd. Ronald: "Vind ik eh... ja, ik weet niet, het heeft voor mij altijd wel iets extra's, als je... je leert er ook iets van." Een derde reden om een fragment hoog te waarderen, is het feit dat een fragment je als kijker kan aangrijpen en je je sterk kunt inleven in wat de karakters meemaken. Sjors: "Mja, Platoon bovenaan. Aangrijpend verhaal." Ronald: "Aangrijpend, het zoog je er echt in, zeg maar. Dus daarom die op 1." Martin: "Ja, Platoon, ja, ik heb er gewoon het meeste mee en daar voelde je, bij het fragment, ook wel wat zij voelden..." De vierde en laatste reden om een fragment hoog te waarderen is het feit dat het patriotisme in het fragment er dik bovenop wordt gelegd. Richard's keuze voor zijn nummer 1 (*Pearl Harbor*) en nummer 2 (*Top Gun*) worden hier sterk door beïnvloedt:

Richard: "Ja, het is toch wel een prima film, toch een beetje dat Amerikaanse patriottistische idee, dat is dan toch wel... heel dik erbovenop dat is wel leuk uitgewerkt [lacht]."

- Interviewer: "Vind je dat dan juist leuk?"

Richard: "Nou ja, niet altijd, maar soms is het wel eh... wel grappig. [stilte] Ja natuurlijk, een beetje ook spectaculair. [...] Op twee zou ik dan zeggen Top Gun. Een beetje hetzelfde idee als Pearl Harbor. In de zin van, heel patriottistisch, mensen toch uitgekozen voor iets anders dan dat ze normaal zouden doen, een elitegroep. Top Gun is in die zin leuker omdat je toch meer karakterontwikkeling hebt, toch een beetje iets opstandigs, tegen de regels ingaan en toch betere resultaten bereiken. En dat is toch leuk, om te zien hoe die strijd zich tussen al die teams afspeelt. En dat dan in het groot, een beetje in het thema van het Amerikaanse... idee. Dat is daar dan wel weer leuk aan."

Ook bij de argumentatie om een fragment lager te waarderen dan andere fragmenten, ontstaat een aantal interessante thema's. Het eerste thema is het feit dat het verhaal voorspelbaar en standaard wordt gevonden.

Ronald over *Top Gun*: "Ehm... Ja... dat het niet zo, wat ik al zei, voorspelbaar, fictief, standaard verhaaltje wordt van eh... wat daar dus een goed voorbeeld van is, denk ik. Eh... Zo'n jongen die dan eerst heel eigenwijs en gevaarlijk doet en dan eh... toch naar die opleiding gaat en dan, ik neem aan, aan het eind van de film dan toch iedereen redt of iets dergelijks. Ja, zoiets vind ik echt verschrikkelijk."

Een tweede argument voor een lage waardering is de glorificatie/ophemeling van het Amerikaanse leger. Martin refereert bij de motivatie voor zijn rangschikking aan zijn eerdere uitgesproken negatieve opmerkingen over *Pearl Harbor*. Martin: "En bij... Pearl Harbor ja,

[lacht] ik heb het nu al zo lang afgezeken, ik kan het nog wel een keertje doen. Er zijn heel veel dingen slecht aan... dingen die ik slecht vind, en niet zoek in een film, die zitten daar allemaal wel in." Sjors concentreert zich met name op het eenzijdige karakter van de Amerikaanse films over het Amerikaanse leger.

Sjors: "[I]k vind ook veel dat Amerika wordt opgehemeld. [...] Je ziet heel weinig ook de andere kant van het verhaal, en dat vind ik vaak heel jammer. Je had dan laatst ook zo'n film volgens mij, Clint Eastwood heeft dan twee films gemaakt. Eén van de Amerikaanse kant, en een van de Japanse kant. Ik heb ze allebei niet gezien, maar dan heb je toch... dat, ja, in ieder geval niet dat Amerika alles goed heeft gedaan, zeg maar. Dat idee krijg ik soms wel van dat soort films. [...] Zoals Pearl Harbor, ik weet niet precies hoe de geschiedenis is geweest ervan, maar ik weet wel dat Japan ze aangevallen heeft inderdaad. En dat daarna, heeft Amerika natuurlijk ook weer heel veel terug gedaan. Maar nu is wordt het net omschreven als dat Japan alles fout gedaan heeft wat er fout is gedaan. [...] Het wordt niet echt... heel subjectief. Gewoon: Amerika. Dat is ook wel logisch..."

Het derde thema dat wordt aangedragen als reden voor een lage waardering is het realisme van het fragment. Realisme wordt door Nederlanders zowel als reden voor lage waardering als reden voor hoge waardering aangedragen. *Patton* is voor Martin onrealistisch omdat de oorlogssituatie te makkelijk en te opgewekt in beeld wordt gebracht.

Martin: "Patton vind ik dan weer... weer te... te gedateerd en te blij. Top Gun kijkt gewoon lekkerder weg..."

- Interviewer: "En met blij bedoel je?"

Martin: "Blij met, ja gewoon, muziek, muziek en zo en er gebeuren geen, geen nare dingen of zo."

- Interviewer: "En met gedateerd?"

Martin: "Met gedateerd bedoel ik, ja. In de jaren '70 had je allemaal van dat soort films die zo, zo liepen zeg maar. Het realisme sloop er niet echt in, dat was hun vorm van realisme, wel... maar... niet het tegenwoordige... ja... hoe zeg je dat? Ja eh, het is gewoon niet realistisch, die dingen die ik zei inderdaad. Dat die nog zo blij rondloopt en zo..."

Andere argumenten van Nederlanders om een fragment laag te waarderen, zijn acteerwerk en het gebrek aan identificatie met de karakters. Ook het feit dat een film oud is en de gebruikte filmtechnieken verouderd zijn, wordt aangedragen als reden voor een lage waardering.

Amerikanen

Bij de groep Amerikaanse respondenten komen ook een aantal interessante thema's naar voren wanneer zij hun rangschikking motiveren. Eén van de meest opvallende thema's in de motivaties is de sterke focus op de karakters in het fragment. Op basis van vier verschillende elementen wordt een hoge waardering beargumenteerd: 1) respondent komt veel van karakters te weten; 2) de karakters ontwikkelen zich; 3) er is een (sterke) connectie tussen respondent en karakters en 4) de karakters tonen emoties. Zach: "I would probably put Black Hawk Down second, because I felt similar about it, I connected with a lot of the characters." Elementen 1, 3 en 4 worden door de Amerikanen ook genoemd als argument om een fragment lager te waarderen.

Andrew: "And you don't really get to learn as much from the characters. [...] But the characters themselves, you don't really get into them. You don't feel sorry for them when two guys fall for the same girl. Just watching it, you could be like: I could care less, you know. It's about a war, not really the love story. So it's just, you don't really get in touch with the characters as much as I felt. You know, as you do with any of the other characters."

Een tweede thema dat opvalt, is de mate waarin actie en spanning worden genoemd als argument voor hoge waardering. Actie vormt de leidraad voor de rangschikking van William.

- Interviewer: "So from the top. On one you have..."

William: "I had Pearl Harbor."

- Interviewer: "Can you explain that a little bit?"

William: "Because it is building up to a mission and you are getting ready... They are going to do this deadly mission and you are looking for work... you want to see it. They are building up towards it."

- Interviewer: "Okay. Then on two you had..."

William: "Black Hawk Down. Because... also, they are about to go on this mission. Everyone was getting antsy about it. Pretty much the same thing, you're ready to see some action."

- Interviewer: "And then on three..."

William: "Platoon. Probably because just the Vietnam war, you know... You just know... the same thing: action. You know, a lot of good action."

Ook voor John is actie belangrijk. John over Amerikaanse legerfilms in het algemeen: "There is like that balance that makes things flow together. So I would have to say, a lot of action, explosions and like a little underlying love story." John kijkt Amerikaanse legerfilms niet zozeer om er iets van te leren. Hij kent de geschiedenis al, dus voor hem moeten Amerikaanse legerfilms vooral spectaculair zijn. John: "I am not a huge fan of like history movies, but war movies are okay. I just don't want like... someone talking, like I've learned about it already so I'd rather watch the things explode and stuff." Net als Thomas (NL) wil John (VS) de Amerikaanse films vooral gebruiken als visualisatie van wat hij al weet. Actie en spanning in Amerikaanse legerfilms zijn ook grote aantrekkingskrachten op Zach. Zach: "Because I like action movies and I like war movies as well, because just, it excites... it excites me." Het ontbreken van actie en spanning wordt door de Amerikanen ook als reden genoemd om een fragment lager te waarderen. Benjamin: "And then Top Gun, there was a little... a little... there was more going on than Patton, but there was less going on than in all the other movies." William: "Top Gun is kind of low because there is no... nothing happened, it's just them talking. They're not showing any of the actual flying, fighting. It is talked about afterwards." Net als in de Nederlandse groep wordt ook de authenticiteit van het fragment belangrijk gevonden en vormt dit een reden voor een hoge waardering van het fragment. Andrew: "I would say the accuracy of, you know, what is used from the battle. If it's based on a true story, however accurate the movie is filmed towards that story, I think that's what makes it good." Andrew en William vinden authenticiteit (*accuracy*) zeer belangrijk omdat ze iets van de films willen opsteken. Andrew: "I just like knowing what my family did [lacht]. Makes it interesting."

William: "I like... the history of the United States... I just like the... history of the wars, you know, like what went on in the war and stuff. If they're accurate, I just like that. [...] Just because I like learning about the wars and if it's accurate you know, you learn more, you get a sense of how it really was in reality."

Een gebrek aan authenticiteit is voor de Amerikanen ook een reden om een fragment lager te waarderen. Andrew over *Pearl Harbor*: "That was another movie that was not as auth... the plot wasn't... not the plot... the story of the movie didn't really follow what exactly happened. So I think it was just the least accurate of all the others." Het vierde thema is er één die ook door de Nederlanders wordt genoemd: de kwaliteit van een film om te shockeren, emoties op te roepen en/of de kijker ongemakkelijk te laten voelen is een reden om een fragment hoog te

waarderen. Jimmy over *Platoon*: “[J]ust because they are so shocking. It was... it was so real that you would have to give it a good rating.” Zach over *Platoon*: “That was the one that got the most emotion out of me and I really like the style of the directing.” Benjamin over *Platoon*: “It kind of made me uncomfortable, but I realized, if a good movie can make you feel a certain way, then that's a good movie. And I was kind of uncomfortable because I was like... I was with them in the jungle. I was uncertain, like I was right there with them the whole time.” Benjamin waardeert deze kwaliteit in een film omdat hij hierdoor aan het denken wordt gezet. Benjamin: “[T]hat's what movies are for, to stir your emotions up. Get you thinking, get you feeling what the director want you to feel.” Een opmerkelijk argument bij de Amerikanen is het hoger waarderen van een fragment omdat het niet “te zwaar” is. Jimmy over *Top Gun*: “I like that one a whole bunch. I mean, there was actually no imminent danger... [...] A good action film, I guess. And it didn't seem too warlike.” Jimmy's argument lijkt een logisch gevolg van het feit dat hij geen uitgesproken liefhebber is van Amerikaanse legerfilms.

Jimmy: “War movies aren't really my favorite. I like more of the comedy side, a little bit lighter. There's just so many issues and really intense subjects during war movies, that... I kind of stay away from them little bit. But I have probably seen them all [lacht], or a lot of them. [...] But I mean, if it was between that and... if it was between like *Platoon* and any other movie that was not a war movie, especially a comedy, I would choose the other one.”

Een mogelijke verklaring voor het feit dat Jimmy geen liefhebber is van Amerikaanse legerfilms is het gegeven dat hij een groot tegenstander is van oorlog, iets dat eerder in paragraaf 4.1 duidelijk werd. Een thema dat bij de Nederlanders niet terug te vinden is, is het waarderen van *Patton* op basis van de bewondering voor generaal Patton.

Andrew over *Patton*: “Just because you get to see how... how strong-minded Patton was, how serious he was about the war, winning the war. The care for his soldiers that he had, the ones that he marched with and the ones that, you know, he had the chaplain pray for her so that they could rescue. So I think that's, that was appealing.”

Tot slot gelden acteerwerk en regie voor de Amerikanen ook als motivaties voor de waardering van een fragment, zowel in positief als in negatief verband.

Net als voor de Nederlanders is de glorificatie/ophemeling van het Amerikaanse leger ook voor de Amerikanen een reden om een fragment lager te waarderen.

James: "If it's just a movie about how great America is then I don't like it." en "I don't really like American movies about war, like Pearl Harbor, that are just... that was pretty straightforward too. It was pretty much like a pride-movie, like "Go America", "We are the best", "We rock", you know. I don't like those movies."

Een goede Amerikaanse legerfilm voor James is een film die commentaar geeft op de maatschappij en hem aan het denken zet.

James: "[I]f you're going to make a really serious movie, it's art you know, so it has to have like a meaning, it has to have some sort of commentary on society and if it doesn't then... it's a failure, then it's not good." en "[W]hen I was in elementary school, when I was like 12 and younger and stuff, I would go see... in my history classes they would tell me: "America is great", all this stuff. Now that I'm older I am supposed to think about this critically like: "Are we really that great?" So I like the movies to do that too."

Met deze laatste opmerking benoemt James 'het naturaliseren' van codes waar Hall (1980) over spreekt: door vroeg aanleren en intensieve herhaling kunnen codes worden genaturaliseerd en "vanzelfsprekend worden gemaakt" (Hall, 1980). Wat door 'naturalisatie' natuurlijk aanvoelt voor mensen, zal niet snel in twijfel worden getrokken. Hall en Gramsci stellen dat het gebruiken van vanzelfsprekendheden (*common sense*) van mensen de beste manier is om een ideologie te verspreiden. Nu James ouder is, is hij zich bewust van dit naturalisatieproces en kan hij voor zichzelf beter bepalen wat natuurlijk is en wat genaturaliseerd is. Gewapend met dit inzicht, verzet hij zich tegen de ideologische boodschap die hem wordt opgedrongen. Een ander opmerkelijk thema is de manier waarop het geweld en de wreedheid van de Amerikaanse soldaten in beeld wordt gebracht. Alleen voor de Amerikanen is dit een reden om een film lager te waarderen. William over *Platoon*: "It's so... it's really brutal. From the clips... it's really brutal. But ehm... but it's also you know, good action. It is also very brutal so it's kind of in the middle." en "[L]ike the Platoon for example, just the brutality of it. It's kind of hard to watch, depressing." Tot slot is de ouderdom van een film voor de Amerikanen, net als voor de Nederlanders, een reden om de film lager te waarderen.

Op basis van de rangschikkingen van de respondenten is de gemiddelde waardering van de fragmenten per nationaliteit berekend. Dit is gedaan op basis van een puntensysteem, waarbij de hoogst gewaardeerde film 5 punten krijgt en de laagst gewaardeerde film 1 punt. De resultaten van deze berekeningen zijn te vinden in Resultatentabel 4. Het allereerste dat opvalt, is de hoge waardering voor *Platoon*, zowel bij de Nederlanders als de Amerikanen (resp. 4.00 en 4.14). *Patton* wordt door beide groepen als laagste gewaardeerd (resp. 1.80 en 2.00).

Opvallend is dat de verschillen tussen de Nederlanders en Amerikanen met betrekking tot de waarderingen niet groot zijn. Het grootste verschil per nationaliteit ontstaat bij het fragment van *Top Gun*: de Nederlanders waarderen dit fragment aanzienlijk hoger dan de Amerikanen. Opvallend is dat de waardering van de fragmenten van *Top Gun*, *Black Hawk Down* en *Pearl Harbor* bij de Nederlanders dichterbij elkaar liggen dan de waarderingen van deze fragmenten bij de Amerikanen. De Amerikanen waarderen *Black Hawk Down* meer dan *Top Gun* en *Pearl Harbor*. Het verschil in waardering tussen deze drie fragmenten en het fragment van *Patton* is bij de Nederlanders aanzienlijk groter dan bij de Amerikanen.

	<i>Top Gun</i>	<i>Black Hawk Down</i>	<i>Pearl Harbor</i>	<i>Patton</i>		<i>Platoon</i>
NL	3.20	3.00	3.00	1.80		4.00
VS	2.86	3.29	2.71	2.00		4.14
NL en VS	3.00	3.17	2.83	1.92		4.08

Resultatentabel 4: Gemiddelde waardering fragmenten op basis van rangschikking

Door de waarderingen van de fragmenten te combineren met de authenticiteitsinschattingen (zie Resultatentabel 5), kunnen enkele uitspraken gedaan worden over de eventuele verhouding tussen authenticiteit en waardering. Het eerste dat opvalt, is dat zowel de Nederlanders als de Amerikanen een hoge inschatting maken van de authenticiteit van *Patton*, maar dat de waardering van het fragment door beide groepen zeer laag is. Daarnaast wordt de authenticiteit van de fragmenten van *Platoon* zeer hoog ingeschat én worden de fragmenten zeer hoog gewaardeerd. Ook dit geldt voor zowel de Nederlanders als de Amerikanen. Hieruit valt op te maken, dat authenticiteit en waardering, voor zowel Nederlanders als Amerikanen, geen direct verband met elkaar lijken te hebben. Authenticiteit heeft voor Nederlanders en Amerikanen echter wel de potentie om de waardering ten positieve te beïnvloeden, door beide groepen wordt authenticiteit en/of realisme als argument voor een hoge waardering van *Platoon* genoemd. In slechts één geval is de waardering van een fragment hoger dan de authenticiteitsinschatting. De authenticiteit van het fragment van *Top Gun* wordt door de Nederlanders niet hoog ingeschat (3.00, laagste van alle gemiddelde authenticiteitsinschattingen van de Nederlanders). Echter, de waardering van het fragment voor de Nederlanders is wel relatief hoog (3.20, 2^e positie, na *Platoon*). Dit verschijnsel houdt verband met het feit dat Nederlanders, meer dan Amerikanen, Amerikaanse legerfilms zien als makkelijke en vermakelijke films waar je niet veel bij hoeft na te denken. Voor Nederlanders staat een lage authenticiteitsinschatting een relatief positieve waardering zodoende niet in de weg. Bij de Amerikanen is de authenticiteitsinschatting (3.86) van *Top Gun* weer aanzienlijk hoger dan de waardering (2.86, op één na laagste gemiddelde waardering van Amerikanen). Dit verschijnsel houdt verband met de waarde die de Amerikanen over het algemeen hechten aan

actie en spanning: in het fragment van Top Gun waren er te veel dialogen en te weinig vlieg- en gevechtsscènes te zien naar de smaak van de Amerikanen.

	<i>Top Gun</i>		<i>Black Hawk Down</i>		<i>Pearl Harbor</i>		<i>Patton</i>			<i>Platoon 1</i>	<i>Platoon 2</i>	<i>Platoon</i>
	AUTH	WA	AUTH	WA	AUTH	WA	AUTH	WA		AUTH	AUTH	WA
NL	3.00	3.20	4.00	3.00	3.80	3.00	4.20	1.80		4.20	4.00	4.00
VS	3.86	2.86	4.29	3.29	3.29	2.71	4.14	2.00		4.57	4.29	4.14
NL en VS	3.50	3.00	4.17	3.17	3.50	2.83	4.17	1.92		4.42	4.17	4.08

Resultatentabel 5: Gemiddelde authenticiteitsinschatting en waardering van de fragmenten

4.3.2 *Bewonderaars en critici*

In de vorige paragraaf zijn de specifieke voorkeuren (fragmenten), algemene voorkeuren en gebruik (Amerikaanse legerfilms in algemeen) van de respondenten per nationaliteit beschreven. De kwantitatieve gegevens van de rangschikkingen in paragraaf 4.3 zijn samen met de coderingen van paragraaf 4.1 en 4.2. in Coderingstabel 6 (Bijlage A) opgenomen. Op basis van dit overzicht zijn er een aantal combinaties die opvallen. In deze paragraaf wordt dieper ingegaan op deze combinaties en de mogelijke verklaring hiervoor. Door de decodering en de authenticiteitsinschatting met de kennis van voorkeur en gebruik te combineren, kan onder andere inzicht worden verkregen in de potentiële gevolgen van een *dominant-hegemonic* of *oppositional* decodering van een Amerikaanse legerfilm.

De scherpste tegenstelling in paragraaf 4.1 ontstond naar aanleiding van het fragment van *Pearl Harbor*: er waren zeer sterke *dominant-hegemonic* decoderingen waarbij de Amerikaanse soldaten werden bewonderd en zeer sterke *oppositional* decoderingen waarbij aan de bedoelingen van de filmmakers werd gerefereerd.

De Pearl Harbor bewonderaars

De eerste subgroep bestaat uit respondenten die allemaal dezelfde nationaliteit hebben. De drie Amerikanen Zach, William en John vertellen het verhaal van *Pearl Harbor* op lineaire wijze, bespreken het fragment op film- of productieniveau en decoderen het fragment vanuit een *dominant-hegemonic* positie. De Amerikanen tonen een sterke bewondering voor de Amerikaanse soldaten in het fragment: de soldaten worden onder andere stoer, moedig en eervol genoemd, omdat ze besluiten deel te nemen aan de missie en bereid zijn te sterven voor hun land. Wanneer de decoderingen, de authenticiteitsinschattingen, de waardering en het gebruik met elkaar gecombineerd worden, ontstaat een interessante groep filmkijkers met een hoog aantal onderlinge overeenkomsten en een aantal verschillen.

Zach, William en John vertellen meer dan tweederde van de fragmenten op lineaire wijze, een derde op gesegmenteerde wijze en geen van de fragmenten op thematische wijze. Ze spreken over alle fragmenten op film- of productieniveau en nooit op conventieniveau over het fragment. De groep decodeert alle fragmenten vanuit een *dominant-hegemonic* of *preferred* positie. *Negotiated* en *oppositional* decoderingen komen binnen de groep niet voor. De groep schat de authenticiteit van de fragmenten hoog in: Zach denkt dat vier van de zes fragmenten geheel authentiek zijn (gecodeerd met waarde '5'), John en William denken dat vijf van de zes fragmenten geheel authentiek zijn. Alle andere respondenten denken dat slechts 1 of 2 of twee fragmenten geheel authentiek zijn. Naast hun bewondering voor de soldaten in *Pearl Harbor*, spreken de drie respondenten in paragraaf 4.1 met veel lof over generaal Patton in *Patton*. Daarnaast zijn Zach en William de enige twee van de twaalf respondenten die in het fragment van *Black Hawk Down* geen onzekerheid of onervarenheid onder de Amerikaanse soldaten zien. William spreekt met trots over de elite vliegschool in *Top Gun*.

William (VS) over *Top Gun*: "It's just kind of cool, kind of a cool concept. Fighter pilot school."

- Interviewer: "Okay. Can you explain that to me?"

William (VS): "Ehm... just because it's a cool concept because. They want to be... like America wants the best fighter pilots and then they pick the best and then they make them better. It's just kind of cool how, how we do that."

- Interviewer: "How America does that?"

William (VS): "Yeah."

- Interviewer: "Okay. Can you tell me a little bit more about that?"

William (VS): "It shows why, the United States, the Navy, kind of... they have such a prestigious... they're known, they are prestigious in this world because they are so good, clean, with flying everything they do is just so technical. Like the United States Navy is probably the most prestigious Navy in the world. I think it's just cause everyone is so well trained and... like technical."

- Interviewer: "And you like the movie because..."

William (VS): "I like the movie because it's just a cool concept."

In paragraaf 3.4 werd duidelijk dat het bureau van het Pentagon de film *Top Gun* ondersteuning wilde verlenen, omdat zij dit als een mooie kans zagen om de trots en de professionaliteit te tonen die horen bij de training van de gevechtspiloten (Denisoff et al., 1989: 71). Naar aanleiding van bovenstaand citaat kan gesteld worden dat het bureau in het

geval van William is geslaagd in haar opzet. Dit duidt op een zeer hoge mate van equivalentie tussen de connotatiecodes die bij encoding en bij decoding worden gebruikt, waardoor William de boodschap ontvangt zoals de filmmaker deze heeft bedoeld.

De drie Amerikaanse respondenten tonen over het algemeen een kritiekloze houding, een sterk geloof in de authenticiteit van de fragmenten en een bepaalde vaderlandsliefde. Van hieruit is het interessant om te zien wat de voorkeuren en gebruiken zijn van de respondenten ten aanzien van Amerikaanse legerfilms. Zach, William en John zijn alledrie fans van Amerikaanse legerfilms en vinden actie en spanning belangrijke elementen in de films. Zach vindt Amerikaanse legerfilms onder andere interessant, omdat de films hem herinneren aan wat mensen in het verleden voor zijn land hebben gedaan. Zach maakt zijn rangschikking op basis van spanning (*excitement*) en connectie met de karakters. Hij bewondert de karakters voor hun moed en dapperheid maar kan om deze reden ook geen connectie met hen maken en zet *Pearl Harbor* op de vijfde plaats. Zach: "And then finally I'd say Pearl Harbor was the last because I didn't really feel a connection with any of the characters."

Zach (VS) (eerder in het interview): "They seemed much more proud. Like much more... into the war. Like they wanted to be there. And there wasn't any question if the war was wrong or anything like that. So it's a totally different attitude than now, so... I couldn't make a connection with really any of the characters on a deep level, so... I guess that's why I didn't like it as much."

William vindt de geschiedenis van oorlogen en de geschiedenis van de VS interessant en wil hier graag iets over leren. William (VS): "I like... the history of the United States... I just like the... history of the wars, you know, like what went on in the war and stuff." William zet *Pearl Harbor* op de eerste plaats in zijn rangschikking. William: "I'd say... the Pearl Harbor one was good because... getting ready for this mission." John wil niet zozeer iets opsteken van de films, hij heeft er al over gelezen in geschiedenisboeken en geniet voornamelijk van de actie en het spektakel van Amerikaanse legerfilms. John (VS): "I just don't want like... someone talking, like I've learned about it already so I'd rather watch the things explode and stuff." Daarnaast vindt John het belangrijk bij Amerikaanse legerfilms dat het Amerikaanse leger uiteindelijk zegeviert.

- Interviewer: "What makes a good American movie about war?"

John (VS): "Eh... Victory." [lacht]

- Interviewer: "Yeah, why?"

John (VS): "Just because I like to see that Americans win, I guess you could say that, just

knowing that they will win. And, a lot of action, like one main character and one... like main female character, like a heroine and hero in the movie, makes a good American story."

- Interviewer: "Why do you want to know that America will win?"

John (VS): "I don't know. It's just... who doesn't like to win? Well, I know we don't win everything but it just makes you feel better to know that you won."

- Interviewer: "Okay. Can you explain that a little bit more?"

John (VS): "Like, I don't want to go to a movie knowing that "Oh, the main character is going to die". I'd rather leave the movie "Oh, he's alive. And he won. And he's with the heroine lives happily ever after."

John zet *Pearl Harbor* op een tweede plaats in zijn rangschikking. John (VS): "And then the Pearl Harbor. It's just... the relationship between the... the guys was good. And the whole Ben Affleck and Josh Hartnett duo made it interesting too... they were like... it seemed like their relationship was genuine."

Door de data met betrekking tot de decoderingen, de authenticiteitsinschattingen, de voorkeur en het gebruik te combineren, maakt de groep een beïnvloedbare indruk. Dit geldt met name voor William die Amerikaanse legerfilms gebruikt om iets over de geschiedenis van van oorlogen en de geschiedenis van de VS te leren. Echter, aan het einde van het interview op een expliciete vraag naar standpunt of boodschap, was William samen met Zach een van de respondenten die zich zeer bewust toonden van het pro-Amerikaanse karakter van de film (paragraaf 4.1.3). William zag dat Amerikaanse legerfilms het verhaal vertellen vanuit een pro-Amerikaans standpunt en de vijanden van de VS als *bad guys* neerzetten. Volgens hem gebeurt dit om er voor te zorgen dat de kijker de kant van de VS zal kiezen tijdens het kijken van de film. Zach stelde onder andere dat de film de daden van de soldaten verheerlijkte en de oorlog in de film roemrijk (*glorious*) werd voorgesteld. Het lijkt er op dat de subgroep met Amerikaanse respondenten streeft naar een positief beeld van het Amerikaanse leger. Hoewel ze bewust zijn van het feit dat de door de film voorgespiegelde werkelijkheid subjectief is, lijken ze ontvankelijk voor een ideologische boodschap in de vorm van een positieve portrettering van het Amerikaanse leger.

De subgroep gebruikt Amerikaanse oorlogsfilms om iets over de geschiedenis van oorlogen en de geschiedenis van de VS te leren, schat de authenticiteit van de fragmenten hoog in en geeft aan waarde te hechten aan authenticiteit. Hiermee vertonen deze respondenten overeenkomsten met de *Anglos* uit onderzoek van Shively (1992). *Anglos* zagen de westerns als nauwkeurige verhalen over hun geschiedenis. De cowboys en Indianen op het scherm zagen zij als de cowboys en Indianen van vroeger en voor 50% van de *Anglos* was een authentieke portrettering van het Oude Westen de belangrijkste reden om een western goed te

vinden. Of de authenticiteit hoog wordt ingeschat omdat de Amerikanen er iets van willen leren of dat de respondenten er iets van denken te kunnen leren omdat ze het fragment als authentiek zien, is moeilijk vast te stellen, maar deze twee factoren lijken een verband met elkaar te hebben.

De Pearl Harbor critici

De tweede subgroep is gecombineerd samengesteld en bestaat uit de twee Nederlanders Martin en Richard en de twee Amerikanen James en Benjamin. Deze vier respondenten vertelden het verhaal van *Pearl Harbor* op thematische wijze, bespraken het fragment op conventieniveau en decodeerden het fragment vanuit een *oppositional* positie (paragraaf 4.1). De respondenten benadrukken de bedoelingen van de filmmaker en het potentiële effect van de film op het publiek: de film is bedoeld om een gevoel van superioriteit en trots over te brengen op het publiek door glorificatie van het Amerikaanse leger. Binnen deze groep ontstaan echter grote verschillen met betrekking tot de waardering van het fragment en hun gebruik van Amerikaanse legerfilms.

Voor Martin (NL) en James (VS) is het feit dat het Amerikaanse leger wordt verheerlijkt en de superioriteit van de VS wordt uitgedragen een reden voor een lage waardering van het fragment: beide respondenten waarderen *Pearl Harbor* het minst van alle fragmenten.

Martin (NL) over *Pearl Harbor*: "Nou, eh, voor mij is het een beetje... er kwamen ook de hele tijd van die viooltjes en zo kwamen er onder, dat het echt allemaal fantastisch was. Althans volgens mij moeten wij dan denken dat, als je dat hoort dat het helemaal geweldig is dat hij zichzelf dan opoffert voor zijn land."

- Interviewer: "De muziek bedoel je?"

Martin (NL): "Je hoort de muziek zo aanzwollen, met die viooltjes. Er waren wel heel veel viooltjes in dat fragment, op een gegeven moment ging ik me daar ook een beetje aan storen, zeg maar, ik had het nog niet zo gezien."

- Interviewer: "Kun je daar wat meer over vertellen, dat je je daar aan stoort?"

Martin (NL): "Nou ja, het is ook allemaal weer gewoon van die teksten. Teksten... [lacht] teksten waar je helemaal niks mee, mee kan, zeg maar. Het is gewoon van... "ja, ik offer me op voor mijn land" dat soort oneliners weet je wel, van: "jullie zijn echt de elite en bla bla bla". Ja... dat is gewoon het all-american gevoel zeg maar, wij zijn beter dan eh, dan de rest eh, eigenlijk. Ja, dat vind ik het een beetje uitstralen, zeg maar. En dan ook nog de reactie ontlokken met die viooltjes. Violen kunnen heel goed werken onder dat soort speeches, maar dit was zo, zo kort, en zo ja, niet diepgaand dat het dan geen indruk maakt, en dat het juist storend wordt bijna echt."

James over de ideologische boodschap van *Pear Harbor*: “Bad morals. Just going into things blindly... and... Ehm, like nationalism... too much of that... which is bad. And then bad acting... And the cliché, it's just I have seen his movie although I have never seen it before.” (Precies hoe zwaar deze factor voor de respondenten weegt, is moeilijk te bepalen.)

Ook Benjamin (VS) benoemt de glorificatie van het Amerikaanse leger. Voor hem is dit echter geen directe reden om het fragment lager te waarderen, maar het lijkt ook geen directe reden om het fragment hoger te waarderen. Benjamin vindt het belangrijk dat films hem kunnen raken en aan het denken kunnen zetten en plaatst *Platoon* op nummer 1. Zeer opvallend is dat, hoewel Benjamin de glorificatie en de bedoelingen van de filmmaker benoemt, hij niet onaangeraakt blijft door het fragment.

Benjamin (VS) over *Pearl Harbor* (in een 1 op 1 vergelijking met *Platoon*): “[T]here was a kind of a clear-cut purpose for doing everything that the director did in the clip. He wanted to... he wanted to instill this sense of patriotism, he wanted to, it seemed like he wanted people to feel proud, you know, he wanted, he wanted everyone to be inspired by what he was doing, what he was showing, what he was filming. Especially with all the... with the addition of the music and the inspirational speeches. [...] But I'd say, personally, the clip from Pearl Harbor had a bigger effect on me. Like it just showed: “Oh, America is always willing to be strong about or like the American army, or at least in World War II, they were dedicated to avenging Pearl Harbor, you know, avenging everything that happened at Pearl Harbor.” [...] But Pearl Harbor, like in that clip it was like, they had a clear-cut goal, there were certain obstacles in the way, like learning how to take off a plane at a certain amount of feet and accepting the fact that you might die while you are going to go on this mission, it just... it just got more of an effect on me. There's more, there's much more grand, I would say. Like there's more... It made it seem like much more important, like it was a monumental point in American history.”

Benjamin zet *Pearl Harbor* op de derde plaats. Bij de motivatie voor zijn rangschikking noemt Benjamin de glorificatie. Hij vindt de trots van de Amerikanen *cheesy* en *overplayed* maar hij stoort zich er niet aan en is zelfs een beetje trots op de karakters voor hun moed.

Benjamin (VS): “And then, Pearl Harbor, I'll put that third. It wasn't like, cheesy, you know, American glorification, but it was... it was kind of cheesy because it was like: “We are gonna go, we are going to do this deadly mission that we might all die, but it's for

America". So it was kind of like... but it was good because like I felt, I was proud of them for doing that, I was like: "Wow, that takes a lot of guts to do that". And..."

- Interviewer: "So you think it's cheesy but at the same time... you can feel what they feel..."

Benjamin (VS): "Yeah, yeah."

- Interviewer: "... and that makes you, that makes you proud? Like: "That's quite something to do"?"

Benjamin (VS): "Yeah, from like a movie analysis perspective, it was just like cheesy, because it was like: "Oh. They are going to die". Or... I mean, cheesy is the wrong word, it wasn't cheesy but like, they overplayed that too much because... especially with the music and like, they were like: "Oh we're going to fight for our country" Like it was good, but... like there was also a good dynamic... between, I liked the fact that the older, you know, general Alec Baldwin was able to respect his troops and they respected him, it wasn't something like a ruthless guy. They all respected him... there was a mutual respect so I like that."

Benjamin doorziet een ideologische boodschap, maar verdedigt zich er niet tegen door de boodschap te weigeren. Daarbij lijkt het feit dat hij een boodschap ziet en benoemt, voor hem geen directe reden om het fragment hoger of lager te waarderen. Dit verschijnsel sluit aan bij een van de resultaten van Morley's onderzoek *The 'Nationwide' Audience* uit 1980. Morley verbaasde zich in zijn onderzoek over het feit dat een kritische decodering niet altijd gepaard gaat met een verdedigende houding tegen de ideologie (Liebes & Katz, 1993: 172).

Tot slot is de glorificatie in Amerikaanse legerfilms voor Richard (NL) juist een reden om het fragment hoger te waarden. Hij zet *Pearl Harbor* op de eerste plaats en *Top Gun* op de tweede plaats in zijn rangschikking. Richard (NL): "Ja, het is toch wel een prima film, toch een beetje dat Amerikaanse patriotistische idee, dat is dan toch wel... heel dik erbovenop dat is wel leuk uitgewerkt [lacht]." Een verklaring voor dit verschijnsel kan gevonden worden in het feit dat Richard aangeeft dat hij Amerikaanse legerfilms kijkt als hij geen zin heeft om na te denken. Daarnaast denkt hij dat alle films uit het onderzoek alleen bedoeld zijn om te vermaken en zodoende geen standpunt representeren of boodschap uitdragen (paragraaf 4.1.3). Volgens hem kan de filmmaker om deze reden de film in dat geval maar beter spectaculair maken. Dit verschijnsel is niet in de gebruikte literatuur teruggevonden.

Richard (NL): "Ja, kijk, als je... die fragmenten die ik vandaag heb gezien, dat ik meteen denk, het is wel, je weet wel een beetje hoe het gaat lopen. De karakters zijn goed neergezet maar het wordt sowieso geen film waar een diepere gedachte achter ligt. En

dan denk ik: kijk, als je dat niet doet, maak het dan een beetje spectaculair. Een beetje, leg het er dan maar dik bovenop, zeg maar.”

4.3.3 Conclusie

In het eerste deel van deze paragraaf is per nationaliteit gekeken naar de voorkeuren met betrekking tot de fragmenten. Daarnaast is beschreven hoe de twee groepen de Amerikaanse legerfilms ‘gebruiken’. Binnen beide groepen denken respondenten dat ze van de films iets over de geschiedenis van een oorlog kunnen leren. Dit betekent dat Amerikaanse legerfilms, net als de westerns in Shively’s onderzoek in paragraaf 2.4, worden gebruikt voor een link met de geschiedenis. Westerns boden *Anglos* een verklaring en rechtvaardiging voor de acties van hun voorouders (Shively, 1992: 733). Voor de respondenten in dit thesisonderzoek bieden de films een manier om inzicht te krijgen in de oorlogsgeschiedenis van de VS en een gevoel te krijgen bij wat het betekent om in een oorlog te vechten. Zeer interessant hierbij is echter, dat niet alleen Amerikanen dit doen, maar ook een aantal Nederlanders. Shively (1992) zoekt in haar onderzoek naar een antwoord op de vraag hoe *Anglos* (dominante cultuur) en Indianen (minderheidscultuur) culturele producten gebruiken en interpreteren. Nederland kan ten opzicht van de Verenigde Staten gezien worden als ‘minderheidscultuur’ op het gebied van film. De Nederlandse filmindustrie is vele malen kleiner dan de Amerikaanse. Een Nederlandse film over de oorlog in Vietnam zal vrijwel zeker niet zoveel Amerikanen bereiken als het aantal Nederlanders dat bereikt is door een film als *Platoon*. In dat opzicht is het zeer interessant dat niet alleen Amerikanen, maar ook een aantal Nederlanders de films kijken om inzicht te krijgen in de oorlogsgeschiedenis van de VS. Niet alleen de mensen die onderdeel zijn van de ‘dominante cultuur’ gebruiken de culturele producten van deze dominante cultuur om iets leren over de geschiedenis van de dominante cultuur, ook de mensen die onderdeel zijn van de ‘minderheidscultuur’ gebruiken deze producten op deze wijze. Gerelateerd aan de gedachte iets van de Amerikaanse legerfilms te kunnen leren, geven zowel Nederlanders als Amerikanen bij de argumentatie van hun rangschikking aan dat zij authenticiteit en realisme van het fragment belangrijk vinden. Binnen beide groepen geven ook respondenten aan dat ze niet zozeer iets willen leren van Amerikaanse legerfilms, maar vooral willen kunnen ontspannen. Nederlanders benadrukken hierbij dat Amerikaanse legerfilms hiervoor goed zijn, omdat je bij deze films niet hoeft na te denken. Amerikanen benadrukken vooral dat ze graag geboeid (*excited*) worden door een film en elementen als actie en spanning in Amerikaanse legerfilms spelen daarbij een grote rol. Alleen binnen de Amerikaanse groep geven respondenten expliciet aan dat ze graag willen dat films hen helpen bij het ontwikkelen van een kritische blik op de maatschappij en/of door films graag aan het nadenken worden gezet.

Het feit dat een film standaard, clichématig of voorspelbaar wordt genoemd, komt bij de Nederlanders vaker en sterker dan bij de Amerikanen naar voren als reden om een fragment laag te waarderen. Bij de Amerikanen spreekt slechts één respondent over elementen die standaard of clichématig zijn. Zeer interessant is dat alleen binnen de Amerikaanse groep enkele respondenten zich negatief uitlaten over de wreedheid van de Amerikaanse soldaten in *Platoon* wier gewelddadige handelen realistisch in beeld wordt gebracht. Voor één respondent is dit zelfs een reden om het fragment lager te waarderen. Dit sluit aan bij Shively's bevinding dat wanneer een film té realistisch is en onplezierige emoties oproept, de film niet langer plezierig is om naar te kijken (Shively: 1992:730). Een verklaring voor het feit dat alleen Amerikanen realistische gewelddadige elementen in een Amerikaanse legerfilm "te zwaar" vinden, kan zijn dat de Amerikanen, in tegenstelling tot de Nederlanders, naar "zichzelf" kijken. Doordat de Nederlanders niet dezelfde nationaliteit/cultuur hebben als de afgebeelde soldaten, lijken zij meer afstand te kunnen nemen. Op basis van hun gedeelde nationaliteit, hebben Amerikanen een grotere identificatie met de soldaten in *Platoon* en daardoor meer moeite met de misdaden die zij plegen. Tot slot leggen de Amerikanen in hun motivaties een grotere nadruk op de karakters dan dat Nederlanders dat doen. Daarnaast noemen de Amerikanen vaker dan de Nederlanders filmsaspecten als regie en acteerwerk als reden om een fragment hoog of laag te waarderen.

Door de data over authenticiteit en waardering te combineren, wordt duidelijk dat authenticiteit en waardering geen direct verband met elkaar hebben. Voor zowel de Nederlanders als de Amerikanen geldt dat een hoge authenticiteitsinschatting een positieve invloed kan hebben op de waardering (*Platoon*), maar dat dit geen garantie is voor een hoge waardering (*Patton*). In één geval, bij de Nederlanders, is de waardering van een fragment hoger dan de authenticiteitsinschatting (*Top Gun*), een verschijnsel dat bij de Amerikanen niet is teruggevonden. Een verklaring hiervoor kan gevonden worden in het gebruik van Amerikaanse legerfilms: Nederlanders hechten, meer dan Amerikanen, waarde aan het feit dat een Amerikaanse legerfilm makkelijk en vermakelijk kan zijn, en authenticiteit lijkt daarbij geen vereiste.

In het tweede deel van deze paragraaf is dieper ingegaan op de voorkeuren en het gebruik van Amerikaanse legerfilms van de twee groepen die een scherpe tegenstelling veroorzaakten door hun decoderingen van het fragment van *Pearl Harbor*. De drie Amerikanen die zeer positief en vol bewondering over de karakters in *Pearl Harbor* spraken, blijken ook de andere fragmenten veelal uit een *dominant-hegemonic* positie te decoderen en een groot vertrouwen te hebben in de authenticiteit van de fragmenten. Op basis van sociale positie is geen basis gevonden voor een verschil tussen deze drie Amerikanen en de andere Amerikaanse respondenten (bijvoorbeeld door een verschil in opleiding; SBCC of UCSB). Ondanks dat ze weten dat films een gebeurtenis of situatie niet altijd 100% waarheidsgetrouw reproduceren en zij authenticiteit als belangrijk element noemen, is de vraag in hoeverre ze een juiste

inschatting van deze authenticiteit maken. Bijna alle fragmenten worden namelijk door de respondenten als geheel authentiek beschouwd. Amerikaan William geeft aan dat hij geïnteresseerd is in de geschiedenis van oorlogen en de geschiedenis van de VS. Hij ziet Amerikaanse legerfilms als films waar hij iets van kan leren. Door de combinatie van zijn decoderingen, zijn authenticiteitsinschattingen en zijn gebruik van Amerikaanse legerfilms, lijkt William een filmkijker die gevoelig is voor de boodschap die het Pentagon wil uitdragen door een positief beeld van het Amerikaanse leger te schetsen. Expliciet gevraagd naar een standpunt of boodschap (4.1.3) ziet William wel een pro-Amerikaans standpunt in de getoonde fragmenten. Dit grote verschil in antwoorden op indirecte vragen (uit zichzelf noemt hij het niet) en directe vragen (na expliciete/directe vraag wordt het wel genoemd en is de respondent zeer bewust) is een verschijnsel dat ook bij Zach naar voren komt, maar niet bij de Nederlandse respondenten is terug te vinden. Een verklaring voor dit verschijnsel zou kunnen zijn, dat Amerikaanse legerfilms voor Amerikanen een grotere rol spelen bij identiteitsontlening dan voor Nederlanders. Wanneer zowel Nederlanders als Amerikanen streven naar een positief zelfbeeld, zijn Amerikaanse legerfilms culturele producten die het zelfbeeld van de Amerikanen, meer dan voor Nederlanders, vorm kunnen geven. Gedreven door een sterke interesse in de geschiedenis van oorlogen en/of van de VS en de wens om iets te leren van een film, lijken enkele Amerikaanse respondenten ontvankelijk voor een ideologische boodschap waar ze zich tegelijkertijd wel degelijk bewust van zijn. Dit verschijnsel is niet in de gebruikte literatuur teruggevonden.

De subgroep die juist kritisch was op het fragment van *Pearl Harbor* leek op het eerste gezicht bijzonder veel op elkaar, omdat deze respondenten het verhaal van de fragmenten op dezelfde wijze navertelden (thematisch), op hetzelfde niveau over het fragment spraken (conventieniveau) en de fragmenten vanuit dezelfde positie decodeerden (*oppositional*). Echter, doordat de vier respondenten Amerikaanse legerfilms op verschillende manieren gebruiken, ontstaan er grote verschillen in de waarderingen van het fragment dat zij allemaal decoderen vanuit een *oppositional* positie. Nederlander Martin en Amerikaan James benoemen en weigeren de boodschap en waarderen het fragment laag. Amerikaan Benjamin benoemt de boodschap maar weigert deze niet. De boodschap lijkt geen positieve of negatieve rol te spelen bij de waardering, al kan wel gesteld worden dat de respondent iets van de boodschap van trots op de VS en/of superioriteit van de VS overneemt. Hij plaatst het fragment op de derde plaats in zijn rangschikking. Tot slot benoemt en weigert Nederlander Richard de boodschap, maar waardeert het fragment hoog omdat hij de glorificatie en ophemeling juist wel leuk vindt. Een mogelijke verklaring voor de hoge waardering van een fragment dat een ideologische boodschap bevat is het feit dat de films als makkelijk vermaak worden gezien waarbij je als kijker niet hoeft na te denken, iets wat door meerdere Nederlanders wordt aangegeven. Benjamin is de enige van de vier respondenten die de boodschap niet weigert en geen afstand van de boodschap neemt. Zowel het duo Martin en James als Richard doen dit wel

en nemen zo afstand van de boodschap. De afstand die er wordt genomen van de ideologische boodschap kan zodoende leiden tot een zeer lage waardering van het fragment, maar verrassend genoeg ook tot een hoge waardering.

5. Conclusie en Aanbevelingen

In het vorige hoofdstuk zijn de resultaten van dit thesisonderzoek gepresenteerd. In dit hoofdstuk worden in paragraaf 5.1 de belangrijkste bevindingen besproken en wordt daarmee een antwoord gegeven op de probleemstelling van het onderzoek. De probleemstelling luidde: *Op welke wijze en in welke mate verschilt de betekenisgeving door Amerikanen en Nederlanders aan Amerikaanse legerfilms met en zonder ondersteuning van het Pentagon?*

In paragraaf 5.2 worden vervolgens de beperkingen van het onderzoek besproken en tot slot worden in paragraaf 5.3 aanbevelingen gedaan voor eventueel vervolgonderzoek.

5.1 Conclusie

Met dit thesisonderzoek is een bijdrage geleverd aan de kennis op het gebied van Amerikaanse legerfilms, een relatief onderbelicht thema binnen de wetenschap. Middels cross-nationaal onderzoek naar de actieve betekenisgeving van Nederlanders en Amerikanen zijn ontvankelijkheid voor een ideologische boodschap, de beleving van de authenticiteit, gebruik en waardering van Amerikaanse legerfilms onderzocht. Daarmee is een eerste inzicht verschaft in de mate waarin een zeer grote en machtige speler binnen het medialandschap in staat is om een gesaneerd beeld van het Amerikaanse leger over te brengen op zijn publiek, nationaal en internationaal.

Op basis van de literatuur was de verwachting dat de betekenisgeving van de Nederlanders en de Amerikanen aan Amerikaanse legerfilms systematisch zou verschillen. Dit verschil zou veroorzaakt worden door de verschillen in de vooronderstellingen/vanzelfsprekendheden, die op hun beurt zouden verschillen door de verschillen in nationaliteit. De verwachting was dat de positieve portrettering van het Amerikaanse leger op de Amerikanen natuurlijker over zou komen dan op de Nederlanders. Op basis hiervan zou de groep Amerikanen, in vergelijking met de groep Nederlanders, minder kritisch en meer ontvankelijk zijn voor de ideologische boodschap in de films die zijn ondersteund door het Pentagon.

De resultaten van dit thesisonderzoek bevestigen deze verwachtingen deels. Binnen beide respondentengroepen komen zowel *dominant-hegemonic* als *oppositional* decoderingen voor. De Amerikanen decoderen de fragmenten vaker dan Nederlanders vanuit een *dominant-hegemonic* positie zonder een ideologische boodschap op te merken. Nederlanders decoderen op hun beurt de fragmenten vaker dan de Amerikanen vanuit een *oppositional* positie waarbij zij een ideologische boodschap benoemen en weigeren. Tekenend hierbij is dat de Amerikaanse respondenten bij meerdere fragmenten hun bewondering uitspreken voor de moed en

dapperheid van de Amerikaanse soldaten, iets wat in de Nederlandse groep niet is teruggevonden. Daarnaast schatten de Amerikanen de authenticiteit van de fragmenten hoger in dan de Nederlanders, zij het met kleine verschillen.

Bovengenoemde verschillen per nationaliteit gelden voor de fragmenten met ondersteuning van het Pentagon. Een interessante tweede bevinding is dat deze verschillen per nationaliteit in decoderingen wegvallen, wanneer de Nederlanders en Amerikanen kijken naar de fragmenten van *Platoon*, de film die niet ondersteund is door het Pentagon. Het Amerikaanse leger wordt in deze film zeer negatief geportretteerd maar dit is, ondanks hun gedeelde nationaliteit, voor de Amerikaanse respondenten geen reden om kritiek te uiten op het fragment of de authenticiteit van het fragment in twijfel te trekken. De authenticiteit van de *Platoon*-fragmenten wordt zowel door de Nederlanders als door de Amerikanen zeer hoog ingeschat.

Een derde bevinding van dit thesisonderzoek is de hoge mate van overeenkomst in de genoemde thema's en de interpretaties daarvan door de Nederlanders en Amerikanen. Op basis van het onderzoek van Griswold (1987) was de verwachting dat hierin systematische verschillen per nationaliteit zouden ontstaan. Echter, in dit thesisonderzoek gaat het in veel gevallen om tegenstellingen binnen de Nederlandse groep, binnen de Amerikaanse groep of tussen twee groepen die gecombineerd zijn samengesteld. Zodoende kan met betrekking tot de interpretaties niet geconcludeerd worden, dat de verschillen tussen de betekenisgevingen van de Nederlanders en Amerikanen groter zijn dan de verschillen tussen de betekenisgevingen binnen één nationaliteit (Morley, 1980 in: Sujeong Kim, 2004:85). Deze hoge mate van overeenkomst geldt zowel voor fragmenten met als voor de fragmenten zonder ondersteuning van het Pentagon. Door de hoge mate van overeenkomst in de interpretaties van de verschillende fragmenten tussen beide nationaliteiten, sluiten de resultaten van dit onderzoek op dit punt aan bij de resultaten van Shively's onderzoek uit 1992 met betrekking tot de interpretatie van westerns door *Anglos* en Indianen. Shively (1992) wijt de hoge mate van overeenkomst aan de kracht van het narratief door de sterke *good guy/bad guy* oppositie in de westerns. De data van dit onderzoek biedt echter geen reden om aan te nemen dat de kracht van het narratief een verklaring is voor de hoge mate van overeenkomsten tussen Nederlanders en Amerikanen. Voor de fragmenten van *Platoon* zou dit een eventueel verklaring kunnen zijn, maar bij de andere fragmenten met Pentagon-ondersteuning geldt zowel voor Nederlanders als Amerikanen dat de kracht van het narratief in een aantal gevallen voor hen niet sterk genoeg was om het verhaal te betreden.

Een vierde bevinding is de moeite die Amerikanen hebben met het kijken naar het realistische geweld in de film *Platoon*, terwijl geen van de Nederlanders hierover spreekt. Een verklaring hiervoor is dat de Amerikanen, in tegenstelling tot de Nederlanders, naar "zichzelf" kijken. Op basis van hun gedeelde nationaliteit, hebben Amerikanen dan een grotere

identificatie met de soldaten in Platoon en hebben daardoor meer moeite met de misdaden die zij plegen.

Een vijfde bevinding is het opvallende gebrek aan een verband tussen decodering en waardering van de fragmenten. Een fragment dat vanuit een *oppositional* positie is gedecodeerd, wordt door de ene respondent helemaal bovenaan en door de andere respondent helemaal onderaan in de rangschikking geplaatst. Een verschil per nationaliteit is hierin niet gevonden. Ook de authenticiteit en de waardering van Amerikaanse legerfilms hebben voor de respondenten geen direct verband met elkaar. Dit geldt voor zowel de Nederlanders als de Amerikanen.

Tot slot heeft een interessante bevinding betrekking op de subgroep van drie Amerikanen die vrijwel alle fragmenten vanuit *dominant-hegemonic* positie decodeerden, zeer hoge authenticiteitsinschattingen maakten en regelmatig met een bepaalde mate van vaderlandsliefde over de fragmenten spraken. Expliciet gevraagd naar een standpunt of boodschap bleken zij zeer bewust van het pro-Amerikaanse standpunt van de legerfilms. Dit verschijnsel is niet bij de Nederlanders teruggevonden. Het verschijnsel sluit aan bij de theorieën van Gramsci en Hall (1980): voor de Amerikanen is het, meer dan voor de Nederlanders, vanzelfsprekend of *common sense* om te kijken naar een positieve portrettering van het Amerikaanse leger waardoor zij het uit zichzelf niet noemen. Door de expliciete vraag worden de Amerikanen gedwongen om na te denken over de daadwerkelijke vanzelfsprekendheid van hun vanzelfsprekendheden.

5.2 Beperkingen van het onderzoek

Dit onderzoek biedt met vijf Nederlandse en zeven Amerikaanse respondenten slechts een verkenning op het gebied van betekenisgeving aan Amerikaanse legerfilms. Een beperking van deze verkenning ligt in het feit dat er relatief veel differentiatie is in de onderzoekseenheden en het beeldmateriaal. De onderzoekseenheden zijn gedifferentieerd in twee verschillende nationaliteiten. Het beeldmateriaal is gedifferentieerd in zes fragmenten van vijf verschillende films. Het totaal aan fragmenten is vervolgens te differentieren in twee typen: met en zonder ondersteuning van het Pentagon. Een gevaar bij het maken van vergelijkingen, is een verlies van diepte, zeker wanneer vergelijkingen over relatief veel assen mogelijk zijn door het aantal differentiaties. Er is in dit onderzoek een balans gezocht tussen het beschrijven van de betekenisgeving aan Amerikaanse legerfilms, het beschrijven van de verschillen per nationaliteit hierbij en het beschrijven van de mate waarin de twee groepen ontvankelijk zijn voor een ideologische boodschap van het Pentagon. Door differentiatie te beperken, is het mogelijk om dieper in te gaan op de betekenisgevingen en de verschillen per nationaliteit daarbij.

In dit onderzoek zijn de decoderingen van de Nederlanders en de Amerikanen aan de hand van 3 aspecten gecodeerd in paragraaf 4.1. Dit zijn de aspecten navertelwijze (naar aanleiding van het onderzoek van Liebes & Katz (1993)), bespreekniveau (naar aanleiding van observatie) en decoderingspositie (naar aanleiding van het onderzoek van Stuart Hall (1980)). Echter, doordat respondenten individueel zijn geïnterviewd (Liebes en Katz werkten met focusgroepen) en de zes fragmenten met een duur van 5 à 10 minuten relatief kort zijn (de aflevering *Dallas* in het onderzoek van Liebes en Katz duurt ongeveer 25 minuten), leverde dit relatief 'korte decoderingen' op. Als gevolg hiervan waren er in sommige gevallen weinig aanknopingspunten beschikbaar om de decoderingen te coderen in een van de drie categoriën.

Bij de uitspraken op basis van de kwantitatieve gegevens over de authenticiteitsinschatting en de waardering van de fragmenten is het van belang om de totstandkoming van de coderingen in acht te nemen. De waarde voor de authenticiteitsinschatting van een fragment is een numerieke codering op basis van een tekstueel antwoord van de respondent. De waarde voor de waardering van een fragment is de numerieke waarde op basis van de positie van de film in de rangschikking, waarbij de film op nummer 1 de waarde 5 toegekend krijgt en de film op nummer 5 de waarde 1. De waardering van een fragment geschiedt dus in vergelijking met de andere fragmenten terwijl de authenticiteitsinschatting van het fragment in principe los van de andere fragmenten staat. Met deze coderingen is in dit thesisonderzoek getracht om naast kwalitatieve analyse ook door het (bescheiden) gebruik van kwantitatieve analyse verschijnselen op te sporen en hier uitspraken over te doen. De kwantitatieve gegevens zijn voornamelijk gebruikt voor de vergelijkingen tussen Nederlanders en Amerikanen.

Tot slot zijn er grote verschillen in de mate waarin respondenten de films van de fragmenten voorafgaand aan het onderzoek al hadden gezien. Sommige respondenten hebben geen van de films eerder gezien en sommige hebben alle films al gezien. Tijdens de interviews vonden de respondenten het soms zichtbaar lastig om alleen over het bewuste fragment en niet over de film te spreken.

5.3 Aanbevelingen voor vervolgonderzoek

Met dit thesisonderzoek is een verkenning op het gebied van betekenisgeving aan Amerikaanse legerfilms gedaan. Amerikanen blijken over het algemeen lichtelijk minder kritisch op de fragmenten en meer ontvankelijk voor een ideologische boodschap dan Nederlanders. Echter, de verschillen binnen de Amerikaanse groep waren groot: er waren zowel kritiekloze *dominant-hegemonic* decoderingen waarbij de Amerikaanse soldaten bewonderd werden als kritische *oppositional* decoderingen waarbij de ideologische boodschap en de intenties van de filmmaker benoemd werden. Door deze grote interne verschillen is het aan te bevelen een vervolgonderzoek te doen naar betekenisgeving van Amerikanen aan een film die ondersteund

is door het Pentagon (bijvoorbeeld *Pearl Harbor*), echter ditmaal met focusgroepen van bijvoorbeeld 8 respondenten. Door de respondenten met elkaar het fragment te laten bespreken kan inzicht worden verkregen in hun constructie van de betekenisgeving. Door een fragment met een duur van bijvoorbeeld 30 minuten te gebruiken en een focusgroep-opzet zullen de decoderingen langer worden en is het mogelijk om een nog betere codering van navertelwijze, bespreekniveau en decoderingspositie plaats te laten vinden.

Een andere aanbeveling voor vervolgonderzoek is een onderzoek waarbij wederom door de respondenten naar fragmenten van films met en fragmenten van films zonder ondersteuning van het Pentagon wordt gekeken. In dit thesisonderzoek blijkt dat de verschillen per nationaliteit in decoderingen en authenticiteitsinschattingen die ontstaan bij het kijken naar fragmenten van ondersteunde films, wegvielen wanneer respondenten keken naar de fragmenten van de film die niet ondersteund is door het Pentagon. Het is daarbij aan te bevelen fragmenten van verschillende films te nemen en evenveel ondersteunde fragmenten als niet ondersteunde fragmenten te gebruiken. (In dit thesisonderzoek zijn beide niet-ondersteunde fragmenten van de film *Platoon*.)

Bronnen

- Althusser, L. 1984. *Essays on Ideology*. London, Verso.
- Bielby, D.D. & Furia, S.R. 2009. *Bombshells on Film: Women, Military Films, and Hegemonic Gender Ideology*. Popular Communication, 7: 208-224. Routledge, Taylor & Francis Group.
- Carlsnaes, W. 1981. *The Concept of Ideology and Political Analysis. A Critical Examination of Its Usage By Marx, Lenin, and Mannheim*. Greenwood Press. Westport, Connecticut - London, England.
- Croteau, D. & Hoynes, W. 2003. *Media Society: Industries, Images and Audiences*. Pine Forge Press, Thousand Oaks.
- Denisoff, R.S. & Romanowki W.D. 1989. *The Pentagon's Top Guns: Movies and Music*. The Journal of American Culture, vol. 12, Issue 3, pp. 67-78. Fall, 1989.
- Ditmar, L. & Michaud, G. 1990. *From Hanoi to Hollywood. The Vietnam war in American film*. New Brunswick, Rutgers University Press.
- Elliot, G. 1994. *Althusser. A critical reader*. Oxford, Basil Blackwell.
- Fiske, J. 1987. *Television Culture*. Routledge, London.
- Griswold, W. 1987. *The fabrication of meaning: Literary interpretation in the United States, Great-Britain and the West-Indies*. The American Journal of Sociology, Vol. 92, No. 5 (Mar., 1987), pp. 1077-1117. The University of Chicago Press.
- Hall, S., Hobson, D., Lowe, A., Willis, P. 1980. *Culture, Media, Language: Working papers in Cultural Studies*. Hutchinson University Library.
- Hall, S. 1986. *The Problem of Ideology - Marxism without Guarantees*. Journal of Communication Inquiry. Originele uitgave: Matthews, B. (ed.) 1983. *Marx, 100 Years On*. London: Lawrence & Wishart.

- Hanes, P.J. 2000. *The Advantages and Limitations of a Focus on Audience in Media Studies*. The University of Wales, Aberystwyth.
<http://www.aber.ac.uk/media/Students/pph9701.html>
Geraadpleegd op 7 september 2010
- Hansen, A., Cottle, S., Negrine, R., Newbold, C. 1998. *Mass Communication Research Methods*. New York University Press, New York.
- Herman, E.S. 2000. *The Propaganda Model: A Retrospective*. *Journalism Studies*, vol. 1, number 1, 2000, pp. 101-112.
- Herman, E.S. & Chomsky, N. 1994. *Manufacturing Consent. The Political Economy of the Mass Media*. London, Vintage.
- IMDB (Internet Movie Database)
Website IMDB
<http://www.imdb.com>
Geraadpleegd 10 augustus 2010.
- Jeffords, S. 1994. *The Reagan Hero: Rambo*. In: Eberwein, R. 2005. *The War Film*. Rutgers University Press. New Brunswick, New Jersey.
- Kim, S. 2004. *Rereading David Morley's 'The Nationwide Audience'*. *Cultural Studies*, 18:1, 84-108. London, Routledge.
- Liebes, T. & Katz, E. 1993. *The Export of Meaning. Cross-Cultural Readings of Dallas*. Cambridge: Polity Press, 68-81. (R)
- McQuail, 1997. *Audience Analysis*. Thousand Oaks, CA. Sage.
- Modleski, T. 1998. *Do We Get To Lose This Time? Revising the Vietnam War Film*. In: Eberwein, R. 2005. *The War Film*. Rutgers University Press. New Brunswick, New Jersey.
- Morley, D. 1980. *The 'Nationwide' Audience*. BFI, London.
- Oosterbaan, W. 2008. *Een leesbare scriptie*. Prometheus, Amsterdam.

- Robb, D.L. 2004. *Operation Hollywood. How the Pentagon Shapes and Censors the Movies*. New York, Prometheus Books.
- Rossman, G. 2004. *Elites, Masses, and Media Blacklists. The Dixie Chicks Controversy*. The University of North Carolina Press. *Social Forces*, September 2004, 83 (1):61-78.
- Rothman, S., Rothman, D.J., & Powers, S.P. 1990. *Hollywood Views the Military*. *Society*, vol. 28, number 1, 78-84.
- Shiveley, J. 1992. *Cowboys and Indians: Perceptions of Western Films among American Indians and Anglos*. *American Sociological Review*, 1992, vol. 57 (December: 725 - 734).
- Snow, N. 2004. *Confessions of a Hollywood Propagandist: Harry Warner, FDR and Celluloid Persuasion*. *Warner's War: Politics, Pop Culture & Propaganda in Wartime Hollywood*. PDF: ADRES
- Stokes M. & Maltby, R. 2001. *Hollywood Spectatorship. Changing Perceptions of Cinema Audiences*. London, British Film Institute.
- Strauss, A. en Corbin, J. 1998. *Basics of qualitative research. Techniques and procedures for developing grounded theory*. London, Thousand Oaks.
- TIME Magazine. Lamar, J.V., Hull, J.D. & Van Voorst, B. 24 november 1986. *The Pentagon Goes Hollywood*.
<http://www.time.com/time/magazine/article/0,9171,962933,00.html>
Geraadpleegd op 30 juli 2010.
- TIME Magazine. 26 januari 1987. *Platoon: Viet Nam, the way it really was, on film*.
<http://www.time.com/time/magazine/article/0,9171,963314,00.html>
Geraadpleegd op 10 augustus 2010.
- Wester, F., Renckstorf, K. & Scheepers, P. 2006. *Onderzoekstypen in de communicatiewetenschap*. Nijmegen, Kluwer.
- Woodman, B.J. 2002. *Represented in the Margins: Images of African American Soldiers in Vietnam War Combat Films*. In: Eberwein, R. 2005. *The War Film*. Rutgers University Press.

New Brunswick, New Jersey.

Bijlagen

- A - Coderingstabel 6
- B - Interview topiclijst NL
- C - Interview topiclijst VS
- D - Introductie filmfragmenten NL
- E - Introductie filmfragmenten VS
- F - Transcripten Interviews NL
- G - Transcripten Interviews VS

A - Coderingstabel 6

		Wel ondersteund										Niet ondersteund																			
		<i>Top Gun</i>					<i>Black Hawk Down</i>					<i>Pearl Harbor</i>					<i>Patton</i>					<i>Platoon 1</i>					<i>Platoon 2</i>				
		1	4	5	ATH	WA	1	4	5	ATH	WA	1	4	5	ATH	WA	1	4	5	ATH	WA	1	4	5	ATH	WA	1	4	5	ATH	WA
NL	Sjors	G	F	DH	3	2	L	F	DH	4	4	L	F	DH	4	3	L	F	DH	5	1	L	F	P	5	5	L	F	P	4	5
NL	Richard	G	F	DH	4	4	L	F	DH	4	2	T	C	O	4	5	L	F	DH	5	1	G	F	P	3	3	G	F	P	4	3
NL	Martin	T	C	O	3	4	L	P	DH	4	2	T	C	O	3	1	T	C	O	3	3	L	C	P	5	5	G	P	P	5	5
NL	Ronald	G	C	O	1	1	L	F	DH	4	4	L	F	N	5	2	G	F	DH	4	3	L	F	P	5	5	L	F	P	5	5
NL	Thomas	G	P	DH	4	5	L	P	DH	4	3	L	P	DH	3	4	T	P	O	4	1	T	F	P	3	2	T	P	P	3	2
USA	Benjamin	G	P	DH	4	2	G	P	DH	4	4	T	C	O	4	3	G	F	DH	4	1	T	C	N	5	5	G	F	P	4	5
USA	James	G	P	N	2	2	L	P	DH	3	4	T	C	O	1	1	L	P	N	5	5	L	P	P	4	3	G	C	P	3	3
USA	Zach	G	P	DH	4	2	G	P	DH	5	4	L	P	DH	3	1	L	P	DH	5	3	L	P	N	5	5	G	P	P	5	5
USA	William	L	F	DH	5	2	L	F	DH	5	4	L	F	DH	5	5	L	F	DH	3	1	L	F	P	5	3	L	F	P	5	3
USA	John	G	F	DH	5	3	G	C	DH	5	2	L	F	DH	4	4	L	P	DH	5	1	L	F	P	5	5	L	F	P	5	5
USA	Andrew	L	F	DH	4	4	L	F	DH	4	3	L	P	DH	3	1	L	F	DH	4	2	L	P	P	4	5	L	F	P	3	5
USA	Jimmy	G	F	DH	3	5	L	F	A	4	2	L	F	N	3	4	L	P	DH	3	1	L	C	P	4	3	L	F	P	5	3

B - Interview topiclijst NL

Interview topiclijst

Structuur interview

- Introductie
- [Fragment 1] & [Fragment 2]
- Interview A
- [Fragment 3] & [Fragment 4]
- Interview A
- [Fragment 5] & [Fragment 6]
- Interview A
- Interview B

Introductie

De datum is vandaag ... en wij zijn hier bijeen in ... om te praten met Dit interview wordt gehouden door Emiel Haring.

Beste ... ,

Zoals je weet, ben ik een student Media- en Journalistiek aan de Erasmus Universiteit te Rotterdam en bezig met een onderzoek naar succesvolle Amerikaanse films.

Dank voor je medewerking. Wat je zegt zal vertrouwelijk behandeld worden en alleen voor onderzoek.

- Kun je iets over jezelf vertellen?
- (Wat is de laatste Amerikaanse film die je gezien hebt?)

Ik wil je vragen om goed en aandachtig te kijken en te luisteren naar de volgende twee filmfragmenten. We gaan kijken naar fragmenten uit de films ... en ...

Topiclijst interview A

A1 - per fragment

- Heb je de hele film gezien?
- Zou je kunnen vertellen of samenvatten wat je zojuist gezien hebt?
Wat gebeurt er?
(evt: Alsof je het aan een vriend van je zou moeten uitleggen.)
- Zou je wat over de karakters kunnen vertellen?
(Zou je een karakterisering kunnen geven van ...)
- Valt je iets op? Wat valt je op?

A2 - vergelijking tussen fragmenten

- Als je een vergelijking zou moeten maken tussen de twee fragmenten, wat valt je dan op?
- Welke vind je leuker? Waarom?
- Welke vind je beter? Waarom?
- Identificeer je je met een van de karakters? Met wie?

- Welk deel van de filmfragmenten is volgens jou waar/authentiek en welk deel is volgens jou fictief?
(In hoeverre denk je dat deze fragmenten realistisch zijn?)

Topiclijst Interview B

- Zie je jezelf als een liefhebber van Amerikaanse films over de oorlog?

- Waarom kijk je naar Amerikaanse films over oorlog? Wat trekt je aan/ stoot je af?
- Naar wat voor soort films kijk je doorgaans? Kijk je veel naar films die niet over oorlog gaan? Welke?
- Wat maakt voor jou een Amerikaanse oorlogsfilm tot een goede film? Wat maakt voor jou een Amerikaanse oorlogsfilm tot een slechte film?
- Kun je de films, op basis van de fragmenten, rangschikken en deze rangschikking toelichten/verklaren?
- Wat voor soort mensen kijken er volgens jou naar dit soort films?
- Waarom denk je dat zij kijken? Waarom denk je dat zij deze films waarderen?
- Denk je dat alle kijkers om dezelfde reden kijken? Dezelfde dingen goed vinden? Waar zou dit aan kunnen liggen?
- Als je de scriptschrijver was van een van deze films, zou je iets veranderen en zo ja wat?
- Vind je dat er in een van de getoonde filmfragmenten gebruik wordt gemaakt van stereotyperingen?
- Representeert een van de filmfragmenten een bepaald standpunt volgens jou? (Heb je het idee dat een van de films een les, een moraal of bepaalde boodschap bevat? Probeert de film de kijker iets te vertellen? Welke boodschap? Wat vind je van die boodschap?)

C - Interview topiclijst VS

Topiclist interview

Interview structure

- Introduction
- [Clip 1] & [Clip 2]
- Interview A
- [Clip 3] & [Clip 4]
- Interview A
- [Clip 5] & [Clip 6]
- Interview A
- Interview B

Interview

Introduction

Ok, so ..., I am a Media & Journalism major student at the Erasmus University Rotterdam in the Netherlands and I am conducting my graduation research in popular American movies.

First of all, thank you for your cooperation. Second, everything you say will be used anonymously and will solely be used for my research.

- Could you tell me something about yourself?
- What's the last (American) movie you have seen?

Ok, now i would like you to ask to watch and listen carefully to the following two movie clips. First, we will be watching clips from the movie Top Gun and Black Hawk Down. Have you seen any of these movies?

Topiclijst interview A

A1 - per clip

- Have you seen the entire movie?
- Could you tell me what you've just seen?
Can you summarize what you've just seen?
What happens in the clip?
(optional: As if you had to explain it to a friend of yours.)
- Could you tell me something about the characters (personages)?
(Could you describe the characters of the people you've seen in the clip?)
- When you look at the clip, is there anything that strikes you?
What?
(Anything that attracts your attention?)

A2 - comparison between clips

- If you had to compare the two clips, which one do you think is better? Why?
(Which one do you like better? Why)
- Do you identify with any of the characters? Who? Why?
- What parts of the filmclips do you think are authentic and what parts are non-authentic?

(To what extent do you think the portrayals in these clips are realistic?)

Topiclijst Interview B

- Do you consider yourself a fan of American movies about war?
- Why do you like American movies about war? What appeals to you? What repels you?
- What kind of movies do you normally watch? Do you watch a lot of movies that are not about war? Which?
- What makes a good American movie about war?
- What makes a bad American movie about war?
- Could you rank the movies, based on the clips, and explain your personal rankorder? (Most appreciated on top)
- What kind of people do you think watch these kind of movies?
Why do you think they are watching? Why do they appreciate these movies?
- Do you think everybody watches for the same reason? (Do you think everybody likes the same thing in a movie?)
What do you think could be the reason for this?
- If you were the screenwriter of one of these movies, would you change anything? If yes, what and why?
- Would you say that there are stereotypical portrayals in any of the clips we have seen?
- Would you say that any of the filmclips is representing a certain point of view? (Do you have the idea that the movies are providing a certain lesson, a moral or a certain message? Is the movie trying to tell the viewer something. What message? What do you think of the message?)

D - Introductie filmfragmenten NL

Fragment 1 en 2

Top Gun - (9:53)

We zien een aantal fragmenten uit het begin en het middendeel van de film uit 1986. F16-piloot Maverick (gespeeld door Tom Cruise) en zijn navigator Goose worden geselecteerd voor Top Gun, een elite vliegschool.

Black Hawk Down (5:31)

De film gaat over een burgeroorlog in Somalië in 1992. Rebellen stoten, onder leiding van Mohammed Farah Aidid, president Siad Barre van de troon en nemen de macht over. De Verenigde Naties sturen een vredesmissie naar Somalië, die geleid wordt door het Amerikaanse leger. Army Rangers sergeant Eversmann (gespeeld door Josh Hartnett) heeft net een missie briefing gehad waarin wordt uitgelegd dat zijn peloton die middag zal participeren in een missie om de twee belangrijkste officieren van rebellenleider Farrah Aidid's gevangen te nemen.

Fragment 3 en 4

Platoon 1 (4:27)

Platoon gaat over de oorlog in Vietnam waarin hoofdrolspeler Chris Taylor (gespeeld door Charlie Sheen) meegaat op nachtelijke ambush. We horen hem de tekst van een brief naar zijn oma oplezen.

Pearl Harbor (11:05)

Hoofdrollen worden gespeeld door beste vrienden Rafe (gespeeld door Ben Affleck) en Danny (Josh Hartnett). Beide heren zijn piloot in de Amerikaanse luchtmacht. Rafe heeft een relatie met zuster Evelyn (gespeeld door Kate Beckinsale) maar lijkt te zijn omgekomen in een luchtgevecht in Engeland. Daarna krijgt Evelyn en Danny een relatie en blijkt Rafe toch nog te leven. Amerikaanse vloot bij Pear Harbor is hard getroffen door Japanse luchtaanval. Amerika bereid een tegenreactie voor onder leiding van luitenant Doolittle (gespeeld door Alec Baldwin).

Fragment 5 en 6

Platoon 2 (13:16)

Dit is even later in de film Platoon. De soldaten kammen een gebied uit waarbij ze in een aantal vallen lopen waarbij soldaten overlijden. De soldaten lopen door en soldaat Manny vermoord aan een paal vastgebonden.

Patton - (7:49)

Patton uit 1970 gaat over de Amerikaanse generaal George Patton in de Tweede Wereldoorlog. Na overwinningen in Noord-Afrika en Sicilie wordt hij naar België gestuurd. Rond Kerstmis, krijgt hij de taak om Amerikaanse troepen te redden die in de val zijn gelokt en omsingeld door Duitse troepen.

E - Introductie filmfragmenten VS

Clips 1 and 2

Top Gun - (9:53)

We will look at a number of clips from the beginning and middle of the movie, which dates from 1986. F14-pilot Maverick (played by Tom Cruise) and his navigator Goose are selected for Top Gun, an elite flying school.

Black Hawk Down (5:31)

The movie is about the 1993 civil war in Somalia. Militia, led by warlord Mohammed Farah Aidid, seize power from president Siad Barre. The United Nations sends out a peace mission to Somalia led by U.S. Forces. While Army Ranger sergeant Eversmann (played by Josh Hartnett) visits the mission briefing, he is told his platoon will participate in a mission that afternoon. The object of the mission is to capture two of Farrah Aidid's most important kingpins.

Clips 3 and 4

Platoon 1 (4:27)

Platoon is about the war in Vietnam in which the main character Chris Taylor (played by Charlie Sheen) participates in a nighttime ambush. In this clip, he reads the contents of a letter to his grandmother.

Pearl Harbor (11:05)

The main characters in the movie are best friends Rafe (played by Ben Affleck) and Danny (played by Josh Hartnett). Both of them are pilots in the U.S. Army Air Corps. Rafe is in a relationship with nurse Evelyn (played by Kate Beckinsale), but it seems as though he died in air combat in Britain. After this, Evelyn and Danny get into a relationship but Rafe turns out to be alive after all. The American fleet at Pearl Harbor suffers a devastating attack by a Japanese air-raid. The U.S. is preparing a counter-attack, led by colonel Doolittle (played by Alec Baldwin).

Clips 5 and 6

Platoon 2 (13:16)

This takes place later in the movie Platoon. The soldiers are combing out an area and walk into a series of deadly traps. As they walk on, they find their fellow-soldier Manny, murdered and tied to a post.

Patton - (7:49)

Patton, made in 1970, depicts U.S. Army general George Patton during World War II. After victories in North-Africa and Sicily, he is sent to Belgium. Around Christmas, he is assigned to save American forces which are trapped and surrounded by German troops.

F - Transcripten Interviews NL

Interview 1 - Sjors (NL)

Geïnterviewde: Sjors (NL)
Interviewer: Emiel Haring (I)
Datum: 21 april 2009
Duur: 1 uur 39 minuten

(I) Sjors, zoals je weet, ben ik een student Media- en Journalistiek aan de Erasmus Universiteit te Rotterdam en bezig met een onderzoek naar succesvolle Amerikaanse films. Ten eerste wil ik je hartelijk bedanken voor je medewerking. Ten tweede, alles wat je zegt zal vertrouwelijk behandeld worden en zal alleen voor dit onderzoek gebruikt worden.

(I) Ik wil je vragen om goed en aandachtig te kijken en te luisteren naar de volgende twee fragmenten die ik achter elkaar ga laten zien. We kijken eerst naar een fragment uit de film Top Gun en daarna naar een fragment uit de film Black Hawk Down. Ik zal even een introductie geven van Top Gun. Omdat we fragmenten gaan bekijken is het handig als ik even vertel waar de film overgaat. Ik weet niet, heb je de film gezien? (Sjors) Ja, dat is met die vliegers toch? (I) Ja, inderdaad. We zien een aantal fragmenten uit het begin en het middendeel van de film uit 1986. F14-piloot Maverick, gespeeld door Tom Cruise, en zijn navigator Goose worden geselecteerd voor Top Gun, een elite vliegschool. (Sjors) Ik hoef alleen maar te kijken nu toch? (I) Ja. (Sjors) Ja.

[Fragment 1 - Top Gun speelt af]

(I) Gaan we gelijk even naar het tweede fragment, dat is van de film Black Hawk Down. Heb je die gezien? (Sjors) Ja, helaas wel. Vond er niet heel veel aan. (I) Okay, nou ja, ik leid het nog even in. De film gaat over een burgeroorlog in Somalie in 1992. Rebellen stoten, onder leiding van Mohammed Farah Aidid, president Siad Barre van de troon en nemen de macht over. De Verenigde Naties sturen een vredesmissie naar Somalië, die geleid wordt door het Amerikaanse leger. Army Rangers sergeant Eversmann, gespeeld door Josh Hartnett, heeft net een missie briefing gehad waarin wordt uitgelegd dat zijn peloton die middag zal participeren in een missie om de twee belangrijkste officieren van rebellenleider Farrah Aidid's gevangen te nemen. Dus we gaan even naar kijken naar wat er gebeurt na die missie briefing.

[Fragment 2 - Black Hawk Down speelt af]

(I) Over het eerste fragment, zou je me kunnen vertellen of samenvatten wat je gezien hebt? (Sjors) Ja, volgens mij, voordat ze weg worden gestuurd hebben ze volgens mij een fout gemaakt. In ieder geval dat wordt een beetje duidelijk in het eerste fragment. En toch eh... ik denk dat ze daarvoor, dat ze heel goed waren en dat ze zijn gestuurd naar die beste school van... vliegers. En daar eh... ja, onderlinge ruzie of zo... door de concurrentie. En dat eh... Hoe hij zich gedraagt, dat kan de rest niet echt waarderen, volgens mij. (I) Wat zeg je, sorry? (Sjors) ...hij zich erg uit de hoogte gedraagt en dat wordt niet echt gewaardeerd door de rest van de school.

(I) Okay. Zou je wat over die twee figuren kunnen vertellen? Die Maverick en Iceman? (Sjors) Ja, ik denk dat ze allebei zichzelf heel erg goed vinden en dat het daar om botst. Ehm ja, hoe kun je... Hoe ze zijn bedoel je? (I) Ja. (Sjors) Ehm, ja. Uit de hoogte vind ik ze. (I) Okay. En als je hun karakter zou moeten omschrijven? Van beide, los, niet samen. (Sjors) Ehm... ja. Zelfverzekerd. Eh... Bluf. Is lastig... (I) Zou je zeggen dat er een verschil is tussen hen? (Sjors) [stiltje] Verschil... Ehm... het laatste deel heb ik een beetje gemist. Hij zei iets van... Weet je wel, hoe heet die gast... Iceman zei iets over die Tom Cruise over dat samenwerken, zeg maar. En dat deel heb ik een heel klein beetje gemist. (I) OK. (Sjors) Ik denk dus dat Maverick meer een einzalgänger is, in ieder geval dat wordt ook volgens mij gezegd dat hij niet kan samenwerken en ik denk dat die Iceman dat niet is. En dat ze wel allebei ja... de beste willen zijn.

(I) Okay. En dan over het tweede fragment. Kun je vertellen wat je daar hebt gezien, kun je dat samenvatten voor me? (Sjors) Eh, nou ja... Eerst een briefing, zoals je al zei, en dat je dan wel echt, hoe die mensen zich voorbereiden op een gevecht. En iedereen doet het op zijn eigen manier. (I) Ja. (Sjors) Je ziet ook dan één jongen die heeft dan inderdaad nog helemaal geen ervaring in gevechten en zo. En die bereidt zich anders voor dan iemand die er al ervaring in heeft en dat zag je ook omdat hij allemaal tips kreeg.

(I) En als je die twee fragmenten nu eens met elkaar vergelijkt, wat valt je dan op? (Sjors) Ik vind dat leger, Amerikaanse leger, erg zelfverzekerd over zijn eigen kunnen. In ieder geval, in het eerste geval had ik van: ja, dit is de beste vlieger ter wereld en zo. En in het tweede fragment ook van: ja we zijn met een uurtje terug, alsof het allemaal aan komt waaien. (I) Dus dat valt je op? (Sjors) Ja. (I) Okay. En valt je verder nog iets op? (Sjors) Ehm... Nee.

(I) Als we een onderscheid zouden maken tussen leuker en beter. Welk fragment zou je dan leuker vinden? (Sjors) Dan toch het tweede fragment. (I) Waarom? (Sjors) Die is wat realistischer, die andere was wat luchtiger. Ik denk dat die tweede meer tot de werkelijkheid... wat dichterbij de werkelijkheid staat. (I) Waarom denk je dat het realistischer is? (Sjors) Ja nou ja, het ene is een trainingskamp en het andere fragment is echt vlak voor een gevecht, en dan krijg ik toch wel een beetje het gevoel dat het echt is. En bij die ander is het zo van, trainen en dan gaat het er toch luchtiger aan toe. Dat leger, dan denk ik toch aan een serieuzer fragment.

(I) En, welke vindt je beter? (Sjors) Ja, ook de tweede dan. (I) Ja. (Sjors) Gewoon. [lacht] Ik heb die film vorige keer niet zo goed bekeken volgens mij want op zich, dit zag er best wel goed uit.

(I) Als je nu eens die twee fragmenten bekijkt, je mag ze per stuk behandelen, welk deel denk je dan dat er van een fragment authentiek of waar is en welk deel denk je dat er fictief is? (Sjors) Ja, ik denk dat het tweede fragment in ieder geval meer waarheidsgetrouw, in ieder geval, zou ik denken. (I) Ja (Sjors) Het andere is natuurlijk top elite en zo en ik weet niet hoe het daar aan toegaat. Maar het leger zou ik wel denken dat ze allemaal samenkomen, gespannen gezichten. Zeg maar, heel klein, net als voor een voetbalwedstrijd, zoals de gasten nu zeg maar samenkomen... en dan... samen tegen de rest. En het eerste deel ja, dat is echt een opleiding. (I) Denk je dat deze mensen echt bestaan? (Sjors) Deze mensen? (I) Zoals ze worden weergegeven. (Sjors) Ja denk, op zich. Dat soort mensen bestaan wel. En ik bedoel, wat je ook net zei, bij de introductie, Somalië, dat is natuurlijk echt gebeurd, toch? (I) Hmm. (Sjors) Top Gun, dat lijkt me gewoon meer een... mooi verhaal over eh... ja, een Amerikaanse held of zo. Een beetje om het leger te motiveren of zo, dat er ook helden zijn in het leger. Zoiets... denk ik. (I) Dus je denkt eh... zie je de hele film zo? (Sjors) Ja, het is echt heel lang geleden dat ik de film gezien heb. Maar ik wil wel dat die eindigt mij met zijn vliegdekschip, is dat toch, en zijn aanval, en die Maverick gaat volgens mij dood. (I) Nee, Maverick gaat niet dood. Goose. (Sjors) Ohja, dat bedoel ik, die bij-vlieger dus. Die gaat dood dan. Dan wordt het alweer iets serieuzer. Maar ik vind zelf gewoon die Black Hawk Down, dat is wel echt, op waarheid, waarheid, volgens mij eh, eh deels op waarheid, berust. En die andere, ja dat zou niet durven zeggen.

(I) Okay nou dan gaan we door naar derde fragment... uit de film Platoon. Heb je die gezien? (Sjors) Ja. (I) Platoon gaat over de oorlog in Vietnam waarin hoofdrolspeler Chris Taylor, gespeeld door Charlie Sheen, meegaat op nachtelijke ambush. We horen hem de tekst van een brief naar zijn oma oplezen.

[Fragment 3 - Platoon speelt af]

(I) Volgende fragment is van Pearl Harbor, heb je die gezien? (Sjors) Ja. (I) Okay. Hoofdrollen worden gespeeld door beste vrienden Rafe, gespeeld door Ben Affleck, en Danny, gespeeld door Josh Hartnett. Beide heren zijn piloot in de Amerikaanse luchtmacht. Rafe heeft een relatie met zuster Evelyn, gespeeld door Kate Beckinsale, maar lijkt te zijn omgekomen in een luchtgevecht in Engeland. Daarna krijgt Evelyn en Danny een relatie en blijkt Rafe toch nog te leven. Amerikaanse vloot bij Pearl Harbor is hard getroffen door Japanse luchtaanval. Amerika bereidt een tegenreactie voor onder leiding van kolonel Doolittle, gespeeld door Alec Baldwin.

[Fragment 4 - Pearl Harbor speelt af]

(I) Okay. Over het eerste fragment, Platoon. Je hebt de hele film gezien maar zou je me kunnen vertellen wat je gezien hebt in het fragment? (Sjors) Ja, die jongens kregen een kutklusje. Van een meerdere denk ik. Dat is in ieder geval wel duidelijk. En ze praten over het leger. Want twee van de drie waren verbaasd dat die ene zich vrijwillig had aangemeld voor het leger. En, ja, daar kwam het eigenlijk wel op neer, denk ik.

(I) Zou je iets over die drie karakters kunnen zeggen die je gezien hebt? (Sjors) Nou, er was een neger bij. Ja die... die hadden het toentertijd, zeg maar, een stuk minder dan dat het nu is. En ik denk dat je een beetje terugziet in het karakter zelf, dat hij ook een beetje loopt te zeuren over de rijken en zo. Hij is zelf dus arm, dat zie je ook een beetje aan dat de rijken altijd de armen zullen, verneuken, zeg maar. (I) Ja. (Sjors) Dat zij 'opscrewen', weet ik veel. En die Charlie Sheen is dus het leger ingegaan omdat die op school niets leerde of zo en dat hij iets wilde doen voor het land en hij wilde anoniem blijven. En dat was hij ook wel in Vietnam. En die derde, die staat me niet heel goed meer bij, volgens mij was dat ook gewoon een arme gozer die verplicht was eigenlijk om het leger in te gaan... En alledrie waren ze ook aan het aftellen. Maar die ene was, die moest nog 332 dagen volgens mij, Charlie Sheen. Eén nog 40 volgens mij, die blanke gozer. Dus ze kijken allemaal uit naar hun terugtocht. Alledrie wel. (I) Ja. En hoe merkte je dat? (Sjors) Nou ja, zoals ik net als zei, dat aftellen.

(I) Okay. En viel je verder nog iets op? (Sjors) Ja, dat eh, als je het vergelijkt met de twee vorige clips dat ze hier echt veel minder zelfverzekerd zijn en dat ze, eh, oorlog voeren is toch niet zo fijn als dat ze van tevoren, in ieder geval, als dat gedacht zou zijn. Eigenlijk heel Vietnam, volgens mij.

(I) Okay. En dat tweede fragment daarvan heb je ook de hele film gezien, zou je kunnen samenvatten wat je daar gezien hebt? (Sjors) De gehele film, of dit? (I) Alleen dit fragment. (Sjors) Eh... ja... dus dat ze naar een geheime missie zijn gestuurd. En daar krijgen ze dan een training van een kolonel die erg, eh... bedreven is in zijn vak volgens mij. (I) Hmm. (Sjors) En eh... ja... je ziet dan ook, dat die kolonel trots is dat er allemaal vrijwilligers op zijn komen dagen, of nou ja, zich vrijwillig aanmelden voor zo'n missie. Ja, en dat ze nu dus ten strijde trekken tegen Japan. (I) En waaruit blijkt dat die kolonel trots is? (Sjors) Ja, hij zit zo van: misschien winnen we niet deze battle, niet deze slag maar wel de hele oorlog en dat komt door jongens als, en toen wees die naar Josh Hartnett en Ben Affleck. (I) Okay. (Sjors) En daaruit blijkt wel dat, met zulke jongens kun je de oorlog winnen. Is toch, impliciet gezegd wordt dat ie trots is op zijn manschappen. (I) Okay. En als je die twee jongens zou moeten omschrijven? (Sjors) Ja, ik weet al dat ze vrienden zijn omdat ik de film al heb gezien. Dat het in ieder geval goede vrienden waren. En dat die ene een vriendin had en zo, en daar die dramatiek omheen. Maar, ja, ze vechten echt voor hun land. Ja... ze staan wel ergens voor zeg maar.

(I) Okay. En als je nou de fragmenten die ik je net heb laten zien zou moeten vergelijken, wat valt je dan op? (Sjors) Ja, dat vooral eh... beiden op vrijwillige basis, in ieder geval, bij die eerste waren ze wel verplicht hè? Charlie Sheen in ieder geval vrijwillig is en, en die andere twee waren ook vrijwillig. Dat siert ze wel, ja... het valt me ook op dat ze minder zeker zijn over hun zaak dan bij de vorige twee fragmenten, dat ze toch... (I) In Platoon? (Sjors) In Platoon zijn

ze sowieso, helemaal geen motivatie of, geen 'spirit' meer. En in die andere film Pearl Harbor zie je ook wel dat ze niet zo zeker over hun zaak zijn als in eh... Black Hawk Down.

(I) Okay. En als je dan weer kijkt naar Platoon en Pearl Harbor, welke vind je dan beter? (Sjors) Ehm... ja Platoon. (I) Waarom? (Sjors) Ja, ik vind... Pearl Harbor heel goed verhaal, maar ik vind dat... in ieder geval goed verfilmd en zo maar ik vind die dramatiek eromheen met die twee mannen en vrouwen zo, dat is sowieso er volgens mij bijverzonnen in ieder geval om meer emotie erbij te brengen. Platoon is echt gewoon meer, ja... minder geromantiseerd. En dat vind ik toch leuker om te zien (I) Okay. En wat betekent dat voor jou, dat het minder geromantiseerd is? (Sjors) Ja, minder Hollywood. Realistischer vind ik het. (I) Okay. En waaruit blijkt dat het realistischer is? (Sjors) Ja, hoe zeg je dat? Het is allebei natuurlijk wel gebaseerd op een waargebeurd eh... geschiedenis eh... Hoe zeg je dat? Waargebeurd iets. Maar door die romantiek eromheen, over die vrouw en zo, ja, dat vind ik het verhaal een beetje afzwakken. (I) Okay. (Sjors) En bij Platoon is het echt wel zo van, in ieder geval zoals ik de film ervaren heb, je ziet nog veel meer dingen dan natuurlijk alleen dit, een goede afbeelding van de werkelijkheid. (I) Okay. (Sjors) In ieder geval. Als ik de film moet geloven.

(I) Okay. En we hebben het er net al een beetje over gehad van welk deel is waar, welk deel is fictie. Hoe zie je dat bij deze fragmenten? (Sjors) Ja, het is allebei waar natuurlijk. Ik weet niet in hoe zeer het verhaal zelf waar is, maar bij Pearl Harbor is het natuurlijk gewoon, het fundament van de film is natuurlijk wel waar. Net als... de Vietnamoorlog is natuurlijk ook gewoon echt waar gebeurd. En ik denk... (I) Waar denk je dan dat de scheiding ligt? (Sjors) Nou, ik denk zelf dat die twee jongens bijvoorbeeld, dat die wel misschien bestaan hebben en zo maar, die vrouw en dan die driehoeksverhouding en zo, dat denk ik dat er een beetje bij bedacht is om het mooier en spannender te maken voor de film. Dat heb ik zelf niet zo ervaren, maar... (I) Okay. (Sjors) En Platoon ja, volgens mij is het wel heel realistisch. Dat zie je wel in meerdere films, met dat drugsgebruik en zo en dan die, hoe zeg je dat, die splitsing tussen twee groepen, maar dat is weer, dat is niet echt beschreven in dit fragment.

(I) Okay. En dan fragment vijf. Dit is even later in de film Platoon. De soldaten kammen een gebied uit waarbij ze in een aantal vallen lopen waarbij soldaten overlijden. De soldaten lopen door en soldaat Manny vermoord aan een paal vastgebonden.

[Fragment 5 - Platoon speelt af]

(I) Dan nu het zesde en laatste fragment uit de film Patton. Heb je die gezien? (Sjors) Nee. Die generaal toch? (I) Ja. Inderdaad. Patton uit 1970 gaat over de Amerikaanse generaal George Patton in de Tweede Wereldoorlog. Na overwinningen in Noord-Afrika en Sicilië wordt hij naar België gestuurd. Rond Kerstmis, krijgt hij de taak om Amerikaanse troepen te redden die in de val zijn gelokt en omsingeld door Duitse troepen. En vanaf ga ik het fragment laten zien.

[Fragment 6 - Patton speelt af]

(I) Okay. Even kijken, kun je je het eerste fragment nog herinneren? Je hebt de hele film gezien, zou je kunnen het vertellen wat je gezien hebt in het fragment? (Sjors) Amerikaanse soldaten kwamen in een dorpje aan, en daar lagen wapens en eh, hoe heet het... voedsel van de Vietcong. Althans, dat wordt in ieder geval gedacht. Eh ja, dan proberen ze via het hoofd van het dorp, proberen ze er achter te komen of ze echt bij de Vietcong horen, hoe ze er aan komen, die wapens. En hoe ze aan het voedsel komen. (I) Hmm. (Sjors) En je ziet dan dat sommige soldaten eh... totaal eh... het respect voor die mensen verdwenen is. Zoals die ene sergeant die gewoon die ene vrouw doodschoot omdat ze liep te mekkeren. En daarna komt er een andere sergeant, en die is het niet eens met zijn manier van beleid. En dan zie je zo een soort tweestrijd tussen twee groepen. Nou ja, in ieder geval... belichaamt door twee sergeanten die op de vuist gaan met elkaar. En vervolgens zie je, wordt het dorp in de fik gestoken en de mannen gevangen genomen worden, volgens mij. Omdat ze verdacht worden van... sympathiseren met de Vietcong.

(I) Ja. Okay. En het tweede fragment dat we net zagen van generaal Patton. Daarvan heb je niet de hele film gezien zei je net, maar zou je me kunnen vertellen wat je zojuist gezien hebt? (Sjors) Ja, ik vind het heel lastig, sowieso, de tekst was moeilijk te verstaan. Wat in de introductie verteld is, dat was wel het meest duidelijke voor mij. Die gast, ja, ... dat was Patton toch? Eerst die gast met een zweep en daarna was dezelfde vent stond binnen toch, of niet? (I) Ja (Sjors) Okay. Ik dacht echt dat dat twee andere personen waren. Eh ja, hij probeert de troepen gewoon te motiveren en dat ze zijn eigen manschappen redden. Hij beveelt iemand om een, een mooi gebed te schrijven of zo. Een prayer, dat is een gebed toch? (I) Hmm, mmm. (Sjors) Nou ja, voor goed weer, want dan zou de aanval voorspoedig verlopen of zo. En nou ja, uiteindelijk is het goed weer en dan prijst die die man, volgens mij, weer eventjes. (Sjors) En dan, ja, dan zie je volgens mij, nog een stukje dat de slag bij Bretagne of zo, geloof ik... (I) Bastogne (Sjors) Oh ja, nou dan zie je dat het in ieder geval de snelste opmars ooit was van Amerika. En dan zie je op het laatst nog eens een kaart waar de Nazi's en de Amerikanen en hun posities op staan. (I) Okay. (Sjors) Ik vind, als je de film gezien hebt vind ik ik het makkelijker om samen te vatten dan wanneer ik de film niet hebt gezien. (I) Ja, dat geloof ik wel.

(I) Als je een vergelijking maakt tussen de twee fragmenten die je net zag, valt je dan iets op? (Sjors) Ja, sowieso een heel andere oorlog natuurlijk. Aan de ene kant natuurlijk Amerika, die, in de Tweede Wereldoorlog, zoals ik al eerder zei, best wel zelfverzekerd naar Duitsland toegaat. Langzaam aan, misschien maar... En in Vietnam is er heel veel wanhoop omdat ze niet weten waartegen ze vechten. Dat is meer geschiedenis-kennis en die zal ik niet gebruiken, maar daar zie je wel dat die mensen niet weten waartegen ze vechten, dat het meer een guerilla strijd is. En ja, de Tweede Wereldoorlog, en dat zie je ook in dat fragment, dan weten ze wel waar ze tegen vechten. En dat is in Vietnam niet

het geval, ja, misschien waren het wel Vietcongs, dat weet je niet. Dus dat is een beetje, dat is het verschil wat je in deze twee fragmenten ziet.

(I) Okay. En welke van de twee fragmenten vind je beter? (Sjors) Ja, ja, ik heb Platoon wel helemaal gezien. (I) Maar op basis van de fragmenten? (Sjors) Ja, Platoon. (I) Je vindt Platoon beter? (Sjors) Ja. (I) Waarom vind je Platoon beter? (Sjors) Ja, ik vond het aangrijpend. In Patton is niet heel veel verteld eigenlijk in dat fragment terwijl in Platoon zie je wel schokkende dingen. Dat vrouwen worden verkracht, dat er een man wordt eh... met een wapenkolf op zijn hoofd wordt getimmerd en dat een man eh... vrouw doodgeschoten is. Dat ze loopt te huilen en te schreeuwen, om wat voor reden dan ook. (I) Okay. (Sjors) In Patton, zie je weinig eigenlijk. Alleen de mannen die ten strijde trekken. Normaal gesproken, als ik Patton had gezien had ik wel Patton gezegd dat ik het omdat ik het leukere films vind om te kijken, de Tweede Wereldoorlog maar nu, in dit geval, toch wel Platoon omdat het toch wel een heel stuk aangrijpender is. (I) Waarom vind je Tweede Wereldoorlog leuker om te kijken? (Sjors) Ja, het is toch ook omdat het, gewonnen is zeg maar.

(I) Okay. En, van het eerste fragment, welk deel is daarvan volgens jou waar, authentiek en welk deel is volgens jou fictief, of geschreven? (Sjors) Ja, ik denk... dat het allemaal wel berust is op waarheden. Maar wat er waar van is, ik denk dat, er inderdaad ook wel tweestrijd was tussen de soldaten zelf. Dat de ene... ja... dat is me ooit uitgelegd met geschiedenis dan. Eén deel die dacht echt dat alles slecht was en zo en die andere groep die hadden dat minder, en die waren een heel stuk menselijker. Het is me eerst wel uitgelegd en toen heb ik die film ook wel gezien en toen wist ook wel weer waarom het was, maar nu... Je ziet wel die ene vent gaat echt helemaal los op die mensen, terwijl die andere daar niet van gediend is die houdt meer van eerst praten en dan zien we wel wat er aan de hand is. En dat had je in de Tweede Wereldoorlog volgens mij helemaal niet. Wat was de vraag ook alweer? Ik ben nu een beetje... (I) Wat daarvan authentiek is en welk deel fictie is, van de fragmenten die je zojuist gezien hebt. (Sjors) Oh ja. Ja, ik denk dus dat allebei, eh ja, Platoon wel heel erg gebaseerd is op de waarh..., op de feiten. Maar, in hoeverre wat bedacht is dat weet ik ook niet. Er zijn wel heel veel vrouwen denk ik verkracht door Amerikaanse soldaten, ik denk dat ook aardig wat dorpen in de fik zijn gestoken en onschuldige mensen vermoord zijn, en dan, ja, het verhaal zelf is dan natuurlijk wel weer fictie maar het is wel berust op waarheden.

(I) Okay, en met betrekking tot Patton, het tweede fragment? (Sjors) Ja, ik weet dat Patton bestaan heeft en dat die een behoorlijke generaal was... (I) Maar wat je zegt, het toespreken van zijn mannen, een gebed voor goed weer... (Sjors) Ja, ik weet, ik heb laatst... die film was laatst op tv, toen heb ik even gekeken ook, wie die Patton nou was. En dan zag je wel dat het een hele eigenaardige man was. Dat die veel boven, eh... dat er ook een beetje vreemd tegen hem aan wordt gekeken door zijn oversten. En ik denk dat je wel, dat je in het fragment ook ziet, dat het niet een doorsnee man is, in ieder geval, hoe die zich gedraagt... En voor de rest, wat er gebeurd is, dat zal ook wel waar zijn anders dan schrijf je er geen film over.

(I) Okay. Tot zover het bespreken van de fragmenten. Voor het komende deel, kun je voorbeelden gebruiken uit alle fragmenten die je gezien hebt. Zie je zelf als liefhebber van Amerikaanse films over oorlog? (Sjors) Ehm, ja deels. Ik vind er goede films tussenzitten maar ook mindere. (I) Okay. (Sjors) Ook veel ja, ik vind ook veel dat Amerika wordt opgehemeld. (I) Okay. Wat bedoel je met ophemelen? (Sjors) Ik vind ook... bijvoorbeeld zo'n Vietnam-oorlog... Ja, soms worden, nu is het wat minder, maar ze worden soms wel heroïsch omschreven die mensen, en dan... Je ziet heel weinig ook de andere kant van het verhaal, en dat vind ik vaak heel jammer. Je had dan laatst ook zo'n film volgens mij, Clint Eastwood heeft dan twee films gemaakt. Eén van de Amerikaanse kant, en één van de Japanse kant. Ik heb ze allebei niet gezien maar dan heb je toch... dat, ja, in ieder geval niet dat Amerika alles goed heeft gedaan, zeg maar. Dat idee krijg ik soms wel van dat soort films. (I) Dat idee krijg je soms van films? (Sjors) Ja. (I) Okay. Dus dat vind je minder goed? (Sjors) Ja ja, zoals Pearl Harbor, ik weet niet precies hoe de geschiedenis is geweest ervan, maar ik weet wel dat Japan ze aangevallen heeft inderdaad. En dat daarna, heeft Amerika natuurlijk ook weer heel veel terug gedaan. Maar nu is wordt het net omschreven als dat Japan alles fout gedaan heeft wat er fout is gedaan. In ieder geval dat... Nou ja, misschien is het ook allemaal wel waar, maar... Maar dan denk ik ook van: ja, die gasten hebben vast ook wel een reden gehad om zoiets te doen. En dat mis ik soms wel in de film. Het wordt niet echt... heel subjectief. Gewoon: Amerika. Dat is ook wel logisch...

(I) Okay. En wanneer voel je je aangetrokken tot een Amerikaanse film over oorlog? Als het dat niet heeft? (Sjors) Nou, het is niet per se dat als het er wel inzigt dat ik de film niet goed vind, of zo, maar ik vind het beter als het niet zo is. Zoals ik vind dan bijvoorbeeld, wel Platoon dan, dat is vaak bij al die Vietnam films. Dan weten ze ook zelf wel dat Amerika fout heeft gezeten volgens mij, dat zie je ook wel aan Platoon, ook wel... De jongens worden niet echt als helden omschreven, vind ik. En ja... Dat vind ik dan wel goed, dat je... ze laten dan ook wel fouten zien. Wat voor fouten Amerika gedaan heeft. In ieder geval, zo zie ik het.

(I) Okay. Zou je de films die je gezien hebt, het zijn zes fragmenten, maar het zijn vijf films, zou je die kunnen rangschikken en die rangschikking kunnen verklaren? (Sjors) Mja, Platoon bovenaan. Aangrijpend verhaal. Je ziet wel, ik denk, ik denk, dat het een heel realistische weergave is van wat er toen gebeurd is. En dat is dan toch wel een soort van leerzaam ook, zo'n film. En op twee zou ik dan, Black Hawk Down, wel weer een heel andere oorlog... Het fragment is eigenlijk te kort om, er echt iets over te zeggen. (I) Ja. (Sjors) Het is toch wel mooi om te zien, hoe die mensen zich dan voorbereiden op zo'n missie, zeg maar. Het is allemaal heel lastig met films, in hoeverre is inderdaad de realiteit betrokken in zo'n film? En ik denk dat die twee films toch wel het dichtst in de buurt komen. En dan drie eh... ja... ik vind het lastig. We hebben nog Top Gun en... ? (I) Patton, Top Gun en... Pearl Harbor. (Sjors) Eh... ja... dat is een goede... ik denk... Pearl Harbor denk ik dat ik dan toch op drie zet. (I) Waarom? (Sjors) Ja, omdat er, vooral omdat die zwijmelstukjes er een beetje uit zijn gehaald. [beide lachen] (Sjors) Ja, het is wel een goede film maar het gezeur eromheen maar dat vind ik niet leuk. Hier zie je inderdaad juist wel weer, dit is het betere stuk van de film, vind ik.

En ook van ja, hoe die dat zo zegt dan van: "misschien winnen we niet deze slag, maar wel deze oorlog." En dan kijkt hij zo naar die twee gasten, dat vind ik op zich wel een mooie, een mooi fragment. In ieder geval, een mooie fractie van die film. (Sjors) En vijf dan... op vier Top Gun omdat ik Patton helemaal niet ken. (I) En vijf dan Patton? (Sjors) Ja, ja, van Patton kan ik heel weinig zeggen. Ik heb de film niet gezien, en anders had ik die misschien wel heel veel hoger gezet. En dan vier ja, Top Gun omdat ik, het is een vermakelijke film, maar meer heb ik er niet mee. (I) En verder... (Sjors) Nou ik vind Top Gun ook niet echt een oorlogsfilm, meer een film over het leger. En... dat vind ik toch anders.

(I) Okay. Wat voor soort mensen kijken er volgens jou naar dit soort films? (Sjors) Nou, sowieso Amerikanen. En dan denk ik boven een leeftijd van... 14 of zo... Ja, lastig om te zeggen wie ernaar kijken. Ik vind het zelf heel interessant, de oorlog, oorlogsfilms. Of elke jongen van mijn leeftijd in Nederland dat ook interessant vindt, dat weet ik niet. (I) En denk je dat je dat kunt verklaren waarom jij dat interessant vindt? (Sjors) Nee, weet ik niet. Nou ja ik heb vroeger wel heel veel oorlogsboeken gelezen. Vond het altijd wel boeiend. Er gebeurt wat, zeg maar. In geschiedenis was ik sowieso altijd wel geïnteresseerd altijd. (I) Okay. (Sjors) Ik weet alleen niet wie dan nog meer dit soort films kijkt.

(I) Waarom denk je dat de mensen waarvan jij denkt dat ze kijken, kijken naar dit soort films? Waarom denk je dat zij de films waarderen? (Sjors) Ehm... ik denk ook wel, iets om te leren. En... ja... films zijn toch een soort van vermaak. [lacht] Om je te vermaken, denk ik. Wat echt de reden is voor mensen... ehm... lastige vraag. Ik bedoel bij comedy kan ik het me voorstellen, ja, om te lachen. Maar dit soort films, het is niet grappig of zo. Het is vooral... Dit soort films vind ik leerzaam.

(I) Okay. Denk je dat iedereen om dezelfde reden kijkt? (Sjors) Nee. (I) Denk je dat iedereen dezelfde dingen goed vindt? (Sjors) Nee. (I) Waar denk je dat aan zal liggen? (Sjors) Nou, ik denk bijvoorbeeld dat vrouwen Pearl Harbor wel leuk vinden omdat bepaalde auteurs er inzitten en dat verhaal, dat zal dan ook vast wel traanopwekkend zijn voor sommige mensen. Dat ze dat ook wel leuk zullen vinden. Maar een film als Platoon, denk ik, ja, van deze vijf films toch wel, misschien ook wel Patton, en Black Hawk Down, ja die drie films denk ik echt, dat mensen die kijken om meer te weten te komen over geschiedenis dan alleen maar uit de boeken. Ik heb bijvoorbeeld Platoon ook gekeken met geschiedenis, dus dat zegt ook wel wat, denk ik.

(I) Okay. Als je de scriptschrijver zou zijn van één van deze films zou je dan iets veranderen? (Sjors) Haha, ik heb het al vaak genoeg gezegd denk ik, in Pearl Harbor... (I) Oh ja, okay. (Sjors) Voor de rest... ja... lastige vraag weer. (I) Ja, ik zei niet dat ze makkelijk gingen worden. (Sjors) Nee, dat is ook zo. Ja het is wel, het zijn allemaal fragmenten, he? Dus over Patton kan ik sowieso niks zeggen. (I) Je mag het op basis van de fragmenten doen. (Sjors) Ja okay, maar dat is lastig want een fragment is een klein deel van de film en als ik dan iets zou aanpassen misschien is dan heel de film wel veranderd. Ehm... even denken hoor... of ik iets... Nou ik had wel een shot er uitgehaald denk ik. Als die Tom Cruise zo staat in de douche had ik dat weggehaald, haha. Maar voor de rest. [lacht] (I) Okay. Haha. Okay. Tom Cruise die in zijn handdoek staat. [lacht] (Sjors) Ja, dat had er uit gemogen. [lacht]

(I) Okay. Vind je dat er in één van de getoonde filmfragmenten gebruik wordt gemaakt van stereotyperingen? (Sjors) Mja op zich, in Platoon die neger wel. Denk ik. Toch wel een beetje van: wij zijn altijd weer de lul. Dat is... ja... wat nog meer. Ik denk ook, op zich die soldaten, een beetje van die... ja, die bij eh, hoe heet het? Fragment twee was het volgens mij bij Black Hawk Down, dat zijn volgens mij echt wel soldaten. Die lopen met een kaalgeschoren koppie... beetje... ja, blèren... hoe zeg je dat? Ik kan niet... Voor de rest, stereotypen, even nadenken... (I) Kun je me nog iets vertellen over 'die neger die weer de lul was', waar je net over sprak? (Sjors) Ja, zeg maar, dat. Hij zei het ook zelf: ja de armen... Weet je wel, toch, volgens mij wordt het niet gezegd maar... wij negers worden altijd genaaid zeg maar, Afro-Amerikanen. Toch wel ja, stereotype, maar dat is misschien niet het juiste woord. Ik zou hem er als enige uit kunnen halen dat ik denk van... Het is wel een beetje zo'n... (I) Ja. (Sjors) Toentertijd was het inderdaad wel zo volgens mij dat Afro-Amerikanen of negers dat die wel benadeeld werden ten opzichte van de blanke medemens. En dat wordt dan, op zich wel, een beetje hier... of nou ja... hmm, lastige vraag weer.

(I) Heb je het idee dat één van de filmfragmenten een bepaald standpunt representeert? Dat het een soort boodschap meedraagt... (Sjors) Even denken... [stilte] boodschap als in wat, onderliggende gedachte of zo? (I) Ja, een soort moraal, een standpunt, ideologie... (Sjors) Even denken hoor... [stilte] Je zou denken dat ze dat wel gedaan hebben. [lacht] Tja, ik denk iets zeg dat het dan helemaal verkeerd is... (I) Nee, het kan niet verkeerd zijn. (Sjors) Jawel, dat het nergens op slaat. (I) Nee, ik vraag aan jou of je na het zien van de fragmenten dat idee hebt, dus dat is altijd goed, als je dat idee hebt. (Sjors) Nou... als ik zo diep moet graven dan... (I) Nee? (Sjors) Nou ja, ik denk wel dat Platoon een ideologie heeft, iets heeft, maar ik kan er niet echt achter komen wat... ik denk dat ze toch wel willen laten zien, dat die mensen, hele gewone mensen waren. Hele goede... ja... ik weet wel dat die Amerikanen, dat ze terugkwamen die soldaten dat ze vaak gewoon werden behandeld alsof ze niets hebben gepresteerd. Ik denk wel dat ze in Platoon of zo, Full Metal Jacket, wel echt laten zien dat ze wel echt iets gedaan hebben voor hun land. En ik denk wel dat er een beetje, hoe zeg je dat, besef wordt gecreëerd onder de Amerikanen... waardoor misschien de mensen die daar gezeten hebben, nu meer eh... hoe zeg je dat? Meer krediet krijgen en meer erkenning krijgen. Misschien, zo'n ideologie of zo, dat ze dat geprobeerd hebben. Want ik weet wel dat die Amerikaanse soldaten uit de Tweede Wereldoorlog volgens wel als helden werden ontvangen, terwijl dat, in Vietnam zijn ze dat volgens mij vergeten omdat die oorlog natuurlijk ook verloren is. En ik denk dat ze dan op deze manier, ja, een soort van credit proberen te creëren. (I) Okay... en voor de andere films? (Sjors) Pearl Harbor, zou je misschien nog iets kunnen zeggen dat... dat de Japanners het verdiend hebben of zo, is niet echt een ideologie, een gedachte er achter... Even denken hoor... (I) Verder niet? (Sjors) Top Gun, volgens mij... een vermakelijke film, maar voor de rest... Black Hawk Down... te kort om echt iets over te zeggen. Patton heb ik niet gezien.

(I) Okay. Dit was het wat betreft mijn vragen. Is er nog iets waar je op terug wilt komen? (Sjors) Nee. Ik heb zelf ook geen vragen.

Interview 2 - Richard (NL)

Geïnterviewde: Richard (NL)

Interviewer: Emiel Haring (I)

Datum: 22 april 2009

Duur: 1 uur 56 minuten

(I) Zoals je weet, ben ik een student Media- en Journalistiek aan de Erasmus Universiteit te Rotterdam en bezig met een onderzoek naar succesvolle Amerikaanse films. Ten eerste wil ik je hartelijk bedanken voor je medewerking. Ten tweede, alles wat je zegt zal vertrouwelijk behandeld worden en zal alleen voor dit onderzoek gebruikt worden.

(I) Ik wil je vragen om goed en aandachtig te kijken en te luisteren naar de volgende twee fragmenten en naar aanleiding van de fragmenten heb ik een aantal vragen voor je. Als je zelf vragen hebt, kan dat altijd tussendoor. Okay? (Richard) Okay.

(I) We gaan eerst kijken naar fragmenten uit de film Top Gun. Heb je die toevallig gezien? (Richard) Hm, zou kunnen, waarschijnlijk wel. (I) Nou, misschien herken je het. En de film Black Hawk Down? (Richard) Nee, die niet. (I) Okay. Nou, ik geef je telkens een paar regels introductie omdat het fragmenten zijn van films dan weet je een beetje wat er aan tot op dat moment gebeurd is. We zien een aantal fragmenten uit het begin en het middendeel van de film uit 1986. Het zijn vier scènes en die zijn snel achter elkaar gezet maar het zijn dus losse fragmenten. F14-piloot Maverick, gespeeld door Tom Cruise, en zijn navigator Goose worden geselecteerd voor Top Gun, een elite vliegschool. (Richard) Oh ja, ja.

[Fragment 1 - Top Gun speelt af]

(I) Herken je er iets van of niet? (Richard) Ja, wel, maar het is een tijd geleden, haha. (I) Tijd geleden, okay. Dan het tweede fragment, Black Hawk Down. Had je die gezien of niet? (Richard) Nee. (I) Okay. Nou ik geef je even een kleine introductie. De film gaat over een burgeroorlog in Somalië in 1992. Rebellen stoten, onder leiding van Mohammed Farah Aidid, president Siad Barre van de troon en nemen de macht over. De Verenigde Naties sturen een vredesmissie naar Somalië, die geleid wordt door het Amerikaanse leger. Army Rangers sergeant Eversmann, gespeeld door Josh Hartnett, heeft net een missie briefing gehad waarin wordt uitgelegd dat zijn peloton die middag zal participeren in een missie om de twee belangrijkste officieren van rebellenleider Farrah Aidid's gevangen te nemen. En daar gaat het fragment verder.

[Fragment 2 - Black Hawk Down speelt af]

(I) Okay. Nu hebben we twee fragmenten gezien. De eerste film heb je wel gezien, de tweede film niet. Zou je mij kunnen vertellen wat er in het eerste fragment gebeurt? (Richard) Nou, die twee piloten die worden dus uitgekozen om een soort elite opleiding te volgen. Dat is de eerste scène. Vervolgens komen ze aan, en hebben ze nogal een groot ego, vooral die Maverick. Komt in een klas met eigenlijk gelijken, en die denkt gelijk dat die nog steeds de beste is. En daar staat natuurlijk een beetje spanning, met andere piloten. (I) Hmm. En waaraan zie je dat? (Richard) Ehm... toch ook een beetje de manier waarop ze zich gedragen en iets tegen elkaar zeggen. Ze proberen toch beter te zijn en op te scheppen over wat er goed gaat, en zo. (I) Okay. En zie je het verder nog ergens aan? (Richard) Het is toch echt, heel erg haantjesgedrag, wat je ziet. Niet alleen zeggen waar ze zelf goed in zijn maar ook de anderen een beetje, 'downtalken'. (I) Beetje neerhalen? (Richard) Ja. (I) Ja. (Richard) Daaraan valt het eigenlijk een beetje... daaraan valt het me op.

(I) En viel je verder nog iets op in het fragment? (Richard) Nou, het gaat eigenlijk vooral om twee teams, die de beste willen zijn. (I) Want het zijn duo's, hè? (Richard) Ja, precies. Twee teams die een beetje tegen elkaar, vooral dat vertonen.

(I) En kun je een omschrijving geven van die twee kampen, zozegd? (Richard) Nou goed, het ene kamp met die Maverick, en... (I) Goose (Richard) Goose, ja. Dat zijn natuurlijk een beetje cowboys die het niet zo nauw nemen met de regels maar waar het toch vooral om de resultaten gaat. En die anderen toch meer volgens de regels werken, die Iceman. (I) Ja. (Richard) En elk op hun eigen manier gewoon heel goed zijn. (I) Okay. En is er... even kijken hoor. En valt daarbij verder nog iets op tussen de strijd van die twee? (Richard) Hmm... [stilte]. Ja, ze zijn elkaar aan een beetje aan het opjutten eigenlijk. Ze willen wel beter zijn dan de ander, maar ze willen toch wel... een vriendschappelijke strijd is het toch wel. Ze weten uiteindelijk toch wel dat ze een beetje voor hetzelfde doel werken.

(I) Op die manier, ja. Is er dan nog iemand binnen het fragment waar je mee identificeert? (Richard) Ja, toch die Maverick, heb ik toch wel sympathie voor. Je komt hem echt wel als eerste tegen. En dan heb je dat, snap je dat toch al sneller... Het wordt toch een beetje vanuit zijn oogpunt vooral verteld. (I) Ja, ja. Zijn er nog meer dingen waarom je je met hem zou identificeren en niet met iemand anders, buiten dat die de hoofdrolspeler is? (Richard) Ehm... het is eigenlijk vooral dat. Als hoofdrolspeler, leef je natuurlijk veel sneller met iemand mee. En... hij bokst toch wel een beetje op tegen de gevestigde orde. (I) Ja. (Richard) Niet bang om dingen op zijn manier te doen. Dat eh, ja, dat is ook wel een beetje leuk dan [lacht]. (I) Ja, okay.

(I) Okay. En als je dan naar het tweede fragment kijkt, kun je zeggen wat daar gebeurt? Van de film Black Hawk Down. (Richard) Goed, het gaat over een aantal van die elitetroepen, die dus ergens moeten binnenvallen, om mensen

gevangen te nemen. Goed, iedereen heeft er eigenlijk wel heel erg zin in aan de andere kant vinden ze het ook wel spannend, want sommigen hebben ook nog nooit op mensen geschoten en zo.

(I) Ja. En zijn er nog andere dingen die opvallen? (Richard) [stilte] Nou het is echt vooral dat, dat opvalt. Verder... dat elite mensen ook gewoon maar mensen blijven. (I) Okay. (Richard) Dat ze hun eigen ideeën over alles hebben.

(I) En zou je iets over de soldaten zelf kunnen vertellen? Over de figuren die in het fragment ziet? Iets over hun karakter? (Richard) Het is wel heel kort om daar iets over te zeggen. Maar ik denk dat die leider toch wel zelfverzekerder overkomt, waarschijnlijk ook een deel omdat het moet, om zijn troepen te motiveren. En, dat diegene die zijn hand gebroken heeft, of ieder geval bezeerd heeft, die wil toch heel graag mee, omdat die ook aan het trainen is en zo. Hij wil zelfs eigenlijk dus een groter risico nemen door het te verbergen. (I) Ja. (Richard) Goed, ja, diegene die koffie zet, ik krijg toch wel het idee dat hij echt iets wil betekenen [lacht] in tegenstelling tot overal steeds koffiezetten. [stilte] Die is ook echt wel heel zenuwachtig, toch wel wat onzeker.

(I) Okay. En als je die twee fragmenten nu eens naast elkaar zet, welke vind je dan beter? Puur op basis van fragmenten dan hè, want van de één heb je de film gezien en van de ander niet. (Richard) De eerste vind ik dan toch... leuker. Legerfilms vind ik toch, snel wat minder. Ook al, ja... [lacht] de eerste is toch ook ergens wel een beetje legerfilm. (I) Ja. (Richard) Maar het heeft toch eh... meer iets van... een karakter ontwikkeling, denk ik. Op basis van fragmenten, want...

(I) Jaja, op basis van de fragmenten. (Richard) De eerste gaat echt meer om... Nou ja, je weet wel een beetje hoe de film gaat lopen, maar het gaat vooral om hoe ontwikkelt zo'n persoon zich nou... past hij zich aan of helemaal niet? Of past de omgeving zich aan? En bij zo'n tweede fragment, in ieder geval wat ik zag, een typische legerfilm waarbij het toch vooral gaat om iets bereiken, tegenstander neerschieten en hoe zij zich daar onder voelen, maar verder... zie je de personages zich nooit heel erg veel ontwikkelen. (I) Dus het heeft niet zo zeer met het leger te maken, maar meer met dat er in de ene film meer karakterontwikkeling is...? (Richard) Ja, precies. Ik associeer dat met legerfilms, al snel minder karakter ontwikkelingen. (I) Okay, dus je zegt karakter ontwikkeling gebeurt over het algemeen wat minder in legerfilms en daarom vind je ze wat minder leuk? (Richard) Ja.

(I) Okay. Welk deel van fragmenten, je mag ze apart bespreken, is volgens jou authentiek of waar en welk deel is volgens jou fictief? (Richard) [stilte] (I) In hoeverre zien we echte mensen en in hoeverre zien we iets wat gewoon geschreven is voor de film? (Richard) Nou, in het eerste fragment denk ik dat de personages, op zich, zo wel zouden kunnen bestaan. Alleen denk dat die cowboy type piloten veel minder snel tot zo'n elite opleiding zouden worden toegelaten. Ik denk dat dat toch wel enigszins fictief is. Ik denk echt niet dat er in het echt zoveel risico's worden genomen met dat soort mensen. Ehm, maar die onderlinge strijd kan ik me best wel voorstellen dat dat zo is, en dat is wat sommige mensen ook wel heel goed maakt, dat ze competitief bezig zijn. Het tweede fragment is... denk ik wel grotendeels authentiek, alleen je zou verwachten dat die mensen toch wel iets zekerder zijn, denk ik. Die onzekerheid is wel heel erg uitvergroet. (I) Okay. (Richard) Maar ik denk bijvoorbeeld dat dat echt zin hebben om een missie te doen, dat kan ik me wel goed voorstellen, als je er al zo lang voor getraind hebt en zo. (I) Okay. Okay.

(I) Dan gaan we door naar de volgende fragmenten. Je krijgt nu een fragment te zien uit de film Platoon heb je die gezien? (Richard) Eh... nou lees maar even voor voor de zekerheid [lacht]...

(I) Platoon gaat over de oorlog in Vietnam waarin hoofdrolspeler Chris Taylor, gespeeld door Charlie Sheen, meegaat op nachtelijke ambush. We horen hem de tekst van een brief naar zijn oma oplezen. Daar gaan we nu even naar kijken, misschien dat je het herkent als je ziet.

[Fragment 3 - Platoon speelt af]

(I) Tweede fragment, komt uit de film Pearl Harbor, heb je die gezien? (Richard) Ja. (I) Okay. Nou ik zal nog even vertellen waar het fragment begint. Hoofdrollen worden gespeeld door beste vrienden Rafe, gespeeld door Ben Affleck, en Danny, gespeeld door Josh Hartnett. Beide heren zijn piloot in de Amerikaanse luchtmacht. Rafe heeft een relatie met zuster Evelyn, gespeeld door Kate Beckinsale, maar lijkt te zijn omgekomen in een luchtgevecht in Engeland. Daarna krijgt Evelyn en Danny een relatie en blijkt Rafe toch nog te leven. Amerikaanse vloot bij Pearl Harbor is hard getroffen door Japanse luchtaanval. Amerika bereidt een tegenreactie voor onder leiding van kolonel Doolittle, gespeeld door Alec Baldwin.

[Fragment 4 - Pearl Harbor speelt af]

(I) Okay, dat was het tweede fragment. Okay, even kijken... over het eerste fragment dat je zag, Platoon, wat heb je zien gebeuren? (Richard) [stilte] (I) Kun je het je nog herinneren? (Richard) [lacht] Ja ja, het gaat over een paar lui in Vietnam. (I) Ja. (Richard) Zelfde idee eigenlijk een beetje, ehm... die eh, ja het zijn allemaal arme mensen uit arme gehuchten die dan toch maar het leger ingaan zodat ze in ieder geval toch nog iets hebben. Ehm, die dus eigenlijk ergens wel een beetje tegen hun zin zijn maar toch weer proberen er het beste van te maken. Aan de andere kant heb je dan Charlie Sheen, die het toch echt vrijwillig doet, die toch een beetje patriotistisch is. Ehm... Vooral patriotistisch valt me op want hij hoeft niet zozeer bekend te worden, hij doet het niet... (I) En waar blijkt dat uit, dat ze zoveel verschillen van elkaar, die twee? (Richard) Nou goed, sommige doen het omdat het moet en sommigen omdat ze het zelf willen. Als je het zelf wil is het toch makkelijker dingen om gedaan te krijgen, makkelijker aan het werk te gaan, op missies te gaan en zo. En ja, die andere ja, die doen het gewoon maar, maar eigenlijk met tegenzin. Goed, het fragment is een beetje kort maar, ik kan me voorstellen dat de rest van de film ook zo... gaat. (I) Ja. En waaruit blijkt dat hij patriotistisch is? (Richard) Nou goed, hij zegt het zelf natuurlijk ook in het eerste stukje, met die brief,

zegt hij ook dat die anoniem wil blijven, de anonieme soldaat wil zijn, en in dat tweede stukje zegt hij gewoon dat hij het vrijwillig doet. Die combinatie, dat...

(I) Ja. En valt je verder nog iets op in het fragment? (Richard) [stilte] Niet echt heel veel. [stilte]. Vooral de tweede stukje zie je toch wel dat het gezellig kan zijn, nu ze er toch zijn. (I) Ja. (Richard) Niet alleen maar met oorlogvoeren bezig zijn, maar dat er ook een beetje ontspanning moet zijn.

(I) Okay. Zou je nog wat kunnen vertellen, los van dat de één vrijwilliger is en de ander niet, zou je nog wat kunnen vertellen over de karakters? (Richard) Pfff, lastig hoor. Nou goed, die Charlie Sheen, is natuurlijk, puur het feit dat die patriotistisch is en het vrijwillig doet, zegt natuurlijk al veel over zijn karakter. (I) Hmm. (Richard) Hij doet het toch wel voor een beetje een hoger doel, dan gewoon maar geld te krijgen. Nou goed, die anderen kunnen niet wachten tot ze weer terug kunnen. En toch wat eh... meer laidback, en het komt vanzelf wel, alles. Denken vooral aan weer teruggaan.

(I) Okay. En dat tweede fragment uit Pearl Harbor, wat heb je daar gezien? (Richard) Goed ja, het gaat over een aantal overlevende piloten van Pearl Harbor, die dus op een geheime missie gaan om Tokio te bombarderen. Heel erg patriotistisch stukje. (I) Waar blijkt dat uit? (Richard) Nou goed, ten eerste bijvoorbeeld omdat zijn allemaal op vrijwillige basis doen maar ook van: ze hebben in Amerika aangevallen en we moeten iets terug doen. Ook al doet het voor hun weinig schade, relatief gezien, maar toch het gaat om het idee, en... Toch laten werken. De muziek speelt daar ook wel [lacht] erg in mee. (I) Want wat vind je van de muziek? (Richard) Nou, het past wel erg bij het stukje. Maar het is ook wel weer typisch [lacht] voor zo'n patriotistische Hollywood film. (I) Ja. En waarom is dat typisch voor Hollywood? (Richard) Ehm, goed, de hele blik is vanuit Amerika en eh... goed, het is altijd heel patriotistisch, wij zijn goed, en wij worden aangevallen, wij moeten iets terugdoen. En dan het vrijwillig doen, een beetje zo'n, echt zo'n gevoel erbij krijgen van... toch wel een beetje een goed gevoel moet die muziek ook wel kweken. Ja kijk, standaard Hollywood is, omdat het uitgangspunt Amerika is. Je zou bijvoorbeeld ook een film kunnen maken waarbij het uitgangspunt Japan is bijvoorbeeld. Dat zou een hele originele invalshoek zijn zeg maar. Maar dat gebeurt meestal niet zo. (I) Okay. Dus dat is wel iets wat je daar is opgevallen? (Richard) Ja.

(I) Okay. En als je de twee fragmenten met elkaar vergelijkt, welke vind je dan beter? (Richard) Ja, goed, het is allebei wel redelijk patriotistisch, de tweede toch wel iets meer. Het zijn allebei gebeurtenissen die Amerika wel zo snel mogelijk wil vergeten. (I) Ja. (Richard) De vergelijking is dan natuurlijk hoe mensen zich dan gedragen in zo'n situatie. Vietnam dat ze echt aan de verliezende kant zijn, Pearl Harbor dat het eigenlijk alleen maar beter wordt. (I) Ja. (Richard) Zoals je ziet in het eerste fragment dat de soldaten toch ook een beetje gedemotiveerd zijn. Niet echt heel erg zin hebben om zich helemaal kapot te vechten in Vietnam. In het tweede fragment zie je mensen toch meer van: ja goed, het ergste hebben we al gehad, en het kan eigenlijk alleen maar beter worden. (I) Ja. (Richard) Dus die zijn juist heel gemotiveerd om wat te gaan doen.

(I) Okay. En ehm... Even kijken. Kun je nog iets vertellen over de karakters die je gezien hebt in Pearl Harbor? (Richard) Ehm, ja... die twee hoofdrolspelers, die dus ook zeg maar echt Pearl Harbor hebben meegevochten, vliegtuigen hebben neergehaald, die zijn toch wel het meest patriotistisch. Ja, ook, niet zozeer volgens de regels, maar ze hebben ook echt wel zoiets van: we pakken een vliegtuig en we doen er wat aan. Daar krijgen ze ook die medaille op een gegeven moment voor. Die hebben echt zo iets van: ook al kost het mijn leven, ook al is het maar symbolisch, dan vind ik het het nog waard om te doen. Dat is een heel patriotistisch karakter. (I) Ja. (Richard) Al het andere is ondergeschikt. Bijvoorbeeld, ze laten hun vriendin achter, dat soort dingen. Ja, en die andere personen komen niet echt tot ontwikkeling, in het fragment. Want je hebt dan die kolonel, die ook echt eigenlijk hetzelfde heeft, maar dan nog met heel veel ervaring erbij. (I) Ja. Hoe zou je hem omschrijven? (Richard) Ja, ook heel patriotistisch, echt eh... alles voor het vaderland. Het feit dat hij op een gegeven moment zeg maar zelf mee wil vliegen geeft toch aan van: dit heeft zoveel impact op mij heeft gemaakt en nu maakt het me ook niet meer uit. Terwijl je misschien zou verwachten dat iemand met zoveel ervaring toch wel iets meer zou kunnen relativiseren. (I) Ja. (Richard) Dus eigenlijk ja, die mensen lijken wel heel veel op elkaar, die drie. (I) Ja.

(I) Wat denk je dat er realistisch is aan de eerste fragment, van Platoon? (Richard) Ja ehm... [stilte] (I) En waar denk je dat het fictief wordt? (Richard) Ik kan mij niet voorstellen dat er heel veel ervan per se realistisch is. Het eerste stukje, dat brieven schrijven naar familie en zo, ik kan me goed voorstellen dat dat veel gebeurt. En het tweede stukje, meer, dat ze soms een beetje gedemotiveerd raken door de oorlog, snel naar huis willen. Al is het misschien toch een beetje, te overdreven neergezet. Daar kan ik me iets bij voorstellen. (I) Ja. Je denkt dat het is overdreven? (Richard) Dat de tegenzin toch een beetje overdreven is. Het zal er best zijn hoor, maar het wordt er toch iets te dik bovenop gelegd. (I) Ja. (Richard) Kan ik me ook wel voorstellen hoor, om de film toch een beetje, [lacht] iets meer karakter te geven, dat ze toch wel sommige dingen erg overdrijven.

(Richard) Ja, het tweede stukje, veel ervan is natuurlijk echt gebeurd, dus in die zin is het wel realistisch. Pearl Harbor, Pearl Harbor, ja, het meeste is gewoon echt gebeurd. [stilte] Ja, ik weet niet in hoeverre dat, hele bombers van een vliegdekschip afvliegen, of dat echt gebeurd is. Misschien een beetje onrealistisch, dat van die onderdelen er uithalen. Kan me moeilijk voorstellen, [lacht] dat dat echt zo, in die zin, gebeurd is. (I) Ja. (Richard) Maar het maakt het toch wel iets leuker door [lacht]. (I) Okay.

(I) We gaan kijken naar nog een fragment van Platoon. Dit is even later in de film Platoon. De soldaten kammen een gebied uit waarbij ze in een aantal vallen lopen waarbij soldaten overlijden. De soldaten lopen door en soldaat Manny vermoord aan een paal vastgebonden. En dan lopen ze een dorp in.

[Fragment 5 - Platoon speelt af]

(I) Okay. Laatste fragment is uit de film Patton. Ik weet niet of je die kent? (Richard) Nee. (I) Okay. Nou het is ook de minst bekende van allemaal. Patton uit 1970 gaat over de Amerikaanse generaal George Patton in de Tweede Wereldoorlog. Na overwinningen in Noord-Afrika en Sicilië wordt hij naar België gestuurd. Rond Kerstmis, krijgt hij de taak om Amerikaanse troepen te redden die in de val zijn gelokt en omsingeld door Duitse troepen.

[Fragment 6 - Patton speelt af]

(I) Okay. Nou, zou je me kunnen vertellen wat je hebt gezien in het eerste fragment? Dus eigenlijk het tweede fragment dat we van de film Platoon hebben gezien... (Richard) In het eerste fragment te zien we dus soldaten die een dorpje in Vietnam, binnenvallen. En ze zijn nogal eh, hoe zal ik het zeggen, gedesoriëteerd [lacht], eigenlijk. (I) Ja, gedesoriëteerd? (Richard) Ja, ze weten niet echt hoe ze nou verder moeten [lacht]. Natuurlijk door, die hele Vietnam oorlog, dat ze nooit wisten wie de vijand was. Heel paranoïde, denken ze dat iedereen de vijand is. En uiteindelijk de mensen die daar in het dorpje wonen hardhandig aanpakken. En eigenlijk niets van het dorpje heel laten.

(I) Okay. En valt je verder nog iets op in het fragment? (Richard) Ja, die soldaten zijn toch echt een beetje... moe en paranoïde, ze denken dat iedereen de vijand is. Ze willen eigenlijk toch het liefst iedereen neerschieten terwijl anderen dat toch nog een beetje kunnen relativeren. En zo ontstaat er dan dus ook spanning tussen die soldaten zelf. (I) Ja. Hoe zie je dat? (Richard) Nou goed, bijvoorbeeld, in het ene stukje, die ene denkt dat hij uitgelachen wordt, dat is natuurlijk heel paranoïde gedachte, hij wil hem eigenlijk meteen neerschieten en met de kolf van zijn geweer slaan. En die ander is meer dan: "Nee joh, dat moet je niet doen, hij kan er ook niks aan doen." En op een gegeven moment die vechtpartij, die uitbreekt tussen twee mensen later, dan zie je wel duidelijk eh..., duidelijk spanning tussen de soldaten zelf en tussen de soldaten en die inwoners. (I) Ja. (Richard) Dat valt natuurlijk echt heel erg op. En ook het feit dat ze natuurlijk die dorpen afbranden, rijst verbranden, de beesten neerschieten... Ze weten toch niet precies wat ze moeten doen, dus maken ze voor de zekerheid alles maar dood.

(I) Okay. En hoe zou je de soldaten die je gezien hebt karakteriseren? Hoe zou je die omschrijven? (Richard) Nou goed, beetje lastig om ze individueel te omschrijven, maar in het algemeen... wat ook wel uit van die eerdere fragmenten van Platoon bleek, dat ze toch wel een beetje met tegenzin zijn ze daar al, heel paranoïde, toch een beetje moe van de oorlog... goed ja, dan zitten ze in een vreemd land in een vreemd dorpje en dan zitten ze van: ja nou, ja, als we ze laten leven, kunnen ze ons voor hetzelfde geld ons in de rug neerschieten. Dus ze hebben het er eigenlijk heel moeilijk mee... en het feit is dan een beetje... dat ze verschillende opvattingen hebben over wat ze nou moeten doen. En dat is natuurlijk ook echt wel heel lastig, zo snel mogelijk willen ze weer weg eigenlijk.

(I) Okay. En wat zag je in het tweede fragment, van de film Patton? Daarvan heb je niet de hele film gezien hè? (Richard) Nee. (I) Wat gebeurt daar? (Richard) Een groep soldaten die dus op een gegeven moment een dorp, een stad gaan bestormen die omsingeld is door de Duitsers. Sommigen van die soldaten, of alleen die generaal, worden dus weggehaald van een ander slagveld, zonder fatsoenlijk eten, slechte weer en zonder een goed beetje goede slaap moeten ze toch weer doorgaan. Ze hebben geen tijd, minuut, om rust te nemen. (I) Hmm. (Richard) En dan toch ja, toch gaan ze door. Want ja, elke minuut dat zij verslappen, vallen er meer doden. Heel veel plichtsgevoel hebben ze toch wel. (I) Ja. Waar zie je dat aan? (Richard) Ja, nou goed ja, het feit van toch wel doorgaan, al die dingen maken niet uit, het gaat toch om levens te redden, en die oorlog snel beëindigen. En dat ze er ook alles aan willen doen, bijvoorbeeld [lacht] ook bidden tot God. Toch om, nog sneller ook die oorlog te beëindigen. (I) Ja. (Richard) (I) Okay. (Richard) En ja, de generaal zelf, vertoont best wel veel karakter dus eh... toch hij zit er zelf waarschijnlijk ook al helemaal doorheen, toch moet hij zijn mannen inspireren. En eh... dat is ook wel grappig dat hij op een gegeven moment zegt van: het maakt niet uit of het nou toneel is nog niet, zolang ze maar hun werk doen. (I) Ja. (Richard) Nou goed, daar gaat het een beetje om. (I) En dat bidden tot God wat je noemde, wat valt je daar aan op? (Richard) Het is een beetje absurd natuurlijk, bidden voor goed weer, puur zodat die mensen dan eh... dood gaan. Toch wel grappig, dat ze alles mee willen nemen om toch zo snel mogelijk klaar te zijn. [stilte] De vraag is in hoeverre ze dat überhaupt dan al serieus nemen, dat bidden.

(I) Okay. En hoe zou je de karakters die je gezien hebt omschrijven? (Richard) Die generaal toont toch heel veel karakter dus doordat hij toch nog zijn mannen wil inspireren. En dat ze dus echt rond Kerstmis, geen slaap, geen fatsoenlijk eten, toch gewoon door moeten gaan. En die andere soldaten, die weten dat ze het uit moeten voeren, plichtsgevoel. Ze weten toch wel waar ze mee bezig zijn, waar ze voor vechten. (I) Ja. (Richard) Ja, dat is het toch vooral.

(I) Okay. En als je die twee fragmenten met elkaar zou vergelijken, wat valt je dan op? (Richard) Het eerste fragment is toch vooral dat ze het met tegenzin doen, toch niet zo goed weten wat ze met die oorlog aan moeten en eh... je zou zelfs kunnen zeggen dat ze een beetje als kippen zonder kop rond rennen. Ze weten het allemaal niet eigenlijk. Het tweede stuk is eigenlijk precies het omgekeerde: ze zijn toch gemotiveerd eh, ze weten precies wie de vijand is. Duidelijke leider, duidelijke vijand, toch gemotiveerd ook al zijn de omstandigheden toch wel gelijk in beide fragmenten. (I) Hmm. (Richard) Ja, dat is een beetje het contrast. Allebei toch een oorlog. Toch wel grappig om dan zo'n verschil te zien, ook allemaal Amerikaanse soldaten in een oorlogsgebied onder gelijke omstandigheden en... In Vietnam zo de weg niet weten, en hier echt duidelijk weten hoe en wat.

(I) Ja. Welk fragment vind je beter? (Richard) Ja... Van deze twee vind ik toch de eerste beter. Komt toch... weer dat karakter, zie je toch veel meer in het eerste stukje, karakterontwikkeling ook echt. Ze tonen veel meer emotie.

Tweede stukjes is meer ijskoud, dat plichtsgevoel. Het is ook wel een heel rustig fragment eigenlijk. En in die eerste is toch meer, echte emoties te zien.

(I) Okay. En wat is er volgens jou authentiek aan het eerste fragment en welk deel denk je dat het fictie is? (Richard) Ehm... ik denk dat zoiets best wel redelijk authentiek is, het eerste fragment. De emoties en de acties denk dat er iets te dik bovenop gelegd zijn. Verder kan ik me er echt wel iets bij voorstellen. Ik kan me goed voorstellen dat dat soort dingen allemaal wel gebeurd zijn. (I) De dingen die gebeuren... (Richard) Het zal misschien niet allemaal bij hetzelfde dorp zijn, maar... hoe ze zich gedragen, ja. Tweede fragment is denk ik, ja, wel authentiek. Ik kan me heel goed voorstellen dat echt wel zo gegaan kan zijn. Ja, wat grappig is in het tweede stukje is dat, op een gegeven moment, als hij het gebed voorleest dat de film verder ziet gaan zonder geluid er onder, dat is dan wel weer een beetje typisch zo voor een Amerikaanse film. Het is heel mooi, maar eh... (I) Kun je dat uitleggen, wat daar zo typisch aan is? (Richard) Ja, het is hetzelfde als bijvoorbeeld met de muziek, dat je dus eigenlijk... je ziet wel de beelden verdergaan, je ziet de film gewoon verder ontwikkelen, maar zo'n stem op de achtergrond is toch wel een beetje, iets als een speech of zo. (I) Ja. (Richard) Terwijl het niet zozeer als speech in de film voorkomt. Iets dat mensen moet motiveren om verder te gaan en zo... Dat valt wel heel erg op. (I) Verder denk je... Het tweede fragment zie je dus ook wel als authentiek? (Richard) Ja. Want het waren ook echt die omstandigheden, iedereen moe. En dan een duidelijke leider die dan toch mensen motiveert om de strijd aan te gaan. En het feit dat ze dan dus echt tot God bidden om de meest absurde dingen, zolang het maar helpt. Zolang het maar iets van hoop biedt, misschien is het zo beter gezegd, kan ik me goed voorstellen.

(I) Okay. Zie je jezelf als liefhebber van Amerikaanse oorlogsfilms? (Richard) Ehm... ja, lastig te zeggen. Die echte infanterie films niet zozeer. (I) De grondeenheden, de landmacht? (Richard) Ja, precies, de echte slagvelden... Maar dingen zoals bijvoorbeeld Pearl Harbor, dat toch meer een beetje dat eh... die vliegtuigen, is toch wat makkelijker, want eh... Ja ik eh... Het is toch meer afwisseling, om eerlijk te zeggen. (I) Meer afwisseling. Waar zit die afwisseling dan in? (Richard) Nou, dat ze... eh... [stijl] ja bij zo'n infanterie film als ze op een slagveld zijn toch meer van, weet je wel, verstoppert en schieten en tussendoor een beetje aan het niks zijn. En bij eh... vliegtuig films, zit er meestal toch wel iets van opleiding of meestal zie je wel iets van een training. En natuurlijk die echte gevechten hebben veel meer afwisseling, je kunt beter op elkaar inspelen, je bent niet zozeer gebonden aan terrein of zo. (I) Okay. (Richard) Al moet ik zeggen dat, bijvoorbeeld, als een film als Full Metal Jacket, toch, dat is dan wel weer leuk, omdat er toch iets meer afwisseling in zit. (I) Daar zit ook een deel training in. (Richard) Ja, precies.

(I) Okay. En waarom kijk je naar dit soort films? Wat trekt je aan? (Richard) Lastig. Dit soort films zou ik dan kijken omdat het makkelijk is, makkelijk te verteren is. [lacht] Ehm... over het algemeen kijk ik meer naar, in die zin, moeilijkere films. Maar dit soort films, ja, is gewoon leuk, makkelijk, happy end. Het is gewoon makkelijk om te zien. Ja, het maakte toch wel gewoon leuk, als je geen zin hebt om over films na te denken, dan zijn Amerikaanse films wel prima. (I) En wat zijn andere...? Omdat je net zegt ik kijk eigenlijk voornamelijk andere films... (Richard) Ja, toch films waar je toch iets meer over moet nadenken, moeilijkere films. Bijvoorbeeld Eternal Sunshine of the Spotless Mind, die film zit eigenlijk heel lastig in elkaar, want het gaat helemaal achterstevoren. Het eindstukje krijg je in het begin. En sowieso natuurlijk wel films waar echt een gedachte achter zit. Maar dit soort films kijk ik eigenlijk ook best veel hoor, is eigenlijk ook wel prima.

(I) Okay. Wat maakt voor jou een Amerikaanse oorlogsfilm tot een goede film? (Richard) Sowieso iets van karakterontwikkeling, dat vind ik toch wel belangrijk. En... een originele invalshoek. (I) Zoals, kun je een voorbeeld geven? (Richard) Nou ja, kijk, niet zozeer direct, maar je hebt natuurlijk altijd oorlogen en van een Amerikaanse film kun je niet verwachten dat het niet van Amerikaanse kant verteld wordt. Maar als het gaat over een kleine groep, een klein platoon bijvoorbeeld, in tegenstelling tot het hele leger. Of eh... dat is bijvoorbeeld een originele invalshoek. Maar het wordt steeds meer gedaan. Ja, gewoon iets om een originele kant van het verhaal te vertellen, dat moet er toch wel inzitten. Anders wordt het echt weer zo'n dertien in een dozijn film. En... ja dat zijn eigenlijk de twee belangrijkste aspecten. (I) Ja. (Richard) En als het dan nog over een bestaande oorlog gaat, enigszins waarheidsgetrouw, hecht ik ook wel iets van waarde aan. (I) Ja. En hoe bepaal je of het waarheidsgetrouw is? (Richard) Nou, gewoon, je hebt toch altijd wel achtergrondkennis, tenminste van een bestaande oorlog, daar weet je wel een paar dingen van. Je weet al een beetje hoe het gaat, maar je weet niet wat voor invulling ze eraan geven. En dat is dan toch ook wel leuk.

(I) Wat maakt voor jou een Amerikaanse oorlogsfilm tot een slechte film? (Richard) Ja, wat ik zeg een beetje een dertien in een dozijn film. Dus eh... een perspectief dat al vaker is gekozen, eigenlijk alleen andere spelers. Misschien ook nog op andere punten, maar het komt gewoon op hetzelfde neer. Dat is in ieder geval een beetje wat ik heb... [onverstaanbaar] feiten verdraaien... Kijk, je kunt ook best een oorlogsfilm maken die over iets gaat, maar dan compleet anders, maar als je gewoon het waarheidsgetrouw doet lijken, maar dat je toch feiten aan het verdraaien bent, dan zou ik het toch minder goedvinden. Dan zou je denken van: ja, doe dan je onderzoek iets beter. (I) Ja. (Richard) Dat zijn dan dingen waar ik een beetje op afknop, soms.

(I) En kun je de films, op basis van fragmenten, rangschikken welke je het beste vindt en deze rangschikking toelichten? Het zijn zes fragmenten maar het zijn vijf films dus 1 tot en met 5. (Richard) Die Pearl Harbor zou ik dan op de eerste plek zetten. Films over Pearl Harbor naar ik weet zijn er niet zo heel veel, tenminste ik heb er zelf niet heel veel gezien. Ik vind het toch best wel goede film, toch iets van feiten, en een leuke invalshoek. Tokio bombarderen, toch iets anders dan helemaal de hele oorlog met Japan uitspelen. Je hebt een aantal mensen die zich toch ontwikkelen. Ja, het is toch wel een prima film, toch een beetje dat Amerikaanse patriotistische idee, dat is dan toch wel... heel dik erbovenop dat is wel leuk uitgewerkt [lacht]. (I) Vind je dat dan juist leuk? (Richard) Nou ja, niet altijd, maar soms is het wel eh... wel grappig. [stijl] Ja natuurlijk, een beetje ook spectaculair. Pearl Harbor film. Het

begint al... en dan eh... het begint eigenlijk meteen eh, meteen goed. Dus ja, dat vind ik wel leuk om te zien zo. En dan op de tweede plaats... Kun je de films nog een keer opnoemen? (I) Ehm... we hebben Patton, Black Hawk Down, Platoon, Top Gun en... Pearl Harbor dan. (Richard) Op twee zou ik dan zeggen Top Gun. Een beetje hetzelfde idee als Pearl Harbor. In de zin van, heel patriotistisch, mensen toch uitgekozen voor iets anders dan dat ze normaal zouden doen, een elitegroep. Top Gun is in die zin leuker omdat je toch meer karakter ontwikkeling hebt, toch een beetje iets opstandigs, tegen de regels ingaan en toch betere resultaten bereiken. En dat is toch leuk om te zien hoe die strijd zich tussen al die teams afspeelt. En dat dan in het groot, een beetje in het thema van het Amerikaanse... idee. Dat is daar dan wel weer leuk aan. Op derde plaats dan... [stilte] toch Platoon. (I) Okay. Waarom dan? (Richard) Van veel van de fragmenten die ik heb gezien vond ik dat, hoe de soldaten zich voelden in de oorlog vind ik toch wel best wel scherp neergezet. Ik kan me redelijk goed voorstellen dat het echt wel enigszins waarheidsgetrouw is, al is het er dik bovenop gedaan. Ja verder, ook wel een beetje spectaculair gedaan. Met dat hele dorp dat te grazen wordt genomen. Je ziet ook meteen, het is best wel, het is een Amerikaanse oorlogsfilm dus heel veel creatieve inbreng zou ik niet verwachten en als je dat toch weet, kun je het net zo goed een beetje spectaculair maken. (I) Hoe bedoel je dat? (Richard) Ja, kijk, als je... die fragmenten die ik vandaag heb gezien, dat ik meteen denk, het is wel, je weet wel een beetje hoe het gaat lopen. De karakters zijn goed neergezet maar het wordt sowieso geen film waar een diepere gedachte achter ligt. En dan denk ik: kijk, als je dat niet doet, maak het dan een beetje spectaculair. Een beetje, leg het er dan maar dik bovenop, zeg maar. En dat wordt hier dan wel ook goed gedaan. (I) Ja. Daarmee bedoel je de emoties? (Richard) Ja. En de dingen die gebeuren. Dus dat vind ik dan wel prima daar aan. Op de vierde plaats zou ik dan Black Hawk Down zetten. [stilte] Hmm, ik heb natuurlijk maar een klein stukje gezien, maar trok me niet zo heel veel aan. Toch, de emotie kan ik wel een beetje begrijpen, dat is wel leuk gedaan. Maar goed, je kan weinig verder over de film zeggen op basis van het stukje. En ja, op de laatste plaats zou ik dan Patton zetten. Want ik vond, ja, het leek me een beetje een saai stukje. Het ging een beetje traag... en dan vind ik het gelijk al wat minder interessant. Het zou een beetje kunnen dat ik Tweede Wereldoorlog films een beetje zat ben. (I) Omdat je... Waarom? (Richard) Nou goed, het is wel een beetje een standaard thema voor Amerikaanse oorlogsfilms. (I) Ja. (Richard) Dat en Vietnam. Al is de invalshoek wel leuk, gewoon, in Frankrijk afspelend. Maar op basis van het stukje was het iets te rustig... (I) Ja. (Richard) ... en ik kon niet meteen zien welke kant ze met die film op wilden. (I) Nee, dat is moeilijk. Film van tweeënhalve uur, kan ik niet helemaal laten zien. (Richard) [lacht] Ja, precies.

(I) Okay. Duidelijk. Dan, wat voor soort mensen kijken er volgens jou naar dit soort films? (Richard) Ehm, nou ik zou in de eerste plaats zeggen Amerikanen. Misschien niet zozeer het soort mensen maar daar wordt het primair toch wel voor gemaakt. (I) Ja, welke groep mensen, welk soort mensen. (Richard) Goed, primair toch voor Amerikanen gemaakt. Daarom komt het patriotistische er natuurlijk ook in voor want Amerikanen zijn over het algemeen wel patriotistisch. Dus dat slaat dan goed aan. Ja eh... Ook omdat het uitgangspunt natuurlijk altijd Amerika is en de Amerikanen het over het algemeen vaak winnen in dat soort films. [lacht] Denk dat het daar primair voor gemaakt is. (I) Okay. (Richard) Ja, het is voor een grote groep mensen wel, algemeen wel bedoeld. Omdat, ja, het zijn toch een beetje ergens *feelgood*-films. [lacht] Omdat er altijd een happy end aan zit en de hoofdrolspelers staan altijd aan de winnende kant in die zin. Dus daardoor maakt het het voor een grote groep mensen wel makkelijker om te kijken. (I) Hmm. (Richard) Het zijn niet zo hele moeilijke films verder. Dus dat eh... dus dat spreekt gelijk een grote groep mensen aan. (I) Ja. Okay. En vindt je dat dat ook geldt voor bijvoorbeeld wat we zagen in Platoon? (Richard) Ja, goed, dat is natuurlijk... Vietnam is natuurlijk wel een wat lastiger onderwerp in Amerika. Dus in die zin, is het ergens wel gedurfd, maar... Maar ik denk dat ook wel primair voor Amerikanen is. Niet zozeer voor mensen die nou iets willen weten over de Vietnamoorlog of zo, al zijn die emoties natuurlijk wel goed neergezet. Maar, het blijft een film die niet bedoeld is om er verder nog lang over na te denken. In ieder geval, op basis van die stukjes.

(I) Waarom denk je dat zij die films waarderen? (Richard) Nou goed, omdat het toch wat makkelijke films zijn. Het is gewoon van: even een filmpje kijken, even een filmpje opzetten of als het op tv komt dan blijf je wel snel kijken. En natuurlijk voor Amerikanen zelf omdat het heel patriotistisch is. Je hoeft er vaak ook weinig voorkennis voor te hebben, al helpt dat wel, als je die hebt. (I) Ja. (Richard) Dat zijn echte punten die het echt makkelijk maken om te kijken. Dingen als een happy end, steeds aan de winnende kant zijn, dat maakt het dan ook heel... prima om te kijken.

(I) Okay. En denk je dat iedereen om dezelfde reden ernaar kijkt, dezelfde dingen waardeert? (Richard) Nou, dat denk ik niet, anders zouden alle films wel hetzelfde zijn. [lacht] (I) Waarom denk je dat bepaalde mensen de film om een bepaalde reden waarderen en andere mensen om andere redenen? (Richard) Nou omdat mensen toch in die zin verschillen, omdat ze... op verschillende prikkels anders reageren. Ik kan me bijvoorbeeld goed voorstellen dat Amerikanen het Amerikaanse heel erg waarderen terwijl Europeanen, of mensen in de rest van de wereld dat veel minder hebben of zich soms daar zelf aan kunnen storen, doordat het altijd zo is... En... mensen die zich voor bepaalde onderwerpen in films heel erg interesseren, oorlogsfilms, of iets anders, maakt natuurlijk ook dat sommige mensen meer kunnen waarderen. (I) Ja. (Richard) Ehm... en ja wat natuurlijk al naar voren kwam, over echt veel karakterontwikkeling is of dat dat mensen niet uitmaakt. (I) Hmm. (Richard) En... zo zijn er nog wel een paar dingen, bijvoorbeeld hoeveel diepgang de film heeft. Sommige mensen hebben dat eigenlijk veel minder.

(I) Als je nu een scriptschrijver zou zijn van één van deze films zou je dan iets veranderen? (Richard) [lacht] Lastige vraag. Hangt er toch wel van af voor welk publiek ik zou schrijven. Als ik... [stilte] Mja, ik zou misschien wel een paar dingen veranderen, maar concrete voorbeelden wordt dan toch wel lastig. (I) Maar je hebt wat fragmenten gezien, misschien... (Richard) Vind het toch wel lastig... ik weet niet... [lacht] Met die Patton zou ik toch iets... iets... energiever maken, iets meer dynamiek in stoppen. Het lijkt me ook een film die toch wel een paar jaartjes oud is. (I) Uit 1970. (Richard) Ja, en dat dat voor het toen toch al best wel goed was. [lacht] Ik zou misschien de... [stilte] sommige karakters nog iets meer uitdiepen. Ik denk dat het toch iets meer toevoegt aan de film en ik denk dat je je dan ook iets meer kan inleven met de persoon. En dat de film dan toch iets langer blijft hangen, dat je misschien eerder geneigd ben om nog een keer te kijken.

(I) Okay. Vind je dat dit één van de getoonde fragmenten stereotyperingen zitten... (Richard) Ja.... (I) ... worden gebruikt. (Richard) Ja, heel erg. Heel erg. (I) In welke film, wel karakter? (Richard) Ja, eigenlijk, [lacht] in bijna allemaal. (I) Bijna allemaal? (Richard) Ja, bijna allemaal. Top Gun, daar heb je natuurlijk die elitegroep, dat het allemaal haantjesgedrag is, dat is natuurlijk een ontzettend stereotype. Dat is bijvoorbeeld een van die dingen. (I) Waarom is dat een stereotype? (Richard) Nou ja, deels, puur doordat je steeds probeert de ander, beter te zijn dan de anderen één van de manieren is dat je de beste wordt. Dus het is heel makkelijk om die link te leggen, maar elkaar, maar het hoeft niet per se zo te zijn. Als je kijkt naar Platoon, het stereotype dat soldaten in een Vietnamoorlog bijvoorbeeld niet weten hoe en wat, het bijvoorbeeld erg moeilijk heeft. Dat was toen ook zo, maar het is ook een groot stereotype. Je kunt mensen best anders uitbeelden. Als je kijkt naar Pearl Harbor, dat alle Amerikaanse soldaten ontzettend gemotiveerd zijn om als vrijwilliger op een doodsmisje te gaan, puur om een punt te maken, heel symbolisch te zijn, dat is natuurlijk een ontzettend stereotype. Ehm, ja, en dan kan je ook nog wel doorgaan... Die generaal Patton die eh... die toch geen, zichzelf niet laten kennen en dan keihard die mensen moraal geven, is natuurlijk wel enigszins stereotype, want ik denk dat het realistischer is dat ook zij soms wel eens laten zien dat ze het toch ook moeilijk hebben.

(I) Ja, dus dat is Patton. Zou je... vind je dat er in één van de films een soort standpunt wordt uitgedragen, een soort boodschap? (Richard) Hmm, nee. (I) Nee? (Richard) Nee, denk toch niet. Denk dat puur films zo gemaakt omdat je het prima zo kan kijken, dat ze leuk zijn maar verder niets.

(I) Ja. Okay. Ja, dat is het wat mij betreft. Is er nog iets waar je op terug wilt komen? Aanvullingen? (Richard) Nee, eigenlijk niet. [stilte] Hier en daar soms jammer dat je niet de hele film kan zien, omdat je van bepaalde fragmenten nu misschien een beeld kan krijgen dat misschien helemaal niet zo hoeft te zijn als je de hele film zou zien. Maar dat maakt het waarschijnlijk ook wel interessant. [lacht] (I) Ja, nou ja, dat klopt. Je blijft toch houden dat de één wel de hele film gezien heeft en ander niet. En ik kan ook niet alle vijf de films draaien dus dat is lastig. (I) Maar je hebt alles wel gezegd wat je wilde zeggen? (Richard) Ja. Je hebt goed doorgevraagd, dus eh... (I) [lacht] Okay. Nou, bedankt voor je medewerking.

Interview 3 - Martin (NL)

Geïnterviewde: Martin (NL)
Interviewer: Emiel Haring (I)
Datum: 23 april 2009
Duur: 2 uur 19 minuten

(I) Zoals je weet, ben ik een student Media- en Journalistiek aan de Erasmus Universiteit te Rotterdam en bezig met een onderzoek naar succesvolle Amerikaanse films. Ten eerste wil ik je hartelijk bedanken voor je medewerking. Ten tweede, alles wat je zegt zal vertrouwelijk behandeld worden en zal alleen voor dit onderzoek gebruikt worden.

(I) Allereerst, zou je iets over jezelf kunnen vertellen? (Martin) Ja, wat bedoel je precies met over mezelf vertellen, gewoon, ik ben Martin, 25 jaar, student Erasmus Universiteit, parttime werken. Favoriete kleur of zo? (I) Ja. (Martin) Okay. Favoriete kleur... magenta.

(I) Wat is de laatste Amerikaanse film die je gezien hebt? (Martin) Dat is ..., oh ja, the Fountain. Ken je die? (I) Nee. (Martin) Okay, van Darren Aronofsky. (I) Okay, dat belooft wat. Is het een goeie film? (Martin) Ik vond hem wel echt heel goed, ja. Het verrastte mij zeer, moet ik zeggen. Dus...

(I) Okay. Nou, het gaat vandaag over succesvolle Amerikaanse films. Ik heb zes fragmenten voor je, en daarvan ga ik er nu twee laten zien. We gaan nu naar de eerste twee fragmenten kijken en ik wil je vragen om goed te kijken naar het beeld en goed te luisteren naar wat er gezegd wordt. Dan stop ik hem na die twee fragmenten. Eerste filmfragment, is van de film Top Gun. Heb je die film gezien? (Martin) Ja. (I) Okay, nou ik zal even een korte introductie geven. We zien een aantal fragmenten uit het begin en het midden van de film uit 1986. F14-piloot Maverick, gespeeld door Tom Cruise, en zijn navigator Goose worden geselecteerd voor Top Gun, een elite vliegschool.

[Fragment 1 - Top Gun speelt af]

(I) Okay. Dat was het eerste fragment. Het tweede fragment is uit de film Black Hawk Down. Ken je die? (Martin) Ja. (I) Okay. De film gaat over een burgeroorlog in Somalië in 1992. Rebellen stoten, onder leiding van Mohammed Farah Aidid, president Siad Barre van de troon en nemen de macht over. De Verenigde Naties sturen een vredesmissie naar Somalië, die geleid wordt door het Amerikaanse leger. Army Rangers sergeant Eversmann, gespeeld door Josh Hartnett, heeft net een missie briefing gehad waarin wordt uitgelegd dat zijn peloton die middag zal participeren in een missie om de twee belangrijkste officieren van rebellenleider Farah Aidid's gevangen te nemen. En we kijken naar een fragment dat daarop volgt...

[Fragment 2 - Black Hawk Down speelt af]

(I) Over het eerste fragment, van Top Gun... (Martin) Eh ja... (I) Nou je hebt de hele film gezien zei je net, kun je me vertellen wat je daar hebt gezien in het eerste fragment? Wat gebeurt er? (Martin) Ehm.. Ja, nou ja, in het eerste fragment worden ze erbij geroepen en dan denken ze dat het heel slecht nieuws is... (I) Ik bedoel het eerste fragment als in de vier fragmenten van Top Gun achter mekaar, dat noem ik een fragment. (Martin) Oh, ja. (I) Het is een beetje verwarrend, maar wat je gezien hebt in... (Martin) Gewoon over het geheel, die twee gasten? (I) Ja, inderdaad. Zou je het aan mij kunnen uitleggen alsof ik het niet gezien zou hebben? In een paar zinnen. (Martin) In een paar zinnen kunnen uitleggen... Een beetje hoe jij het daarnet introduceerde. Ehm... Ja... twee gasten die, inderdaad, een opleiding volgen tot, inderdaad, straaljager piloot. En daardoor, daarbij eh, twee rivalen tegenkomen. En dat is gewoon, hanengedrag, wie de beste is eigenlijk. En dat zie je dan, in de kleedkamer, in de bar en eigenlijk al bij die Cougar, toen ze langsliepen zag je ook al dat het een rivaal was, maar later krijgen ze de nieuwe rivalen. En dat is in dat fragment van Top Gun een beetje, ja, dat dus. (I) Okay. En waar zie je dat aan, dat er zoveel rivaliteit is? (Martin) Dat zie je aan eh... Nou ja gewoon, haantjesgedrag inderdaad, tegenover elkaar staan, lang aankijken gewoon die standaard, die standaard dingen eigenlijk. Ja, gewoon, dichtbij iemand staan, strak aankijken en een beetje quasi-stoer oneliners doen. Ik vind... Dat eigenlijk. Steeds proberen af te troeven, dan zegt een wat en dan zegt de ander wat terug, en dan zegt de ander wat terug en dan van... "oohh"... komt het elke keer bijna niet tot matten eigenlijk.

(I) Okay. En zou je iets over die twee karakters kunnen vertellen, die rivalen eigenlijk? Dus Maverick en Iceman. (Martin) Oeh. Nou is eigenlijk gespiegeld, gespiegeld aan die ander dus. Dus die Tom Cruise en die Goose. Eéntje is, sowieso de leider. Bij de één is dat Cruise en bij de ander is dat Iceman. De ander is meer de sidekick, die toch een beetje de zwakkere... of, voor "de komische noot" zorgt, om het maar even zo te zeggen. Maar goed, die twee, die twee zwakkere zijn dan ook weer de rivalen van elkaar, het is eigenlijk ook puur gespiegeld gewoon eigenlijk. (I) Okay. En als je kijkt naar Maverick en Iceman, hoe zou je hun omschrijven? (Martin) Hoe zou je hen kunnen omschrijven, ja... gewoon zo'n... Steven Seagal... ja gewoon... pure, pure macho-heid in een uniform, weet je wel. Gewoon... ja... (I) Geldt dat voor beide? (Martin) Voor... ja voor die Iceman iets meer, die Tom Cruise heeft meer een "underdog positie", om het maar zo te zeggen. Want je gaat denken dat die Iceman, die is sowieso groter, blond haar, weet je wel, je denkt, die is vast sterker. En die andere is onberekenbaar in de lucht en bla bla... en toch denk ik... toch wint die Tom Cruise dan op het einde. (I) En... zie je nog meer verschillen? (Martin) Zijn er nog meer verschillen tussen die Tom Cruise en die Iceman? Ehm... ehm... wat voor verschillen... De één is groot, de ander kort eh. Behalve uiterlijke kenmerken... [stille] Nou, die Iceman is meer aan de, beetje pestkop type, dus die daagt altijd Tom Tom Cruise uit, het is nooit andersom zeg maar.

(I) Okay. En als je zo het fragment Top Gun, dus alle vier de Top Gun fragmenten bij elkaar, bekijkt, valt je dan iets op? (Martin) Valt je dan iets op? Ja... ja... gewoon, de pure, de pure machoheid die ervan afstraalt. Dat is eigenlijk... Bij die eerste ook, die generaal, die kale gast, die ze dan gaat uitschelden, en dan eh... [lacht] zijn sigaar opsteken en dan, dat is ook zo'n mooie, [lacht] in de camera kijken en dan "Good luck, gentlemen". (I) Ja. (Martin) Ja. Het is gewoon standaard, standaard actiefilm gewoon. (I) Okay. En in welk opzicht is het standaard? (Martin) In welk opzicht is het standaard? Nou bijvoorbeeld, dat je eerst denkt van: oh ze hebben iets slecht gedaan, en worden helemaal eh... uitgescholden voor iets, en dan blijkt op het laatst dat ze nog de beste zijn van de klas, dat is ook zo'n, klassiek eh... klassiek dingetje. En, ja, gewoon die rivaliteit tussen personen. Meestal is het dan een team, zij het niet in een politie squad waar mensen [lacht] geschorst zijn en dan nog hun laatste grote zaak doen. Ja... Dat is ook, bij... actiefilm eigenlijk.

(I) Okay. En als we dan naar het tweede fragment gaan, Black Hawk Down, daarvan heb je ook de hele film gezien? (Martin) Ja, maar dat is, ik heb hem niet helemaal gezien hoor, ik heb hem maar voor de helft gezien of zo... (I) Okay. Zou je mij kunnen vertellen wat je gezien hebt, in een paar zinnen? (Martin) In een paar zinnen... Ja, eh... Ze maken zich op voor hun missie, een aantal soldaten en, je ziet, een soldaat een beetje koffie maken en die heeft nog nooit een gevecht gedaan, of in een gevecht is hij geweest. En dan, opeens, komt ie dus, wordt die, uitgekozen dus om dat gevecht dus, daar aan mee te doen. En, en die mannen die gaan dan ook eh, een beetje instrueren zeg maar hoe hij zijn dingen moet pakken. En dat is ook wel, en dat is ook wel... nou het is niet zo heel erg macho, het is niet de hele tijd bijdehante opmerkingen maken over en weer maar wel van uitleggen van: "Nee dat hebben we toch niet nodig" en "welke hand is gekneusd?" en zo, dat soort grapjes. Dat is eigenlijk wel de strekking, ze gaan hem gewoon uitleggen wat hij moet meenemen, voor die missie.

(I) Okay. En zou je wat over het karakter van de soldaten kunnen vertellen? Je hoeft ze niet allemaal te bespreken, maar iets over de soldaten zelf. (Martin) De soldaten zelf? (I) Die je ziet in het fragment... (Martin) Ja, nou, ja, die koffiemaker, die is dan het naieve ventje, natuurlijk. Dus die weet er allemaal nog niet zoveel van, die gelooft alles wat er... wat gezegd wordt. Nou, die teamleider die eh, kijkt heel zwoel, nou niet heel zwoel [lacht], maar kijkt een beetje camera in, hij is gewoon de stille leider. Ik weet niet meer hoe die ene gast heet, die ook met zo'n jarhead, die Legolas speelde in Lord of the Rings. Heel vervelend, ik kan niet op zijn naam komen. [Orlando Bloom]. Maar goed, dat is ook eh, het zijn allemaal wat stillere mensen zeg maar die niet zo bijdehand rond lopen te fucken met die gasten zeg maar. Het blijft heel rustig eigenlijk. En voor de rest? Wie er nog meer inzit... die basketballende dude, die keek wel een beetje gek uit zijn ogen, dat is... [lacht] Ik weet niet zo heel veel meer van die film, maar volgens mij is het ook wel de nutcase, zeg maar. (I) Wat bedoel je daarmee, met nutcase? (Martin) Nou nutcase, dat hij eh, een beetje de clown, gekke dingen doet, zeg maar, in de film. (I) Okay. En verder nog iets over de karakterisering van de mensen die je gezien hebt? (Martin) Karakterisering, eh... Nee. Het was eigenlijk best wel rustig eh, rustig zootje bij elkaar. Er sprong niet echt iemand, iemand echt uit of zo. Ja die eh, die gast dan wel, die, die eh, die gast dan wel, die naieve boy. (I) Bedoel je die soldaat die in mocht vallen? (Martin) Ja, die in mocht vallen, die koffiemaker, zeg maar.

(I) Okay. En als je nu naar die twee fragmenten kijkt, Top Gun en Black Hawk Down, welke vind je dan beter? Op basis van de fragmenten. (Martin) Op basis van de fragmenten... Ja, dat is wel een moeilijke... [lacht] Ik begin altijd heel hard te lachen bij dat soort oneliners van Top Gun en zo. Welke beter? Vermakelijker vind ik Top Gun en beter... ja, ik vind het niet echt allebei hoogvliegers, om maar even met eh... [lacht] (I) Waarom niet? (Martin) Ja, gewoon eh, zo 'over the top' actie zeg maar, je weet al wat er gaat komen als het begint... En eh... ja... zo'n standaard Tom Cruise film. Bijvoorbeeld dat Tom Cruise komt aangerezen op zijn motor, dat soort shit... [lacht] ik moet er altijd heel hard om lachen. Maar goed, of het nou echt goed is? Ik vind, denk ik, Black Hawk Down dan wel... beter maar Top Gun vind ik vermakelijker. Dus...

(I) Okay. En is er van de fragmenten een karakter waarmee je je identificeert? (Martin) Van alletwee, van Top Gun en van Black Hawk Down? (I) Ja. (Martin) Ja, die Black Hawk Down dan meer... Aangezien eh... omdat ze niet van die Tom Cruise AKA Val Kilmer-achtige teksten spuien, [lacht] op een dagelijkse basis. Maar eh... ja, ik denk wel die Black Hawk Down gasten dat die meer zeg maar in het straatje past. (I) Daar zou je je wel mee kunnen identificeren? (Martin) Ja.

(I) En, je mag ze per fragment bespreken, welk deel van het fragment is volgens jou authentiek en waar, en welk deel van het fragment is volgens jou fictief? (Martin) Van allebei de fragmenten? (I) Ja, maar je mag ze apart bespreken. (Martin) Okay. Ja... Nou ja. Ja eh... Top Gun zou best wel waar kunnen zijn, maar zwaar gedramatiseerd in spitsvondige... teksten, eigenlijk. Ik ken echt helemaal niemand in mijn omgeving die zulke teksten gewoon als oneliners spuit, zeg maar, zonder ook maar ene hapering of eh... gewoon iets eh... iets kuts er tussendoor zeggen. Maar gewoon de hele tijd zo: "Hey what are you doing man?" Ja... De dialogen niet, maar gewoon het traject van vliegtuig piloten opleiding, dat zou best wel gebeurd kunnen zijn. Daar twijfel ik niet over. (I) Okay. (Martin) Die Black Hawk Down... (I) Het gaat je bij Top Gun... daar vind je de dialogen onrealistisch? (Martin) Ja, als je het vergelijkt met wat je zelf meemaakt in het echte leven, dan is het absoluut niet realistisch. Nee... [lacht] Althans niet in mijn leven. [lacht]

(I) Black Hawk Down, wat wilde je daar over gaan zeggen? (Martin) Black Hawk Down, wel meer, maar daar komt het ook allemaal soepel uit de monden. Ja, het is een beetje raar om te zeggen over films, zeg maar, met dialogen, aangezien die dialogen zo geschreven zijn. Ehm... maar goed, voor realisme... uit realistisch perspectief dan, kan het eigenlijk natuurlijk niet dan zo, dat alles zo vloeiend uit je mond komt rollen, dat alles zo perfect getimed is. (I) Okay. Maar los van de dialogen? (Martin) Los van de dialogen? Ik denk dat het ook wel redelijk, waar kan zijn, zeg maar, dat verhaal van Black Hawk Down. Het is ook een waar gebeurd verhaal, dat sowieso, maar... het is wel ook natuurlijk zwaar gedramatiseerd, allemaal. (I) Ja. (Martin) Maar ik eh... Ik geloof er best wel in dat dat zo gebeurd zou kunnen zijn. Wat er fictief aan is dan? Ja... misschien bij Top Gun. Dat ze zo in zo'n kantoor worden geroepen eerst, en dat ze dan een praatje krijgen. Volgens mij kregen ze gewoon zo'n briefje zo van: ja jongens, jullie zijn door. Maar... op film

is dat natuurlijk niet zo eh... zo flitsend, dus daar moeten dan allemaal weer van die mooie dialogen omheen geschreven worden. Voor het ja... niet-fictieve, hoe zeg je dat, het fictieve zit wat meer in de dialogen vind ik.

(I) Okay. Dan gaan we nu naar twee andere fragmenten kijken. Het derde fragment, is van de film *Platoon*, heb je die gezien? (Martin) Ehm... even denken, ja, ik heb wel veel Vietnam films... Maar *Platoon* is... ja, die heb ik wel gezien, Charlie Sheen is dat toch? (I) Ja. *Platoon* gaat over de oorlog in Vietnam waarin hoofdrolspeler Chris Taylor, gespeeld door Charlie Sheen, meegaat op nachtelijke ambush. We horen hem de tekst van een brief naar zijn oma oplezen. En daar nemen we de film op...

[*Fragment 3 - Platoon* speelt af]

(I) Tweede fragment, gaat over... is uit de film *Pearl Harbor*. Heb je die gezien? (Martin) Nee, die niet. (I) Nou, dan ga ik je introduceren... Hoofdrollen worden gespeeld door beste vrienden Rafe, gespeeld door Ben Affleck, en Danny, gespeeld door Josh Hartnett. Beide heren zijn piloot in de Amerikaanse luchtmacht. Rafe heeft een relatie met een zuster Evelyn, gespeeld door Kate Beckinsale, maar lijkt te zijn omgekomen in een luchtgevecht in Engeland. Daarna krijgt Evelyn en Danny een relatie en blijkt Rafe toch nog te leven. Amerikaanse vloot bij *Pear Harbor* is hard getroffen door een Japanse luchtaanval. Amerika bereidt een tegenreactie voor onder leiding van luitenant Doolittle, gespeeld door Alec Baldwin. (Martin) Yes! Alec Baldwin! (I) Dus daar gaan we nu even naar kijken.

[*Fragment 4 - Pearl Harbor* speelt af]

(Martin) Tudeleduuuu! [doet vioolmuziek uit fragment na].

(I) Martin, kun je mij eh... *Platoon* heb je helemaal gezien, zei je... (Martin) Ja. (I) Kun je mij uitleggen wat er gebeurt in dat fragment? Wat je gezien hebt. (Martin) In dat fragment, gaat 'ie de soldaten eigenlijk een beetje... nou, hij leest een brief naar zijn oma voor, dat hoor je dan. En dan gaat die een beetje het type soldaten, ja... classificeren wat in die Vietnamoorlog eh, aan de Vietnamoorlog deelneemt. (I) Hmmm. (Martin) En dan komt hij er achter dus dat het toch een beetje lage, lage mensen zijn die toch in de echte wereld geen uitzicht op werk hebben, of lage baantjes of zo maar die wel dan voor de vrijheid strijden. En daarna zie je een shot, zeg maar, dat hij terugkomt bij het kamp en dan ontmoet hij die andere gast en die heeft dan bier gejat. En dan zien ze hun baas en dan worden ze aan een kutklusje gezet AKA het leeghalen van de potten van de plee. En... ja... dan gaat het nog over eh... waar ging het ook alweer over? Over eh... ja dat hij 'gevolunteerd' had, vrijwillig eh zich opgegeven had voor het leger. (I) Hmmm. (Martin) En ja, dat eigenlijk, dat die andere gasten vonden dat hij helemaal gek was en dat hij daar vrijwillig zat. Nou ja en dan eh dan rookt hij nog een "doobie" zoals ze dat noemen en dan zie je de zon ondergaan en dan eindigt het fragment. (I) En waaruit blijkt dat ze hem voor gek verklaren? (Martin) Waaruit bleek dat? Nou, dat ze, uit de reactie van die grote neger met die gouden tand. "Shit..." [lacht]. Gewoon, dat ze het dom vonden eigenlijk. Ja, waar bleek dat uit in het fragment? Ze zeiden het gewoon.

(I) Okay. En zou je nog wat over die karakters kunnen zeggen die je gezien hebt in het eerste fragment? (Martin) Wat kunnen zeggen over de karakters... Die neger, was weer een beetje de... blijde gast, de blijde gast of hoe zeg je dat, diegene die grapjes maakte en fantaseerde over hoe het thuis was. Ja eh... "Pussy dit, pussy dat". Nou ja, lachers op je hand, al zeg ik het zelf. En die ander ja, was meer gewoon zo'n 'stoner dude', beetje 'pothole', beetje wiet roken maar voor de rest niet zo'n sterke, sterk karakter of zo. Die Charlie Sheen, is een beetje het stille mannetje, ook ietwat naïef, denk ik. Niet echt een all-american macho pratende gast eigenlijk. Althans niet in dat fragment, ik weet niet de hele film meer uit mijn hoofd, volgens mij komt er niet zulke hele stoere praat uit zijn mond rollen in die film. (I) Wat bedoel je daar precies mee? (Martin) Nou ja, van die sliche oneliners eigenlijk. "Yeah here, fucking gooks" weet je wel, en dat die er dan nog een paar [lacht], nog een paar af knalt zeg maar. Niet à la "I'll be back" Schwarzenegger-Terminator teksten, zeg maar. Een beetje de "menselijke" kant, zullen we maar zeggen.

(I) En als je dan naar het fragment als geheel kijkt, valt je dan nog iets op of niet? (Martin) Fragment... Nee ja, wel veel, veel shots gewoon van gezichten. Ehm, gewoon, in, nee niet in, ze zoomen ook niet in maar, gewoon wel de persoon centraal stellen zeg maar in het shot. Niet heel veel omgeving laten zien zeg maar. Het is meer voor de teksten, want je zag op het laatst bij de potten, zag je ze wegslepen wel maar het ging meer om de conversatie dan dat het zeg maar om de actie daaromheen ging. (I) Hmm. (Martin) Net als bij die brief zeg maar, dat je meer gaat luisteren naar de conversatie, wat hij te zeggen heeft dan dat dan dat je gaat kijken dat ze in de jungle zitten en afwachten voor een volgende missie...

(I) Okay. En het tweede fragment dat ik je liet zien was van *Pearl Harbor*. Die film heb je niet gezien, zou je me kunnen vertellen wat je gezien hebt? Wat daar gebeurt? (Martin) Wat daar gebeurt... Ze worden gerekruteerd voor "een speciale missie", want het zijn "twee speciale jongens" [lacht] Ja, en dan zie je echt een heel rap tempo, dat viel me echt... daar komen we dadelijk misschien nog wel op, heel snel, zeg maar, nou ik denk binnen... voor mijn gevoel 5 minuten, 6 minuten werd mij helemaal uitgelegd hoe die missie, hoe ze daar opgeleid voor worden... om dat uit te voeren. En daarna zie je ze op een vliegdekschip dat ze dus echt klaar worden gemaakt en dan "steeds dichterbij komen bij het moment" dat ze die missie gaan uitvoeren. En dan krijgt hij nog een speech van de "captain" die zelf ook mee gaat vliegen. Nou, een top en een pluim voor hem in zijn reet. Maar eh, ja... (I) Wat bedoel je daarmee? (Martin) Nou, eh, voor mij is het een beetje... er kwamen ook de hele tijd van die viooltjes en zo kwamen er onder, dat het echt allemaal fantastisch was. Althans volgens mij moeten wij dan denken dat, als je dat hoort dat het helemaal geweldig is dat hij zichzelf dan opoffert voor zijn land. (I) De muziek bedoel je? (Martin) Je hoort de muziek zo aanzwellen, met die viooltjes. Er waren wel heel veel viooltjes in dat fragment, op een gegeven moment ging ik me daar ook een beetje aan storen, zeg maar, ik had het nog niet zo gezien. (I) Kun je daar wat meer over vertellen, dat

je je daar aan stoort? (Martin) Nou ja, het is ook allemaal weer gewoon van die teksten. Teksten... [lacht] teksten waar je helemaal niks mee, mee kan, zeg maar. Het is gewoon van... "ja, ik offer me op voor mijn land" dat soort oneliners weet je wel, van: "jullie zijn echt de elite en bla bla bla". Ja... dat is gewoon het all-american gevoel zeg maar, wij zijn beter dan eh, dan de rest eh, eigenlijk. Ja, dat vind ik het een beetje uitstralen, zeg maar. En dan ook nog de reactie ontlokken met die viooltjes. Violen kunnen heel goed werken onder dat soort speeches, maar dit was zo, zo kort, en zo ja, niet diepgaand dat het dan geen indruk maakt, en dat het juist storend wordt bijna echt... (I) Okay. (Martin) En daarnaast wordt ook, ik weet niet of dit zeg maar het echte fragment is zo uit de film is gegaan? (I) Hier is niet in geknipt. (Martin) Hier is niet in geknipt? Nou, het ging echt rammend snel, heel die shots en alles, ik weet niet wie er achter de montage heeft gezeten maar volgens mij was het... fucking Road Runner of zo... [lacht] Op een gegeven moment werd het gewoon hinderlijk hoeveel shots er achter elkaar... [knipt in snel tempo met vingers] werden in geknipt. Het keek niet echt lekker weg, zeg maar. (I) Maar waarom is dat hinderlijk, de snelheid? (Martin) Ik vond die snelheid wel hinderlijk, ja. Omdat eh ja, voordat je je ook maar gefocust hebt op iets, een zinsnede, dan zie je alweer een ander vliegtuig voorbijvliegen, en... je weet niet meer zeg maar waar het omgaat: of de tekst dan of de acties zeg maar van het voorbereiden. En nu valt het een beetje tussen het wal en het schip, omdat je niet weet waar je dan op moet letten, eigenlijk. Dat is toch wel hinderlijk. Want die teksten, die waren ook wel een beetje nietszeggend. Dat diepgaande met zijn zus en zo, dat hij niet wilde dat ze nog een man zou verliezen... ja. (I) Nee, ze zijn allebei verliefd op haar. En hij heeft... (Martin) Oh. [lacht] (I) Maar zij heeft hem zogezegd al een keer verloren omdat ze hem doodwaande... (Martin) Oohhh! (I) ... toen hij in Engeland was. Dus daarom zei de één tegen de ander: ik wil niet dat ze nog een keer een man verliest. (Martin) Oh. Okay. (I) En daardoor werd de één dus beschermend over de ander. (Martin) Maar kijk, daar heb je het dus weer, weer een stukje "romantiek". Ik snap ook wel dat je het snel moet doen om de aandacht erbij te houden maar dit was zeg maar de overtrokken versie van, zo snel zeg maar alles er in proppen, [lacht] ja, dat alles zeg maar erin zit. Dat kun je gewoon, dat kun je gewoon beter uitwerken.

(I) Okay. En kun je iets vertellen over de karakters die je gezien hebt in het tweede fragment? In Pearl Harbor? (Martin) In Pearl Harbor? [lacht] Ja, dat is een beetje, ik ben dan nogal bevooroordeeld, zeg maar, over Ben Affleck. Ja, goede vent hoor, maar, zeg maar, alle characters die ik heb gezien in zijn films, zijn allemaal gewoon flets. Het is een beetje de Ashton Kutscher van de... [lacht], wat Ashton Kutscher is van de comedy is hij zeg maar van de actiefilm. Het is gewoon, geen, ja, hoe zeg je dat, hij heeft gewoon geen karakteristieke kop. Hij kan gewoon, de zinnen die uit zijn mond komen die... ja, ik weet niet, het is gewoon een gevoel... dat het gewoon niet aankomt. Als Al Pacino het zegt of zo weet je wel van die..., of Robert de Niro, in zijn vroegere films dan, dan komt het wel aan en als hij het zegt komt het niet aan. Die Josh Hartnett, die is gewoon ingehuurd, gewoon voor de pretty boy volgens mij. (I) Waarom denk je dat? (Martin) Nou, omdat hij, hij heeft niet zoveel, niet zoveel... Hoe zeg je dat? Hij heeft wel tekst, maar het gaat dan nergens over. Je kan beter dan zo'n... kijk, als je... weer tussen de wal en het schip, als je sterk character wil neerzetten, dan moet hij heel overtrokken zijn in zijn... ja, hoe zeg je dat, in zijn eh... eigenschappen. Dus of het moet een extreme nerd zijn, of een extreem stoere gast of een extreem grappige gast zijn, maar als je van alles een beetje doet, krijg je gewoon lauwe pis eigenlijk, en dat is Josh Hartnett een beetje in deze film. (I) En wat betekent lauwe pis? (Martin) Ja, gewoon, een mengseltje van alles, maar... waar je naar zit te kijken, dan weet je niet. Het is dan misschien wel realistischer, maar... ja, het werkt gewoon minder, minder goed, zeg maar. Het is, je kan het ook, zeg maar doen, dat je inderdaad een extreme grappige kant hebt van iemand, en dat het daarna een andere, hoe zeg je dat, andere... andere eigenschap dan later in de film terugkomt, maar dat werkt beter dan dat je het allemaal zo heel snel probeert af te wisselen. En dat vond ik dus bij dit fragment, dat het echt veel te snel ging. Je kon gewoon geen... geen uitdieping, van geen enkel character eigenlijk... kon je gewoon krijgen.

(I) Okay. Is er iets wat je verder nog opvalt? (Martin) Verder nog opvalt... Aan Pearl Harbor? (I) Ja. (Martin) Ehm... wat me verder nog opvalt, nee, het was vooral dat snelle, snelle snijden in die film... de muziek... ehm... voor de rest, nee. Nee, eigenlijk die twee dingen, vielen me het meeste op. Voor de rest was het... volgens mij wel redelijk in dezelfde actie... ik vond het ook geen lekker wijf, maar dat terzijde. Dat moet er, [lacht], ook altijd wel inzitten, maar dat hielp nu ook niet echt mee aan het plezierige kijken zoals ik het heb ervaren. [lacht]

(I) Okay. Als je nu een vergelijking zou moeten maken tussen de twee fragmenten, welke zou je dan beter vinden? (Martin) Ja, ge... ja, Platoon. Ik weet het, het is zo... Het is standaard omdat misschien, omdat het een klassieker is. Pearl Harbor had ik nooit gezien... (I) Op basis van fragmenten, kun je het zeggen... (Martin) Ja, ik vind Platoon dan wel beter. Ik vond het ook veel vermakelijker, het fragment van Platoon, veel vermakelijker dan heel Pearl Har... heel dat fragment van Pearl Harbor bij elkaar. Gewoon als ze die potten wegslepen en zo... gewoon die standaard... gewoon dat gesprek zeg maar, vind ik beter dan alle gesprekken die in Pearl Harbor plaatsvonden. (I) Waarom is dat gesprek beter? (Martin) Ja, waarom is het gesprek beter... ja, ik weet het niet, het komt natuurlijker over. Het komt niet allemaal zo, zo... nep over. Het zijn vragen, ze stellen bijvoorbeeld vragen aan elkaar, die jij, als je daar zou hebben staan, je die ook zou vragen aan diegene, van: "ja, waarom heb je dat gedaan?" of eh... niet zo van: "I did it for my country". "Oh, ja ja..." dat ze, dat bijvoorbeeld zeggen van: "Ben je gek of zo?" weet je wel. "Je bent gek in je hoofd, gast!" ja, [lacht]. Dat soort, gewoon veel, veel natuurlijker, eigenlijk, ja, een veel natuurlijker gesprek eigenlijk. Net als die brief die die naar zijn oma voorlas, dat vind ik ook wel, wat meer diepgang hebben, zeg maar. Dat gaat wat dieper op de stof in, dan dat je het gewoon, hoe zeg je dat, dan dat Pearl Harbor het gedaan zou hebben denk ik. (I) Wat maakt het dan natuurlijker? (Martin) Wat maakt het natuurlijker... ja, ja, dat is wel een fingerspitzengefühl. Ten eerste dat er meer over verschillende emoties gesproken worden, in dat fragment van Platoon. En... ehm... ik denk de, misschien de lichaam... de lichaamstaal of zo, ik weet het eigenlijk niet. In dat onderbewuste toch wel de lichaamstaal moet zijn dan... (I) Verschillende emoties en de lichaamstaal? (Martin) En de lichaamstaal, zeg maar, die ze erbij uiten. Dat het gewoon heel natuurlijk overkomt, bij die andere twee had ik niet echt het idee dat het uit hun... ja, [lacht], dat klinkt ook weer kut... uit hun hart kwam in plaats van dat het meer uit hun mond kwam, dan uit hun hart. So eh, dit is wel, [lacht], heel fout hoor, maar... ja, dat gevoel krijg je er dan wel bij zeg maar.

(I) Okay. Eh... kun je met één van de karakters die je gezien hebt in beide fragmenten identificeren, denk je? (Martin) Ehm... ja... die neger vind ik wel heel cool. [lacht] Moet ik zeggen... ja... (I) Waarom is die heel cool? (Martin) Ik weet niet, ja, omdat hij eh... een beetje loopt te chillen, een beetje loopt te roken, beetje pussy dit, pussy dat, beetje geintje maken. En die anderen vind ik dan weer iets te serieus... (I) Welke andere? (Martin) Ja, die eh... die stoner dude, niet die Charlie Sheen, maar die... (I) Die derde man? (Martin) Ja, de derde man, inderdaad.

(I) Okay. En welk deel denk je dat er authentiek is, en wel deel denk je dat er fictief is aan Platoon? (Martin) Welk deel authentiek... ja... Hmm. Ja ik geloof best wel wat ze ook in die jungle en zo eh... hebben gezeten, in zo'n kamp, een beetje die loomheid van... poepscheppen, zeg maar, meer dan actie. Ik denk dat het allemaal wel waar gebeurd kan zijn, dat er niet zoveel fictie in dat fragment zit. Bij die Pearl Harbor, ja, [lacht], met die vliegtuigen testen heen en weer. En dat al die vliegtuigen op zo'n bomberdeck staan, nou ja, dan ga je ook denken van, "Dat kan niet, jongen" [lacht] Ja... (I) Waarom denk je dat? (Martin) Waarom denk je dat... ja, ik kijk ook wel eens Discovery en dan... [lacht] als je dan ziet dat een vliegtuig al zo een grote aanloop eh... moet hebben... ja... dan kan ik me niet voorstellen dat er 16 vliegtuigen op een vliegdekschip, dat die er nog even zo makkelijk van afkukelen, zeg maar. Dus ja, dat kwam een beetje, niet echt helemaal realistisch over. (I) Okay. [stilte] Verder nog...? (Martin) Verder... bij Pearl Harbor, ja... Ik geloof... Oh ja. Dat ze ook zo op zo'n secret mission, met z'n tweeën naast elkaar staan... à la Top Gun worden uitgenodigd. Dat kan ik me ook niet voorstellen... dat dat zo gaat. Ze zullen best wel voor een secret mission... Maar dat zou dan wel heel anders gaan. (I) Okay. (Martin) Niet zo.

(I) Okay. Nou, dan gaan we naar de laatste twee fragmenten kijken. Nogmaals de film Platoon, dit is even later in de film. De soldaten kammen een gebied uit waarbij ze in een aantal vallen lopen waarbij soldaten overlijden. De soldaten lopen door en soldaat Manny, een collega-soldaat, vermoord aan een paal vastgebonden. Vervolgens lopen ze een dorp binnen...

[Fragment 5 - Platoon speelt af]

(I) Tweede film is de film Patton, ken je die? (Martin) Patton, ja die ken ik wel, ja. (I) Heb je die ook gezien? (Martin) Die heb ik wel gezien. (I) Patton uit 1970 gaat over de Amerikaanse generaal George Patton in de Tweede Wereldoorlog. Na overwinningen in Noord-Afrika en Sicilië wordt hij naar België gestuurd. Rond Kerstmis, krijgt hij de taak om Amerikaanse troepen te redden die in de val zijn gelokt en omsingeld door Duitse troepen. (Martin) Op Maltha was dat toch? (I) Eh nee, dit fragment speelt zich af in België. (Martin) Oh, ja.

[Fragment 6 - Patton speelt af]

(I) Zo. (Martin) Zo. (I) Even terug naar het eerste fragment, Platoon, kun je me vertellen wat daar gebeurt? (Martin) Ehhhm ja, het is niet zo fraai hè, wat daar gebeurt? Nou ja, ze komen dus in zijn dorpje, en wat jij zei, ze hebben eerst hun kameraden gevonden. En dat is dus, dat vinden ze niet zo leuk, volgens mij, en dan gaan ze even huishouden in zo'n dorpje AKA mensen laten dansen op [lacht] pistoolschoten, dingen in de fik steken, meisjes verkrachten... Eh, ja, gewoon eigenlijk, het hele search en destroy-plaatje eigenlijk [lacht], in een notendop. Ja, zo kan dat gaan. Dus dat is wel redelijk de strekking van het verhaal. En dat natuurlijk redelijk dramatisch in beeld gebracht. (I) Hoe bedoel je dat? (Martin) Nou ja, met eh... het zijn wel pakkende beelden, het is wel een pakkend fragment. Als die hutten in de fik worden gestoken dan zit die gast daarbij rustig te roken met opzwellende muziek, zeg maar, dat is dan weer wel goed gebruik van muziek, dus dat het inderdaad erg dat dramatische effect heeft en bij die beelden past. Dat het zo een zwaar stuk is, en het gaat ook zo langzaam, in vergelijking dus met die Pearl Harbor wat ik net zei, dat is zo kort en daar zat gewoon geen spanningsboog in. Maar nu zie je eerst het dilemma en daarna zie je het in de fik steken... Als het heel snel was gegaan, als ze bijvoorbeeld het dorp in waren gekomen en het gelijk in de fik hadden gestoken en dan een muziekje eronder hadden gezet, had het helemaal niet zo'n impact gehad. Nu zie je ze ook bijvoorbeeld twijfelen over wat goed en wat slecht is. (I) En dat bedoel je met dilemma? (Martin) Ja, precies. Dat dilemma van eh... Ze zijn allemaal boos, maar op gegeven moment gaan mensen uit de bocht vliegen en zo... en dan wordt het weer 'awkward', zeg maar. (I) En hoe vliegen ze uit de bocht? (Martin) Nou, eerst was die gast gewoon boos... en die wilde hij hem laten dansen, [lacht], ja, zeg maar. En toen ging de ene zijn hoofd splitten, en toen dacht 'ie van: hee, misschien kunnen we wel die chick ook, die haar bek niet houden kan, ook wel neerschieten. Nou, waarom schieten we ze niet allemaal neer? En toen kwam dus dat gevecht tussen die twee. En toen... dus dat is zo'n gevecht van: wat is nou goed en wat is nou slecht? (I) Hmm. (Martin) En toen gingen ze dus heel dat dorp in de fik steken. En toen zag je dus... mensen vlogen nog steeds uit de bocht. En je zag ook de hele tijd die gezichten van: "kill him, kill him". Zeg maar, gewoon, pure bloed eh... bloeddorst. En op een gegeven moment gaan ze dus op orders van de luitenant dat ding in de fik steken. En dan gaan er nog mensen hun boekje te buiten door, door die chicks nog even flink door te blaffen, zeg maar... in een bospaadje. [lacht] Daar wordt het wel heel erg... "inhumanitair", om het maar even zo te zeggen.

(I) Okay. En zou je wat over de karakters kunnen vertellen die je gezien hebt? (Martin) Karakters... ja, nou ja, je hebt dus weer die... Charlie Sheen die in het eerste fragment, daar was die nogal een naïef broekje maar nu wordt die ook echt, zeg maar, steeds meer geraakt door de oorlog. En dan heb je zeg maar nog, de... ja, nutcase, dat was in dit geval die gast die zijn hoofd opensplitte [Bunny], dan ben je ook niet helemaal goed bij je hoofd, zo keek hij ook, met zo'n loensende bek. En... ja, die met die 'scars' in zijn gezicht... (I) Barnes. (Martin) Ja, Barnes. Dat is dan een leider, maar dan wel zo echt zo'n macho-leider die dan gelijk dat wijf neerschiet en zo... dus dat is dan zeg maar de macho eh... chef. (I) Waarom is hij de macho? (Martin) Nou ja, omdat hij gelijk tot actie overgaat, en hij wil gelijk iedereen eh... "Whraah, je zegt niet wat ik wil dus ik schiet je wijf dood" zeg maar, dat. Beetje kort lontje. Kort lontje, plus littekens in je gezicht, plus boomstammen als armen, dan zit je bij mij wel hoog in de macho toplijst, ja. Zo snel gaat dat. (I) [lacht] (Martin) En ja, even kijken hoor... Zat er weer een neger in? Ja er zat wel één neger toch in? Ja, die had niet zoveel tekst. (I) Nee, klopt. (Martin) Nee, klopt. Oh ja, die was die chick aan het doorblaffen, zeg maar, in dat

bospaadje... zeg maar. Voor de rest was het een beetje, zeg maar, meer... Die andere soldaten waren meer zeg maar het publiek voor erbij, die het een beetje ophitsten. "Yes, burn the fucker down, man". Ja, okay. Bedankt voor jouw input.

(I) Okay. En viel je verder nog iets op over het fragment? (Martin) Ehm... nee, ja, op het laatst... Die beelden werden wel zeg maar slomer, dat het echt dat dramatische effect had, dat in de fik steken en zo, dat zag je wel langzaam in beeld, voor mijn gevoel dan. Dat eh... die granaten in het huisje gooien en zo. Weet niet of het zo was maar voor mijn gevoel wel, met die langzame muziek eronder. Voor de rest eh, nee, valt niet echt wat op of zo...

(I) Okay. En het tweede filmfragment, van Patton. Kun je voor mij samenvatten wat daar gebeurt? (Martin) Ja daar gaan, daar gaan mannen, die gaan naar het front toe, die al lang niet geslapen hebben en weet ik veel wat niet allemaal, in ieder geval afzien. En Patton die zit daar een beetje te kijken, en die ziet ze allemaal voorbijkomen. Die vindt het allemaal maar, maar wat mooie bazen, dat ze het allemaal voor hem doen en voor het land. En dan gaat hij er op een gegeven moment ook tussen lopen als een blij Harry. [lacht] Ontzettend. En eh ja, dan slaat hij nog wat mooie taal uit in het commandocentrum, "Ja, mijn mannen, bla bla". Hij vindt het allemaal fucking geweldig en hij gaat het ook allemaal winnen. En daarna doet hij een... een gebedje tot God, en hee Godzijdank: "God is with America" wordt het mooi weer en nemen ze Bastogne in. En de ranja wordt op tafel gezet. [lacht] Dat is zo mooi... [lacht] Maar heel goed dus. (I) Ja. (Martin) Maar het is wel redelijk... de volgende vraag is natuurlijk: wat viel je op dan bij het fragment, of niet? (I) Nee. Maar vertel verder... (Martin) Okay. [lacht] Ik vond het wel een beetje de Looney Tunes versie van Platoon, als ik dat muziekje in het begin hoor, denk ik van: Jesus Christ. Voor mannen die zo dagen niet geslapen, niet gegeten hebben, dat je dan nog zo blij bent als generaal Patton er bij komt lopen. Nou, sorry, maar dat gaat mijn pet te boven. Ik vind de muziek er gewoon niet bijpassen... en, ja... de reactie van de soldaten vind ik een beetje ongeloofwaardig. (I) Waarom vind je het ongeloofwaardig? (Martin) Omdat ik... nou wat ik net zei... die gasten hebben zoveel dagen niet geslapen en niet gegeten. Okay, nou prima. Helemaal goed. Je ziet ook die lappen al helemaal om hun schoenen gewikkeld, nou hartstikke zwaar. En dan komt Patton erbij lopen en dan heeft iedereen ineens, dan moet iedereen opeens lachen, nou ik zou dat niet doen persoonlijk, maar goed. (I) Okay. Dus dat vindt je ongeloofwaardig? (Martin) Dat is wel ongeloofwaardig.

(I) Okay. En zou je nog iets over de karakters die je gezien hebt, kunnen vertellen? (Martin) Ja... karakters... je hebt eigenlijk alleen Patton gezien echt, dat is zeg maar, het hoofd eh... hoofdkarakter, daar draait alles om. Die anderen zijn een beetje nietszeggend. Ook zo'n assistent ofzo, die loopt er wel bij, maar ja, die krijgt gewoon een opdracht... maar voor de rest niet zoveel tekst of zo, het gaat voornamelijk om die Patton en hoe hij, zeg maar, op die oorlogssituatie reageert. (I) En wat kun je over Patton zeggen? (Martin) Het is ook... wel een beetje een macho type, maar dan de... sympathiekere versie. Dat hij wel, hij slaat wel allemaal van die Amerikanen-loving language uit, "God, I love these men" en bla bla bla, maar toch... (I) Waarom is dat Amerikanen-loving? (Martin) Nou, omdat hij het zo, zo aan het ophemelen is, zeg maar. Dat ja... het is gewoon een beetje... ja, niet eng, maar het is gewoon een beetje vermoeiend als Europees, als Nederlander om daar naar te luisteren, weet je wel. In oorlogstijd zal het vast wel gebruikelijk zijn, en moet het ook wel, maar ja... (I) Waarom vind je het als Europeaan vervelend? (Martin) Ehm, nou ja... het is niet... het zijn wel bevrijders of zo, zeg maar, van Nederland. Dus eh... hulde voor dat. Maar... zoveel ophemelen... en dan, het is... het is leuk als het arrogant is maar dan ook met een grapje erbij, weet je wel. Niet alleen maar arrogant, want dan wordt het vervelend. Alleen maar grappen wordt vervelend. Alleen arrogant wordt vervelend. Arrogant met ja een grap, zeg maar, er weer ingebakken, dat is, dat kan ik dan wel weer waarderen. (I) Okay. Kun je een voorbeeld geven? (Martin) Ja... Ehm... in deze film? (I) Ja. (Martin) Ja, wat dan grappig wordt... eh [lacht] ik moet even denken, ik kan niet zo snel een voorbeeld verzinnen. (I) Kan zo nog wel. (Martin) Ik denk er nog even over na.

(I) Okay. Is er verder nog iets wat je opviel tijdens het fragment? (Martin) Nou, het viel me op bij die Patton, dat Patton-fragment, dat ding, zeg maar, zijn gebed aan God gaat voorlezen, dat je dat dan alleen maar hoort, je ziet al die tanks en zo wel rijden maar het wordt voornamelijk dan weer op hem gericht. Maakt niet uit met wind en zo, hoe erg het is. Je ziet wel al die oorlogsbeelden maar niet dan alle geluiden erbij... zoals je dat bij Platoon wel had, met dat branden en zo onder dat muziekje, dat kind wat op de achtergrond gilt, allemaal stressvolle dingen eigenlijk. Dit was gewoon een happy rollercoaster ride... ja, ze komen aan, ja er wordt wel iemand neergeschoten, maar dat zie je niet, je ziet gewoon iemand neervallen, hij had net zo goed een epilepsieaanval kunnen hebben, maar... het wordt niet zeg maar echt zo expliciet in beeld gebracht. Bijvoorbeeld, iemand neerschieten net als die Vietnamees die echt kicken tegen zijn bakkes aan krijgt, dat zie je daar bijvoorbeeld bij Patton niet, het is allemaal op de achtergrond, de oorlog is meer op de achtergrond. En... je ziet wel wat vliegtuigen vliegen, maar echt geschoten en zo zie je niet... of dat er iemand geraakt worden, bloed, gillen, dat zie je allemaal niet. Dus dan denk je: ja oorlog, ja, best wel prima eigenlijk. Je rijdt er gewoon zo overheen, veroverd wat steden. Maar ja... En bij Platoon is het dan meer van ja, wat echte oorlog is. Dat het meer losmaakt in de mens zelf. (I) Dat is een verschil dat je ziet? (Martin) Ja, het gaat meer om het karakter Patton en dat is zo, eigenlijk, eendimensionaal. En in Platoon, is het meer, gewoon drie-dimensionaal. Gewoon wat er nog meer bij komt spelen, de gevoelens inderdaad, de gedachten, de gedachten daarover. En die wordt helemaal niet door Patton, dat wordt helemaal niet uitgelegd wat hij daarbij denkt. Alleen dat Amerika verdedigd moet worden en dat ze... je ziet hem ook nooit twijfels hebben. Die Patton bijvoorbeeld. Hij is wel een goede leider dan, waarschijnlijk, maar... (I) Ja. (Martin) Ik kan mezelf niet voorstellen dat dat dan zo, zelfs als je leider bent, dat dat dan zo gaat.

(I) Hmm. Je hebt het net al een beetje gezegd, maar als je een vergelijking zou maken, welke van de twee vind je dan beter? (Martin) Platoon vind ik wel beter. (I) Kun je nog even kort zeggen waarom? (Martin) Waarom... ja, dus, zoals ik al zei, het is meer... het komt gewoon harder aan. Je zit gewoon, zit gewoon te kijken en, het maakt echt wat los bij je zeg maar... ja, dat klinkt ook weer zo, zo, al vaag... maar je voelt in ieder geval een emotie als je naar de film kijkt. Dus dat is op zich al, dat probeert elke film bij je te doen, maar bij Platoon... lukt het dus zeg maar ook, dan... (I)

Bij jou... (Martin) Ja, bij mij dus inderdaad. En dat je dan dus ook stress voelt als een dorp in de fik wordt gestoken. Of dat er zeg maar op de rand staan van iemand door het hoofd te schieten, dat voel je dan. Bij Patton is het zeg maar... niets zeg maar... het is gewoon... gewoon lekker kijkvoer.

(I) Okay. En als je je zou moeten identificeren met van één van de karakters? (Martin) Van beide films? (I) Ja, beide films. (Martin) Nou, Platoon dan. Ehm... Ik vind die gast met die... Ja, nee, nou, die Charlie Sheen dan waarschijnlijk, omdat hij dezelfde twijfels daarover heeft. (I) Zelfde twijfels als wie? (Martin) Zelfde twijfels als... ja, je gaat natuurlijk nadenken als jij er zelf zou hebben gestaan wat je dan zelf zou doen of je dan ook hetzelfde gedaan zou hebben... Maar goed, die anderen worden meer zeg maar meer als beesten afgeschilderd. Ik zou me daar ook wel mee kunnen identificeren misschien, als ik daar geweest ben, maar ik ben er niet geweest. Net als die Charlie Sheen, die is daar dus ook nooit eerder geweest, komt voor het eerst in zo'n situatie. Dus vandaar dat ik eerder met Charlie Sheen, eh... (I) Dus vanwege de onervarenheid? (Martin) Vanwege de onervarenheid... (I) Die jullie delen? (Martin) Ja, precies.

(I) Okay. In hoeverre denk je dat wat we van Platoon zagen authentiek is en hoeverre denk je dat het fictief is? (Martin) In hoeverre denk ik dat het fictief is... Nou, ik vrees dat er wel heel veel... non-fictief hier in zit, dus dat het wel allemaal waar gebeurd kan zijn... denk ook dat het echt zo is... Als je al die echte foto's ziet, van Vietnam en zo, dat was allemaal geen pretje, als ik het allemaal moet geloven, vanuit de overleveringen. Dus dan dat zou best wel, best wel kunnen. Ik geloof ook best wel dat er zulke dorpen in de fik, op zo'n manier in de fik gegaan zijn. Met mensen die hun kameraden dood, dood zagen liggen en dan dachten: "Let's pay these fuckers", weet je wel. Gewoon, wraak en zo. Het zijn menselijke gevoelens dus, het zijn ook allemaal mensen, dus... waarom zou dat niet gebeurd zijn daar?

(I) Okay. En hoe zit het met dat tweede fragment, Patton? (Martin) Patton... het is allemaal wel gebeurd. Het is ook wel op waargebeurde feiten waarschijnlijk gebeurd... Bastogne... en dat het slecht weer was en dat het toen op miraculeuze wijze weer goed weer werd. Maar het is dan zo in elkaar gezet dat het echt wel weer echt heel makkelijk gaat. En dat is dan wel... dat vind ik dan wel weer het fictie-fragment er in zitten. Dat het zo makkelijk gaat, dat... Kijk, je kan natuurlijk wel geluk hebben met dingen, maar als je het dan zo monteert in de film dat alles goed gaat, dan weer niet. Je hebt... in een normale film... het is een standaard opbouw, gewoon van: goed gaan, slecht, en dan kom je er weer uit, zeg maar, dat het goed is. Het is een cliché filmformat maar het werkt wel, zeg maar, om eh... emotie op te roepen en... iets dergelijks. Ook hierbij, is het... dat het alleen maar goed gaat, als het alleen maar goed kan gaan, dan moet het een keer fout gaan, later in de film gaat het wel even fout, volgens mij, en dat is ook weer snel een klein dipje, en later weer van: "Heeee!" [blij]. Je voelt nooit echt, echt, de gevolgen, zeg maar... (I) Van wat je in het fragment zag he, daar hebben we het nog steeds over... (Martin) Ja, wat ik in het fragment zag... Ja, het, het... Het zou allemaal best wel waar gebeurd kunnen zijn maar heeft wel gewoon... een fictief gevoel. Vooral met die blije muziek, dat deed het hem echt. Van die Looney Tunes muziek. En eh... wat ik al zei, met die soldaten. Gewoon de reacties van mensen vind ik dan ook weer fictief. Als je in een oorlog bent, en je reageert zo... dan... ja. (I) Welke reacties bedoel je dan? (Martin) Ja, bijvoorbeeld, met die soldaten, dat als de generaal erbij komt lopen, dat ze dan echt allemaal blij zijn, weet je wel. Dat ja... [lacht] Dat gaat er niet zo in bij mij.

(I) Okay. Zie jezelf als liefhebber van Amerikaanse films over oorlog? (Martin) Eehhh, ja, ik kan het, ik kan het zeker wel eh... waarderen. Net als Platoon, en zo, weet je. Platoon en Full Metal Jacket, dat soort films... Ehm... en hoe heet die andere nou, je hebt Platoon... So, dit is wel heel erg hoor. Die andere grote... (I) Ik denk dat ik wel weet welke je bedoelt... (Martin) Ja... So... (I) Apocalypse Now? (Martin) Ja, dank je wel. So, ik zat de hele tijd met die Platoon, ik dacht... Nou, Apocalypse Now dus inderdaad, dat soort films. Maar ook... Saving eh... Saving Private Ryan, dat is toch ook wel... Dat is wel wat minder, maar ook wel goed gewoon. Ja, ik wel dat ik... ik vind het altijd wel leuke films. Pearl Harbor, die heb ik dan weer net niet gezien. (I) En wat is dan, waarom zijn die drie dan goed, en is Saving Private Ryan ook goed maar minder? (Martin) Ja... hoe zeg je dat? Het is... ja, bij Apocalypse Now is het, zijn het gewoon de beelden die heel veel indruk maken. Ehm... Dat is gewoon echt, heel mooi, ja, het is ook zo een cliché, maar het is wel waar, al die beelden, zeg maar, die blijven gewoon wel bij je. Vooral met het eindshot als ze dan een koe gaan slachten en zo, is wel heel ingrijpend en zo... Bij, bij, hoe zeg je dat, bij Saving Private Ryan is het ook heel ingrijpend dat ze op het strand bijvoorbeeld aankomen. Maar, blijft het me gewoon minder bij, ja ik weet niet of het door kleurcontrasten of misschien heel subtiel allemaal... Maar het is wel eh, het blijft gewoon meer bij, het maakt gewoon echt een indruk... (I) Hmm. (Martin) Nog meer, meer Amerikaanse oorlogsfilms, ja, the Longest Day zelfde laken een pak weer. Ja, het gaat ook gewoon allemaal te goed en te gladjes eigenlijk, volgens mij is die ook uit de jaren '60 of '70 of zo... volgens mij, '67 of zo... In al die films daarvoor gaat het gewoon echt te goed, zeg maar. Platoon is volgens mij jaren '80 en daar gaat het dus echt... ook, meer menselijker... gewoon beter, vind ik wel. Maar ja, dat komt waarschijnlijk ook doordat ik in de jaren '90 ben opgegroeid.

(I) Okay. Wat trekt je aan in Amerikaanse oorlogsfilms? (Martin) Ja, wat trekt me aan? [stille] Ja, voornamelijk het dilemma, wat je ook in Platoon ziet. Ehm... oorlog is gewoon een niet natuurlijke situatie, ja, daar kan je natuurlijk ook een discussie over hebben of het een natuurlijke of onnatuurlijke situatie is... Maar gewoon zo, extreem gedrag wordt van je verwacht, gewoon iemand neerknallen en zo, dat ja, het fascineert me wel gewoon hoe mensen daarmee omgaan. Want ik kan niet geloven dat jij, als jij, als jij zo bent en dat je wordt in een oorlogssituatie geplaatst, dat je dan nog steeds hetzelfde als mens, zeg maar, zo daar instaat. Dus dat vind ik dan wel leuk om te zien, zeg maar, hoe mensen kunnen veranderen, nou ja, dat zag je bij Platoon. En bij Apocalypse Now worden mensen ook echt helemaal gek van die oorlogssituaties en eh... trippen... Bij Saving eh... Private Ryan, heb je dat ook wel maar, daar is gewoon minder verandering, hoe meer verandering, ja... hoe... ja hoe beter eigenlijk, ja, dat klinkt ook weer zo fout maar... Als kijker, ik als kijker, vindt het dan wel interessanter... en als het ook nog mooi geschoten is, dan... (I) Door die verandering? (Martin) Ja, precies. Het verhaal moet, gewoon het verhaal moet goed zijn, character development, eh... ik lijk net een beetje Jan de Bont, die eh... [lacht] hoe zeg je dat? (I) Nee maar, ik begrijp wel wat je bedoelt. Ga verder... (Martin) Ja, het moet gewoon mooi geschoten zijn. Zoals Pearl Harbor, dat was gewoon een klassiek voorbeeld

van hoe het niet moet. Gewoon alle character ontwikkeling snel, snel geknipt, geen memorabele eh... beelden, verkeerde muziek gebruik. Het blijft gewoon niet hangen. Ik denk dadelijk als die eh... die laptop uitgaat dat ik het alweer vergeten ben, zeg maar.

(I) Okay. Wat voor films kijk je doorgaans? Kijk je veel films die bijvoorbeeld niet over oorlog gaan? (Martin) Ehhh... ja. Ja, ik kijk eh... Ik ben zo'n... standaard [lacht] IMDB top 250-kijker. (I) Okay. (Martin) Dus ik eh, [lacht], denk wel dat ik heel veel van die classics heb gezien ook. En daarnaast ook gewoon de nieuwste films, die nu in de bioscoop zijn, tegenwoordig zijn dat... eh, ja, wat is het? De laatste die ik in de bioscoop heb gezien was the Watchmen, weet je wel die eh... (I) Oh ja, die heb ik ook in de bioscoop gezien, ja. (Martin) Dat vind ik dan ook wel weer mooi. Maar dan zie je ook weer zo'n eh... So, ja. Dat vind ik ook wel weer mooi om te zien, dat er tegenwoordig in de bioscoop ook zo'n eh, zo'n moreel dilemma mag zijn. Wat je ook met the Dark Knight had, voor the Watchmen. Gewoon zo'n twist, twist aan het moraal. Wat je in de jaren '50 had als happy ending. En... in de jaren '70 had je dat ook wel, jaren '80 dan... Jaren '80, moet ik zeggen, dat is wel erg mijn minst favoriete [lacht] decennium. Qua muziek en films. Net als Top Gun en zo... Je moet er maar van houden... Days of Thunder... [lacht] prima. In de jaren '90 was volgens mij weer wat rauwer, maar ik vind dat... die films die nu gemaakt worden die vind ik wel interessanter worden. Er komt wel heel veel pulp uit natuurlijk, maar die grote blockbusters, moet ik wel zeggen, kunnen mij wel bekoren.

(I) Okay. Wat maakt een Amerikaanse oorlogsfilm tot een goede film? (Martin) Ehm... dat maakt eh... Ja, karakter ontwikkeling... de actie, ja, dat is wel mooi meegenomen, maar het hoeft niet. (I) Okay (Martin) Interpersoonlijke relaties, vind ik ook wel weer interessant. Maar een goeie pot actie, mits het goed gedoseerd is, dat eh, ja, dat er ook wel bij. Ja, gewoon een heel spectrum van, van eh, van dingen eigenlijk. Dat is wel weer raar, want dan zeg ik wel weer [lacht], wat ik eerst heel kut vond in Pearl Harbor. (I) Hmm. Dat het van alles wat had. (Martin) Ja, dat het van alles wat had, ja, maar goed uitgewerkt. Het is zo... (I) Het kan wel, daar had je het meer over karakters. (Martin) Ja... inderdaad. Het valt me wel trouwens op, dat er in een goeie oorlogsfilm, wel minder humor zit. Dat is heel gek, want als je er dan weer te veel humor in doet, dan wordt het weer ongeloofwaardig, alsof ze... Ehm... ja, dat valt me altijd wel op, dat je altijd wel in een mineurstemming wordt gehouden en dat het dan ook allemaal wel harder aankomt. Er worden wel grapjes gemaakt, van die hele flauwe, die vind je dan weer leuk, dan denk je: "ha, eindelijk een grapje", lachen, om de spanning eraf te halen, maar... het is niet echt lachen, gieren, brullen of zo.

(I) Nee. Wat maakt een eh, wat maakt een Amerikaanse oorlogsfilm tot een slechte film? (Martin) Slechte film... ehm... ja, te veel eh... te veel macho praat en, dat alles gewoon goed gaat, eigenlijk de dingen die je liet zien. Ehm, slecht... wat is nog meer slecht... Ja, één, bijvoorbeeld het gewoon, inderdaad, het fictieve, fictieve situaties, één soldaat die dan een dorp binnenkomt en dan alles neerschiet. Weet je wel, dat er 1000 soldaten in een dorp zitten en dan komt er een soldaat en die gaat dan even huishouden en die bevrijdt een heel dorp, weet je wel. Ja, leuk maar [lacht], nee. (I) Okay. (Martin) Dus, het moet gewoon, gewoon een stuk, een stuk realisme inzitten. Meestal zijn oorlogsfilms gebaseerd op waargebeurde... eh verhalen. Dus dan vind ik dat je daar ook wel eh... eer aan moet doen. (I) Hmm. (Martin) Aan het echte, echte verhaal. Mag je natuurlijk best wel dramatiseren en zo, maar niet te veel. Ja, het is allemaal zo vaag omschreven en zo, maar het is... bij alle kunst, je kan het nog zo exact proberen te omschrijven maar het eindresultaat is toch, ja... kun je [lacht]... het is ook zo een fingerspitzengefühl, onderbewust gevoel, hoe je het ook... (I) Er moet niet te veel afgeweken worden van de waarheid, als je een op waarheid gebaseerd verhaal gaat verfilmen? (Martin) Ja... althans het mag wel, maar doe het dan subtiel. (I) Ja. (Martin) Ik als kijker moet het niet hinderlijk vinden, snap je? Ja, eh ja... [lacht] (I) Want wanneer is het hinderlijk? (Martin) Het is hinderlijk als je, als je echt... ja... als je echt, als je gewoon weet dat dingen niet kunnen. Gewoon eh... met een elleboog wordt een muurtje doorgebroken en dan een kind te redden. Gewoon ja... [lacht], allemaal hartstikke leuk maar zoiets gebeurt niet, weet je wel. (I) Okay. (Martin) Als je een oorlogsfilm hebt, die mensen hebben ook angst, die mensen weten ook soms niet wat ze moeten doen, staan ook op de verkeerde plaats, worden ook een keer geraakt. Dat soort dingen, weet je wel, dat maakt het gewoon geloofwaardiger. Niet ongeschonden na 20 gevechten uit de strijd komen, zonder een schrammetje te hebben en dan nog stoer, stoer in de camera kijken en een sigaret opsteken. (I) Ja. (Martin) Dat soort dingen.

(I) Okay. Kun je de films, op basis van fragmenten, rangschikken en deze rangschikking toelichten? (Martin) Welke ik gewoon het beste vindt, en dan... (I) Het zijn vijf films. (Martin) Ja, even kijken hoor, nou ja, Platoon dan. Ehm... en... moet ik even denken hoor. (I) Kun je dat kort toelichten? (Martin) Ja, Platoon, ja, ik heb er gewoon het meeste mee en daar voelde je, bij het fragment, ook wel wat zij voelden... Ja, nou wordt die wel moeilijk. Tussen... Ja, dan ga ik gewoon voor Top Gun als twee dan. (I) Hmm. (Martin) Omdat het wel, het zijn niet mijn soort dialogen en zo, maar het is dan wel meer vermakelijk. En Patton, Patton is ook wel gewoon een goede film, die afweging maak ik. Dan maar, Patton vind ik dan weer... weer te... te gedateerd en te blij. Top Gun kijkt gewoon lekkerder weg... (I) En met blij bedoel je? (Martin) Blij met, ja gewoon, muziek, muziek en zo en er gebeuren geen, geen nare dingen of zo. (I) En met gedateerd? (Martin) Met gedateerd bedoel ik, ja. in de jaren '70 wat je allemaal van dat soort films die zo, zo liepen zeg maar. Het realisme sloop er niet echt in, dat was hun vorm van realisme, wel... maar... niet het tegenwoordige... ja... hoe zeg je dat? Ja eh, het is gewoon niet realistisch, die dingen die ik zei inderdaad. Dat die nog zo blij rondloopt en zo... (I) Ja. (Martin) Dus dan zou ik Top Gun op twee zetten, Patton op drie. Welke had je nou nog meer? (I) Pearl Harbor en Black Hawk Down. (Martin) Oh ja. Doen we Black Hawk Down op vier en Pearl Harbor op vijf. (I) Waarom Black Hawk Down op vier? (Martin) Black Hawk Down op vier, omdat ik, van het fragment dat ik heb gezien, sprong er gewoon... eigenlijk niks uit... ik voelde er niks bij... ja... het zei me, het zei me gewoon niet zo veel, moet ik eerlijk zeggen, gewoon, dat fragment. Dus ja... ik kan me er niet mee, echt helemaal mee identificeren. (Martin) En bij... Pearl Harbor ja, [lacht] ik heb het nu al zo lang afgezien, ik kan het nog wel een keertje doen. Er zijn heel veel dingen slecht aan... dingen die ik slecht vind, en niet zoek in een film, die zitten daar allemaal wel in. Het is wel een grote film geweest maar... [lacht] ik eh, ik vind eh... het is niet mijn kopje thee. (I) Kort gezegd: muziek, te snel gesneden? (Martin) Muziek. Muziek, te snel gesneden, [lacht] ja, Ben Affleck, ben een Ben Affleck-hater, maar hij is een hele goede acteur vast. Maar ik eh... nee. Ja gewoon, te snel achter elkaar, je kan gewoon niet meer op adem komen. Zelfs

in dat fragment al, kan je nagaan als je dat 90 minuten moet volhouden... (I) Hij is tweeënhalve uur. (Martin) Hij is tweeënhalve uur ook nog?! So, my god, dank je, [lacht] dank je wel. Nee, nee, dat zou niet kunnen uitzitten. Maar, waarschijnlijk krijgt hij het meisje en vallen ze gelukkig in de armen. (I) Ik eh, ik kan het je niet vertellen (Martin) Nee? Je hebt hem niet uitgekeken? (I) Jawel, maar, ik moet het nog spannend houden natuurlijk. (Martin) Nu moet ik natuurlijk gaan kijken, he? (I) Ja, precies.

(I) Wat voor soort mensen kijken er volgens jou naar dit soort films? (Martin) Naar Amerikaanse oorlogsfilms of naar Pearl Harbor? (I) Naar dit soort films. Amerikaanse oorlogsfilms. (Martin) Poeh ja, mensen die wel realistische actie willen, volgens mij, want anders koop je er gewoon een met Steven Seagal die inderdaad een dorp uitmoord. Ehm... wel... ja, gewoon... het, het broedergevoel, dat dan weer wel, het is echt wel dan iets, volgens mij, mannen, mannen kijken er meer naar. (I) Ja, waarom denk je dat? (Martin) Omdat het eh... in oorlog zijn het alleen maar mannen die vechten natuurlijk, en mannen onderling hebben gewoon een hele andere, andere, band met elkaar... (I) Dan? (Martin) Dan, vrouwen. [lacht] Ik denk niet dat je een vrouw snel iemand hoort afzeiken van: "hee, lekker aan je pik trekken" of eh... inderdaad een Vietnamees jongetje doorblaffen in het gangpad. Dat doen ze dan weer net niet. Ehm... En ja, ik denk dat eh... heel veel mensen dat ook eh... zoeken. Want het is: en actie, en... veelal wel humor, subtiele humor, elkaar afzeiken en, en... ja, het komt toch altijd wel goed, in zo'n oorlogsfilm. En je hebt wel duidelijk zwart-wit, zij zijn de goede en hij is de, hij is de vijand, dus dat is ook altijd lekker makkelijk. (I) Ja. (Martin) Dan weet je in ieder geval wie slecht is. (I) Ja. (Martin) Dus dat is ook eh... lekker makkelijk. [lacht] Het is gewoon een fantastisch formaat eigenlijk, [lacht] je kan er alles gewoon instoppen. Daarom zijn er ook zoveel oorlogsfilms, denk ik. Omdat het eh, omdat je er zoveel in kan stoppen. (I) Okay. (Martin) Een stukje onderling drama kun je erin kwijt.

(I) Okay. Denk je dat iedereen om dezelfde reden kijkt? Of denk je dat mensen verschillende dingen goedvinden? (Martin) Nee, ik denk dat ze verschillende dingen goed vinden, daar aan. Dat ze denken: ja, ik ga voor actie, maar als je die elementen erbij krijgt, maakt het het alleen maar beter, zeg maar. Maar ze gaan voornamelijk, ik denk dat het eerste punt, waar je door wordt getrokken, als je een trailer ziet bijvoorbeeld van zo'n film, ik denk dat dat de actie is. En meestal wordt het dan ook wel zo gesneden van dat je inderdaad: actie ziet, bijdehande opmerking, actie en dan "pwoef", dat is de aankondiging, zeg maar, van de film. Dat is meestal wat mensen als eerste trekt. Geen tranende jongens bij een Vietnameesje, dat zullen ze er niet gelijk in gooien. Wel overvliegende helikopters en dat soort dingen... (I) Dat zijn dus de verschillende dingen die interessant zijn voor een publiek? (Martin) Ja... ja, die ik heb opgenoemd, ja. Ze vinden het allemaal wel interessant, dat maakt een goede film, maar ze komen denk alleen eerst voor de actie... Ze komen op de actie af en daarna zien ze... die andere punten erbij, dat het zo goedmaakt. Ik denk niet dat het... Dat is natuurlijk weer een arrogante filmsnob gedachte: "ja, mensen zien dat niet, mensen zien dat allemaal niet joh" (I) Hoe bedoel je? (Martin) Sommige mensen zullen dat best wel zien, maar ik vraag me af, je kan niet voor andere mensen spreken, weet je wel, of mensen dat wel zien, "Ja, ik kijk nu omdat... ik vind dit zo geweldig... omdat de camera positie zo geweldig is" of... (I) Nee, het gaat om wat jij denkt. Je kunt alleen voor jezelf spreken, inderdaad. (Martin) Ja, precies. Nou ja, als ik eerlijk moet denken, denk ik dat sommige mensen, behalve sommige mensen op zo'n filmfestival met van die mensen met een te moeilijk montuur naar een film kritisch zitten kijken. Maar de, Jan met de pet en de oorbelt, die gaat daar helemaal niet diep op in, denk ik. Maar, dat is natuurlijk weer de ivoren toren van de filmsnob, "Ik heb zoveel films gezien en ik denk het te weten". Dat is natuurlijk ook bullshit. (I) En dan heb je het over die zelf? (Martin) Ja. [lacht] (I) Okay. Dat dat even duidelijk is.

(I) Als je de scriptschrijver zou zijn, van één van deze films, zou je dan iets veranderen? (Martin) Bij alle films? (I) Van de films die hier net voorbij zijn gekomen. (Martin) Poeh, wat zou ik veranderen? Ja eh... [stille] (I) Je hebt natuurlijk al best veel gezegd, maar nog nieuwe dingen die je nog niet hebt genoemd? (Martin) Nee, ja... Bij sommige films wat meer humor dan. En die Patton dat is dan een jaren '70 film dus je kan niet meer in dat tijdperk verplaatsen. Dus ja, dan...

(I) Okay. vind je dat er in de getoonde fragmenten gebruik wordt gemaakt van stereotyperingen? (Martin) Eh jaaaaah, ja. Bij eh... bij Platoon wel dan, denk ik. Bij de redneck die helemaal geschift is. De neger die alleen maar aan pussy denkt, weet je wel. Er zijn wel stereotyperingen die, zeg maar, wel zo naar voren worden... gekomen. (I) Waarom zijn het stereotyperingen? (Martin) Omdat iedereen heeft wel van, als je een redneck hebt die... iedereen heeft wel, denk ik, het idee van een redneck, dat het gewoon een domme gast is, gewoon zoveel mogelijk [lacht] mensen wil schieten en volgens het principe "no niggers on my porch" leeft. [lacht] Ja, dat is gewoon het stereotypering van een redneck. (I) Wat bedoel je daarmee? (Martin) Wat bedoel ik daarmee... [lacht], nou dat eh... rednecks nogal eh... eh racistisch zijn. (I) Okay. (Martin) En negers, ja negers, ja die neger zit alleen maar over pussy en joints smoken, ja, het is eh... het wordt wel een heel fout verhaal, maar goed, het zit in de film, dus ja... De macho man, wil alleen maar schieten, tiet en helikopters, net als eh... dat is dus die Barnes, ja? (I) Ja, met die littekens. (Martin) Met die littekens. Ja... wat hebben we nog meer voor stereotyperingen... Ja, de pretty boy met gevoel, dat is natuurlijk ook weer zijn stereotypering, bij Pearl Harbor. Ook van: o jee, hij is zo'n piloot, maar stiekem is die toch wel wijzer en verovert hij zijn meisje. Dat is meer zo een filmstereotypering. En wat nog meer... [stille] eh... ja, de macho man, dat is ook een stereotypering. Ik heb het allemaal al gezegd, maar goed, het is wel zo... Die niet tegen een geintje kan, voor je het weet sta je op zijn, [lacht] sta je op zijn pik en sta je opeens met je ontblotte bovenlijf in de kleedkamer, met homo-erotische ondertonen, my god, de jaren '80 geweldig. Maar goed... (I) Okay... Wat bedoel je met homo-erotische ondertonen? (Martin) [lacht], [lacht]. Lekker even over het armpje: "Hee, Goose, nee tuurlijk, is goed, joh", "we're friends" ...

(I) Okay. Heb je het idee dat één van de filmfragmenten een bepaald standpunt representeert? Dat de film een les, een moraal, een bepaalde boodschap bevat? (Martin) Een bepaalde boodschap... Ja, Platoon natuurlijk weer die tweezijdigheid van de oorlog. Ja, goed en kwaad, maar wat is nou goed en wat is nou kwaad? Zijn de vijanden wel de vijanden, dat zeg maar. Ehm... ja, Top Gun, [lacht] heeft dat een moraal, dat weet ik niet... oh ja, het goede zal

natuurlijk weer overwinnen. Is dat een moraal? Noemt men tegenwoordig dat nog een moraal? En eh... ja Patton, hetzelfde denk ik... en Pearl Harbor ook. Dat is gewoon allemaal, het goede overwint eigenlijk, toch? (I) Het goede overwint. (Martin) Dat is het. En bij Platoon, wordt het nog een beetje... [lacht] Ik weet eigenlijk niet meer hoe Platoon eindigt, maar... volgens mij is dat nog een wrange bijsmak. Of was dat nou bij Apocalypse Now? Ik weet het niet meer. "Allemaal weer kijken!" (I) [lacht] Ik heb Apocalypse Now nooit gezien. (Martin) Heb je die nooit gezien!? (I) Maar je hebt nu in ieder geval verteld dat het met een koe eindigt. (Martin) Ja, maar zo eindigt ie niet helemaal, hoor. (I) Maar ik ga hem nog een keer kijken. (Martin) Okay. Het eindigt niet met de koe... Het gaat niet allemaal over de koe, hoor. (I) Okay. Viel je verder nog iets op als het om standpunten of moralen gaat? (Martin) Ik denk dat dat wel het, de grootste moraal is.

(I) Okay. Heb je nog iets waar je op terug wil komen? Aanvullingen op iets wat je eerder gezegd hebt? (Martin) Heb ik nog iets waar ik op terug wil komen... nee eigenlijk niet. Ik denk dat ik wel weer genoeg geluld hebt. Ik denk meest helemaal niet zo na over, over films en zo... wel van: joh, dat is een mooie film, maar nooit zeg maar van: oh, kan ik me identificeren? Het is meer hardop denken... [lacht] wat ik de hele tijd deed. Maar nee, ik denk dat ik het hierbij laat, zeg maar, mijn standpunten. Inclusief de redneck en de doobie-smokende neger. (I) Okay. Nou dan wil ik je hartelijk bedanken voor je medewerking.

Interview 4 - Ronald (NL)

Geïnterviewde: Ronald (NL)
Interviewer: Emiel Haring (I)
Datum: 24 april 2009
Duur: 1 uur 55 minuten

(I) Zoals je weet, ben ik een student Media- en Journalistiek aan de Erasmus Universiteit te Rotterdam en bezig met een onderzoek naar succesvolle Amerikaanse films. Ten eerste wil ik je hartelijk bedanken voor je medewerking. Ten tweede, alles wat je zegt zal vertrouwelijk behandeld worden en zal alleen voor dit onderzoek gebruikt worden.

(I) Allereerst, zou je iets over jezelf kunnen vertellen? (Ronald) Eh... ik ben Ronald, ik ben 21 jaar, ik studeer Rechten, ben derdejaars, wat wil je nog meer weten? (I) Nee, dat is prima, hoor. (Ronald) Dat is prima? (I) Dat is prima, hoor.

(I) Wat is de laatste Amerikaanse film die je gezien hebt? (Ronald) Ik ben laatst naar de bios geweest, naar die 3d-horrorfilm. (I) Een 3d-horrorfilm. (Ronald) Eh... My Bloody Valentine, of zoiets... (I) Okay. Ja, ik kijk dat genre eigenlijk niet... (Ronald) Nee, ik normaal ook niet. Maar, ik dacht: mwha, 3d, misschien is het wel gaaf. (I) En dan zat je met een bril, of... (Ronald) Ja. (I) Ja? (Ronald) Ja. Maar... het viel tegen. (I) Het viel tegen? Het was niet enger... (Ronald) Nee. (I) Het was niet enger, doordat het 3d was? (Ronald) Nee, totaal niet, het voegde echt totaal niets toe? (I) Het voegde echt totaal niets toe? (Ronald) Nee. (I) Misschien een interessante techniek, maar nog niet goed genoeg gebruikt? (Ronald) Ja, precies.

(I) Okay. Nou ehm... ik wil je vragen om goed en aandachtig te kijken en te luisteren naar de volgende fragmenten. We kijken er eerst twee. Alleen het eerste fragment bestaat uit vier stukjes die heb ik allemaal achter elkaar gezet, allemaal uit één film. Alle andere fragmenten bestaan uit één stuk uit de film. (Ronald) Okay. (I) Natuurlijk zit er wat voor en wat achter, maar dat wat ervoor zit dat vertel ik je dan van tevoren zodat je weet, ook als je de film niet gezien hebt, dat je weet waar het begint. Okay? (Ronald) Okay. (I) Als je vragen hebt, of iets, dat kan altijd tussendoor. (Ronald) Ja, is goed. (I) Dan gaan we nu naar het eerste fragment kijken. We gaan ze per twee kijken. Ik geef je eerst even de introductie van het eerste fragment. We zien een aantal fragmenten uit het begin en het midden van de film Top Gun uit 1986. Heb je de film gezien? (Ronald) Nee. (I) Okay. Nou, F14-piloot Maverick, gespeeld door Tom Cruise, en zijn navigator Goose worden geselecteerd voor Top Gun, een elite vliegschool. En daar gaan we nu even naar kijken.

[Fragment 1 - Top Gun speelt af]

(I) Okay. Dat was de eerste film. Gaan we nu naar het tweede fragment, van de film Black Hawk Down, het je die gezien? (Ronald) Ja, die heb ik wel gezien. (I) Okay. Nou, ik geef nog even een introductie, de film gaat over een burgeroorlog in Somalië in 1992. Rebellen stoten, onder leiding van Mohammed Farah Aidid, president Siad Barre van de troon en nemen de macht over. De Verenigde Naties sturen een vredesmissie naar Somalië, die geleid wordt door het Amerikaanse leger. Army Rangers sergeant Eversmann, gespeeld door Josh Hartnett, heeft net een missie briefing gehad waarin wordt uitgelegd dat zijn peloton die middag zal participeren in een missie om de twee belangrijkste officieren van rebellenleider Farrah Aidid's gevangenen te nemen.

[Fragment 2 - Black Hawk Down speelt af]

(I) Okay. Top Gun heb je niet gezien, zei je, hè? (Ronald) Nee. (I) Okay. Kun je me vertellen wat je gezien hebt in dat fragment? Als je het zou moeten samenvatten... (Ronald) Eeeeeeh ja, eh... Tom Cruise, Maverick, heet hij geloof ik, die wordt samen met zijn RIO, heet het geloof ik... (I) Ja. (Ronald) ...zo'n radar-dude, die worden samen naar zo'n Top Gun opleiding gestuurd. Eh... Elite piloten, eh... Daar doet hij eigenwijs, blijkbaar. En eh, problemen met eh... heeft daardoor problemen, met iedereen eigenlijk, want wat hij doet is blijkbaar gevaarlijk. Ehm... Maar blijkbaar, wat hij doet is wel goed vliegwerk, dus hij wordt er niet afgeschopt. En dan eh... ja... dat was het wel zo een beetje denk ik. (I) En waar blijkt dat uit dat hij gevaarlijk doet? (Ronald) Eh... uit de dialogen, met zijn mede-piloten, en... hoe noem je dat... docent, instructeur.

(I) Okay. En zou je iets over de karakters kunnen vertellen die gezien hebt? (Ronald) Eh... welke allemaal? (I) Nou, die je gezien hebt. (Ronald) Okay. Ja, Tom Cruise, arrogant, eigenwijs eh... maar blijkbaar een goede vliegenier. Dan heb je nog, die RIO van hem, niet echt veel van gehoord... (I) Goose. (Ronald) Goose, ja, inderdaad. Niet zo heel veel van gezien. Blijkbaar heeft hij wel vertrouwen in Tom Cruise ook al doet hij heel erg gevaarlijk, en eigenwijs, en... Dan is er nog die Iceman, die is ook ontzettend arrogant. Ja, en volgens mij, viel verder weinig uit te halen, denk ik eh... uit het fragment, volgens mij, de rest van de karakters... (I) Iceman vind je arrogant, waarom? (Ronald) Eh... even denken hoor... ja, hij vond zichzelf ook heel duidelijk de beste vlieger, ja, dat was het eigenlijk denk ik wel, zo een beetje... (I) Okay. (Ronald) Ja, ook zijn gedrag naar andere piloten toe. Ook dat stukje in dat, hoe noem je dat, in dat lokaaltje... dat ze elkaar de hele tijd zitten op te naaien... daar uit zie je het een beetje, denk ik. (I) Ja, en zie je ook verschillen tussen de karakters? (Ronald) Hoe bedoel je, wie, bijvoorbeeld? (I) Tussen Maverick en Iceman. (Ronald) Ehh, ja, want die Iceman is blijkbaar nogal geïnteresseerd, die vindt het blijkbaar nogal belangrijk dat wat hij doet, dat het veilig gebeurt en die Tom Cruise lijkt daar dan verder weinig om te geven... tenminste achteraf geeft hij dan wel toe dat het fout was, maar... Maar hij doet het op het moment zelf wel, denkt hij blijkbaar niet genoeg na of... denk ik, op die manier. (I) En kun je daar nog iets meer over zeggen? (Ronald) Ehm, even denken hoor, over de verschillen in karakters? (I) Hmm. (Ronald) Ehhm. Ja, nee, niet echt.

(I) Okay. Is er nog iets wat je verder opvalt, aan het fragment, als je het zo ziet? (Ronald) Ja, redelijk standaard en voorspelbaar gewoon... (I) Hoezo is het standaard? (Ronald) Ja... ja... het is... heel veel van dat soort films, het is een probleemkind, het gaat allemaal niet zo goed en aan het eind dan, redt hij iedereen of zo... [lacht] denk ik. Zo gaat het allemaal denk ik. Nu is het ook al wel een vrij oude film, dus dat eh... is dan niet heel erg. (I) Heb je nog meer voorbeelden van films? (Ronald) Die zo zijn? (I) Ja, dat je zegt: standaard en voorspelbaar? (Ronald) Ja, heel veel van die Hollywood films zijn zo, of lijken er op. Kan niet echt concrete voorbeelden geven, ik kijk ook niet zo heel veel films. (I) Okay. Je typeert het als Hollywood, wat is voor jou Hollywood? (Ronald) Hoe bedoel je? (I) Nou, omdat je je zegt heel veel Hollywood films zijn zo. Wat zit er dan in? (Ronald) Hoe bedoel je, qua wat? (I) Nou, wat je net zei, je vergelijkt Top Gun met een Hollywood, of je zegt: Top Gun is typisch Hollywood zei je... (Ronald) Ja. (I) Wat maakt het dan zo typisch Hollywood? (Ronald) Ja, dat is een goede vraag [lacht] Eh... ik denk gewoon de... ja... ik denk gewoon de... het soort film, denk ik... gewoon de... het soort film... de acteurs... ja ik weet niet... dat is moeilijk te zeggen inderdaad. Je gebruikt het vaak: dat is een Hollywood film, of... ja, ik kan er niet echt goed antwoord op geven eigenlijk. (I) Okay. Nou... Wat hebben die films gemeen, volgens jou? (Ronald) Ja, niet echt een heel diepgaand verhaal. (I) Okay. (Ronald) Veel actie, en ja, dat soort dingen. [stilte]

(I) Okay. Dan het eh... tweede fragment, dat we zagen, Black Hawk Down, daarvan heb je wel de hele film gezien, zei je net. (Ronald) Ja. (I) Zou je me kunnen vertellen wat daar gebeurt, in dat fragment? (Ronald) In dat fragment... eh ja... ze krijgen, soldaten krijgen te horen dat ze die middag er op, of ieder geval een tijdje later, dat ze op pad moeten en eh ja... je ziet ze voorbereidingen treffen. (I) Ja. [stilte] (Ronald) Heel kort samengevat. (I) Ja. En als je het wat ruimer zou samenvatten? (Ronald) Eh ja... ook die jongen, die koffie aan het zetten is, die blijktbaar nog nooit eh... echt eh... hoe zeg je dat... nooit gevechtacties heeft meegemaakt, blijktbaar, en die moet nu dus wel gaan. En die is blijkbare erg, die is een beetje onzeker, volgens mij... Ja, dat was het denk ik wel.

(I) Okay. Zou je wat kunnen vertellen over de karakters? (Ronald) Nou ja, ik moet zeggen, ik eh... kon ze... ik... die mensen niet echt uit elkaar houden, want eh... (I) Okay. Je hoeft ze niet één voor één te behandelen. Als je ze zo ziet? (Ronald) [stilte] Ja, ik weet niet echt eigenlijk. Ik weet niet echt... (I) Maar hoe zou je omschrijven, wat ze doen of wat ze zeggen? (Ronald) Ja, ze proberen elkaar een beetje op te peppen van eh: ja het gaat allemaal wel goed komen. En de jongen die nu voor het eerst meegaat, die proberen ze een beetje te helpen met zijn voorbereidingen. Wat moet je wel of niet meenemen, of eh...? (I) Okay. En valt je daarbij nog iets op? (Ronald) Nee, niet echt. Verder valt er niet echt heel veel over te zeggen.

(I) Okay. Ehm, als je nou een vergelijking zou maken tussen die twee fragmenten die je gezien hebt, Top Gun en Black Hawk Down, welke vind je dan beter? (Ronald) Ehm, ja. Denk toch wel Black Hawk Down, dat ik die leuker vind. Maar ja, Top Gun heb ik ook niet de hele film van gezien, dus... (I) Nee, maar op basis van de fragmenten. (Ronald) Ehm. Het is ook niet echt vergelijkbaar, denk ik. Top Gun is een fictief iets en Black Hawk Down is volgens mij meer gebaseerd ook op wat echt gebeurd is. Ik denk sowieso dat ik dan altijd eerder zou kiezen voor de film die daadwerkelijk gebaseerd is op iets wat ook echt gebeurd is. Denk ik. (I) Waarom? (Ronald) Ja, vind ik altijd wel interessant. (I) Okay. En waarom? (Ronald) Ja, dat weet ik niet. [lacht] Vind ik eh... ja ik weet niet, het heeft voor mij altijd wel iets extra's, als je, als je, je leert er ook iets van... (I) Ja. (Ronald) ... ik weet het niet precies. Het trekt me altijd wat meer dan die compleet fictieve... (I) Je kunt er iets van leren? (Ronald) Ja, misschien, of ja, ik vind het gewoon interessant. Om erachter te komen wat er nou gebeurd is, al krijg je daar in zo'n film niet altijd een goed beeld van. Maar nee, dat vind ik altijd wel leuk, ik kan er ook niet echt een goed antwoord op geven waarom dat nou zo is. Het is gewoon zo [lacht].

(I) Okay. kun je met één van de karakters die je gezien hebt in beide films, kun je je daarmee identificeren? (Ronald) Nee. (I) En als je er één zou moeten kiezen? (Ronald) Als ik er een zou moeten kiezen... niet iemand uit Top Gun in ieder geval. Want dat is totaal niet hoe ik zelf ben, dus ja, daar kan ik me niet echt mee identificeren. Tweede fragment eh... ja, ik weet het niet... het is gewoon, ik zou zelf nooit in zo'n situatie komen dus... of eh... wordt moeilijk. Niemand eigenlijk. (I) Okay.

(I) En, je mag ze apart behandelen, welk deel van de fragmenten is volgens jou authentiek of waar en welk deel is volgens jou fictief? (Ronald) Van Top Gun is denk ik niks authentiek, lijkt me. In ieder geval, volgens mij, is dat helemaal fictief, dus niks lijkt me. En die Black Hawk Down... (I) Dus er is niets authentiek in Top Gun? (Ronald) Nee, ik denk het niet, verder zou ik het niet weten... misschien is het allemaal echt gebeurd, maar ik denk het niet... Tenminste daar bedoel je toch mee: het is echt gebeurd, met authentiek of... ? (I) Ja, ik bedoel dus, wat waar is. Maar je zou ook een onderscheid kunnen maken in eh, bijvoorbeeld eh, die vlietschool bestaat wel. (Ronald) Oh, op die manier. Eh... ja, misschien bestaat die opleiding wel echt. Weet ik niet, zou kunnen. Ik denk niet dat het gedrag dat die piloten, dat die piloot, tentoonspreiden, dat dat getolereerd wordt, dat lijkt me fictief. (I) Okay. Welk gedrag? (Ronald) Ze zitten elkaar de hele tijd op te naaien, dat lijkt me niet echt bevorderlijk voor, ja, alles eigenlijk... Ja, het lijkt me ook niet dat zo'n karakter als Tom Cruise het lang volhoudt in het leger, eigenwijs en gevaarlijk en eh... dat lijkt me ook fictief. Eh... Voor de rest heb ik over het eerste fragment, dat was het denk ik wel. Dat tweede fragment... ik denk dat alles wel authentiek zou kunnen zijn daar aan. Ik heb nou niet echt iets gezien waarvan ik denk van: Nou, dat kan niet. Of eh: onrealistisch of eh... Nu heb ik verder ook totaal geen verstand van, hoor, dus eh... ik weet niet in hoeverre ik daar iets over kan zeggen. (I) Nee maar... (Ronald) Het zag er vrij geloofwaardig uit allemaal.

(I) Okay. Nou, dan gaan we naar de andere fragmenten kijken. Platoon gaat over de oorlog in Vietnam waarin hoofdrolspeler Chris Taylor, gespeeld door Charlie Sheen, meegaat op nachtelijke ambush. We horen hem de tekst van een brief naar zijn oma oplezen.

[Fragment 3 - Platoon speelt af]

(I) Tweede film is eh... Pearl Harbor. Heb je die gezien? (Ronald) Ja. (I) Okay. Hoofdrollen worden gespeeld door beste vrienden Rafe, gespeeld door Ben Affleck, en Danny, gespeeld door Josh Hartnett. Beide heren zijn piloot in de Amerikaanse luchtmacht. Rafe heeft een relatie met zuster Evelyn, gespeeld door Kate Beckinsale, maar lijkt te zijn omgekomen in een luchtgevecht in Engeland. Daarna krijgt Evelyn en Danny een relatie en blijkt Rafe toch nog te leven. (Ronald) Verschrikkelijk! [beide lachen] (I) De Amerikaanse vloot bij Pear Harbor is hard getroffen door Japanse luchtaanval. Amerika bereidt een tegenreactie voor onder leiding van luitenant Doolittle, gespeeld door Alec Baldwin. En daar gaan we even naar kijken...

[Fragment 4 - Pearl Harbor speelt af]

(I) Okay. Over het eerste fragment, van Platoon, eh... kun je samenvatten wat daar gebeurt? (Ronald) Eh ja... ik weet niet meer hoe die heet... Charlie Sheen... (I) Taylor. Soldaat Taylor. (Ronald) Taylor ja... je hoort hem de brief naar zijn oma voorlezen, waarin hij vertelt dat hij het eh... dat zijn ouders altijd heel erg, ja... beschermend waren, eigenlijk helemaal niet wilden dat hij naar eh... Vietnam zou gaan, maar dat hij juist vond dat het zijn plicht was om dat wel te doen en dat hij daarom gegaan is. Eh... Tweede deel van het fragment, eh... zie je hem op de basis met twee andere soldaten. Een van hen heeft bier gestolen, dus als straf moeten ze de latrines verschonen en dan hoor je ze praten over wanneer ze weer terug mogen naar Amerika. En dan vertelt Taylor ook dat hij ook eh... eigenlijk uit ideologie naar Vietnam is gegaan omdat hij het niet, hij het niet, hoe zeg je dat, eerlijk vindt dat altijd de armere mensen het vuile werk op moeten knappen. Hij vindt, dat eh... ook al was hij wel... volgt hij wel een opleiding, want blijkbaar wordt je dan vrijgesteld van... dienstplicht, ik weet niet zeker, maar... en dat hij daarom vrijwillig het leger in te gaan. (I) Ja. (Ronald) En dat was het wel.

(I) Okay. Zou je iets over de karakters kunnen vertellen die je gezien hebt? (Ronald) Taylor is blijkbaar dus eh... ja, wat ik al zei... vond het vervelend dat zijn ouders zo beschermend deden en heeft zich daarom, daar een beetje tegen afgezet door naar Vietnam te gaan. Zoals ik al zei, hij is blijkbaar ook wel redelijk ideologisch ingesteld, want hij gaat dus naar Vietnam omdat hij het niet fair vindt dat eh... alleen armere mensen daarheen moeten. En eh... wie had je nou ook nog meer? (I) Eh... (Ronald) Ja, ja, niet eh, ja niet echt iemand waar je iets over kan zeggen... (I) Die twee andere mannen die moesten verschonen... (Ronald) Ja, precies... Daar kan je weinig over zeggen denk ik. Ja, die verklaren hem voor gek dat 'ie vrijwillig naar Vietnam is gegaan, die zouden dat blijkbaar zelf nooit gedaan hebben, als ze daar de kans niet voor... als ze daar de kans voor hebben om er onderuit te komen, zeg maar. Verder valt er weinig over te zeggen, denk ik. Te weinig van gezien.

(I) Okay. En valt er verder nog iets op, als je het fragment zo ziet? (Ronald) Nee, vrij weinig eigenlijk. Op welk gebied, wat? (I) Is je iets opgevallen? (Ronald) Nee, nee. Niet echt eigenlijk.

(I) Okay. Tweede fragment dat we zagen is van de film Pearl Harbor, die heb je wel helemaal gezien? (Ronald) Ja. Die heb ik helemaal gezien. (I) Okay. (Ronald) Ja, Platoon ook hoor, maar dat is echt alweer zo lang geleden. (I) Dat is lang geleden? (Ronald) Ja precies, dat ik het verder niet helemaal meer weet. En ik heb wel meer films over Vietnam gezien, dus volgens mij haal ik ze ook een beetje door elkaar...

(I) Jaja, okay. Zou je kunnen zeggen wat daar gebeurt, in het fragment van Pearl Harbor? (Ronald) Ehm... ja... Japan heeft net Pearl Harbor aangevallen en als reactie daarop moet die major Doolittle, moet die iets bedenken om terug te slaan. Eh... blijkbaar heeft hij verzonnen om vanaf een vliegdekschip met bommenwerpers Tokio te bombarderen en eh... Daar gaan ze voor trainen. Eh... en die twee hoofdpersonen worden ook uitgekozen om daaraan mee te doen.

(I) Okay. En kun je iets vertellen over de personen die je ziet, over de karakters in het fragment? (Ronald) Eh... ja... je had die... hoe heet die nou... gast met rood haar. Eén van die twee hoofdpersonen... (I) Ja, je hebt Ben Affleck, dat is Rafe, en dan heb je Danny, dat is die Josh Hartnett. (Ronald) Okay. Ja, die Josh Hartnett... of nee, die Rafe... (I) Dat is dus Ben Affleck, die lange van de twee... (Ronald) Ja, precies, Ben Affleck, die gunt blijkbaar, die vindt blijkbaar, dat die ander niet mee moet gaan... omdat dan de kans bestaat dat hij doodgaat en dat dan die vrouw weer... eh... ja hoe zeg je dat, weer iemand verliest. Dus eh ja... blijkbaar... (I) Wat betekent dat, dat hij dat doet? (Ronald) Ja, dat hij ja... toch nog wel om haar geeft, of eh... of iets dergelijks... En ja, die ander vindt het blijkbaar toch wel zijn plicht om toch te gaan, want die gaat er niet op in, of luistert er niet naar. Die major Doolittle vindt het ook zijn plicht om mee te gaan, ook al vindt de..., ook al wil de legerleiding dat dat niet gebeurt. Dus eh ja... blijkbaar is hij toch ook wel begaan met zijn piloten die onder zijn commando staan. Hij vindt dat hij het niet kan maken om die mensen, ja, toch wel, de dood in te sturen en dan zelf thuis te blijven. Toch eh ja... hoe zeg je dat... plichtsgevoel of eh... iets in die richting. (I) Okay.

(I) Is je verder nog iets opgevallen? (Ronald) Ehhm, nee, niet zo, nee niet echt.

(I) Okay. als je nu die twee fragmenten met elkaar vergelijkt, welke vind je dan beter? (Ronald) Ehhh. Qua fragmenten? Ehh... Ik weet dat ik Platoon wel een hele goede film vond, en Pearl Harbor niet... omdat ze heel geforceerd dat liefdesverhaal er in hebben gepropt. Dus, dat beïnvloedt me natuurlijk wel, ook al zat het niet in het fragment. Ik zou zeggen, ja, ik vind Platoon wel een stuk beter. (I) En waarom is Platoon beter? (Ronald) Ja, wat ik al zei, bij Pearl Harbor hebben ze eh... heel geforceerd geprobeerd dat eh... ik vond op zich, het stuk dat over de oorlog ging, vond ik wel okay, maar ze hebben heel geforceerd dat liefdesverhaal er in gepropt, terwijl ja... En dan ook nog... ja... dat vond ik niet zo geslaagd. Ik vind het vrij slecht zelfs... (I) Dat liefdesverhaal? (Ronald) Ja. En dat neemt echt de helft van de film in beslag of zo... Dus ja, dan vind je het automatisch ook niet zo'n goede film. (I) En zijn er nog meer

redenen voor je overweging waarom de één beter is dan de ander? (Ronald) Nou ja, zoals ik al zei, Platoon is wel echt een hele tijd geleden dat ik niet gezien heb, dus ik weet niet echt meer in detail wat ik daar goed of slecht aan om. Ik weet alleen wel dat ik het gewoon een goede film vond, dus eh... zoals ik al zei, Pearl Harbor niet. Wat dat betreft is het heel makkelijk, maar kan niet echt aangeven waarom ik Platoon een goede film vond, want dat weet ik niet echt meer. (I) Maar op basis van de fragmenten, lukt het misschien wel? (Ronald) Op basis van de fragmenten, vond ik Pearl Harbor ook niet echt slecht, bij het laten zien, want daar kwam verder vrij weinig naar voren van het deel dat ik dus zo slecht vond. (I) Ja, het liefdesverhaal. (Ronald) Dus ja... en in het fragment van Platoon gebeurt vrij weinig. Dus eh... Ik weet niet, op basis van de fragmenten kan ik niet echt iets zeggen. Ook vooral omdat ik dus bij Pearl Harbor de rest wel gezien heb en daar word je toch wel door beïnvloed, denk ik.

(I) Okay. En kun je je identificeren met één van de karakters uit beide films? (Ronald) Ehmm. [stille] Ehmm, even denken hoor. Nou ja, niet echt met Taylor. Want ik zou zelf nooit zo'n oorlog ingaan, vrijwillig. Echt puur omdat ik vind dat ik dat moet, omdat andere mensen dat ook moeten, zeg maar. Dat is dan gewoon jammer voor hen, maar... Dat zou ik nooit doen. Ehm... uit het tweede fragment, ehmm, ja ik denk ook niet echt, dat ik me daar kan identificeren met iemand. Ehm... want ik zou zelf ook niet het leger ingaan, dus ja, dan houdt het al snel, denk ik. (I) Waarom zou je het leger niet ingaan? (Ronald) Eh... ja, ik denk niet echt dat ik daar heel geschikt voor ben. (I) Waarom denk je dat je daar niet geschikt voor bent? (Ronald) Eh, nou ja, ik ben allergisch voor alles, sowieso al... [lacht] dus dan houdt het sowieso al snel op. Daarbij eh... heb ik er verder niet echt over nagedacht eh... omdat het dus al sowieso geen optie was. (I) Okay. (Ronald) Nee, ja, nee, ik denk niet echt iemand waar ik me goed mee kan identificeren. (I) Okay. Nou ja, dat kan.

(I) Welk deel is volgens jou, van het fragment dat je gezien hebt van Platoon, authentiek en welk deel is volgens jou fictief? (Ronald) Eh... even kijken, het eerste fragment, ik denk het wel, ik kan me goed voorstellen dat iemand eh... ja om zich af te zetten tegen zijn ouders naar Vietnam gaat. En ook vindt dat het belachelijk is dat alleen de niet-opgeleide mensen daar moeten vechten voor... iedereen eigenlijk. Dus ja, wat dat betreft denk ik dat dat fragment wel authentiek is. Tweede fragment [Pearl Harbor], denk ik ook... sterker nog, volgens mij is het ook wel zo gegaan. [lacht] (I) Okay. (Ronald) Dus nee, ik denk alles wel, ik denk alles wel. Er is niet echt iets waarvan ik kan zeggen: nee dat is absurd of eh... ongeloofwaardig of wat dan ook. Nee ja, alles leek me wel authentiek dus. (I) Okay.

(I) We gaan kijken naar het vijfde fragment, en dat is weer Platoon. Dit is even later in de film Platoon. De soldaten kammen een gebied uit waarbij ze in een aantal vallen lopen waarbij soldaten overlijden. De soldaten lopen door en soldaat Manny vermoord aan een paal vastgebonden. Vervolgens lopen de soldaten door en vinden ze een Vietnamees dorp. En daar gaan we even naar kijken...

[Fragment 5 - Platoon speelt af]

(I) Okay. Dat was het één na laatste fragment, gaan we naar het laatste fragment, die is van de film Patton. Ken je die? (Ronald) Welke? (I) Patton. (Ronald) Nee. (I) Patton uit 1970 gaat over de Amerikaanse generaal George Patton in de Tweede Wereldoorlog. Na overwinningen in Noord-Afrika en Sicilië wordt hij naar België gestuurd. Rond Kerstmis, krijgt hij de taak om Amerikaanse troepen te redden die in de val zijn gelokt en omsingeld door Duitse troepen. En daar gaan we even naar kijken. (Ronald) Is dit in de Ardennen? (I) Ja, klopt.

[Fragment 6 - Patton speelt af]

(I) Okay. Over de eerste film, het tweede fragment was dat van Platoon... Dusse, nou, je hebt de hele film gezien, het is al weer even geleden, kun je me vertellen wat je gezien hebt in dat fragment? (Ronald) Eh ja... dit was dus vlak nadat ze... eh... iemand van hun eenheid, dus... vastgebonden hebben en gemarteld hebben, weet ik veel wat allemaal? (I) Ja, ik weet niet of hij gemarteld is, maar hij is in ieder geval vermoord... (Ronald) In ieder geval, hij was niet eh... heel erg goed behandeld... En eh ja, ze komen dan een dorp tegen met Vietnamezen. Ja, ik denk uit een soort wraakactie eh... eh... steken ze het dorp in de fik, en eh... brengen ze mensen om die eigenlijk helemaal niet eh... ja... Of tenminste, daar weten ze niets van... Of, in ieder geval geen directe bedreiging zijn... eh... ja... Ze proberen ook, sommigen proberen ook iemand te verkrachten. Eh... ja... in ieder geval, ze ja... ze draaien helemaal door, de meesten ervan in ieder geval. Eh... En eh... uiteindelijk kwam er iemand, Elias of iets dergelijks? (I) Ja. (Ronald) Die er een einde aan maakt... (I) Elias gaat op de vuist met Barnes. (Ronald) Ja eh... die keurt het niet goed blijkbaar. Nou eh... helemaal gelijk in natuurlijk. En eh... die Taylor maakt een einde aan die verkrachting, of poging tot, ik weet niet precies... (I) Ja. (Ronald) Eh... ja, dat was het wel zo'n beetje. Uiteindelijk branden ze het hele dorp plat, en eh... ja, dat was het. (I) Okay.

(I) En eh... zou je iets kunnen vertellen over de karakters van de soldaten die je gezien hebt? (Ronald) Eh ja... de meesten die zijn echt duidelijk uit op wraak... wat ik me voor kan stellen, als je dag in, dag uit, aan dat soort dingen wordt blootgesteld. Eh... ja, op die Taylor en Elias na dus, die dus vinden dat wat gebeurt dat dat echt niet kan en er een einde aan maken. En eh... ja... dat is het denk ik wel.

(I) Okay. Okay. Valt je verder nog iets op als je dit fragment ziet? (Ronald) Eh... Ja, dat het verschrikkelijk is? [lacht] Ik weet het verder, verder kan ik er niet echt iets over zeggen denk ik. (I) Wat vind je precies verschrikkelijk? (Ronald) Ja, dat er mensen worden bedreigd met de dood of worden doodgeschoten, worden verkracht eh... alles wordt platgebrand... beesten zonder aanleiding worden neergeschoten, dat allemaal... (I) Ja. (Ronald) Dat is niet fraai.

(I) Okay. Ehm... dan het laatste fragment, van Patton. Die film heb je wel of niet ge... (Ronald) Niet gezien, nee. (I) Okay. Kun je vertellen wat daar gebeurt? (Ronald) Eh ja... je ziet de dag voordat ze... dus naar Bastogne willen om te

bevrijden, krijgt Patton te horen dat de weersverwachting niet goed is en dat ze daardoor geen luchtsteun kunnen krijgen, maar blijkbaar is hij iemand dat, als hij ergens zijn zinnen op heeft gezet, dan wil hij dat ook doen en zegt dat het hem niet uitmaakt. En hij laat de pastoor, of weet ik veel wat, laat hij een preek schrijven waarin wordt gebeden om goed weer, wat er ook komt. Eh... ja, dan zie je ze op pad gaan naar Bastogne. En de scène daarna zie je een soort nieuwsfilmpje of zo, dat het ook daadwerkelijk gelukt is om Bastogne te bevrijden.

(I) Okay. En kun je iets over de karakters vertellen die je ziet? (Ronald) Ja, alleen over die Patton eigenlijk, wat ik als zei, als hij ergens zijn zinnen op heeft gezet dan eh... dan gaat het ook gebeuren, of tenminste dat doet hij zich voorkomen want op een gegeven moment komt er ook iemand anders naar toe die zegt: "de mannen kunnen eigenlijk geen onderscheid maken tussen wanneer je iets meent en wanneer niet." En dan zegt hij: "ja, dat maakt eigenlijk ook niet uit. Dus blijkbaar, was die hele preek daarvoor, van: "het maakt me niet uit, het gaat gebeuren", was dat wel gespeeld, of eh... ik weet het ook niet precies. Ja, en voor de rest was er weinig over te zeggen, denk ik. Voor de rest zijn er niet echt mensen, echt naar voren gekomen of eh...

(I) Nee, nee. En valt je nog iets op als je dit fragment ziet? (Ronald) Nee, niet echt.

(I) Ehm... als je een vergelijking zou moeten maken tussen die twee fragmenten die je gezien hebt, wat valt je dan op? (Ronald) Eh... Ja, het eerste fragment dat eh... speelt zich eh ja, hoe noem je dat? Gaat echt over zo'n exces in de Vietnamoorlog, dus iets wat gewoon niet eh, niet kan, zeg maar. En het tweede fragment, dat is gewoon voorbereiding op een actie. (I) Ja. (Ronald) Ja, dus het is wat dat betreft ook niet echt vergelijkbaar, denk ik. [stille] Dus ja...

(I) Okay. En welke van de twee vind je beter? (Ronald) Ja, ik vond dat eerste fragment echt heel erg aangrijpend, en dat was natuurlijk ook de bedoeling, dus eh... ik denk dat ik dat wel beter vond. Het tweede fragment... ja... (I) Maar waarom greep dat je aan? (Ronald) Eh... ja... hoe bedoel je, wat, wat precies me ...? Gewoon wat ik al zei, wat daar gebeurt, dat die soldaten helemaal doordraaien en mensen verkrachten, neerschieten, bedreigen... En ja, het tweede fragment, vond ik niet echt spannend, of eh... of wat dan ook. Is het eerste fragment, dat vond ik wel beter. (I) Beter? (Ronald) Ja.

(I) Okay. Okay. Kun je je met één van de karakters uit beide fragmenten identificeren? (Ronald) Ja, in het eerste fragment, die mensen die er een einde aan proberen te maken, daar kan ik me wel goed in verplaatsen. Of ik dat zelf zou doen in die situatie, dat kan ik niet zeggen, dat weet ik niet, ik ben niet jarenlang, of tijden lang blootgesteld aan die dingen waar die soldaten aan blootgesteld zijn, in de Vietnam oorlog. Dus ik kan niet echt zeggen wat ik dan gedaan zou hebben, maar... ja, ik kan me er in ieder geval heel goed in verplaatsen dat je er iets aan probeert te doen. Eh... en ja in het tweede fragment, daar was eigenlijk maar één iemand die er echt eh... ja, hoe noem je dat? Er was maar één karakter echt zeg maar, en ik weet niet of ik me daar mee kan identificeren, denk het niet.

(I) Okay. En welk deel is volgens jou authentiek of waar en welk deel is volgens jouw fictief in het fragment van Platoon. (Ronald) Het eerste fragment eh... Volgens mij, dat soort dingen zijn ook echt gebeurd. Ik weet niet... zeker maar volgens mij wel. Dus wat dat betreft is het gewoon authentiek. Ja, dat was eigenlijk ook wel het hele fragment. Tweede fragment, ja ik kreeg wel het idee dat de film probeerde echt een goede weergave te geven van wat er gebeurd was, zeg maar. Maar het enige waar ik wel een beetje mijn twijfels bij heb is eh dat hij die pastoor, of die religieuze iemand... (I) Kapelaan, is het volgens mij. (Ronald) Kapelaan, ja. Dat hij die opdracht gaf om die eh... preek te schrijven over het goede weer, ik weet niet, het zou natuurlijk wel gebeurd kunnen zijn. Van ja: baat het niet, dan schaadt het niet. Alleen ik vind het wel raar dat die kapelaan eigenlijk eh... eerst zegt van: "nee dat kan eigenlijk niet" maar verder niet echt tegenstribbelt, dat vind ik wel apart. (I) Ja. (Ronald) Ik denk dat als zo'n iemand echt een idee heeft van: nee, dat kan ik eigenlijk niet doen, dat hij het dan ook gewoon niet zou doen, denk ik. Dus dat is misschien niet authentiek. Maar voor de rest eh, denk ik ook wel alles.

(I) Zie je jezelf als een liefhebber van Amerikaanse films over oorlog? (Ronald) Eh... Ja. Maar dan wel, wat ik al zei, van dat het historisch correct is, zeg maar... Of tenminste, dat het gebaseerd is op eh... ja, iets wat waar gebeurd is zeg maar. Die films als Top Gun bijvoorbeeld, of tenminste het idee dat ik ervan krijg, vind ik dan wel weer een stuk minder interessant. Omdat het, zoals ik al zei, een beetje standaard is, vrij voorspelbaar, denk ik. Ik heb de film niet gezien dus... ik kan het niet zeggen. En Pearl Harbor vond ik, zoals ik al zei, ook al niet echt geslaagd omdat er zo heel geforceerd dat liefdesverhaal in is gepropt eigenlijk. Vond ik ook niet zo geslaagd. En eh... Platoon vond ik, zoals ik al zei, een hele goede film, en na dat tweede fragment weet ook wel weer waarom: het eh ja... grijpt echt heel erg aan... en eh... ja... En Patton... en dan is er nog een geloof ik...? (I) Ja en Black Hawk Down. (Ronald) Black Hawk Down, nou, dat vind ik ook wel een aardige film, geloof ik. Ja dus eh... Ja, denk ik. [lacht] ik ben wel een liefhebber van dat soort films.

(I) Okay. Maar wat trekt je aan in dit soort films? Naast dus dat je er iets van kan leren, zei je net. (Ronald) Ja eh... goede vraag. [lacht] Ja, gewoon... (I) Waarom kijk je, waarom kijk je naar dit soort films? (Ronald) Ja, zoals ik al zei, de goede films zijn ook altijd wel spannend en eh... aangrijpend, soms. Ja, wat vind ik er zo leuk aan? [lacht] So... Ja, ik vind het interessant, maar dat heb ik al gezegd dus... (I) Maar... kun je daar nog iets over zeggen, over die interesse daarvoor? (Ronald) Eh... ja, ook qua geschiedenis vond ik lessen over de Tweede Wereldoorlog, Vietnamoorlog, vond ik wel gewoon ontzettend interessant altijd. Dus wat dat betreft eh... daardoor, denk ik, dat eh... (I) Ja. (Ronald) Dat ik het daarom leuk vind om naar te kijken.

(I) Okay. En naar wat voor soort films kijk je doorgaans? Kijk je ook veel naar films die niet over oorlog gaan, bijvoorbeeld? (Ronald) Ehm jawel, gewoon eh... thrillers en dat soort dingen. Ik was laatst dus naar een horrorfilm geweest, zoals ik al zei, maar dat is niet wat ik normaal gesproken kijk. Zoals ik al zei, dat idee leek me heel erg

interessant, maar daar hebben ze niet echt iets goeds mee gedaan, dat is jammer. Ja gewoon eh, oorlogsfilms en thrillers, dat soort dingen is wat ik doorgaans kijk. Ik zit even na te denken over nog andere genres zijn die ik regelmatig kijkt, maar volgens mij niet... nee... dat was het wel.

(I) Okay. Wat maakt voor jou een Amerikaanse oorlogsfilm tot een goede film? (Ronald) Eh... Pfoe... in ieder geval dat je je een beetje in kan leven in wat die mensen doormaken, zeg maar. Eh... wat ik al zei ehm, dat het ook echt een beetje gebaseerd is op wat er echt is gebeurd, dat vind ik interessant. Ehh... dat is wel het belangrijkste denk ik.

(I) Wat maakt een Amerikaanse oorlogsfilm tot een slechte film? (Ronald) Slechte film... En dan reken je Top Gun dus ook tot de Amerikaanse oorlogsfilms? (I) Ja. (Ronald) Eh... dat vind ik dan denk ik een goed voorbeeld daarvan, want zoals ik al zei, ik heb de film niet gezien, eh... het lijkt me niet echt gebaseerd op iets wat gebeurd is. Het zoomt heel erg in op een persoon zeg maar... ja, ik weet niet echt hoe ik het uit moet leggen... Ehm... Ja... dat het niet zo, wat ik al zei, voorspelbaar, fictief, standaard verhaaltje wordt van eh... wat daar dus een goed voorbeeld van is, denk ik. Eh... Zo'n jongen die dan eerst heel eigenwijs en gevaarlijk doet en dan eh... toch naar die opleiding gaat en dan, ik neem aan, aan het eind van de film dan toch iedereen redt of iets dergelijks. Ja, zo iets vind ik echt verschrikkelijk. (I) Okay. (Ronald) En ook, wat ik al zei, met Pearl Harbor, wat je wel vaker hebt met Amerikaanse films, is dat er heel geforceerd dat liefdesverhaal in wordt gepropt en dan ook nog een verhaal waarvan ik denk: "mwuuhhh" [lacht] (I) Hoe bedoel je? (Ronald) Nou, eerst heeft die vrouw dus wat met die Ben Affleck en dan denkt ze dat hij dood is, dan krijgt ze iets met zijn beste vriend, wat ik al vrij dubieus vind, en dan gaat... blijkt Ben Affleck toch nog te leven... "mwuuhhh" en dan gaat die andere gozer weer dood en dan was ze zwanger, geloof ik, en dan, ja, nee, ja... [lacht] echt verschrikkelijk, dat eh... (I) Okay. (Ronald) Maar volgens mij zijn ... ja, nee, dat... maak het tot een hele slechte film [lacht].

(I) Okay. Kun je de films, op basis van fragmenten, rangschikken en deze rangschikking toelichten? (Ronald) Eh ja... zoals ik al zei, Platoon vond ik eh... Maar goed, aangrijpend, het zoog je er echt in, zeg maar. Dus daarom die op 1. Welke films hadden we... Black Hawk Down, Top Gun... (I) Patton. (Ronald) Patton. (I) Pearl Harbor. (Ronald) Oh ja. Dan denk ik als tweede: Black Hawk Down. (I) Okay. En waarom? (Ronald) Ja, ja, het was niet echt een... van Platoon ook, heb ik ook verreweg het meest gezien natuurlijk. Black Hawk Down, daar zag je niet zoveel van, maar ik had er ook niet echt iets op aan te merken of zo. (I) Okay. Maar waarom komt die op twee? (Ronald) Ja, omdat ik op die andere dus wel iets heb aan te merken [lacht] (I) Okay. Okay. Nou dan wacht ik. (Ronald) We hebben nog... Pearl Harbor... (I) Patton... (Ronald) Oh, Patton! Die is dan gedeeld tweede denk ik. Die had ook niet echt iets waarvan ik zei: dat vind ik raar... of stom. (I) Okay. (Ronald) Al zag je natuurlijk wel dat de film al wat ouder was... voor hoe er geacteerd werd. (I) En als je een keuze moeten maken tussen die twee? (Ronald) Eh... dan denk ik wel Black Hawk Down, maar daar heb ik ook de hele film van gezien, dus misschien dat dat ook nog een rol speelt. (I) Ja, okay. Op drie dan Patton? (Ronald) Op drie dan maar Patton. Eh... (I) Waarom op drie? (Ronald) Op zich... ja, ik vond het op zich wel... je zag er ook niet zo heel veel van natuurlijk. Eh... maar ja misschien ook wel... echt inhoudelijk? Misschien ook acteerwerk en zo, maakt dat nog uit, of eh? (I) Je mag alles meenemen. (Ronald) Ja het is natuurlijk toch een film uit 1970, het is allemaal een beetje houterig, houterig geacteerd, en special effects die niet zo goed waren, ja, dat speelt dan denk ik een rol. En op vier dan, denk ik, Pearl Harbor. Omdat ik de helft daarvan toch wel interessant vond. (I) Okay. (Ronald) Moest dit puur op basis van de fragmenten? (I) Ja. (Ronald) Oh, okay. Want... dan kwam dat liefdesverhaal er niet echt in voor, en zit ik te denken of... nee, laat maar zo eigenlijk. Ja, en op vijf dan Top Gun. (I) Ja, en waarom? (Ronald) Zo'n standaard, voorspelbaar, saai verhaaltje. Ik ga hem wel een keer downloaden, om te zien of dat ook echt zo is. Ik ben nu wel benieuwd. (I) Ja, ik wou zeggen. (Ronald) Ehm... Top Gun op de laatste plaats, vanwege het standaard verhaal. Ja, denk ik. (I) Okay.

(I) Wat voor soort mensen kijken er volgens jou nou naar dit soort films? (Ronald) Wat voor soort mensen... wat voor soorten mensen zijn er dan precies? [lacht] (I) Nou ja, zou je kunnen omschrijven wat voor mensen het zijn? (Ronald) Ik denk dat er zoveel verschillende redenen voor kunnen zijn. Zoals ik al zei, ik zelf kijk het omdat ik het vanuit historisch oogpunt wel interessant vind. Maar er zullen ook mensen zijn die het gewoon, ja, spannend, ja dat vind ik ook natuurlijk, die het spannend vinden... leuk om naar te kijken. (I) Leuk om naar te kijken. (Ronald) Ja, [lacht], dat is natuurlijk gewoon altijd zo. Ik vind het moeilijk om daar een omschrijving van te geven. Ja... het zou iedereen wel aan kunnen trekken.

(I) Waarom denk je dat zij kijken, dat zij de films waarderen? (Ronald) Eh... Ja... Mensen die het kijken omdat ze het vanuit historisch oogpunt interessant vinden, ja, omdat ze er iets van willen leren of het gewoon interessant vinden hoe dingen gegaan zijn. En ja, mensen die gewoon naar iets spannends willen kijken, omdat het spannend is. [lacht] Ja, ik eh...

(I) Okay. denk je dat alle kijkers om dezelfde reden kijken? (Ronald) Nee. (I) Denk je dat ze dezelfde dingen goed vinden? (Ronald) Nee, dat denk ik niet. Er zullen ook best mensen zijn die Top Gun een hele goede film vinden. Ja en dat, vind ik niet, of... denk ik niet in ieder geval. Dus, nee, dat is zeker niet zo.

(I) Waar denk je dat dat aan ligt, dat mensen andere dingen goed zullen vinden? (Ronald) Eh... ja omdat ze ook om andere redenen kijken, denk ik. Ehm... ja... of... ligt ook denk ik aan, dat als Top Gun de eerste film was waar ik naar zou kijken met zo'n verhaal, zeg maar, dan zou ik het misschien ook wel heel goed vinden. Misschien is dat het ook wel, hoeveel films je al gezien hebt uit hetzelfde genre, dan heb je meer referentiekader. Dat zal er ook wel iets mee te maken hebben. (I) Ja. (Ronald) Ja en gewoon omdat je andere dingen belangrijk vindt in een film. Ja... (I) En jij vindt het historische belangrijk? (Ronald) Ja.

(I) Okay. Als je de scriptschrijver zou zijn van één van deze films zou je dan iets veranderen en zo ja wat? (Ronald) Top Gun zou ik niet geschreven hebben, [lacht] in ieder geval. Ja, wat vind ik eigenlijk helemaal niet goed? Ja, het ligt er ook heel erg aan, als ik gewoon zin heb om... als twee uur niks te doen heb, en gewoon zin hebben om ergens naar te kijken waar ik niet heel erg bij hoef na te denken of zo dan eh, dan zou ik er wel naar kijken, dus wat dat betreft. (I) Je zou wel naar Top Gun kijken, als je twee uur... (Ronald) Ja, ja, het kan ook best een aardige film zijn hoor, dat weet ik niet zeker, maar ik vind in ieder geval geen topfilm op basis van wat ik gezien heb. (Ronald) Ja. Ehm... bij Black Hawk Down, zou ik, kan ik niet echt zeggen wat ik zou veranderen. (I) Nee. (Ronald) Patton, denk ik, dat ik dat hele gedoe over die preek nooit geschreven zou hebben, denk ik, of wanneer geval, als ik het al gedaan zou hebben, dan zou ik de kapelaan wat langer hebben laten tegenstribbelen of het niet hebben laten doen. Eh... (I) Dat er uiteindelijk geen gebed komt... (Ronald) Ja, bijvoorbeeld. Of dat hij echt onder druk moet worden gezet voordat hij het doet. Eh... want eigenlijk wordt zijn positie dus nu gewoon ge... misbruikt door die eh... door die generaal, en dat moet je toch niet willen als je daar bent om... ja, dat moet je toch niet willen, denk ik. (I) Ja. (Ronald) Bij Pearl Harbor zou ik, niet echt heel erg verrassend denk ik, dat hele liefdesverhaal er uit hebben gelaten. Voor de rest vind ik het wel een aardige film. En Platoon nog, hebben we dan nog? (I) Ja. (Ronald) Ja, daar kan ik niet echt van zeggen dat ik daar iets heel erg slecht vond, nee, nee. Dat zou ik wel zo laten.

(I) Ehm... vind je dat er in één van de getoonde filmfragmenten gebruik wordt gemaakt van stereotyperingen? (Ronald) Eh ja... in Top Gun, denk ik wel. Eh... de hoofdpersoon die dus een eh... roekeloze jonge vent, eh ja... dat is volgens mij wel een stereotype. Eh... Black Hawk Down...eh... nee, kan ik niet echt iets opnoemen. Nou ja, ik vond het ook lastig daar om de mensen uit elkaar te houden, zeg maar. (I) Ja. (Ronald) Dus eh... volgens mij is, kwam er ook telkens iemand anders aan het woord. Dus kom ik niet echt eh... (I) Ja, je ziet veel mensen in Black Hawk Down. (Ronald) Dus eh nee, daar kan ik niet echt iets over zeggen... (I) Maar, de soldaten an sich? (Ronald) Ehm... nee, ik vond ze niet echt stereo... Ze waren ook allemaal, voor zover ik in kon schatten, redelijk verschillend. Iemand die was redelijk onzeker, iemand die eh... juist de anderen eh... probeerde te motiveren, van: "het komt allemaal goed, en eh...". Nou was hij ook volgens mij officier dus dat is zijn taak dan ook wel. Nee ja, ik vond wel... niet echt dat er een stereotype soldaat was... (I) Geen stereotype soldaten in Black Hawk Down? (Ronald) Nee, van eh: die is stoer en... nee, eigenlijk helemaal niet denk ik. Ze waren allemaal wel een beetje zenuwachtig, en eh... en onzeker, dus nee ik denk juist helemaal niet. Terwijl een stereotype soldaat is toch zo'n Rambo-gast die eh... die het allemaal wel even doet, denk ik. Dus eh... nee. Black Hawk Down was niet echt stereotype soldaten denk ik. Welke film kwam er dan...? (I) Ehm... Platoon. (Ronald) Oh ja. Ehm... misschien in het eerste fragment die twee lui die met Taylor de latrines aan het schoonmaken zijn, dat die wel heel stereotype waren. Eh... (I) Waarom? (Ronald) Ja, zo'n dienstplichtige die daar maar, maar ik denk dat het echt zo was, tegen zijn zin zit en zo snel mogelijk weer naar huis wil. Eh... misschien dat dat stereotype is. Ja. Ik denk het... [lacht] Moeilijk te zeggen op basis van zo'n kort fragment. (I) Hmm. (Ronald) Die Taylor niet echt. Dat hij daar uit ideologie zit maar dat is niet echt stereotype voor een soldaat, denk ik. Het vierde fragment was... [stiltte] (I) Pearl Harbor. (Ronald) Pearl Harbor, oh ja. Ehm... ik zit even te denken of die twee nou echt stereotype zijn. Hmm... Valt denk ik wel mee... Die major Doolittle wel, iemand die eh... ja, die eh... ik mag eigenlijk niet, maar ik doe het toch, want ik geef zoveel om jullie. Zo'n een eh... zo'n persoon. Ja, ik denk wel dat dat stereotype is. Ja, dan zou ik zeggen dat hij... En die twee hoofdpersonen, ik denk het niet echt, het is niet echt waarvan ik zeg dat is zo standaard voor zo'n eh... piloot of... nee, ik denk dat dat wel meevalt. (I) Okay. (Ronald) Ehm, tweede fragment van Platoon kwam toen toch? Ja, misschien die... Barnes, heette die geloof ik toch? (I) Met die littekens. (Ronald) Die eh... wat zeg je? (I) Dat was die met die littekens. (Ronald) Ja, ja, die eh... die vrouw executeerde... (I) Ja. (Ronald) Ja precies. Misschien dat dat wel stereotype is voor zo'n Vietnam-soldaat, dat je helemaal doordraait en mensen neerschiet, bedreigt, verkracht maar ook daarvan zeg ik: dat is denk ik gewoon ook echt zo gebeurd bij sommige mensen dus dat vind ik dan niet zo heel erg. Ja, ik zou hem dan wel aanwijzen als stereotype. En in dit fragment misschien ook wel die Taylor omdat hij de hoofdpersoon is en, niet als enige maar wel als een van weinige, probeert die excessen te stoppen, dat zou ik ook wel stereotype noemen. En dat was het wel denk ik. (I) Okay. En dan hebben we nog Patton. (Ronald) Eh... ja, dat vind ik moeilijk te zeggen. Ja, want je hebt als enige die echt opviel natuurlijk die Patton zelf. Ehm... eh ja, nee, ik denk het niet.

(I) Okay. Heb je het idee dat er een fragment is van een film dat een bepaald standpunt inneemt en uitdraagt? (Ronald) Van alle films? (I) Ja. (Ronald) Eh... Top Gun... (I) Een soort morele boodschap. (Ronald) ...denk ik niet. Ik denk dat Top Gun gewoon is om te vermaken en verder geen boodschap uitdraagt. Pearl Harbor... of Black Hawk Down kwam toen denk ik? (I) Ja. (Ronald) Hmm... ja, volgens mij had die film een morele boodschap, ook alweer een tijdje geleden dat ik hem gezien heb, van eh: ja, dit is allemaal fout gegaan en zorg ervoor dat het niet weer gebeurt. Dat dat een beetje de boodschap is. Ehm... dan Pearl Harbor, ook niet echt een morele boodschap, denk ik. Ook gewoon bedoeld om eh... te vermaken en verder ook niet meer dan dat. Eh... geeft volgens mij ook wel een beetje weer hoe het ook echt gegaan is, dus... Nee, ik denk niet dat er echt een morele boodschap inzit. Eh, bij Platoon wel. Duidelijk. Ten eerste denk ik... net als bij Black Hawk Down, van eh: zorg ervoor dat het niet weer gebeurt. Eh... dat we niet mensen naar zo'n oorlog sturen en ja... die eigenlijk blootstellen aan van alles en niet echt hulp bieden om eh... ja, hoe zeg je dat? Dat te verwerken, en dan krijg je dus dat soort dingen. Dat ze... mensen verkrachten, doodschieten, dorpen in de fik steken. Eh ja, laten zien hoe smerig die oorlog wel niet was, denk ik. Ik denk dat dat een beetje de boodschap was. (Ronald) Bij Patton, ja... (I) Wat bedoel je met smerig? (Ronald) Ja, waar die mensen aan worden blootgesteld. Eh... wat ze zelf ook doen, natuurlijk. (I) De soldaten, bedoel je? (Ronald) Ja, de soldaten, ja. En wat ze zelf later ook doen... En bij de Vietnamese burgers, of nou ja, burgers... Of het burgers waren dat weet je niet, want de Vietcong kon je niet echt eh... herkennen maar ja... die natuurlijk ook van alles meemaken... wat gewoon niet kan, door die Amerikaanse soldaten. Ik denk dat dat wel een beetje de boodschap is, van: zorg dat het niet weer gebeurt. (I) Okay. (Ronald) Ja... En bij Patton... Nee, denk het niet.

(I) Okay. nou, dat was het wat betreft mijn vragen, heb je nog iets waar je op terug wil komen? (Ronald) Hmm... (I) Of iets toe te voegen bij een eerder punt dat je gemaakt hebt? (Ronald) Nee, ik kan niks verzinnen. Nee. (I) Okay. Dan wil ik je hartelijk bedanken nogmaals. (Ronald) Okay.

Interview 5 - Thomas (NL)

Geïnterviewde: Thomas (NL)

Interviewer: Emiel Haring (I)

Datum: 27 april 2009

Duur: 2 uur 37 minuten

(I) Zoals je weet, ben ik een student Media- en Journalistiek aan de Erasmus Universiteit te Rotterdam en bezig met een onderzoek naar succesvolle Amerikaanse films. Ten eerste wil ik je hartelijk bedanken voor je medewerking. Ten tweede, alles wat je zegt zal vertrouwelijk behandeld worden en zal alleen voor dit onderzoek gebruikt worden. Als je ergens een uitgesproken mening over hebt, schroom niet, die kun je altijd kwijt. (Thomas) Die heb ik altijd wel, ja.

(I) Okay. Allereerst, zou je iets over jezelf kunnen vertellen? (Thomas) Ja, ik ben 21 jaar oud, woon in Rotterdam, ben geboren in Brabant, eh... heb een half jaar in Canada gewoond, bijna een half jaar. Eh... heb een Amerikaanse vriendin dus... ben wel redelijk op Amerika gefocust. Studeer aan de Erasmus Universiteit, Bedrijfskunde. Dat is heel zakelijk. En daarin hoop ik ook verder te gaan en eventueel volgend jaar in het buitenland te studeren.

(I) Wat is de laatste Amerikaanse film die je gezien hebt? (Thomas) So... ik onthou nooit namen eigenlijk. Even denken hoor, de laatste Amerikaanse film... [stiltte] Pfoe... eh... (I) Eh... de laatste film? (Thomas) Eh... hoe heette dat ook alweer. Fight Club? (I) Fight Club, okay. En wat vond je ervan? (Thomas) Ik vond het eh... psychologisch. (I) Okay. (Thomas) Ik hou van makkelijke films waar je niet bijna hoeft te denken en toen mijn vriendin zei dat ik Fight Club zou moeten kijken had ik verwacht dat het een film zou zijn die alleen maar plat vechten inhield. En eigenlijk was het vechtgedeelte helemaal niet zo sensationeel, en ging het meer om de psychologie daarachter... (I) Ja. (Thomas) ... en dat viel me nogal tegen. [lacht] Dat weet ze zelf ook.

(I) Okay, ik wil je vragen om goed en aandachtig te kijken en te luisteren naar de volgende twee filmfragmenten. We gaan kijken naar fragmenten uit de film Top Gun en de film Black Hawk Down. Heb je die allebei gezien, of...? (Thomas) Nee, allebei niet. (I) Allebei niet. Nou, ik ga je van elk fragment een kleine introductie geven, ook als je hem wel gezien hebt, tot waar, vanaf waar het fragment verder gaat. (Thomas) Ja. (I) We zien een aantal fragmenten uit het begin en het middendeel van de film uit 1986. F14-piloot Maverick, gespeeld door Tom Cruise, en zijn navigator Goose worden geselecteerd voor Top Gun, een elite vliegschool. Daar gaan we nu even naar kijken. (Thomas) Dus dit is zeg maar het begin van de film? (I) Nou, het zijn fragmenten, uit het begin en uit het middendeel van de film. Dus het zijn, bijna alle fragmenten zijn uit één stuk, behalve dit fragment dat bestaat uit vier fragmenten die ik achter elkaar heb gezet. (Thomas) En het gaat over iemand die op een militaire academie of eh... luchtvaart zit. (I) Ja, ja, maar het wordt vrij snel duidelijk. Het zijn twee mannen die op vliegschool zitten. Nou, je ziet het vanzelf.

[Fragment 1 - Top Gun speelt af]

(I) Even kijken, het tweede fragment is van de film Black Hawk Down. Ik zal je daar ook even een introductie van geven. De film gaat over een burgeroorlog in Somalië in 1992. Rebellen stoten, onder leiding van Mohammed Farah Aidid, president Siad Barre van de troon en nemen de macht over. De Verenigde Naties sturen een vredesmissie naar Somalië, die geleid wordt door het Amerikaanse leger. Army Rangers sergeant Eversmann, gespeeld door Josh Hartnett, heeft net een missie briefing gehad waarin wordt uitgelegd dat zijn peloton die middag zal participeren in een missie om de twee belangrijkste officieren van rebellenleider Farrah Aidid's gevangen te nemen. We gaan kijken naar het fragment dat net na die missie briefing speelt dus. (Thomas) Okay.

[Fragment 2 - Black Hawk Down speelt af]

(I) Zo, dat waren de twee fragmenten. Even kijken, je hebt van allebei de film niet gezien zeg je, zou je me kunnen vertellen wat er in het eerste fragment gebeurt, dus in Top Gun. (Thomas) Ja. (I) Zou je me kunnen vertellen wat je gezien hebt? (Thomas) Eh... ja. In het begin zie je iemand die net geroepen wordt door de... door zijn opperbevelhebber, of hoe zeg je dat, zeg maar, zijn baas binnen het leger... bij hem geroepen en is gevraagd eh... of hij op Top Gun missie wil gaan. En vervolgens zie je dat hij in de klas zit van Top Gun waarbij alle beste... eh... naval academy officers, zeg maar, eh... samen zijn gekomen en eh... krijgen ze waarschijnlijk les en worden ze opgeleid om de beste vliegeniers te worden in het Amerikaanse leger. En nu zijn daar allerlei ego's die botsen met elkaar. Waarbij je ziet dat de hoofdpersoon in, denk ik, Tom Cruise is die erg botst met iemand die zij Iceman noemen. Eh... omdat ze allebei een erg hoog ego hebben, en Iceman eigenlijk op dit moment eh... degene is die ook op dit moment erkend wordt als de beste. Terwijl Tom Cruise ondanks dat hij, volgens velen, tenminste dat lijkt er impliciet wel uit te blijken, dat hij volgens velen wel eh... de skills heeft om de beste te worden, het op dit moment niet is. En Iceman, die dus al wel wordt erkend als de beste. En dat levert botsingen op omdat Iceman het niet accepteert dat Tom Cruise zegt dat hij de beste eh, gaat worden binnen Top Gun. Terwijl Tom Cruise heel erg zelfverzekerd is van zichzelf, en eigenlijk weet dat hij de beste is en eh... de status van Iceman dus eigenlijk eh... niet zo respecteert als de rest van de groep.

(I) Okay. Okay. Zou je wat meer over de karakters kunnen vertellen, die Maverick en die Iceman? (Thomas) Eh... ja. Iceman is iemand die erg, eh, erg graag naar buiten treedt als zijnde de beste en dat hij ook door anderen wordt gezien als de beste. Hij heeft een vrij koel uiterlijk, en eh... (I) Koel in welke zin? (Thomas) Koel in de zin van... In de zin van koud. Dat hij een beetje wordt afgebeeld als eh... ik geloof dat hij ook in Russische films heeft gespeeld, als de slechterik, zeg maar. Iemand die erg overtuigd is dat hij beter is dan de rest, en eigenlijk krijg je veel meer de kans om je echt daadwerkelijk in die persoon in te leven. Terwijl bij Maverick, lijkt het alsof je meer open wordt gesteld,

eh, richting zijn perspectief en dat je eh... ondanks dat die persoon een eh... persoonlijkheid lijkt te hebben dat hij meer in zichzelf gekeerd is, krijg je daar als kijker, eh, krijg je daar toch redelijk veel van te zien en heb je het gevoel dat je je kunt inleven in de situatie waarin hij zich geplaatst voelt. (I) En dat is Iceman? (Thomas) Nee, dat is allemaal Maverick. (I) Okay. (Thomas) Omdat Maverick, is zeg maar, de hoofdpersoon. (I) Ja, ik dacht dat je het net nog over Iceman had. (Thomas) Nee, Iceman vond ik heel erg koel en bij Maverick zie je juist dat je je goed in zijn perspectief kan verplaatsen. (I) En hoe komt dat? (Thomas) Dat komt omdat, de verhaallijn die loopt meer rondom die persoon, Maverick, dan rondom Iceman. En ehm... de punten van Iceman zijn meestal botsingen, of tenminste, dat hij in beeld komt zijn meestal botsingen met Maverick. Terwijl je bij Maverick ook gewone fragmenten ziet, waarin hij zich heel even bezint.

(I) Ja, okay. En als je... Okay, de ene is de hoofdpersoon, maar als je puur de karakters zou zien, van wat je nu gezien hebt. Zie je dan verschillen tussen hen? (Thomas) Ehm... ja. Ik vind, Tom Cruise of Maverick, vind ik een veel betere persoonlijkheid in zich hebben, omdat eh... het lijkt zo te zijn dat hij, ondanks dat hij vrij gesloten is, toch het hart op de goede plaats heeft. Terwijl die Maverick, eh oh sorry Iceman, dat eh... die wel erkend wordt als de beste maar eigenlijk niet dat eh... grote hart heeft zoals Maverick dat heeft. En dat allicht in de film dan zal blijken dat doordat hij zo een groot hart heeft, Tom Cruise dan of Maverick, dat hij daardoor net dat kleine beetje extra heeft. (I) En waaruit blijkt dat hij een groter hart heeft dan Iceman? (Thomas) Eh... met name wordt je in die situatie geduwd doordat je bij Maverick ook ziet wat de factoren zijn die rol spelen bij zijn beslissing. Bij Iceman zie je eigenlijk alleen stukjes dat hij geconfronteerd wordt met uitspraken van Maverick, terwijl je bij Maverick ook ziet wat tot die uitspraken leidt. (I) Je ziet ook de aanleiding, zou je zeggen? (Thomas) Ja.

(I) Okay. En als je dat fragment nou nog eens bekijkt, los van de karakters, gewoon wat je ziet, valt je dan iets op? Gewoon, als je kijkt naar de film. (Thomas) Ja eh... ja het hangt aan elkaar van fragmenten binnen de legerbasis en je hebt niet gezien wat aanleiding gaf tot bepaalde strubbelingen en zo. Misschien dat dat ergens tussen de fragmenten duidelijker wordt, maar wat je wel ziet, is dat die twee persoonlijkheden, heel gauw duidelijk worden eh, als belangrijke karakters. De rest van de karakters meer flat characters zijn.

(I) Ja. Okay. Okay. en dan het tweede fragment, van Black Hawk Down. Zou je me kunnen vertellen wat je daar gezien hebt? (Thomas) Eh, ja. Daar zagen we dat één van de karakters binnen de film geblesseerd raakte, aan zijn arm. Zogenaamd door het pingpongen, maar waarschijnlijk is er iets anders gebeurd, dat hij bijvoorbeeld zichzelf expres heeft verwond of eh iets anders, en dat hij vervolgens afgekeurd wordt om op missie te gaan. Daardoor wordt iemand anders, waarschijnlijk de hoofdpersoon, gevraagd of hij in zijn plaats op missie wil gaan, of eigenlijk: wordt opgedragen. Die is daar helemaal door verguld, maar hij heeft eigenlijk nog heel weinig gezien van het hele op missie gaan. En wordt door de rest van de jongens, die ook op missie gaan, wordt hij even bijgepraat over hoe het nou in de praktijk gaat. En dan blijkt dat die jongen wel heel veel uit theorieboekjes heeft gelezen, hoe zo'n missie daar aan toegaat, maar er heel wat dingen er in het echt toch anders aan toegaan. En daar wordt hij even goed op gewezen, door de andere personen die op missie gaan.

(I) Okay. Zou je iets over de karakters kunnen vertellen die daarin hebt gezien? (Thomas) Eh, ja. De ene persoon die geblesseerd raakt, dat is een... een minder vriendelijk persoon, lijkt wel, omdat hij er onderuit probeert te komen, en, je krijgt eigenlijk niets positiefs over hem te zien. De andere persoon, daar zie je ook wel minder van, omdat de fragmenten toch vrij kort zijn, en ook binnen het fragment er heel snel wordt gewisseld van rol. Maar daar krijg je toch meer het gevoel van dat je hem wil helpen om de missie zo goed mogelijk te voltooien, omdat je ook ziet hoe de rest van de personen in die film hem daarin ondersteunen. En je kan je daardoor best wel goed inleven met de persoon omdat je ziet wat hij meemaakt.

(I) Okay. Is je daarbij verder nog iets opgevallen? (Thomas) [stille] Ja. Ja, wat mij opviel. In de eerste film? (I) Nee, de tweede. (Thomas) Oh, de tweede. Dat je, de fragmenten wisselen elkaar best wel snel af, waardoor je niet echt de kans hebt iemands persoonlijkheid te vormen, door hetgeen wat hij zegt, maar meer door de gebeurtenissen zelf. (I) Okay. (Thomas) Terwijl bij de eerste film was dat, dat je steeds langere fragmenten zag. (I) Okay. (Thomas) En dat je er door iemands uitspraken achter kwam hoe iemand was.

(I) Okay. En als je nu eens een vergelijking zou moeten maken tussen de twee fragmenten, welke vind je dan beter? (Thomas) Ehm, ik vind film 1 eigenlijk iets beter, omdat ze naast de verschillende fragmenten en situaties waarin iemand geplaatst wordt, ook heel eh... duidelijk de hoofdpersoon een verhaal proberen te laten vertellen. Terwijl bij de tweede film wordt dat verhaal meer bepaald door de opeenvolging van situaties waarin het wordt geplaatst, en niet zozeer door hetgeen hij zelf vertelt.

(I) Ja. Okay. Kun je met één van de karakters, uit beide films dus, identificeren? (Thomas) Ja, ik kan me wel met Tom Cruise identificeren. (I) Okay. (Thomas) Nou, mijn uiterlijk, nee... [lacht] (I) [lacht] (Thomas) Nee, ik kan me daar wel mee identificeren om je daar eigenlijk het langste mee kunnen praten, of eh tenminste, het langst heb kunnen horen praten. En ik denk dat iedereen zich daar eigenlijk wel graag in wil herkennen, dat je een verborgen talent hebt, maar dat dat niet wordt erkend, en dat is eh... Eh, ja... Dat is een heel bekend fenomeen bij mensen, dat ze zelf wel zien dat ze, tenminste denken te zien, waar ze goed in zijn, maar dat ze dat nog maar eerst moeten bewijzen. En bij jezelf wil je natuurlijk heel graag bewijzen dat je goed bent in hetgene waarvan jij denkt dat je goed in bent. En bij Tom Cruise hoop je dan natuurlijk heel erg dat hij dat kan laten zien in de film. Terwijl bij de andere film [Black Hawk Down], is het meer een opeenvolging van fragmenten, waarbij je wel hoopt dat dat natuurlijk tot een goed einde komt, maar heeft het niet alleen te maken met de hoofdpersoon zelf, maar meer met de missie in zijn algemeenheid.

(I) Ja. Okay. Je mag dit apart behandelen, welk deel van het fragment denk je dat waar is of authentiek en welk deel van het fragment denk je dat fictief is? (Thomas) Bij het eerste fragment?(I) Ja, bij Top Gun. (Thomas) Bij het eerste fragment denk ik dat waar is dat hij daadwerkelijk op die school wordt gestuurd. En dat hij één van de betere vliegeniers bleek te zijn, dat hij een bepaalde missie daadwerkelijk voltooid, na door de selectie te zijn gekomen. Wat ik denk dat niet waar is, is die onderlinge rivaliteit met die eh... meneer Iceman, denk dat dat er meer bijgetrokken door de vertellers om het interessant te maken en niet alleen over een missie een film te maken die dan uiteindelijk voltooid is omdat hij daar zijn hele leven naar heeft toegewerkt, maar dat hij ook daarnaast dat leven zelf wat kleur probeert te, dat zij dat ook wat kleur proberen te geven, door eh... heel interessant verhaal probeert omheen te bouwen. (I) Rondom die rivaliteit? (Thomas) Ja, rondom die rivaliteit, want als je iemand hebt die op missie gaat en die zijn heel erg goed heeft gedaan in die misschien ook een bepaald jeugdverhaal aan kan koppelen, dan heb je toch wel een vrij beperkte doelgroep, terwijl wanneer je daadwerkelijk de karakters van de mensen meer gaat verwerken, dan zal je zien dat je doelgroep groter kan worden, omdat meer mensen zich er dan een kunnen verplaatsen omdat het niet alleen gaat over het leger, maar ook over gewoon twee personen die een bepaalde onderlinge rivaliteit hebben. En daarin kunnen heel veel mensen vervolgens weer verplaatsen.

(I) Okay. En van de tweede film? Wat denk je dat er authentiek is en wat denk je dat er fictief is? (Thomas) Authentiek is denk ik het verhaal dat iemand op een gegeven moment geblesseerd raakt, door toeval eigenlijk, die jongen op missie wordt gestuurd. Wat wellicht ook wel authentiek is, eh... is het verhaal dat op een gegeven moment die missie gepleegd is, het zijn natuurlijk ook wel van dat soort rebellenleiders en zo, die door de CIA, eh, waardoor de CIA acties worden gepleegd, of eh... waartegen. Wat niet echt is, is natuurlijk, of tenminste dat denk ik, is de hele voorbereiding, dat die jongen niet zo goed voorbereid bleek te zijn, dat ze hem daarom proberen te plagen, eh ja... zijn bloedgroep op zijn laarzen plakken. Dat zijn wel fragmenten die allemaal echt waar zijn, maar die niet per definitie daar gebeurd te zijn, bij die speciale missie. (I) Ja, precies. Niet op die plek. (Thomas) Ja.

(I) Okay. Volgende fragment dan. Platoon gaat over de oorlog in Vietnam waarin hoofdrolspeler Chris Taylor, gespeeld door Charlie Sheen, meegaat op nachtelijke ambush. We horen hem de tekst van een brief naar zijn oma oplezen.

[Fragment 3 - Platoon speelt af]

(I) Okay. Platoon heb je dus niet gezien en Pearl Harbor wel. Tweede fragment, Pearl Harbor. Hoofdrollen worden gespeeld door beste vrienden Rafe, gespeeld door Ben Affleck, en Danny, gespeeld door Josh Hartnett. Beide heren zijn piloot in de Amerikaanse luchtmacht. Rafe heeft een relatie met zuster Evelyn, gespeeld door Kate Beckinsale, maar lijkt te zijn omgekomen in een luchtgevecht in Engeland. Daarna krijgen Evelyn en Danny een relatie en blijkt Rafe toch nog te leven. De Amerikaanse vloot bij Pearl Harbor is hard getroffen door Japanse luchtaanval. Amerika bereidt een tegenreactie voor onder leiding van kolonel Doolittle, gespeeld door Alec Baldwin.

[Fragment 4 - Pearl Harbor speelt af]

(I) Okay. Dat was het tweede fragment. Over het eerste fragment, van de film Platoon. Die heb je niet gezien, zoiets, zou je me kunnen vertellen wat je daar gezien hebt? (Thomas) Eh... ja, het was een kort fragment. Over enkele mensen die in Vietnam gelegd waren, waarbij de meeste mensen die in Vietnam gelegd zijn, heel arm zijn. De hoofdpersoon, ofwel de hoofdpersoon lijkt te zijn, lijkt juist heel rijk geweest te zijn en uit ideale motieven het leger ingestapt te zijn. Uiteindelijk blijkt dat ze toch hetzelfde klusjes moeten doen. Ik geloof dat vieze klusje, waarbij ze wat emmers, ik weet niet wat het zal zijn, stront misschien of iets anders, uit een gebouw moeten halen en ik geloof dan in de fik moeten steken. Zoiets, volgens mij. En dan zie je eigenlijk dat ze toch op hetzelfde niveau geplaatst zijn. En zal de film gaan over, lijkt mij over te gaan, rijk of arm, dat je allemaal eigenlijk dezelfde principes, normen en waarden in het leven, na wilt streven. En dat je, rijk of arm, allemaal dezelfde problemen tegen zal komen in het leven. En persoonlijke... of dat je bepaalde karakters hebt die met elkaar botsen, bepaalde doelen die je wilt nastreven en dat je los van al het materiële toch erg rijk bent.

(I) Zou je iets over de karakters kunnen vertellen die je gezien hebt in het eerste fragment? (Thomas) Ja, eh... karakters is een eh... gekleurde man die in het leger is gegaan vanuit financiële, of tenminste lijkt te zijn gegaan vanuit financiële overwegingen, dat hij eigenlijk gedwongen was het leger in te gaan omdat ze verder geen perspectief meer zagen. Ze zeggen dat veel mensen uit Mississippi, Tennessee, en dat soort achteraf gelegen dorpjes naar toegaan, eigenlijk geen idee hebben wat hen te wachten staat, maar het gewoon van het huis uit eigenlijk naar die oorlog toe geleid werden door omstandigheden. En dan heb je nog een blanke man en die is gestopt met zijn universiteit of 'college' noemen ze het daar en heeft besloten dat het wel goed was voor hem om zich vrijwillig aan te melden om te dienen in Vietnam. Dat zijn eigenlijk de twee basis karakters. Dan zijn er op een gegeven moment, komen er nog twee karakters langs, die een hogere rang hebben en die hen blijkbaar niet mogen en die geven hem dan dat vervelende klusje.

(I) Okay. En als je het fragment zo ziet, valt je dan iets op? (Thomas) Eh... [stilte] Ja, wat me opvalt is dat de blanke jongen heel erg theoretisch heeft beredeneerd waarom hij naar de oorlog zou moeten, waarom de rijken allemaal dezelfde bijdragen aan de maatschappij moeten leveren. En dat de gekleurde man hem vervolgens op de feiten drukt en hem even zegt waar het naar daadwerkelijk doorkomt dat mensen wel of niet in het leger gaan en dat het vaak toch de rijkeluisjongens zijn die voordeel hebben en niet het leger in hoeven te gaan. Of anderszins bepaalde voordelen hebben, en uiteindelijk altijd de dans ontspringen.

(I) Okay. Ja. Okay, dan het tweede fragment, wat we zagen van de film Pearl Harbor, ehm, zou je me kunnen vertellen wat je daar gezien hebt? (Thomas) Ehm, ja dat leek een langer fragment te zijn, waarbij de twee hoofdpersonen, Josh

Hartnett en... (I) Ben Affleck (Thomas) Ben Affleck, gestuurd worden op een missie om Tokio te bombarderen. Ze zijn uitverkozen voor die missie en het doel is om... met bommenwerpers van een vliegdekschip af te vliegen en dan vervolgens Tokio te bombarderen. Dat is een redelijke klus en op een gegeven moment kijken ze wat ze er allemaal wel niet afkunnen schroeven van de bommenwerpers, om het zo licht mogelijk te maken, omdat de weg die ze af moeten leggen om op te stijgen normaal langer is dan de weg die ze op het vliegdekschip hebben. Daarnaast lijken allebei de, Ben Affleck en Josh Hartnett dezelfde vriendin te hebben, wat hen een beetje in een rare situatie plaatst, omdat ze tegelijkertijd blijken ze samen in een bommenwerper of zo te vliegen, of, in ieder geval... (I) Ja, het is dezelfde missie. (Thomas) Zelfde missie, of in ieder geval, allebei samen te vliegen. En dat ze eigenlijk zo erg van dat meisje houden, dat ze eigenlijk liever hebben dat die ander gelukkig zou worden met hun meisje waar zij dan op verliefd zijn, dan dat ze allebei doodgaan en dat hun vriendin dan helemaal niemand meer heeft en ze bleek al iemand verloren te hebben in het verleden. Ja, en dat zal ook wel meespelen bij hun overwegingen, maar dat ze in ieder geval echt met hun hart vliegen en dat eh, met hun hart voor dat meisje, dat ze zeg maar, liever hun leven geven ten voordele van de ander voor dat meisje, en daar zou je een parallel kunnen trekken met het feit dat ze liever hun leven geven voor iemand in Amerika die door die bombardementen zou kunnen overleven. (I) Hoe bedoel je? (Thomas) Nou, zij gaan liever op die missie waarbij ze eigenlijk zeker weten, dat de kans, of tenminste, de kans is heel klein dat ze het zouden overleven, dus het is eigenlijk zeker dat ze de dood tegemoet gaan. En dat ze dat liever hebben, omdat ze vrijwillig zijn gegaan, dan dat ze dat niet zouden doen en daardoor allicht doden riskeren aan Amerikaanse zijde. Ze willen in tweeën geven door die missie, waarbij ze waarschijnlijk doodgaan, willen ze een hoop geven aan de Amerikanen dat ze van de Japanners zouden kunnen winnen. En dat met hun hart voor de Amerikanen vechten zou je parallel kunnen trekken met het hart hebben voor hun vriendin waarvoor ze ook liever hun leven geven dan dat ze daar ook allebei dood zouden gaan.

(I) Okay. Ik snap het. Zou je iets over de karakters kunnen vertellen? (Thomas) Ja, het leken allebei belangrijke karakters te zijn waarvan je eigenlijk van beide evenveel te weten komt. Omdat ze heel onafscheidelijk lijken in de film, als de ene in beeld komt, komt de ander vaak ook in beeld. Dat ze eh... ze gaan ook samen op missie het en het lijkt alsof ze allebei heel erg op elkaar ingespeeld zijn en dezelfde doelen nastreven en uiteindelijk zal er waarschijnlijk eentje overleven natuurlijk... (I) En wat zijn de doelen die ze nastreven? (Thomas) Voor het leger, voor het land, het maximale geven, dus hun leven, en eh... dat ze daarmee het leger willen helpen, steunen, en het blijkt ook dat ze in het verleden heel goede vrienden waren geweest en dat ze ook grapjes hebben uitgehaald door hoela hoop-rokjes of zo, of kleren in ieder geval in het vliegtuig zijn gestapt maar dat ze tegelijkertijd hebben ze ook met zijn tweeën zeven mensen of kisten, wat is het eh... vliegtuigen naar beneden gehaald. Dus ondanks dat ze vrienden zijn, of eigenlijk door dat ze vrienden zijn waarschijnlijk, zo goed te zijn in wat ze doen.

(I) Ja. Okay. En is er nog iets anders dat je opvalt, als je dit fragment zo ziet? (Thomas) [stille] Ja, bij eh... parallel tussen allebei de fragmenten? (I) Nee, nu alleen Pearl Harbor. (Thomas) Pearl Harbor. Nou wat mij dus opviel, is dat het verhaal niet zozeer rond een round character lijkt te draaien, maar meer om een combinatie van twee personen die heel erg op elkaar ingespeeld zijn. En dat het allicht op een gegeven moment gaat om degene die overblijft. Maar dat het... tenminste zo goed herinner ik me de film niet meer... (I) Het gaat om het fragment. (Thomas) Dat is anders dan de meeste films. Bij de meeste films heb je eigenlijk één hoofdpersoon, waar hier eigenlijk de personen weggestreept kunnen worden en het hier meer om het concept van vriendschap gaat dat het belangrijkste is.

(I) Okay. En als je een vergelijking zou moeten maken tussen Platoon en wat ik hier heb laten zien van Pearl Harbor, welke vind je dan beter? (Thomas) Nou, het is moeilijk om Platoon te beoordelen omdat het natuurlijk maar een relatief kort fragment is. (I) Ja (Thomas) Wat aardig was bij Platoon, of leek aardig te zijn, is dat de twee belangrijkste personen die voorkwamen, bleken heel verschillend te zijn en daardoor elkaar misschien juist complementeren en in dat opzicht door hun vriendschap eh... een bepaalde synergie weten te creëren, dat ze samen meer zijn dan alleen en uiteindelijk in die film misschien in staat zijn dingen te kunnen doen doordat ze elkaar complementeren en daardoor samen beter zijn dan de rest. Terwijl in het tweede fragment, ging het meer om het concept vriendschap dat ze samen sterker maakt en niet zozeer het feit dat je verschillend bent van elkaar. Dus... dat bij de eerste ging het meer om hoe je karakters die divergerend denken heel erg nuttig kan laten zijn en juist kan zorgen dat ze een grote meerwaarde hebben, bijvoorbeeld binnen het leger. Terwijl bij die tweede film gaat het juist om convergerendheid, heel duidelijk, bepaalde principes voorop stellen, zoals opoffering ten faveure van het vaderland, en eh... vriendschap waarbij je ook jezelf opoffert ten voordele van een vriend. En dat dat juist heel erg convergeert naar een paar idealen die je zou moeten hebben en dat je daarmee een betere wereld zou creëren. (I) Ja. Okay. En waar blijkt dat uit? (Thomas) Dat blijkt uit dat ze heel erg op elkaar ingespeeld al leken te zijn. Dat het vrienden van vroeger lijken te zijn die al heel veel met elkaar hebben meegemaakt. En daardoor ook redelijk hetzelfde denken, en meer als een eenheid richting de buitenwacht opereren. En ook als eh... er is niet echt een hoofdpersoon die enorm belangrijk is, maar meer dat ze samen een haast één zijn. Terwijl bij de eerste film waren het echt haast tegenpolen van grote sterke kleurling die daarnaast ook nog eens arm was en uit een dorpje kwam, tegenover een wel opgeleide blanke man die best wel mager was en uit de stad leek te komen, en het meer vanuit de theorie bekeek terwijl die neger het heel praktisch bekeek. (I) Okay. (Thomas) Dat zijn eigenlijk alle tegenpolen die je zou kunnen verzinnen. En door die bij elkaar te brengen, zou je dan weer een heel interessant verhaal kunnen krijgen.

(I) Okay. Duidelijk. Kun je je identificeren met één van de karakters uit beide fragmenten? (Thomas) Ja, ik denk dat de meeste mensen zich wel kunnen identificeren bij de karakters uit Pearl Harbor omdat iedereen, of eh, tenminste veel mensen de overtuiging hebben dat er bepaalde normen en waarden zijn die leiden tot een eh... betere wereld. En dat mensen die voorop lopen in die normen en waarden dat die altijd de roem krijgen, en zeg maar, wat je met de paplepel vaak ingegoten krijgt via tekenfilms en films an sich. Dat er altijd goede en kwade zijn en dat er bepaalde normen zijn die zorgen dat er, eh, er bepaalde mensen zijn die overwinnen en dat komt vaak door die normen die superieur zijn, of in ieder geval, zo worden gepercipieerd, zoals bijvoorbeeld opoffering ten eh... dus altruïsme,

tegenover egoïsme, vriendschap tegenover vijandelijkheid en daarin kunnen denk ik de meeste mensen zich wel vinden dat zij dan ook het boegbeeld zouden moeten zijn van de positieve normen die wij als eh, tenminste, die wij als positief percipieren. Waar de, bij het andere fragment [Platoon], je niet echt zo'n romantisch beeld hebt, maar meer dat mensen zichzelf, maar ook ikzelf, zich kunnen vinden in dat je eigen normen en waarden eh... heel erg persoonsgebonden zijn, of cultuurgebonden en dat als je je inleeft in iemand anders' perspectief dat het eigenlijk heel interessant kan zijn om tot eh... een completer beeld te komen van de mogelijke oplossingen die je kan uitdragen in het alledaagse leven. Waarbij die blanke jongen heel erg theoretisch naar bepaalde dingen kijkt, kan het allicht heel interessant zijn als je kijkt naar de praktische weerslag die zo'n theoretische beslissing kan hebben. En ik denk dat heel veel mensen zich wel kunnen vinden in het feit dat de manier zoals zij altijd dingen hebben uitgevoerd dat die soms minder effectief blijkt te zijn dan dat anderen dat hebben gedaan. Pas zodra je je daadwerkelijk in wil leven in hoe anderen bepaalde keuzes hebben gemaakt, dat je er achter kan komen waarom, zeg maar als je er boven staat, waarom jouw beslissing niet zo effectief, op bepaalde plekken had kunnen zijn dan een andere beslissing. (I) Ja. Dat is waar mensen zich mee kunnen identificeren, waar kan jij je mee identificeren? (Thomas) Ja, ik kan identificeren met bepaalde normen en waarden. Omdat ik natuurlijk ook denk dat bepaalde normen en waarden die ik heb ideeën zijn, bijvoorbeeld: moed, kameraadschap. Dat soort waarden, zoals Josh Hartnett en Ben Affleck ze aandragen, bij mij ook hoog in het vaandel staan. En ik denk, ja daar wil ik natuurlijk ook graag zo'n boegbeeld van zijn, of tenminste dat is nu al wel te laat, maar toen ik een klein kind was en daarmee kun je natuurlijk wel identificeren want dat is toch wel een droom voor veel mensen geweest. (I) Okay. (Thomas) Terwijl bij de eerste film, dat dat een stuk minder was. (I) Okay, dus je kunt identificeren met...

[Thomas wordt gebeld]

(I) Okay, dus als ik het goed begrijp dan zei je: ik kan me met meerdere mensen identificeren omdat je, ik kan me met die mensen identificeren omdat je zelf dezelfde idealen hebt? (Thomas) Ja, ik heb zelf ook bepaalde idealen van: moed, kameraadschap, opoffering, altruïsme dat dat goede waarden zijn of, wat voor mij in ieder geval de norm zou zijn en dat door die, door je gedrag te koppelen aan die normen, dat je... of tenminste jouw normen dat je dan een eh, goed bezig bent, en ideeën doel kan nastreven. Dat vinden veel mensen, en ikzelf ook, vinden dat iets heel erg mooi is en in dat opzicht kan je heel erg goed identificeren met die film omdat dat heel erg gaat over opoffering en kameraadschap en vriendschap en dat dat heel erg goed kan uitwerken. Ehm... bij die andere persoon kan ik me ook wel identificeren, omdat je vaak ziet... (I) Welke persoon? (Thomas) Van die andere film... (I) Platoon. (Thomas) Met die blanke persoon [Taylor] kan ik me wel heel erg goed identificeren, omdat je zelf natuurlijk ook blank bent en op zich uit een eh, niet uit een enorm rijke familie maar op zich wel gewoon uit een goede familie, of tenminste niet uit een arme familie of zo bent gekomen en dan zie je dat je vanuit je opvoeding alleen eigenlijk een heel nauw beeld krijgt en pas later, dat als je in contact komt met mensen die anders zijn, en een andere opvoeding hebben gehad, dat je ziet dat dingen ook anders kunnen. En dat je zelf gaat reflecteren op de manier hoe je altijd hebt gedacht gaat overdenken en dat je ziet dat er ook andere manieren eh... zijn om bepaalde oplossingen te verzinnen. Ik denk dat heel erg vruchtbaar kan zijn en heel erg interessant, in dat opzicht kan ik me wel goed identificeren met die man van Platoon. (I) Taylor. (Thomas) Die blanke jongen, ja. Omdat ik natuurlijk, ja... ook maar heel nauw beeld hebt en allicht veel minder weet over hoe het nou daadwerkelijk in de praktijk op bepaalde plaatsen eraan toegaat.

(I) Okay. Dan, welk deel denk je dat er authentiek is van wat je gezien hebt en wat er gezegd wordt in Platoon, en wat denk je dat er fictief is? (Thomas) Ehm... van Platoon denk ik dat het verhaal van die blanke jongen echt is. Dat die daadwerkelijk van de universiteit is gestapt en in het leger is gegaan en daar bepaalde dingen heeft meegemaakt, misschien gestorven is of zo. En dat ze daar dan omheen een heel verhaal hebben verzonnen, van wat die jongen waarschijnlijk meegemaakt zou hebben. Dat die bijvoorbeeld in aanraking is gekomen met mensen die hem als grofvuil behandelen, dus bijvoorbeeld zijn bazen die hem allicht in werkelijkheid, als hij niet in het leger was gegaan, eh... tegen hem op hadden gekeken omdat hij natuurlijk het geschoolde jongetje was met goede connecties. Terwijl zij dat allicht niet waren, maar nu in het leger zit hij in één van de onderste rangen en krijgt hij te maken met mensen die die niet altijd zijn wil op kan leggen, die hem eigenlijk bevelen wat hij moet doen. Dat hij daarmee moet leren omgaan. Dat hij daarnaast moet leren omgaan met mensen van eh... andere culturen, van... rijk, arm, dat die tegenstelling hem goed duidelijk wordt en dat hij ziet in welke situatie hij eigenlijk was toen hij nog bij zijn ouders woonde en dat ze dat verhaal daar rond omheen wat hij eventueel meegemaakt zou hebben, dat ze dat er bij hebben verzonnen en dat eigenlijk alleen maar waar is geweest dat hij een jongen is geweest met een achtergrond en op een gegeven moment naar Vietnam is gegaan.

(I) En over het tweede fragment, Pearl Harbor, welk deel denk je dat daarvan authentiek is en welk deel denk je dat daarvan fictief is? (Thomas) Ehm, Pearl Harbor, ik denk dat echt is dat ze Tokio hebben gebombardeerd. En dat ze dat op heel inventieve wijze hebben gedaan bijvoorbeeld die bommenwerpers gebruiken van een vliegdekschip. Alles wat daaromheen zit, denk ik dat ze verzonnen hebben. Ehm... alhoewel, het zou wel kunnen dat... Nee, misschien is het niet helemaal verzonnen... misschien is die vriendschap wel echt, dat die twee jongens bijvoorbeeld er naartoe zijn gegaan, dat ze vrienden waren en daarvoor geselecteerd waren. Maar het verhaal daar rond omheen, dat die vriendin eh... het zou kunnen dat het opgeschreven is in een dagboek, dat lijkt me allicht bij deze film iets waarschijnlijker dan bij die andere film maar het lijkt me toch sterk dat ze, elk detail vanuit de film zoals we het nu hebben gezien, ook daadwerkelijk echt zo is gebeurd, omdat het heel moeilijk is om het allemaal na te vertellen. (I) Okay. (Thomas) Tenzij die het natuurlijk heeft overleefd, maar daar ga ik niet van uit.

(I) Okay. Dan gaan we verder, fragment vijf, is ook uit de film Platoon. Dit is even later in de film. De soldaten kammen een gebied uit waarbij ze in een aantal vallen lopen waarbij soldaten overlijden. De soldaten lopen door en soldaat Manny, een college-soldaat, vermoord aan een paal vastgebonden. Vervolgens lopen ze een dorp in. En daar gaan we het fragment verder kijken.

[Fragment 5 - Platoon speelt af]

(I) Zo, dan gaan we kijken naar het laatste fragment. Dat is uit de film Patton, heb je die gezien? (Thomas) Nee. (I) Patton uit 1970 gaat over de Amerikaanse generaal George Patton in de Tweede Wereldoorlog. Na overwinningen in Noord-Afrika en Sicilië wordt hij naar België gestuurd. Rond Kerstmis, krijgt hij de taak om Amerikaanse troepen te redden die in de val zijn gelokt en omsingeld door Duitse troepen. En vanaf daar gaan we het fragment bekijken.

[Fragment 6 - Patton speelt af]

(I) Over het eerste fragment, het tweede fragment van Platoon. Kun je me vertellen wat je gezien hebt in het fragment? (Thomas) Ja, het ging over de oorlog in Vietnam. Over de vreselijkheden die daar begaan worden. Eh... terecht of onterecht, zie je geval wel op een heel laag niveau van aggregatie, zeg maar het individuele geval, wat oorlog voor impact heeft, wat het doet met mensen aan beide kanten eigenlijk, van het slagveld. Zowel degene die vechten als degene die een normaal leven proberen, of een normaal bestaan proberen, eh tijdens die gevechten. En zie je bij de soldaten dat heel veel van hen eigenlijk een beetje doordraaien en niet meer de hele oorlog in perspectief kunnen zien, maar echt heel erg paranoia zijn geworden over waar nou daadwerkelijk de soldaat zit. Wie de goede is, en wie de slechte is, zich eh... geen besef meer hebben tot hoever ze kunnen gaan in het ondervragen van mensen, omdat de grens tussen leven en dood heel erg vervaagd is in die tijd en ook het moraal, of de waarden eigenlijk, heel erg zijn vervaagd. Tot waar zou je nou kunnen gaan om een bepaald doel te kunnen bereiken? Is dat het martelen van mensen of alleen eh... eh... dwingend ondervragen en gevangen houden? Daarnaast eh... zie je dat de bevolking ook heel eh, weinig goed raad er mee weet. Omdat je ziet dat aan de ene kant eh... ze het heel erg ondergaan, er is weinig dat ze kunnen doen, maar soms draaien ze ook weer door. De kinderen die eh... vertonen eigenlijk de meest natuurlijke reactie, of natuurlijke reactie, natureel is misschien beter. Heel erg niet beïnvloed door eh... allerlei eh... opvoedings eh... patronen, maar geven een pure reactie wat je nou daadwerkelijk doet als je ziet dat er voor je ogen een familielid of dorpsgenoot wordt neergeschoten of gemarteld. Wat aardig was was dat op een gegeven moment één van de personen, misschien de hoofdpersoon dat is nog niet geheel duidelijk, dat die eigenlijk ziet dat het perspectief dat eigenlijk veel soldaten verloren hebben, dat dat eigenlijk helemaal doorgeschooten is, of dat men helemaal doorgeschooten is, met de mate waarin men onmenselijkheden kan begaan, en dat hij hen eigenlijk wijst op het feit dat ze het perspectief verloren hebben en dat ze die onmenselijkheden aan het begaan zijn. (I) En wie bedoel je dan? (Thomas) En dan zie je dat hij op een gegeven moment ingrijpt zodra er gevochten wordt tussen twee mensen. En dat er op een gegeven moment meisjes, of vrouwen, ik dacht dat het zelfs meisjes waren, verkracht werden en dat hij hen op een gegeven moment tot de orde roept en zegt van: "Jongens, dit is helemaal niet normaal om te doen." (I) Dat is Taylor. (Thomas) Ja, dat kan goed. (I) Dat is de hoofdrolspeler. (Thomas) En dan zie je dat, dat is wel aardig van hem, nu weet dat hij dezelfde persoon is, kan het misschien zo zijn dat doordat hij vanuit een heel ander perspectief het kan bekijken, en ook heel erg geconfronteerd is met verschillende perspectieven, dat hij heel erg goed weet te benadrukken dat ook de oorlog op zich in een perspectief gezien kan worden en dat sommige mensen het perspectief dus verliezen en dat hij eh, daar op kan wijzen. Daarnaast wat je natuurlijk ziet is dat er allerlei misdaden zijn begaan tegen de mensheid, mensen die overhoop worden geknald. Omdat je niet zeker weet of iemand die uit een kelder komt of uit een tunnel of dat ie daar is om te schuilen of om te vechten. En je ziet dat er wapens zijn gevonden en veel te veel eten en dat zorgt eigenlijk er alleen maar voor... suspicion... dus eh... verdachtheid van mensen, en dat het heel moeilijk is te zien wie nou de goede is en wie de slechte is en daardoor raken die mensen gewoon helemaal psychologisch doorgedraaid.

(I) En zou je iets over de karakters kunnen vertellen, waar je net een beetje al over had? (Thomas) Ja, wat je ziet is dat enkele karakters helemaal doorgedraaid zijn, dat ze haast genieten van het feit dat ze mensen bijvoorbeeld met de achterkant van hun geweer dood kunnen slaan en kunnen genieten van de hersenen die uit de schedels komen, van het doodschietsen van mensen, dat dat eigenlijk meer als vermaak wordt gezien dan dat het daadwerkelijk nut heeft. Dat op een gegeven moment iemand ondervraagd wordt, een Vietnamees, dat hij geen informatie wilde geven of niet had, dat is onduidelijk, dat hij op een gegeven moment... zijn vrouw ook doodgeschoten werd en dat degenen die haar doodschoot, ook nog eens aan werd gemoedigd door de andere soldaten of hij niet ook nog eens een paar kinderen dood wilde schieten want ze hadden toch wel heel veel satisfactie eh... door het feit dat er eindelijk eens afgerekend werd met, de in hun ogen, ehm... de vijanden. (I) Ja. (Thomas) En zij hebben daardoor een beetje perspectief verloren tussen wie daadwerkelijk nou mens zijn en het feit dat ze ook nog eens in de oorlog zitten en dat ze ook daadwerkelijk vijanden hebben. (I) Okay. Nog iets meer over karakters, of...? (Thomas) Eh... ja, je ziet natuurlijk dat die Vietnamezen, die vrouw die schoot helemaal door. Die zag het ook niet meer zitten, en... dan zie je dat aan allebei de kanten van het slagveld, zowel de mensen die vechten als de mensen die daar gewoon als burger zijn, dat sommige mensen het niet meer zien zitten en helemaal doordraaien.

(I) Ja. En is je verder nog iets opgevallen, over het fragment an sich? (Thomas) Eh, ja... het fragment deed me heel even denken aan eh... May Pit's of zoiets... My Lai, geloof ik is dat... (I) My Lai, jaja. (Thomas)... waar op een gegeven moment ook misdaden tegen de mensheid zijn, of in ieder geval, dat er bewezen is dat een genocide is geweest. Ik dacht heel even dat het daarop zou slaan omdat ze toen ook alle kinderen bijeengedreven, maar uiteindelijk bleek het toch gewoon, nou ja gewoon, in het perspectief gewoon te zijn, eh... gewoon te gaan om het doodschietsen van een aantal mensen waarvan zij dachten dat ze verdachten waren, het platbranden van alle tunnels, in ieder geval eh... uitroken haast van de mensen die in de tunnels zaten, het platbranden van alle hutjes en het vernietigen van alle voorraden, munitie en voeding.

(I) Okay. Het laatste fragment dat we zagen is van de film Patton, die heb je helemaal gezien, kun je me vertellen wat daar gebeurt in dat fragment? (Thomas) Nou, het leek alsof het geluid veel meer een belangrijke rol speelde. Ligt dus

ook zeg maar aan de muziek, dat er sprake was van een goede en slechte en dat de burgers eigenlijk, het burgerleed eigenlijk naar de achtergrond verdween. Dat het daarnaast op een hoger niveau van aggregatie zat, dus dat je eigenlijk niet zag wat het nou, wat de invloed is van diegene die op het slagveld staan maar meer dat je ziet hoe strategisch de oorlog wordt gevoerd. Dat je het vanuit het perspectief ziet van bijvoorbeeld de generaal, of een hoge officier, in plaats van iemand die daadwerkelijk doodgeschoten wordt. Je ziet het wel, maar dan hoor je niet daadwerkelijk dat hij doodgeschoten wordt, maar hoor je een of andere heroïsche muziek er achter. En dat eh... dat is natuurlijk ook deels inherent aan de Tweede Wereldoorlog waarbij het veel duidelijker is wie nou daadwerkelijk de goede was en wie nou de slechte was. Of in ieder geval, dat het voor veel mensen duidelijk lijkt te zijn. (I) Ja. (Thomas) Wie de goede is en wie de slechte is. Eh... In dat opzicht zie je het leed in een heel ander perspectief omdat je de mensen die daar direct het leed ondergaan niet persoonlijk kent en meer als een geheel ziet van een groep mensen die dat leed ondergaan en dat die groep mensen een bepaalde richting uitgestuurd worden door een beslissing van de hoofdpersoon, die generaal. (I) Okay. En eh... kun je nog meer vertellen over wat er echt gebeurt? (Thomas) Eh... ja, wat er echt gebeurt... dat ze op een gegeven moment in de Tweede Wereldoorlog bezig zijn met een invasie en dat die zo geleid moet worden dat er... ja... dat er overwonnen wordt op die Duitsers. En dat het op strategische vlak zo in elkaar zit dat het niet alleen inhoudt dat er een oorlog wordt gevoerd met eh... bepaalde machtsmiddelen, zoals tanks en kanonnen en dat je die kunt verschuiven maar dat er daarnaast ook een psychologische oorlog is, waarbij je ziet dat de generaal zelf tussen zijn mensen wil staan. Dat hij zelf ook alle soldaten wil begroeten voordat zij daadwerkelijk het slagveld op gaan. En dan zie je toch dat eh... de film zich heel even verplaatst in het perspectief van de individuen en kijkt wat het nou voor een individu kan betekenen dat hij gesteund wordt. Dat het heel erg goed is als iemand vanuit een hoge rang zijn medeleven of zijn steun betuigt tegenover iemand van lagere rang, dat daar bepaalde waarden aanzitten. Dat het goed is om je ondergeschikt te stellen en ook aan het geheel, wat bijvoorbeeld dan het vechten is. En dat als je die waarden nastreeft, dat je dan kan overwinnen. (I) Okay. En waar bleek dat uit, dat mensen zich ondergeschikt stelden? (Thomas) Eh... dat bleek uit het feit dat eh... de generaal alles in het werk wilde stellen om zo snel mogelijk te beëindigen, omdat hij zei dat elke dag dat ze niet doortrokken met een hele stoet aan materiaal het leven van veel mensen kosten, individuen... (I) Als ze zouden wachten? (Thomas) Ja, dat het heel belangrijk is om zich te bekommeren om elk individu. En dat hij ook daadwerkelijk dat laat zien door in die stoet elk individu te begroeten. En ja... dat het wederzijds is dat die mensen ook met spandoeken et cetera lieten blijken dat ze dat heel erg waardeerden.

(I) Okay. Zou je nog iets over de karakters kunnen vertellen? (Thomas) Nou de karakters, zijn eigenlijk maar twee echte karakters voorgekomen, misschien drie. Dus: de generaal, één van zijn hulpjes en een eh... priester, of in ieder geval... (I) Kapelaan. (Thomas) Kapelaan. En eh... wat wel aardig is, is dat de kapelaan en de, één van zijn medewerkers, dat die minder overview hebben en dat die heel erg specifiek puur gefocust zijn op bepaalde gedragingen van de generaal, en de orders die hij uitvoert en de feedback richting de generaal gaat ook alleen over het kleine gedeelte. Bijvoorbeeld over het feit dat er een gebed moet zijn voor het weer, bijvoorbeeld dat de generaal heel erg, expliciet moet benadrukken dat ze moeten doortrekken met de stoet en dat hij het heel belangrijk vindt dat alles op alles gezet moet worden en dat hij desnoods niemand levend teruggestuurd. En dat dat voor de individuele gevallen heel erg raar lijkt, maar die generaal overziet het en die ziet dat het naast een fysieke oorlog ook heel erg een psychologische oorlog is. En in dat opzicht is wel aardig dat je dus vanuit zijn perspectief ziet hoe eigenlijk eh... dus de combinatie van individuele gedragingen kan leiden tot eh... een soort... eh... geaggregeerde beweging. (I) Een soort groepsproces? (Thomas) Ja, tot een goedlopende eh... legeroperatie.

(I) Okay. En is je verder nog iets opgevallen over het fragment? (Thomas) Hmm. Ja, dat ze wel laten zien dat er dus oorlog wordt gevoerd en ook dat ze die vreselijkheden laten zien, bijvoorbeeld die persoon die eh... met een brander eigenlijk uit zijn... legervoertuig wordt gejaagd, in de brand wordt gestoken zelfs. En dat het eigenlijk ook enorme vreselijkheden zijn, als je het op individueel geval bekijkt, maar dat als je het samen bekijkt, in zijn algemeenheid, dat de oorlog, zolang dat die maar gewonnen wordt en dat dat alle middelen heiligt. Zodra je het op het grotere, hoge niveau ziet je er dan een heel heroïsch iets van kan maken dat er gevochten wordt, dat je vervolgens dan de muziek onder kan zetten en dat het dan allemaal een stuk minder erg lijkt, dan dat je het individueel zou bekijken. (I) En wat bedoel je met heroïsch? (Thomas) Heroïsch is dat je alle filmfragmenten heel kort achter elkaar ziet. Dus eh ze stormen een gebouw binnen, schieten een paar mensen dood, ze branden iemand uit zijn voertuig en door dat heel snel te laten zien zie je dat zo hard bezig zijn om de vijand overwinnen en als je daarna nog een heroïsch beeldje, of fragmentje onder zet, dan lijkt het alsof dat het ook echt de goede tegen de slechten zijn. En niet dat er gewoon enorm hard gevochten wordt en dat het ook daar waarschijnlijk soms moeilijk is om goede en slechte uit elkaar te houden.

(I) Ehm, als je nou een vergelijking maakt tussen die twee fragmenten, dat heb je net al een beetje gedaan, wat valt je dan op? (Thomas) Wat me opvalt is dat het sowieso twee totaal verschillende oorlogen zijn. Dat bij de ene oorlog de vijand heel duidelijk is, en dat die zich ook opstelt in formaties en zo, en dat ze daardoor ook een strategisch spel uit konden vechten. En dat strategische spel is eigenlijk heel moeilijk om te zien bij guerilla-oorlog, zoals Vietnam. En daardoor krijg je natuurlijk ook an sich al een hele andere film, omdat het veel gecompliceerder in elkaar zit. (I) Hmm. (Thomas) Nou, en dat vertaalt zich nog eens verder doordat er op een gegeven moment op individueel geval gekeken wordt en dan zie je sowieso veel minder goed de overview. En daardoor kan het nog dramatischer lijken. En natuurlijk eh, beeldt het eigenlijk bij allebei de oorlogen heel erg goed af, waar de oorlog nou om ging. Eh, bij Vietnam ging het eigenlijk om eh... de individuele gevallen en was het grotere geheel het vechten tegen het communisme, was eigenlijk heel gauw uit het oog verloren en ging het meer om landje-pik. En dat vertaalt zich op een gegeven moment in het individuele geval dat mensen niet meer het uitzicht hebben waarvoor ze nou daadwerkelijk aan het vechten zijn, dat de bevolking dat ook niet heeft en dat ze daardoor niet gesteund worden en dat ze dan op een gegeven moment daardoor nog meer moraal verliezen. En tegelijkertijd zie je dat er wel vijanden zijn, en dat ze heel erg eh... doordraaien en op een gegeven moment die vreselijkheden begaan terwijl in die oorlog over de Tweede

Wereldoorlog, daar zie je heel duidelijk dat dat ook een strategische oorlog is, dat die individuele gevallen, of de rare dingen in die individuele gevallen, bijvoorbeeld de misdaden tegen de menselijkheid eigenlijk een veel minder nadrukkelijke rol speelden omdat de groepen legers, eh of legereenheden, dat die ook in formaties tegen elkaar vochten, dat je minder had dat die kleine groepen eenheden zich overall bevonden die tegen een bepaald leger een soort guerilla vochten, maar als echt meer, bijvoorbeeld een gebouw dat verdedigd werd, en dat brengt los van de rest van de vreselijkheden van de Tweede Wereldoorlog toch minder burgerslachtoffers met zich mee.

(I) Okay. Kun je je met één van de karakters identificeren? (Thomas) Ehm... [stilte] ik kan me best wel goed met allebei de karakters identificeren. Natuurlijk met die Taylor, zoals ik net al zei, kon ik me in het begin al mee identificeren. En ik denk dat de meeste mensen ook wel zien, en ook ik, wel zien dat zichzelf en ook de mensen om mij heen in bepaalde situaties zo gefocust zijn op bepaalde acties, dat ze het perspectief verliezen. En dat je daar anderen op kan wijzen. En dat je dan, dat dat heel erg vruchtbaar kan zijn. Hoe minder je daar op gewezen wordt en... hoe dieper je in de materie zit, hoe minder je het overzicht hebt en hoe complexer het wordt vaak van waar je nou naar toe moet. Dus daarin, in dat opzicht, kan ik me wel goed inleven met Taylor, dat het heel erg goed kan zijn om het perspectief en de menselijkheid weer te zien, kijken waar je nou daadwerkelijk mee bezig bent. Bij de strateeg, de generaal... ja, daar kan ik me op zich ook wel goed in inleven. Omdat het bij hem heel erg gaat om het geheel en hoe je individuele acties tot een bepaald beleid kunnen leiden en dat beeldt hij natuurlijk heel goed uit hoe je dat optima forma kan doen. En ik denk dat iedereen het wel probeert te doen, ook ik in zijn leven, dat je met kleine acties probeert tot een bepaald doel te komen. En dat probeer je waarschijnlijk in het alledaagse leven, werk of gewoon thuis, of wanneer... ik noem maar iets kleins, de tafel moet afruimen. Dat je kijkt van: hoe kan ik bepaalde acties ontlocken die individueel helemaal niet te verklaren zijn maar als je ze samen koppelt bijvoorbeeld er wel toe kunnen leiden dat jij niet de tafel hoeft af te ruimen bijvoorbeeld, om het maar heel plat te zeggen. En dat is hoe de acties van die generaal zich kunnen reflecteren in onze alledaagse situaties, en dat kun je natuurlijk op een steeds hoger niveau zien. Bijvoorbeeld de tafel afruimen tot aan je werk, tot in het leven an sich, tot op een gegeven moment dat je ook gaat beschikken over het leven van anderen.

(I) Okay. Welk deel denk je dat van Platoon authentiek is, van wat je gezien hebt, en welk deel denk je dat fictief is? (Thomas) Ik denk dat er een groot gedeelte wel van fictie is, zo niet allemaal. (I) Okay. (Thomas) Het verhaal is gebaseerd op het feit dat er zoveel onmenselijkheden begaan zijn, maar dat het heel moeilijk is om te reconstrueren hoe nou daadwerkelijk al die onmenselijkheden zich hebben plaatsgevonden. Het is meer een samenloop van verhalen die je op een gegeven moment kan koppelen tot een bepaalde film, zoals nu waarbij je ziet dat er bepaalde onmenselijkheden zijn begaan, dat er verkracht is, et cetera. En dat je dat op een gegeven moment bij elkaar kan koppelen en daar een film van kunt maken. Dat de situaties er zijn geweest, daar ben ik van overtuigd. Maar of het daadwerkelijk een waargebeurd verhaal is, dat is altijd heel moeilijk te... ik denk dat het in grote lijnen wellicht wel waar gebeurd is, maar niet zozeer dat ze het vanuit een individu hebben gevisualiseerd via een film maar dat het gewoon losse verhalen zijn die ze op hem gedaan bij veteranen en dat ze op een gegeven moment hebben gezegd van: nou, zo had het bijvoorbeeld gebeurd kunnen zijn. (I) Ja, okay. En wat betreft Patton? (Thomas) Nou, ik ben ervan overtuigd dat de invasie zoals die strategisch is uitgevoerd, dat die eigenlijk ook wel... of tenminste... zoals die in de film strategisch is uitgevoerd dat die in het echt ook wel zo heeft plaatsgevonden. Allicht dat er mensen ook rondom die generaal geweest zijn die hebben verteld hoe hij bepaalde lijnen uitzette en hoe hij bepaalde strategische oorlog richting de psychische oorlog wist te voeren. En daarvan denk ik dat er dus grote lijnen waar gebeurd zijn. Niet zozeer vanuit zijn eigen persoon verteld, maar gewoon door anderen over hem. Over hoe hij destijds heeft aangepakt en dat ze dat vervolgens hebben verfilmd.

(I) Okay. Zie je jezelf als liefhebber van Amerikaanse oorlogsfilms? (Thomas) Ja hoor, je hoeft niet zoveel na te denken. (I) Waarom niet? (Thomas) Meestal is er wel sprake van een goede en slechte. Bij Vietnam oorlogsfilms niet, dus daar ben ik ook niet zo'n enorme fan van, van die films. De meeste oorlogsfilms die ik heb gezien, die hadden toch wel een duidelijke goede en slechte, behalve deze oorlogsfilm over Vietnam dan. In dat opzicht ben ik wel fan daarvan, het werkt heel erg naar een doel toe. En dat vind ik altijd wel prettig, als kijker, dat je aandacht kan verslappen en dat je dan uiteindelijk toch wel weet dat naar dat doel toegewerkt wordt, maar dat het gewoon iets verder is gegaan. Terwijl je bij films over Vietnam waarbij er een vrij chaotische verhaallijn is waar het heel erg moeilijk is vast te stellen hoe nou daadwerkelijk de film verder zal gaan waardoor je behoorlijk de draad kwijt kan zijn als je 5 minuten heel even niet oplet omdat er dan een heel andere wending aan het verhaal gegeven zou kunnen worden dan je misschien verwacht. (I) Ja. (Thomas) En in dat opzicht vind ik dus wel het voordeel van Amerikaanse films dat je daardoor heel erg gemakkelijk, ontspannen naar de film kwam kijken en niet bang te zijn dat je op een gegeven moment een deel van de verhaallijn mist.

(I) Okay, en wat trekt je aan in die films? Waarom kijk je naar Amerikaanse films over oorlog? (Thomas) Wat me aantrekt is dat de actie vaak voortkomt uit bepaalde waarden die wij allemaal heel erg... [stilte] eh... gereflecteerd zien in onze eigen waarden. Over goedheid, in de zin van, moedigheid, opoffering, altruïsme. En dat die waarden dus vaak terugkomen in een film en dat je het daar vaak wel mee eens ben, dat je zelf ook graag die waarden uit wil dragen en dat vind ik heel aardig bij Amerikaanse films. Het zijn daarnaast vaak heel erg heroïsch, waardoor het niet moeilijk is om een bepaalde goede en slechte kanten kiezen, maar toch vaak wel heel snel duidelijk wordt waar nou de goede en waar nou de slechte zitten. Het zijn vaak de Amerikanen, of de hoofdpersonen bijvoorbeeld in Pearl Harbor kwam ook al vrij snel naar voren dat je in dat ene persoon toch een heel round character ziet en die ander een stuk minder. Dat vind ik fijn aan de Amerikaanse film, films, dus dat ze een doel hebben, een duidelijke verhaallijn, dat het verschil tussen goed en kwaad heel duidelijk is, en die structuur eh... vaak hetzelfde is en de invulling anders waardoor elke keer als je kijkt dat je wel weet dat je ongeveer een bepaalde structuur gaat volgen, waar je aan toe bent, maar dat die invulling steeds toch weer net iets anders is waardoor... tot op zekere mate niet te vervelend wordt. (I) Met structuur bedoel je goed en kwaad, strijden naar een einde en je weet dat... (Thomas) Uiteindelijk goed gaat

overwinnen. (I) Okay. Dus dat maakt voor jou een goede Amerikaanse oorlogsfilm... (Thomas) Eh nou, ik zeg niet dat dat een goede Amerikaanse oorlogsfilm is. Ik vind het wel leuk om naar te kijken en fijn om naar te kijken. Ik kijk vaak naar televisie of films voor mijn ontspanning en eh... niet zozeer om heel erg aan het denken gezet te worden. Als ik aan het denken gezet wil worden, dan lees ik liever een boek of kijk ik een documentaire over hoe die oorlog is gevoerd. En in dat opzicht kijk ik dus ook veel minder liever naar zo'n film over Vietnam, waar je dus heel erg aan het denken gezet wordt en dat heeft voor mij weinig met ontspanning te maken. Los daarvan kan het soms heel interessant zijn en kun je daardoor echt gevisualiseerd krijgen, wat misschien in eh... nonfictie beelden niet gevisualiseerd is, bijvoorbeeld de oorlog in Vietnam, die misdaden tegen de menselijkheid, die zijn nergens echt op video vastgelegd. Weinig... Het is geloof ik, die ene generaal die doodgeschoten wordt in zijn hoofd, nou dat is de hele wereld overgegaan. Maar er zijn weinig echte beelden van bijvoorbeeld massamoorden die gepleegd worden zoals dat bijvoorbeeld wel is bij Srebrenica bijvoorbeeld, waar die beelden wel beschikbaar zijn. En in dat opzicht kan het wel heel verhelderend zijn om een film te zien omdat een goede documentaire er eigenlijk niet over beschikbaar is, behalve, enkele mensen die vertellen over hun verhalen en foto's laten zien van het resultaat van een massamoord, kan het soms heel verhelderend om echt te zien van hoe zou het nou geweest kunnen zijn in zo'n situatie. En dan biedt het wel... (I) Dus dan zie je het als een visualisatie van iets wat je al weet? (Thomas) Ja, dan kijk ik er meer als een soort van documentaire ernaar. Om echt wat te weten komen, of in ieder geval om een beeld te krijgen van wat er zich daadwerkelijk heeft afgespeeld. Maar het liefste kijk ik, als ik naar een film kijk, voor mijn ontspanning en dan zou ik een bepaalde structuur verwachten. Dus dat is een beetje de verschillende insteek waarbij je naar een film kan gaan. En ik zou het liefst voor mijn ontspanning gaan dan dat ik naar een oorlogsfilm over Vietnam zou gaan. Maar bij uitzonderingen, dan doe ik dat wel, soms is het gewoon zo dat je dingen gezien moet hebben. (I) Zijn er nog meer dingen die voor jou een Amerikaanse oorlogsfilm tot een goede film maken? (Thomas) Ehm, ja, wat voor mij een Amerikaanse film tot een goede film maakt... is dat ik op het einde van een film altijd een goed gevoel overhou. Dat ik denk van: wow, het is duidelijk wat het doel in het leven is. Je moet bepaalde normen en waarden, of tenminste bepaalde waarden hebben, en als je dat als norm gebruikt komt het allemaal goed met mij in het leven. En dat is wel lekker, als je bijvoorbeeld een drukke dag of een drukke week achter de rug hebt om dan alles weer even in perspectief te zien zoals het makkelijkste is eigenlijk, want het perspectief is vaak wel een vertekend perspectief, een heel versimpliceerd, versimpliceerd, of eh versimpeld beeld van de werkelijkheid dat vaak veel vager is zoals je in de Vietnam film ziet, want nou daadwerkelijk goed en kwaad is, en dat er vaak achterliggende waarden zijn is soms wel heel makkelijk, of heel fijn om even weer duidelijk te hebben dat er goede en slechte zijn en eigenlijk de soort utopieën waarin we leven voorgespiegeld krijgen. Dat het leven allemaal een stuk minder moeilijk is dan dat wij het maken. En dat moet een goede film hebben, dat had het die waarden heel versimpliceerd, versimpliceerd uitdraagt en dat ik daardoor heel even in die utopie kom dat het leven eigenlijk niet zo moeilijk is.

(I) Okay, en wat maakt voor jou een Amerikaanse oorlogsfilm tot een slechte film? (Thomas) Een slechte film is wanneer het te voorspelbaar wordt. En dat is met name, doordat de koppeling niet gelegd wordt tussen een bepaalde structuur en een bepaalde originaliteit. Die structuur kan wel bewaard blijven maar dat betekent niet dat er ergens tussendoor een bepaalde originaliteit, van omwenteling of keringen in het verhaal kan voorkomen, die eigenlijk niets bijdragen aan de algemene verhaallijn, maar de film zelf wel aantrekkelijker kunnen maken waardoor het overzichtelijk blijft, waar de film nou daadwerkelijk naartoe gaat. Maar de aaneenkoppeling van fases binnen de film, dat die niet te cliché worden. Zodat het aan de ene kant aantrekkelijk blijft om die fases te blijven zien, dat je geen fases krijgt binnen die film die eigenlijk te voorspelbaar worden, maar dat je tegelijkertijd wel weet dat als je de film als één gehele fase ziet, dat je weet waar die film naar toe gaat, dus... (I) Heb je daar een voorbeeld van? (Thomas) Ehm, ja hoor. Ik kan het betrekken op de film van Pearl Harbor, waarbij duidelijk is dat ze op een gegeven moment eh... naar Tokio gaan en dat ze op een gegeven moment gaan overwinnen, nou, het is niet helemaal duidelijk of het uiteindelijk ook gaan overleven maar er zal een goed einde komen, in ieder geval voor Amerika. Maar de invulling van kleine aspecten daarin, bijvoorbeeld dat de vliegdekschepen maar een bepaalde lengte hebben en dat zij gaan kijken of ze ook zo'n bepaalde lengte kunnen krijgen, of tenminste of ze ook een bepaalde aanvliegroute zo kort kunnen. Nou, ondanks dat het ook wel voorspelbaar is dat dat gaat lukken, geeft het wel heel even weer wat satisfactie. Dat je ziet van: oh, dat is wel leuk, dat ze daar aan hebben gedacht, dat ze die bommenwerpers zo licht moeten maken. En dat is iets waarbij je aan het begin van de film nog niet aan had gedacht dat je zo'n fragment te zien krijgt. Maar dat draagt eh... doet niets af aan het feit dat je weet dat de film uiteindelijk goed gaat komen en zelfs iets bijdraagt aan het fragment. Maar het maakt het wel aantrekkelijk om de film te zien, dat er in kleine fases binnen de film dat er originele ideeën en fragmenten aangedragen worden.

(I) Ja. Okay. Duidelijk. Kun je de films op basis van de fragmenten rangschikken en die rangschikking toelichten? (Thomas) Ah, rankordering! (I) Ja. (Thomas) Daar heb ik cases van moeten maken. [lacht] Heb je even op een rijtje welke zes films ik heb gezien? (I) Vijf films, je hebt er vijf gezien. (Thomas) Vijf films. (I) We zijn begonnen met Top Gun, Black Hawk Down... (Thomas) Even kijken, Top Gun was die film over twee jongens die... (I) Die twee vliegers. (I) Dan heb je Black Hawk Down. (Thomas) Dat was de... (I) Somalische Burgeroorlog. (Thomas) Oh ja, dat was een kort fragment wel. (I) Drie was Platoon. (Thomas) Ja. (I) Vier was Pearl Harbor. (Thomas) Ja. (I) Vijf was weer Platoon. En zes was Patton. (Thomas) [stille] Even denken hoor. Eh... Moet ik ze ordenen naar de preferentie om ze te zien, of moet ik ze... (I) Welke je het meest hebt gewaardeerd. (Thomas) Okay, nou, wat ik hoog zou waarderen is denk ik de film Top Gun over de twee vliegers, vervolgens... (I) Waarom? (Thomas) Eh, ik vond het wel leuk dat die twee personen een bepaalde rivaliteit hadden en dat het eigenlijk niet zozeer alleen om de oorlog ging en die missie maar tegelijkertijd ook om de rivaliteit tussen die personen en dat op een gegeven moment misschien ook wel samen in een vliegtuig komen te zitten, samen de missie moeten doen, en dat is altijd wel aardig om te zien hoe mensen die een, bepaalde rivaliteit tussen zich hebben uiteindelijk heel erg goed samen tot een resultaat kunnen komen dat ze door een bepaald proces alleen maar hadden kunnen doen. Omdat ze in het begin dus heel ver van elkaar afstonden en dat ze elkaar dan beter leren kennen en eigenlijk zien, of gaan waarderen, hoe bepaalde personen, of bepaalde personele eigenschappen van de persoon zich uiten. Dat ze uiteindelijk zien dat die persoon helemaal niet zoveel

verschilt met henzelf. Of dat juist die persoon bepaalde aspecten op personeigenschappen heeft die overeenkomen met jouw waarden die je eigenlijk heel erg waardeert of in ieder geval ziet vanuit zijn perspectief, dat het heel aardig is hoe die tot bepaalde oplossingen komt. (I) Hmm. (Thomas) Dat vind ik wel het aardige bij Top Gun, dat die rivaliteit en uiteindelijk waarschijnlijk gezamenlijkheid zich kan ontwikkelen. En dat je daardoor toch wel een vrij voorspelbare film heel erg interessant kan maken door het op het individuele geval te betrekken wat twee personen ook gewoon kan beslaan. (I) Okay. (Thomas) En die twee personen, ja, dat kan iedereen zijn, dat kunnen ook jij en ik zijn, dat kan dadelijk ook iemand anders in het klaslokaal zijn bijvoorbeeld. Het is echt een heel goed voorbeeld van een situatie die iedereen kan overkomen en iedereen in het leven ook overkomt. (I) Ja. Okay. Dus een Top Gun, en op twee... (Thomas) Eh, Pearl Harbor. (I) Ja, en waarom? (Thomas) Wat ik leuk vond aan Pearl Harbor, is de originaliteit, zoals aangedragen wordt dat eh... bijvoorbeeld, die eh... dat ze op een gegeven moment die vliegtuigen iets lichter van maken. Wat ze eigenlijk aandragen eh... dat dat niet zozeer eh... heel specifiek is voor de oorlog an sich maar wel laten zien dat je door innovatief te denken en heel origineel te denken, mensen een stap voor kan zijn. (I) Met die tegenreactie? (Thomas) Ja, het zet je heel even aan het denken, dat je dingen ook anders aan kan pakken dan het standaard-stramen. (I) Okay, dus dat is de originele aanpak om een tegeneen aanval uit te voeren, dat heb je gewaardeerd in een fragment? (Thomas) Ja. (I) Okay. Ik probeer het samen te vatten. (Thomas) Ja, ik ben altijd heel lang van stof... (I) [lacht] Ja, dat maakt niet uit, dat is hartstikke goed, maar dan begrijp ik je goed. En op drie? (Thomas) Ehm... Welke hebben we nog over? Platoon hebben we nog over, de laatste film over... (I) Patton. (Thomas) ...die was heel zwak natuurlijk (I) En Black Hawk Down... (Thomas) Dan zou ik voor Black Hawk Down gaan. Ik geloof dat het wel iets chaotischere film is waardoor het moeilijker te volgen is, of in ieder geval op het individuele geval wat moeilijker te volgen is. Maar dat het uiteindelijk toch wel gaat over gewoon een goede missie die verslagen, die verslagen wordt in de film. Het is een vrij, het lijkt me toch een vrij eenvoudige film, met wat jongens gekheid er bij waarbij ze elkaar wat plagen en waarbij je weinig hoeft te denken, dat eh sprak me wel aan. (I) Okay, nou, dan zijn we bij vier. (Thomas) Dan zou ik voor de oorlog in Vietnam gaan, Platoon. (I) Okay. (Thomas) Ondanks dat het voor een film is die aan het nadenken zet, is het wel gewoon een film die goed geregisseerd is. Wat ik eigenlijk mis bij de laatste film, is ook een oudere film, en dat hij daarom wellicht ook wel minder goed geregisseerd is, dat ze minder middelen tot hun beschikking hadden, minder expertise die in de loop van de jaren opgebouwd is. Maar wat ik in de Vietnam-oorlog film wel aardig vond dat ze het psychologische gedeelte wel goed hebben uitgewerkt, dat ze laten zien hoe oorlog mensen kan beïnvloeden op het individuele geval. (I) Okay. Dan hebben we als vijfde Patton. (Thomas) [stille] (I) Toch? [lacht] (Thomas) Ehm, ik vond het eigenlijk gewoon een heel zwakke film. Of in ieder geval, om dat nu nog te zien omdat het gewoon heel, eh ja, verjaarde film eigenlijk is. (I) Waar blijkt dat uit? (Thomas) Eh, gaat over de Tweede Wereldoorlog, de manier hoe fragmenten aan elkaar gekoppeld zijn. Is toch wat eh... (I) Hoe zijn de fragmenten aan elkaar gekoppeld? (Thomas) Anders. Ze zijn met name aan elkaar gekoppeld door muziek, dat de muziek overheerst en dat de spanning en de sfeer eigenlijk niet zozeer worden gecreëerd door bepaalde effecten, zoals geluidseffecten, afwisseling van bepaalde fragmenten, maar meer door er muziek onder te zetten, dat is meer, toch wel ja, oud concept is het dat natuurlijk nog steeds goed wordt toegepast. Maar wordt tegenwoordig een stuk geraffineerder toegepast vind ik, dan in het verleden. Eh, het is sfeer creëren, of het creëren van sfeer door er muziek onder te zetten, dat vind ik toch een eh... vrij eh... obvious, vrij nadrukkelijke en duidelijke manier van manipulatie van sfeer... (I) Hmm. (Thomas) ... die denk ik een beetje zijn tijd voorbij is. En dat moet denk ik tegenwoordig veel geraffineerder gebeuren om aantrekkelijk te zijn. (I) Okay. (Thomas) Omdat wij natuurlijk al bekend zijn met dit soort technieken, wat een stuk minder aantrekkelijk is.

(I) Okay. Dan, wat voor soort mensen kijken er volgens jou naar dit soort films? (Thomas) Ehm, ik denk mensen die geïnteresseerd zijn in oorlog, de psychologie achter de oorlog, oorlogje voeren zelf. De vierde film Platoon, tenminste die ik als vierde heb geranked, is volgens mij een film die gaat over de oorlog zelf en meer een documentaire is en daardoor een breder publiek aan kan trekken. Omdat heel veel mensen, het voor heel veel mensen aantrekkelijk kan zijn om zo'n film te zien. Omdat het gewoon een bepaalde kennis met zich meebrengt.

(I) En met kennis bedoel je? (Thomas) Met kennis bedoel ik dat, dat je gevisualiseerd werd word je altijd al in magazines en in kranten hebt kunnen lezen. Wat ik voor de rest voor publiek zie, zijn het gewoon mensen die heel graag gewoon naar een oorlogsfilm kijken, naar goed en kwaad en ook met het idee zijn opgegroeid dat de wereld zo versimpeld is en daar graag een bevestiging van willen. (I) En met simpel bedoel je? Met versimpelde wereld, bedoel je? (Thomas) Goed en kwaad. Je kan het kwaad afdwingen door machtspolitiek, dus door gewoon te vechten in plaats van te onderhandelen. Dat eigenlijk een beetje teruggrijpt op onze standaard intuïties, dus dat degene, de sterkste en de slimste altijd winnen, eh... en dat eh... ja denk ik dat het wel een vrij plat publiek is, en daar reken ik mezelf ook onder, vrij plat publiek met een versimpelde kijk op de wereld er naar kijkt.

(I) Waarom denk je dat zij deze films zullen waarderen, deze mensen waar je het net over had? (Thomas) Nou ja, ik val daar zelf ook onder. Ik ben daar redelijk plat in, in dat opzicht en ik heb een redelijk versimpelde kijk op de wereld: het is goed en kwaad, dat doe ik expres om het niet al te moeilijk te maken. Het zijn wel mensen die eigenlijk graag niet al te veel intellectueel geprikkeld willen worden en meer gaan voor het kijken naar een film voor genot. En niet zozeer omdat het een interessante wending, of een bepaalde interessante eh... setting heeft en, ja, dat is een verschillende insteek, sommige mensen kijken naar bepaalde film omdat het bepaalde technieken in zich heeft, die die film heel speciaal maakt, die kunnen daar heel erg van genieten.

(I) Okay, dat was mijn volgende vraag: denk je dat alle kijkers om dezelfde reden kijken, om dezelfde reden een film waarderen? (Thomas) Nee, sommige mensen die genieten er enorm van als ze zien dat, ik geloof dat er laatst een film was die alles film vanuit één standpunt. En dat er daardoor toch een aantrekkelijke film gecreëerd kan worden, sommige mensen kunnen daar enorm van genieten. Ikzelf zou het saai vinden omdat ik dan de special effects mis, maar die mensen, die vinden het fantastisch dat ze dan kunnen zien, dat er, gegeven bepaalde mogelijkheden, toch zo'n goede film geproduceerd kan worden. (I) Ja. (Thomas) Zo geniet iedereen van zijn eigen interesses, sommige mensen zijn geïnteresseerd in genot, sommige mensen zijn geïnteresseerd in dat ze kunnen nadenken over de achtergrond van

de film of over de techniek van de film. En dat is steeds weer een andere insteek. Los van natuurlijk gewoon dat oorlog andere mensen aanspreekt dan een roman... over een... meisjesleven in Den Haag in de jaren '90. Dat is weer een heel ander verhaal, dat kan dan ook wel over leed gaan, over mensen die aan ziektes overlijden, of iets anders. Maar dat is dus weer heel andere doelgroep dat is dus weer los van het onderwerp.

(I) Okay. Maar waar denk je dat het aan ligt dat mensen om verschillende redenen kijken naar die films? (Thomas) Verschillende interesses, om dezelfde reden dat je een ander boek pakt, omdat je geprikkeld wordt in je leven door iets anders dan dat je verschillende motieven hebt. (I) Mensen hebben verschillende motieven en daarom... (Thomas) Ja, mensen zoeken toch iets wat overeenstemt met eigen achtergrond, interesses, karakter. Dat eh... naar aanleiding daarvan zoek je een bepaalde uitdaging of invulling aan je leven.

(I) Okay. als je de scriptschrijver zijn van één van deze films, van één van de fragmenten, zou je dan iets veranderen? (Thomas) Ehm, ja, ik zou... bij de laatste film zou ik het wel in een moderner jasje gieten. Dus... de special effects wat beter maken, de muziek wat anders. Voor de rest eh... denk ik dat je het kan onderverdelen in twee soorten films: dat Platoon, ook een bepaalde intellectuele film is die laat zien dat er bepaalde gebeurtenissen zijn geweest en dat andere films meer voor entertainment gaan en in dat opzicht zou ik niet zozeer iets willen veranderen, in die vijf films.

(I) Okay. Vind je dat er in één van de getoonde filmfragmenten gebruik wordt gemaakt van stereotyperingen? (Thomas) Ehm... Ja, eigenlijk in alle films behalve Platoon. Stereotyperingen tussen goed en kwaad, blank en eh... gekleurd. Stereotyperingen tussen... (I) Kun je die uitleggen? (Thomas) Tussen blank en gekleurd? (I) Ja, en die goed en kwaad ook. (Thomas) Goed en kwaad, dat er altijd mensen zijn, die zeg maar niet de hoofdrol zijn, die het kwaad symboliseren en dat daar dan tegen gestreden moet worden, of in ieder geval, tegen geacteerd moet worden, door bepaalde waarden uit te dragen en dat die op een gegeven moment tot inzien zullen leiden dat degene die goed is ook daadwerkelijk goed is. Tussen zwart en eh... sorry [lacht], tussen blank en gekleurd, ik probeer het hele tijd goed te zeggen, tussen blank en gekleurd, zou ik... [lacht] (I) Je kunt wel zwart en blank zeggen... (Thomas) Nee, ik eh... nou mijn vriendin maakt me af... (I) Okay. (Thomas) Tussen gekleurd en eh... blank, zou je de stereotyperingen kunnen hebben dat één rijk is en de andere arm, de één ontwikkelt, de ander niet ontwikkelt, uit de stad en uit een dorp. En dat zo de verschillende levenswerelden tegenover elkaar gezet kunnen worden. Wat hebben we dan nog meer. De generaal, hoger niveau van aggregatie, meer overzicht heeft. En dat daarom... (I) Generaal heeft meer overzicht? (Thomas) Ja, hij ziet duidelijk waar hij mee bezig is, terwijl de soldaten maar gewoon aan het acteren zijn in zijn toneelstuk. Dat is toch wel een... overzicht, of tenminste, een bepaalde stereotypering die bevestigd wordt dat de soldaten echt niets meer doen dan alleen vechten, zich niet bezighouden met de psychologie van de oorlog en dat dat veel beter overgelaten kan worden aan de generaal. Terwijl tegenwoordig zijn er toch ook mensen die zeggen dat je juist op een lager niveau bezig zou moeten zijn, niet zozeer soldaten maar wel misschien kapiteins et cetera, met de psychologie van een oorlog en hoe je daarmee om kan gaan. En dat is wel aardig dat je die stereotyperingen op een gegeven moment ontkracht ziet worden. En bij Platoon, waarbij je op een gegeven moment wel, op het niveau zelfs van de soldaat, een soldaat zich bezighoudt met de psychologie van de oorlog terwijl dat in de Tweede Wereldoorlog eigenlijk not done was, in ieder geval, om dat uit te beelden niet. (I) En hoe denk je dat dat komt? (Thomas) Verschillende zienswijze, tussen wat nou daadwerkelijk goed en kwaad is. Media heeft daar natuurlijk een rol in gespeeld, dat op een gegeven moment duidelijk werd dat er ook andere perspectieven zijn en dat het heersende Westerse perspectief niet in alles superieur hoeft te zijn. (I) Ja, wat bedoel je met het laatste? (Thomas) Nou ja, in veel kringen overheerste toch, begin 20e eeuw, dat de Westerse beschaving superieur was. En later toen we meer media, en globalisering kregen eh... werd duidelijk dat die mensen toch ook een heel gefundeerde argumentatie hebben achter hun acties. En dat dus, toen het mogelijk werd om erachter te komen wat die fundaties van die mensen zijn, dat het lang niet zulke gekke redeneringen waren die achter bepaalde acties zaten. En dat dat wel een ontwikkeling is die door die oorlog in Vietnam in gang is gezet, doordat daar, heel duidelijke, verschillende kanten de oorlog beleefde, zowel de burgers als de mensen uit Vietnam, die voor de Vietcong vochten. (I) Okay. Heb je verder nog stereotyperingen gezien, of...? (Thomas) Stereotyperingen dat de vrienden altijd overwinnen, dat ze samen eh, doordat ze op elkaar ingespeeld zijn goed kunnen samenwerken. Stereotyperingen misschien dat het groentje altijd, of altijd als je eerst nieuw bent, te kijk wordt gezet, even wordt geplaagd, maar uiteindelijk dat hij wel degene zal zijn die, als hij de kneepjes van het vak eenmaal aan heeft geleerd, misschien wel degene is die de beslissende factor is. Iets het beste kan, iets heeft wat de anderen misschien nog niet hebben. Dat zie je vaak. Voor de rest, nee...

(I) Okay. Heb je het idee dat één van de filmfragmenten of meerdere fragmenten, bepaald standpunt representeert volgens jou? (Thomas) Ja, de films die ik op de eerste drie had gezet, die representeren duidelijk het standpunt dat de Amerikaanse waarden superieur zijn, of eigenlijk de Westerse waarden. Zolang je die nastreeft, of daar echt heel veel belang aan hecht, dat je net zo succesvol kan worden als de hoofdrollen in die films. Ehm... (I) Waar blijkt dat uit? (Thomas) Nou, dat uiteindelijk de goede zullen overwinnen, die Amerikanen. Die vierde film, Platoon, bepaalde waarde is juist het kunnen reflecteren en overdenken van bepaalde acties. Dat dat in de Vietnam oorlog heel veel gedaan werd en ook bij het terugtrekken in Vietnam, dat die waarde heel belangrijk is. Dat in perspectief zien, genocide vanuit gene zijde steunen. (Thomas) En in de vijfde film... (I) Patton (Thomas) ... denk ik dat er heel weinig waarden uitgedragen worden. Dat dat meer een entertainment film is.

(I) Okay. En heb je nog iets waar je op terug wilt komen? Want dit waren de vragen wat mij betreft. (Thomas) Nee.

F - Transcripten Interviews VS

Interview 6 - Benjamin (VS)

Geïnterviewde: Benjamin (VS)

Interviewer: Emiel Haring (I)

Datum: 19 mei 2009

Duur: 2 uur 24 minuten

(I) Okay, Benjamin, I am a Media & Journalism major student at the Erasmus University Rotterdam in the Netherlands and I am conducting my graduation research in popular American movies. First of all, thank you for your cooperation. (Benjamin) Of course. (I) Second, everything you say will be used anonymously and will solely be used for this research. Last thing is, I am going to record the interview with my laptop. It works fine, I have tested it but I want to ask you if you could talk a little bit slower and... (Benjamin) Annunciate? (I) Yeah, a little bit more than you are used to. Because I have to transcribe everything. (Benjamin) Okay, I can do that.

(I) First of all, can you tell me something about yourself? (Benjamin) Well, I'm 20 years old, I'm a second year right now at UCSB. I come from Venice, California, which is 2 hours south. So it's an almost identical community to this, right on the beach, you know, so it's not too much of a change. I... this project is perfect for me because I really enjoy movies. I like them a lot and in my spare time I just sit down and just throw in a movie in my VCR or DVD. (I) Okay. (Benjamin) So yeah, it works perfect. (I) Okay. And what studies are you into? (Benjamin) I'm majoring in Political Science and Spanish, right now. A double major. (I) So they are separate but you are doing both of them? (Benjamin) Exactly. So... They each have their own requirements but it's like, instead of just like majoring like in film or this, it's combined, so I'll have two degrees in the end.

(I) Okay, cool. What's the last movie you have seen? (Benjamin) The last movie in theatres or just, any? (I) Any. (Benjamin) I saw Star Trek on Saturday. That was pretty cool. (I) Did you like it? (Benjamin) I liked it a lot actually. And I'm not a Star Trek fan or anything because I never watched the show or anything but the movie was really cool. I watched Hannibal last week. Have you seen Hannibal? (I) Oh yeah. From Silence of the Lambs? (Benjamin) The second one in the trilogy. Yeah. Anthony Hopkins he's pretty scary. Pretty scary. (I) So he could scare you, he's good? (Benjamin) Oh yeah, definitely, he's very good. [beide lachen]

(I) Okay. Now I would like you to ask to watch and listen carefully to the following two movie clips. We will be watching movie clips from the movies Top Gun and Black Hawk Down. Have you seen those movies? (Benjamin) I've only seen Black Hawk Down. (I) You've only seen Black Hawk Down and you have not seen Top Gun? (Benjamin) Yeah.

(I) Okay. So I will give you the introduction for the first clip from Top Gun. We will look at a number of clips from the beginning and middle of the movie, which dates from 1986. F14-pilot Maverick, played by Tom Cruise, and his navigator Goose are selected for Top Gun, an elite flying school.

[Fragment 1 - Top Gun speelt af]

(I) Okay, so that was the first clip. Second one is Black Hawk Down. The movie is about the 1993 civil war in Somalia. Militia, led by warlord Mohammed Farah Aidid, seize power from president Siad Barre. The United Nations sends out a peace mission to Somalia led by U.S. Forces. While Army Ranger sergeant Eversmann, played by Josh Hartnett, visits the mission briefing, he is told his platoon will participate in a mission that afternoon. The object of the mission is to capture two of Farah Aidid's most important kingpins.

[Fragment 2 - Black Hawk Down speelt af]

(I) Okay. That was the second clip. So the first clip was Top Gun. Can you tell me what you've seen there? Can you like summarize it for me? (Benjamin) Well, basically, there is an elite flight training school for navy pilots. Tom Cruise and his buddy got selected for that. And it appears he has a problem with listening to orders and he follows his own intuition and instinct too much, and... And then you got Val Kilmer, you know, the blond Iceman-guy who is gonna be his rival throughout the rest of the movie probably. And yeah...

(I) Okay. Okay. And can you tell me something about the characters you've seen? (Benjamin) Well, his name is Maverick. And that kind of eludes to how he carries himself, you know, he's really a cavalier and defies orders and, you know, he's like living his own life and everybody thinks that he's a danger to himself and everybody else because he, he is because he doesn't listen to orders or anything like that. He's too, he's too... liberal with how he treats situations and handles everybody else's lives in a dangerous situation. (I) How do you see that? (Benjamin) Well just because like after the flight simulation everybody comes up to him and is like "Don't do that again, man, you killed your wingman", stuff like that and he, I mean, because it's training, he doesn't really care. He cares in a sense that... it was just training and he knows that nobody really died. But when he really gets out there he knows that he has to wise up and follow orders. (I) What did you say? "He has to...?" (Benjamin) He has to like, wise up. (I) Oh, wise up, yeah. (Benjamin) He has to be smart about what he does. (I) Okay. And the other characters in the clip? (Benjamin) You have Iceman, played by Val Kilmer. Who is just kind of this tall, you know, good looking guy who's supposedly number one in the flight school and he's... It is kind of showing that he is because he's able to follow orders and he's kind of giving Tom Cruise giving all of these problems, like "Why don't you follow orders?" and all that stuff. He's playing like the

elder, like bossy kind of guy because he's more experienced than Tom Cruise. (I) Okay. (Benjamin) Yeah, those seem to be the only... like those seem to be the two dominant characters in most of the plays. I didn't... Everybody else is just kind of like, you know, the assistant to them or just really like background characters that... I don't know, I didn't catch any of the other actors, I don't know who everybody else was.

(I) Okay. Is there anything else that strikes you when you see those two characters? (Benjamin) Well... I feel like they have the kind of relationship where it will be like... at first, because Maverick is really new to the school, it's gonna take some time for him to get used, you know, follow orders and stuff but I feel like after a while that they'll be able to work together and if he starts to listen to Iceman I feel like Iceman has some things he can learn from and I feel like Iceman can also learn from Maverick at the same time. I feel like... I think it's possible that they will put together a good team. Once they'll start working together in the future. (I) Yeah. They can learn from each other? (Benjamin) Exactly.

(I) Okay. And when you look at the clip as a whole, just everything you saw about Top Gun, is there anything that strikes you? (Benjamin) Strikes me... how? (I) Like, attracts your attention? (Benjamin) I really liked the music. It's kind of like... it's kind of like... I thought it was appropriate for, you know, navy fighter pilot training, it's like pumping you up and getting you into the mood. And there's also that all the guys in the scenes had all this like confidence about them like because they know they're popular. They did a good job like... acting out members of the US Navy. You know they're confident about their mission, confident about themselves but I thought... Yeah, I liked the music as well. The music was good. (I) Okay. What do you mean by "they acted out a good US Navy"? (Benjamin) Well, I just thought they did a good job portraying how ehm... the US Navy fighter pilot training would be acting in real life. They're proud of themselves for getting to the top and at the same time they're confident about the mission they have in front of them, you know, defending their country.

(I) Okay. Then about the second clip we saw, Black Hawk Down. You said you've seen the whole movie but can you tell me what happens in the clip we saw? (Benjamin) The clip we saw is basically just all these... platoon members getting ready to go fight in Somalia. And you can just kind of tell that there is a general level of inexperience amongst some of them. Some of them are obviously veterans and they've been fighting before but like at the end of the scene both of those guys are like "I've never shot anybody". So it just kind of shows that some are inexperienced, they haven't done it. And especially when, Ewan McGregor is the guy who is making the coffee... (I) Hmm-mm. (Benjamin) Especially when he was like pouring, pouring that water, cause he was preparing himself and the guy was like "Oh, you're not gonna be there for that long". But as we know, it turns out, they were there for a very long time and it was not a successful mission at all. So, it just kind of showed they went into it with the wrong perspective, the wrong attitude. Yeah... (I) Okay. And can you tell me something more about that? (Benjamin) It was also... It was just kind of... the whole organization and the whole dynamic among the group. You could tell that it was kind of the first time working together. Especially when Josh Hartnett, the leader of the group, said like "This is my first time being leader. I know it's gonna be okay", you know. Even as he was telling to everybody that it was gonna be okay you could kind of sense some sort of doubt behind his eyes. You could like see, like he knew it was maybe gonna be not as easy as they thought. And you know the guys were cracking jokes. You know it's like typical portrayal of Marines in movies, you know, they are all like they say like "whoohaa", they say stuff like that. They're joking about you know how they can beat everybody else up and they're always gonna win, 'cause they always have the bigger guns and they are more trained all the time. But that's not really how it happens sometimes. (I) Okay, so, what's typical about the portrayal? (Benjamin) It shows like Marines, who're just really confident. They same thing with Top Gun, you know. They're just... You could say they're confident, but you could also say that they're cocky sometimes. Like in Top Gun, when he's like: "You're an arrogant guy. I like that", or whatever he said. But yeah, with Black Hawk Down everybody was just really, you know, cocky about it and at the same time really confident, thinking that they were gonna win. I'm not, I don't want to stereotype, you know, all US Marines. I'm just saying... If you've been through that heavy level of training and you receive a certain amount of, you know, training, you sort of have a right because you've been through a lot as a trainee. You've been through a lot. You don't have a right to think you can please the world, but you have a right to be like, I mean, I'm kind of like "I've been through a lot". But at the same time you need to be wise about the situation you're going into.

(I) Okay. Okay. Can you tell me something about the characters you've seen in the second clip? (Benjamin) You had... there is Ewan McGregor, the guy making the coffee. He... it was clear that... he wasn't really into combat, he was just kind of... he enjoyed the role, being on the side, you know, perfecting making coffee in the middle of war or whatever that represents. And you can tell, when he received the order that he was going into combat that he was a little unsure at first but then the other guy was like "That's what you wanted, isn't it?", you know, he wanted to like reemphasize his... his male machismo, I guess, give him some pump-up to go on. And Orlando Bloom, the guy in the end who had never shot anybody, he could have been classified as the... the newbie, the new guy in the group. He, you know, was casted looking kind of young, kind of like a little boy, and... that just kind of captured his emotions and how he acted out when he was being told that he was gonna go fight as well. (I) Okay. (Benjamin) And Josh Hartnett, the main guy, he was, you know, confident, but, you could tell that he has all the right elements of being a good leader, and even though it was his first time he seemed to be one of the only guys who's wise enough to know what kind of situation they're going into. But at the same time he, he didn't fully anticipate the severity of the situation as you'll see as the movie progresses. But he's kind of like "It's gonna be okay guys, we'll make it out there", but, oh yeah, nobody saw it coming.

(I) Okay. When you look at the clip as a whole, is there anything that strikes you, attracts your attention? (Benjamin) The movie, it was all kind of... it was all kind of dark, like. You know, they all had their outfits on end obviously their gear is got to be dark, camouflage and whatnot... all the guys were like, they were kind of dirty too, you could kind of

tell like they had been there for a while, they were stationed there for a while. And it was kind of, there was kind of this like... lingering attitude in the atmosphere of like uncertainty, despite, despite all the troops' efforts to... kind of paint this picture of "It's gonna be okay out there". Everybody was kind of unsure because nobody really had been there before. One of the guys said like: "Oh watch out when the kids start throwing rocks". That obviously didn't happen, like the kids were throwing in grenades and stuff. So there was a whole mood of uncertainty. Nobody really knew but they tried to take out the uncertainty by creating a separate scenario like: "Oh, it's gonna be okay". But yeah, the whole film, it was kind of dark... I don't remember the music being played or if there was music, which always helps exacerbate or present a certain tone, but yeah it was definitely, it was definitely dark, there was just dark imagery. (I) Okay. With "dark" you mean...? (Benjamin) There wasn't as much color. Like when you Top Gun, you had, you didn't have such a prevalence of one certain color element. It was like normal, they weren't trying to persuade you to think in one certain way. It was just kind of like "Oh this is Top Gun, they guys have their uniforms on. There is light and darkness in equal balance." And this one was like, there's a lot of dark, you could tell the lighting was kind of dimmed, the uniforms were definitely dark.

(I) Okay. And if you had to compare the two clips that you have just seen, which when you think is better? (Benjamin) Based on the movie or the clip? (I) Based on the clip. (Benjamin) Clip... I would say the clip from Top Gun. Because you get a better sense of what the entire movie is about, you can, you can tell between Maverick and Iceman, that they have this beginning relationship of you know, hostile toward each other. But then, you can see that there is possible room for coexistence, that they might be able to work together in the future. But in the other one it was just kind of like, a bunch of Marines about to go into this place that they don't really know what's about to happen. But at the same time I think, looking at, I know this is not answering the question, but looking at the broad thing, in terms of the entire movie, how that clip fits in... If I had never seen Black Hawk Down before and I just watched that clip, and then I saw the next clips, then it was just like this whole like warfare scene, not even I saw that coming because like they didn't see it coming either like, that fits in, that kind of contributes to the element surprise and you would be like: "Wow, how did that happen?" But Top Gun has a more like linear development and that scene kind of fits in nice because you can tell they have like their typical bar room, shower room brawl or whatever. So yeah, overall I think the Top Gun clip is better, just because it fit more nicely into the plot. Even though I haven't seen the movie. It fit more strategically into the plot and helped build a better sense of what was going to happen.

(I) Okay. Do you identify with any of the characters you have seen in Top Gun? (Benjamin) It's always hard to identify with movies that take place in such a different realm of reality. Just like, I could say that I identify with them, and that I have been in like a shower room brawl. Alright, alright, not that I have been in the shower room brawl, but I could say like on some artificial level but on the fact that they are in the Navy fighting, I don't feel like, like, they are on a different caliber of... of... personality I guess. I'm not saying that they are better than me, I'm just saying that they are in a much more intense environments, much more intense situation. So I have a hard time saying that I identify with them. (I) Okay. And with "realm" you mean a different world? (Benjamin) Basically, yeah. I mean, I could identify with them in the sense that I myself have been in different realms, or different like levels of experiences or whatnot, you know. Situations where I've been uncomfortable or unsure of what to do, new environments. But if I'm looking at that specific environment, I couldn't say that I identify with them. (I) Okay. And if you had to? (Benjamin) If I had to identify with them? I mean I could equate... (I) Who would it be? (I) Ehm... [stille] probably Tom Cruise, probably Maverick. Anytime I am in a... if I am ever in a situation where I, if I don't know anybody, I will act alone, at first. And then if I, as time goes on... because I'm a pretty friendly person, I'd like to think at least, so if I make friends along the way then I will learn to, you know, adapt then in to whatever I am doing but if it's this situation, like Tom Cruise, Maverick is put in, then I will just act alone, act instinctively probably.

(I) How about identifying with any of the characters, or more characters, in Black Hawk Down? (Benjamin) Well, the same thing goes for what I said about different levels... but if I had to, I would say Josh Hartnett, the leader... because any time there's ever like a group of people, it's chaos, trying to organize them, something like that. I'll, I mean, it doesn't make sense to stay in chaos and not be organized or whatever, or whatever reason you want to organize, I'll step up, try to organize everyone, try to calm everybody down, everybody do something now, we're not really sure what we're doing, I'll tell them it's going to be okay, because that's what you need to hear sometimes. (I) Yeah. (Benjamin) Like he told them: "it's going to be okay" even though he did not know. I'll tell them because you have got to hear that sometimes.

(I) Okay, clear. What parts of the filmclips, and you can address them separately, do you think are authentic and what parts do you think are inauthentic? (Benjamin) Probably some of the parts that are authentic... when you say authentic, you you mean like: what would actually happen in real life? (I) Yeah, what do you think is a realistic portrayal and what do you think is not a realistic portrayal? (Benjamin) The scene in Top Gun where... where Maverick and Goose had to go to their, the boss's office, the guy with the bald head and the cigar, like that seemed pretty authentic because you know, marine leaders, navy leaders or whatever position he was, tend to be you know, hard asses and kind of in-your-face about it, but at the same time they'll tell you that you are wrong for doing something but at the end they could just be like: "well, you did a good job anyway, even though you are wrong". So that seemed pretty authentic. Some of the... I don't know if the part in Black Hawk Down... where... I mean it's definitely authentic that Orlando Bloom had never shot at anybody, that's perfectly realistic... I don't know... that shouldn't be something that everybody's done. So, but... (I) You mean like that could have happened? That somebody starts a mission but never shot at anybody? (Benjamin) Yeah, yeah, that's entirely possible. But I feel like... it might have been inauthentic the degree to which they thought they were going to go in and win. They probably should have... like if there was a real combat mission, which it actually was, it probably had more... it probably had some, it probably had some sort of better understanding of the situation. (I) Okay. (Benjamin) Although the movie was pretty accurate, I'm thinking, it was pretty accurate of what happened on, on in '93. But ehm... that seemed a little bit unauthentic. The little bit of uncertainty and not like...

the lack of preparedness. They didn't really plan or had any kind of strategy when they were going in. (I) Because you think in real life... or what actually happened was that they were more prepared, or better prepared? (Benjamin) Yeah... Or they didn't go in like: "Oh we are going to win this, we'll be back by dark." But yeah... (I) Okay. (Benjamin) Yeah... and... that's all I can think of now.

(I) Okay. Well, thank you. Then we are going to take a look at the next two clips, which will be from the movies *Platoon* and *Pearl Harbor*. Have you seen those movies? (Benjamin) I have only seen *Pearl Harbor*. (I) You have seen *Pearl Harbor*, okay. Okay, well I will give you an introduction to the *Platoon* clip. *Platoon* is about the war in Vietnam in which the main character Chris Taylor, played by Charlie Sheen, participates in a nighttime ambush. In this clip, he reads the contents of a letter to his grandmother. (Benjamin) He is writing it to his grandmother? (I) Yes.

[*Fragment 3 - Platoon* speelt af]

(I) The main characters in the movie are best friends Rafe, played by Ben Affleck, and Danny, played by Josh Hartnett. Both of them are pilots in the U.S. Army Air Corps. Rafe is in a relationship with nurse Evelyn, played by Kate Beckinsale, but it seems as though he died in air combat in Britain. After this, Evelyn and Danny get into a relationship but Rafe turns out to be alive after all. The American fleet at Pearl Harbor suffers a devastating attack by a Japanese air-raid. The U.S. is preparing a counter-attack, led by colonel Doolittle, played by Alec Baldwin.

[*Fragment 4 - Pearl Harbor* speelt af]

[Pizza wordt bezorgd.]

(I) Okay, that was the fourth clip. So could you tell me what you have seen in the clip of *Platoon*? (Benjamin) Yeah, it was basically just... the kind of stereotypical Vietnam war movie, in a war situation in Vietnam, you know guys like, in the jungle, wearing camouflage, working at night, you know. And then you have the, kind of the opposite, the... when they are cleaning out the bathrooms, they are kind of counting down the days. It just showed like, it just kind of catches the overall reluctance of the troops to go to war, because, you know, there was the draft... And you had the rich guy, you know, Charlie Sheen, who had volunteered, and they all didn't understand why he did that and he had his own reasons, he didn't feel comfortable having other people fight for his country while he was at home. So yeah... that's all. (I) What do you mean by "a stereotypical Vietnam movie"? (Benjamin) Well, I mean it's stereotypical in the sense that, that's kind of... like that's what it is. Vietnam it's like... we are always fighting in jungle, we are always wearing camouflage, we are always trying to blend in, because that's what the Vietcong was doing. So you know, movies are just kind of... you know, I mean, they're just telling the truth you know. I mean it's a stereotype, it's not a bad stereotype. Because that's actually... that's true for the majority of, you know, what was happening in Vietnam. (I) Okay. What do you mean by "blending in"? (Benjamin) Blending in... just like camouflage. Because... When we were in Vietnam, we were just kind of like... we tried to... we tried multiple different tactics. We just like bombed the land with napalm and agent orange and all the stuff that just killed the land. But that wasn't doing anything, because the Viet... the enemy was literally just hiding in the forest, you know. They were blending in so we felt that the way to... to meet them in combat and on their level was just to blend in as well. We have to fight them on their terms and... (I) Yeah. (Benjamin) Because we weren't really winning the war by just bombing like... because I think more bombs were dropped in Vietnam than in any other war. Because we just... but it wasn't winning us the war. (I) Okay... okay... (Benjamin) So yeah... blending in. (I) And with draft you mean: people had to go? (Benjamin) Yeah, it was just... people had to go against their will. You had the... you had the black guy and the other guy who was cleaning out with Charlie Sheen, they were clearly drafted. They were counting their days down because they didn't want to be there in the first place. And... Charlie Sheen, you know, he had like 332 days left, and he was just kind of like... nonchalant about it, like he didn't... it didn't really bother him. He was just like: "I signed up for this so I'll take what I signed up for." But yeah the draft was like... the majority of the... I'm pretty sure the majority of the troops in Vietnam, were there because of the draft. And that just kind of showed that... that was kind of the centerpiece for the argument of Vietnam not being a popular war. Like nobody wanted to be in Vietnam in the first place. It was just for... it was basically just so... our government could stop the flow of communism, and it was kind of like... after we started seeing all these bodybags coming home and American troops dying we just like didn't really believe strong enough and like stopping communism, we didn't think it was that big of a deal, so that draft the draft was necessary because nobody was signing up for the war.

(I) Okay. So that's about *Platoon*. Can you tell me something about the characters you have seen in the clip? (Benjamin) Yeah, Charlie Sheen who was... you know, small, small little white guy. It was disclosed that he was rich, from a good background. When he was writing the notes to his grandmother: just saying how impressed he was with everything that he saw around him, with like the morale of the troops and... and just how dedicated they were or seemingly dedicated that they were. (I) What do you mean with "dedication" and "morale"? (Benjamin) The morale is like... he was impressed with how determined they were to succeed or how... how they were from the lowest backgrounds in America but they were still fighting for their country and their freedom. He was impressed because... even though they are from the lowest backgrounds... they shouldn't necessarily have that much motivation, because you know they are poor or whatever... but they do. Because they want to defend their country. And he was just impressed by that, and their motivation for that. He was kind of the only main character... I don't know the name of the black actor, but he is... he was good. He was kind of like your... your veteran, you could tell, he had been there for a long time, he was ready to go home. He just kind of call things like he saw them, you know, he was talking to Charlie Sheen about like: "Oh yeah, you have to be rich to see it that way first" or whatever he said. You can just kind of tell that... he is kind of wise when it comes to things like that. That's about it, I think, for the characters.

(I) Okay. When you look at the clip is there anything that strikes you? [stille] (I) Attracts your attention? Comes to mind? (Benjamin) Just the... the clip just kind of makes me think about how hard it would be to be fighting in Vietnam. And just if you were forced to be in the jungle like every single night, doing missions, you know, watching out for land mines, just always on edge. It just kind of captured how... how... hard that would be. And obviously that movie is only a small fraction of what actually really happened, like if you were really in the Vietnam War, like you would... people came back with post traumatic stress syndrome, all this stuff... Everybody was just like so traumatized, fighting at night, trying to blend in with the jungle, people go crazy like that. You see that a lot in movies too like, Apocalypse now, have you seen that one? (I) No, I haven't. (Benjamin) It's like a jungle movie as well. People fighting in the jungles and then they go crazy because they have to blend in with the jungle, you can't talk or anything. So that was kind of the same thing with Platoon, the jungle scene, just kind of makes me think, how hard that would have been.

(I) Okay. And then clip number four. Pearl Harbor. Can you tell me what you have seen in that clip? (Benjamin) It seemed like there was a kind of a glorification for the American mission. You know like, Alec Baldwin, the head commander, sending these guys in on this mission, that he... it wasn't even going to be anywhere near the scale of what Pearl Harbor was in terms of damage that it was going to cause, but he just wanted to like, send a message to the American people to the Japanese people like: "We're here, we are gonna fight". And he was sending a message to the American people to, you know, like: "We are not going to be defeated". Even though it was a death mission to begin with because he... they even said it, he is not expecting them to live. But it just kind of showed like American... valor and machismo, like how they are dedicated to... (I) What's that "valor"? (Benjamin) Valor? Its like... I guess being courageous and like, having a sense of duty. Like even though what they are doing they know that they might not live but they that it is for a greater cause. (I) Yeah. (Benjamin) Whatever that cause may be, you know, winning the war or making people think that they are going to win the war. (I) Yeah. And that's what you mean by "glorification" or can you explain that a little bit more? (Benjamin) Oh yeah sure, they had all this, they had all this music and like drums playing in the background, like, like clearly an Army, Army kind of tone... setting the mood for... and then he's giving these speeches, you know, these inspirational speeches, saying: "What you are doing is good, you are fighting for your country. You might not live but your hearts and minds will live on." Stuff like that. So just glorification of... like through the movie the director was trying to, it seemed like the director was trying to show, like America's persistence even in the face of danger, or what have you. (I) "...persistence even in the face of danger"? (Benjamin) Yeah. (I) Okay. Can you tell me a little bit more about what happens in the clip? (Benjamin) In the clip? (I) Yeah, from Pearl Harbor. (Benjamin) So you have this, you have this American presence in the Pacific Ocean. They are going to retaliate to the attack on Pearl Harbor. And then you have, there's a kind of a side story, between the two buddies Josh Hartnett and Ben Affleck and they happen to be in love with the same woman and you saw her, the clip of her talking to that one army guy. And... the clip is kind of like a build up of... we don't actually see, the clip doesn't actually show them going to do the mission but they are preparing for the mission and everybody is, it just shows that everybody is willing to risk their lives for that. And it's all a build up to what's going to happen and... you know, we don't know the outcome but yeah...

(I) Okay. Can you tell me something about the characters in the clip? (Benjamin) Yeah, you had Ben Affleck who was like... you could tell he was kind of like the older guy, between him and Josh Hartnett, the two buddies, Ben Affleck is the older guy. There's even a scene where he's like "I want you to stick this one out. I want you to stay with the girl." You know, whatever he says, because he wants to protect the guy. It shows that he cares about his friend, he cares about the girl he loves and he doesn't want her to lose, he doesn't want her to lose another guy that she loves. But also you see him when he goes into the room Alec Baldwin, he's poised, he is ready for the mission, they both readily accept the mission. (I) "He is poised", what's that? (Benjamin) He's poised like, he walks in like, you can tell like, there's no, there's no, there's obviously some trace of emotion, but he's like rigid, standing straight. He is ready for whatever the commander asks him to do. And Josh Hartnett is the same way, he's kind of like a younger guy but he's mature in the sense that he knows he has got to fulfill his duty, he's not going to back out just because Ben Affleck told him to. And it appears that, we learn that, they are both trained, and they are both really talented. Because Alec Baldwin says: "We are going to make it, because of those two guys there" because, you know, "They got talent. They are volunteers." You know, Alec Baldwin who is like the big major domo head-guy, who's like... (I) Domo? (Benjamin) Domo. I don't know, it's a funny word. (I) What's that? (Benjamin) Just like, the main big guy, big guy in charge. And he, he recognizes the ill-fated mission, like... not the smartest thing to do, but at the same time is not going to step aside and that those guys do it themselves. He is going to go with them so that demonstrates his, his... courage and his willingness to go into battle. And be by the guys he had trained and loved and come to respect.

(I) Okay. And if you look at the clip as a whole is there anything that strikes you? Comes to mind? Attracts you mind? (Benjamin) It was kind of just like... The clip... the movie was presented, or the guys... the characters in the movie were presented with the obstacle of having to fly the plane, having to lift off the plane before 468 feet, that was a significant part of the clip, them trying to overcome that obstacle. And then them finally overcoming and being ready to go and fight. So that kind of adds to what I was saying about, you know, glorification of the American military. Showing like, they can overcome any obstacle. They can adapt to any situation. So yeah... I feel like... I feel like, that movie was... not mainly focused but like, in the large part focused on glorifying the American military. Just because how they made the music... and the trumpets playing, snare drums and Alec Baldwin, you know, being this big major general in giving these inspirational speeches having them overcome their obstacles, so that's what I notice most.

(I) Okay. Then, if you had to compare the clips which one do you think is better? The Platoon clip or the Pearl Harbor clip? (Benjamin) I'd say... [stille] probably... if it was just those clips, I'd say... probably the Pearl Harbor clip, just because in that small like 11 minutes period of time or whatever it was, it was just like... there was kind of a clear-cut purpose for doing everything that the director did in the clip. He wanted to... he wanted to instill this sense of patriotism, he wanted to, it seemed like he wanted people to feel proud, you know, he wanted, he wanted everyone

to be inspired by what he was doing, what he was showing, what he was filming. Especially with all the... with the addition of the music and the inspirational speeches. Whereas Platoon, the clip, was... it was just more dialogue, not much was going on. You kind of got the sense that they didn't want to be in Vietnam or you got the sense that there is different socio-economic backgrounds in... of the people who were fighting in Vietnam. But I'd say, personally, the clip from Pearl Harbor had a bigger effect on me. Like it just showed: Oh, America is always willing to be strong about or like the American army, or at least in World War II, they were dedicated to avenging Pearl Harbor, you know, avenging everything that happened at Pearl Harbor. And Vietnam was more like: Oh, we're in this war that we don't really want to be in, not really much is going on right now. He is reminiscing in a letter to his grandmother. But yeah... (I) So basically, you like the clip better than... Ehm, on what grounds is the comparison made for you? (Benjamin) I'd say it had a... it moved me more. Like it had more of an, an effect on me. The Platoon clip was just kind of dragging along, it was in Vietnam kind of centered on doing army things... that sounded stupid but, you know like, cleaning out, cleaning out the out houses, being in the jungle, making, making bombs and avoiding landmines and stuff like that. But Pearl Harbor, like in that clip it was like, they had a clear-cut goal, there were certain obstacles in the way, like learning how to take off a plane at a certain amount of feet and accepting the fact that you might die while you are going to go on this mission, it just... it just got more of an effect on me. There's more, there's much more grand I would say. Like there's more... It made it seem like much more important, like it was a monumental point in American history.

(I) Okay, I can see. I can see that. Can you identify with the characters from both clips? [stilte] You can discuss them separately. (Benjamin) I could probably identify with Charlie Sheen. Just because I have obviously never been to war but you could tell he volunteered for something that he didn't really know what he was getting into. You could see that he was kind of sheltered. You know, he lived a good life. I am myself the same, I'm not sheltered, I live a good life, you know, I am very fortunate. You know, my family is... you know, we're doing good and everything like that. And it's just... I am sheltered in the sense that I never had to go to war. I have never been faced with certain dangerous situations or something like that, so I could probably identify with him on that ground. (I) Okay. (Benjamin) And then... In Pearl Harbor... probably... I could probably identify with any of those, any of those guys trying to fly the plane past that certain point. Because... everybody is confronted with an obstacle. I am always confronted with obstacles and you always just got to figure out how to get over it. You can't let it beat you down, you got to get over it

(I) Okay. What parts of the filmclip do you think are authentic in Platoon, and what parts do you think are inauthentic? (Benjamin) I'd say the whole clip was pretty authentic. Because that's... pretty much what was happening on a daily basis in Vietnam. At least what we heard about. You know, the guys are in the jungle, it's raining, they are wearing camouflage, they are being quiet because the Vietcong was probably right behind them in the bushes or whatever. It was just a war that was always being fought on edge. Like everybody was always kind of anxious, everybody was nervous. And ehm... so I'd say for the most part, the majority was authentic of that.

(I) What do you think was authentic and what do you think was inauthentic about Pearl Harbor? (Benjamin) Probably some of the parts where they were taking all the stuff out of the plane to make it lighter. That probably wasn't as authentic as it seemed. Because they were taking off like the armor on the plane. I'm sure that probably did happen but they don't want to leave the plane so heavily unguarded. So that wasn't as authentic as it seemed. But for the most part... I'd say that... the sentiments that were captured in that clip, people willing to risk their life for war, that seemed pretty authentic. Like the two guys that were talking by the fire, he was like, he was like: "She understands. It's a time of war. People might not come home" something like that. So... in a time of war people generally understand that there is something bigger than them that's going and they got to set aside their own beliefs about certain things and just go to war.

(I) Okay. That's it for these two clips. Then, the last two clips. The first one is from Platoon again. This takes place later in the movie Platoon. The soldiers are combing out an area and walk into a series of deadly traps. As they walk on, they find their fellow-soldier Manny, murdered and tied to a post.

[Fragment 5 - Platoon speelt af]

(I) Okay. We're going to take a look at the last clip, from the movie Patton. Do you know it? (Benjamin) [gaapt en produceert een geluid dat op een ontkenning lijkt] (I) Haven't seen it? (Benjamin) No... Its called Patton? (I) Yeah. (Benjamin) The general, like general Patton? (I) Yeah. Patton, made in 1970, depicts U.S. Army general George Patton during World War II. After victories in North-Africa and Sicily, he is sent to Belgium. Around Christmas, he is assigned to save American forces which are trapped and surrounded by German troops.

[Fragment 6 - Patton speelt af]

(I) Okay, so first there was the second clip we saw from Platoon. Can you tell me what happens there? (Benjamin) Well, it was just kind of what I said earlier... about... about the lingering uncertainty that was always in the air. And after a while of always being in the jungle and always being undercover and even the men... not really share like what they are doing, like none of the men can speak Vietnamese so they are not able to communicate effectively with the people that they are shouting at. It just kind of, it all builds up, and then they just can't take it anymore and they just end up sh... whatever happens, you know, shooting up an entire village, you know, burning it down for no reason. They found a couple of rifles but, you know, those people could have been part of the Vietcong or could have not been... it's just all uncertain and they just don't know how to deal with that, so... It contributes to their frustration and then they don't know how to... release it. (I) Okay. And is there something else you see? (Benjamin) Well, you have... you have that... juxtaposed with Charlie Sheen who's... you know, you see the guys and they are about to, you know, sexually harass that little girl and he comes in like, even though they are in war and they're... there is doubt all around them they

don't know what they are doing, why they are there, who to talk to, you can't overlook the fact that they are still human. You can't start shooting people like they're animals because then you just get into that cycle, and it is just a vicious cycle you can't get out of. So Charlie Sheen, he... he's... he refuses to let himself behave that way and he refuses to let the other men behave that way and he wants to retain that element of humanity and... kind of, keep his, keep his ethics. (I) He wants to stay... human. (Benjamin) Yeah, exactly. He doesn't want to be forced to transform himself into some... beast because that beast is the only way that the other men feel that they can survive. They don't feel that they can be in the jungle and still be human, they have to convert themselves in their ways and their minds. It's just their life. (I) Okay. (Benjamin) And Charlie Sheen doesn't see it that way.

(I) Okay. And can you tell me something more about the characters? (Benjamin) Yeah you have... So, you have... there's basically three kinds of characters, there was... there was the ones who were no longer human, quote unquote human, in that they were just behaving like animals. You had, that was like... that was like that one general that had the scars on his face, he was acting that way. And then you had the people who didn't really know how to act, and they were just following orders, so someone said, you know: "Shoot that person", they would shoot them because they had to follow orders. And then you had people like Charlie Sheen who is, you know, defending, defending humanity I guess and even if there was an order to kill someone unrighteously, he wouldn't do it, he would, you know, he would try to stop acts that were unjust, in their stead, their tracks... So, that's the way I saw those three... there's three different categories of characters.

(I) Okay. When you look at the clip, do you... is there anything that strikes you? (Benjamin) It's a continuation of the first clip. And that... you can tell that they have already been there a significant amount of time. They are just kind of like walking through the jungle, trying not to get killed, but in the meantime they have this... kind of unclear mission on what they are supposed to do, they are supposed to like find the enemy's army, you know, they find a couple of guns and they are just like: "Oh, we found some guns" but they... they don't really have a significant mission, or at least a conceivable mission, a conceivable mission, one that they actually... like precise coordinates and precise measures on what to do. (I) Yeah. (Benjamin) And that kind of... that takes a toll on their psyche and on their state of mind. It just transforms them and just... and they are like: "Well, we are going to be in the jungle so we are going to act like animals." (I) Because of the unclarity of their mission? (Benjamin) Yeah.

(I) Okay. The last clip we saw, was Patton. You didn't see the movie but can you tell me what you have seen in the clip? (Benjamin) It's basically just... general Patton, doing everything they can to provide support to everybody who is fighting the Germans. And... he's all, it's all about, you know, he's maintaining appearance. Like he said, the guy said: "The men can't tell when you are acting or not" and he says: "It doesn't matter, as long as I can." It just kind of shows that, if you're the leader in situation you have to maintain this countenance and you have to... you have to be a source of inspiration for you men. (I) You have to maintain... what? (Benjamin) Countenance. (I) Countenance? (Benjamin) Yeah. (I) Okay, yeah. (Benjamin) So yeah that's basically what's happening. They said a prayer to God and the skies were clear so... The clip just showed them preparing to go to battle with the Germans.

(I) And can you tell me something about the characters? (Benjamin) The only... significant character was probably Patton. Because nobody else... you didn't ever really get like, the only dialogue you got from anybody else was from the priest. And... he was more of a tool in Patton's scheme, he was more of a character like, he didn't have like any sort of internal development or anything like that. I mean, the movie is called Patton, so the main character is Patton and he seemed, in that clip, especially, he seems to be the only important character. (I) And can you tell me something about him? (Benjamin) Yeah, he is portrayed, you know, as an elderly man, obviously experienced in war, knew how to handle situations. And he... basically... he wasn't okay... and he didn't feel comfortable just sitting around, letting people die especially when it was snowing. He said he didn't want to wait an hour, didn't want to wait a minute? He wanted to get them support, get them ground troops, stuff like that, so... You can tell he is an extremely considerate general and that he is competent but at the same time he needs to take care of his men.

(I) Okay. And when you look at the clip is there anything that strikes you? Attracts your attention? (Benjamin) Yeah, just the fact that it was always snowing. And they made a point in the movie, of... highlighting that, showing how much of an inconvenience that was. That just... the fact that it is always snowing, just kind of adds to the obstacles that they had to overcome and that they eventually did overcome, somehow, supernatural help, whatever you want to call it. But yeah... and the snow just kind of showed like... all the stress and pressure that they were being placed under and now they had to eventually work around it.

(I) Okay. They had to work around it. Okay. If you had to compare two clips which one do you think is better? (Benjamin) I'd say probably Platoon. The Platoon clip. Because... you have a lot more going on, like... there's multiple, not multiple plots but there's... you have different characters analysis going on, different internal development. And all those internal developments together comprise the confusion and chaos of Vietnam. Whereas in Patton, it was just kind of like... Patton... trying to win a war but you didn't notice anything else going on, you just saw like a lot of preparation to win the war, or you didn't see what was going on, you didn't... it didn't... it didn't capture like how the troops felt. It was just kind of like all focused on him. You just, you just saw him like being confident, that's what he always was and that's what you have to be in that position of power. I say the Platoon clip is probably better in the sense that, it... it had more going on and it captured most of the sentiments that probably most of the troops were feeling at that time. (I) Okay. (Benjamin) It was a better portrayal of the situation of Vietnam than Patton was of World War 2 in Africa... I'd say.

(I) Do you identify with any of the characters in Platoon? (Benjamin) Yeah, once again I would identify with Charlie Sheen and I feel like if I was in that situation I would not allow myself to stoop beneath a certain threshold with like

how I am going to act. (I) What do you mean with "stoop" and "threshold"? (Benjamin) I wouldn't allow myself to fall below... fall below humanity or fall below the criteria for like, acting humanely. But not even that in situation of war, like it's always about, like with me, I'm always about... I always... I always strive to you know, be considerate of others, put myself in their shoes, how are they going to react what I'm going to do, how am I going to react what I am going to do. You know, I just always want to be considerate on multiple levels. So I really do... And I respect what he was doing as well, that was...he was standing up, even though all those Army guys were spitting on him and tell them to get the hell out of there whatever. He was like, he was adamant, he was persistent and he knew that he had to fulfill that duty. (I) Okay.

(Benjamin) And in Patton... I mean, there's just the one guy Patton. I don't really... I mean like I said earlier about the other guys, could probably identify with them, like in such situations of uncertainty or you know, like seemingly... if it seems like you're about to fail or something... it's always important to just, you have to maintain a certain countenance and you have to always just... inspire somehow. You need to... let people know it's going to be okay... and if it's not going to be okay then make it your best... do your best to make it be okay.

(I) Okay. What part of the filmclip do you think is authentic and what part do you think is not authentic? [stille] (Benjamin) It's possible that in Platoon, the degree to which all the men were behaving savagely could have been slightly exaggerated... but that's only to emphasize the point off what was actually going on. People were literally just changing in Vietnam. You know, I've read a bunch of books on Vietnam, seen a bunch of movies. They all basically show the same thing. So it's possible that the degree to which they were killing and brutalizing the village, that could have been slightly exaggerated but that's not to say that it was inauthentic... or unauthentic. Because... it seemed pretty authentic to me. And I don't think... The only inauthentic thing in Patton was the prayer to God to alleviate the snow... that seems a little bit unauthentic. Not withstanding, whatever your religious beliefs are, you can believe in God or not believe in God but, it seemed a little unauthentic. Like the next day, it just conveniently stopped. (I) Okay. (Benjamin) But for the purposes of the movie, it was necessary.

Okay. Do you consider yourself a fan of American movies about war? (Benjamin) Yeah, I'd say... I do enjoy them. Because... I mean... the times that, the clips that I do kind of like, they hit me in a negative way are the ones like, like in Platoon, troops like brutalizing people because they feel like they have no way out or whatever their reason is. But I really do get moved by... movies like that I guess, I do enjoy watching movies about war because it just, it kind of shows like there is always levels of dynamic and there is always multiple things going on at once and... you know... there's never like a simple movie about war, it's always like, there's a lot of things going on, you can analyze all them, you can buy in to all of them, or one of them or whatever you choose. But there's always multilayered plots going on, I like that. (I) Okay. (Benjamin) Because you have like the war, you have troop morale, you have training, stuff like that, obstacles to overcome, what's going on back at home, you have all these different fronts, just like in war, there's all different fronts.

(I) Why do you like these movies? What appeals to you and what repels you? (Benjamin) What appeals me is probably... the fact that... that it is taking place in the international community. I enjoy international relations and that is my major as well, political science and international relations. And I just, I just like, I'm always interested in what's going on abroad, and how... not how... how Americans are perceived abroad, whether it's militarily or just in general, and it's always like, like it plays at places I've never been before, like Vietnam and stuff like that, I like seeing how people perceive that place to be and how the director chooses to film it and then what light he chooses to shed on that situation.

(I) Okay. Is there anything that repels you? (Benjamin) I mean, some, I mean, most movies are pretty gory, but... (I) "Gory"? (Benjamin) Gory, like really bloody and stuff... (I) Oh, like graphic? (Benjamin) Yeah, yeah. But I mean at the same time, like: it's war. You can't have a war movie without blood. So, you've got to get over that. And the inhumanitarian aspects as well. Yeah, those can... those can bother you sometimes but... that's what movies are for, to stir your emotions up. Get you thinking, get you feeling what the director want you to feel.

(I) Okay. And what kind of movies do you normally watch? Do you watch a lot of movies that are not about war as well? (Benjamin) I'd say, I don't really watch that many war movies. I don't really have a particular genre of movies that I would like to watch. On my cell phone I have ongoing list of movies that I have to see, that I've never seen yet, so... (I) Oh yeah? (Benjamin) Yeah. Ehm... I like clever movies. Ones that have like tying and different plots from different situations and stuff like that. But... yeah...

(I) Okay. What makes a good American movie about war? (Benjamin) I'd say... one that... one that really kind of captures how the troops are feeling... and it's got to have a good, like in Pearl Harbor you know, it had a good dynamic between Alec Baldwin, Josh Hartnett and Ben Affleck. So there has got to be a good dynamic between the generals and the troops, there has to be like a level of respect, you know, mutual respect, you know you've got to respect the general but the general has got to respect you as well. And... I'd say the music, the music is pretty important too... like in Vietnam you got some like the slow, dragging on music, the suspenseful music. Pearl Harbor, you got like the marching to, American pride or whatever. I think music is always important in movies. And in war movies especially.

(I) And what makes a bad American movie about war? (Benjamin) A bad American movie about war? If it's one-sided, the clip from Patton was kind of plain. It was just like, it was just all about... it was focused on him, there was not much else going on, because he was like the big hero out of Africa in World War 2. So, yeah... just, with one-sided, not much going on, focused on one person, that doesn't really capture all the things that there are to capture in war. (I) So "one-sided" means for you... (Benjamin) One-sided is like... there's just one single plot, there's one single layer. There

is one single focus which is Patton. True it was focused on all the other troops and stuff like that but, he was... it seemed kind of obvious in the whole overview, it was probably just him running the show, him being the most important character, the central character. And every movie has to have such a character, but...

(I) Okay. Could you rank the movies for me, based on the clips, and explain your personal rank order? So there were five movies, but there were six clips, could you rank the movies based on the clips, so there's a top five, and can you explain that to me? (Benjamin) So... the first two was, it was Top Gun, and what was the next one? (I) Top Gun, Black Hawk Down... (Benjamin) Black Hawk Down. (I) ...Platoon, Pearl Harbor and Patton. Those are the five. (Benjamin) Oh right. I'd say... [stille] hmm... I want to get this right, so... I'd probably say... Black Hawk Down... no, no, hold on... I'd say first Platoon, then Black Hawk Down, then... probably... Pearl Harbor, then Top Gun, then Patton.

(I) Okay. First you had Platoon. (Benjamin) So I'd say Platoon because, the reason why I changed it, I was going to put Platoon second but I realized that it kind of made me uncomfortable, but I realized like if a good movie can make you feel a certain way, then that's a good movie. And I was like kind of uncomfortable because I was like... I was with them in the jungle. I was uncertain, like I was right there with them the whole time. There was a good part, well, it wasn't a really good part actually, there was the good part like Charlie Sheen standing up for, you know, these humans, you know, not just the creatures that they were being portrayed as. And... I have just this weird attraction to Vietnam, I'm always interested in the Vietnam War, and like just that region in general. So that's just why, it's my own personal, personal preference.

Second was Black Hawk Down. Just because I, I actually saw that movie. The clip was... the clip wasn't telling of the entire movie, so I am biased because I actually saw the whole movie. Yeah, it just kind of showed... these troops, who didn't know what was about to happen were all thrown into this like war, war-fare chaotic situation and they stood up for each other the best they could and that's all you can ever ask for in those kind of situations. But it was a good contrast between the scene, the clip that you showed, with them preparing to go and then going and being like jostled away, like startled and they are just like: "Wow. I did not see that coming." So that was... that's why I like that one. (Benjamin) And then eh... Pearl Harbor... (I) Can you explain that a little bit more, the two things, like the preparation and going... (Benjamin) Yeah, the preparation was... actually not a preparation because they didn't, they weren't prepared for it. (I) Okay. (Benjamin) And then... what prepared them was, when they were actually in the war, and that's the wrong time to be prepared. They had to go into it like... they should have gone into it knowing that it was going to be like. There was just the juxtaposition between the calm before they went and then the chaos that ensued once they were in there. (I) Yeah, okay.

(Benjamin) And then, Pearl Harbor, I'll put that third. It wasn't like, cheesy, you know, American glorification, but it was... it was kind of cheesy because it was like: "We are gonna go, we are going to do this deadly mission that we might all die, but it's for America". So it was kind of like... but it was good because like I felt, I was proud of them for doing that, I was like: "Wow, that takes a lot of guts to do that". And... (I) So you think it's cheesy but at the same time... you can feel what they feel... (Benjamin) Yeah, yeah. (I) ... and that makes you, that makes you proud? Like "that's quite something to do"? (Benjamin) Yeah, like, from like a movie analysis perspective. It was just like cheesy, because it was like: "Oh. They are going to die". Or... I mean, cheesy is the wrong word, it wasn't cheesy but like, they overplayed that too much because... especially with the music and like, they were like: "Oh we're going to fight for our country" Like it was good, but... like there was also a good dynamic... between, I liked the fact that the older, you know, general Alec Baldwin was able to respect his troops and they respected him, it wasn't something like a ruthless guy. They all respected him... there was a mutual respect so I like that.

And then Top Gun, there was a little... a little... there was more going on then Patton but there was less going on then all the other movies. Because it was just like Tom Cruise being Maverick in these new situation and he's going to keep being a hardheaded Maverick until people around him, that he interacts with, are going to force, force him to change. But it was just still focused a lot on Tom Cruise and his character. But it still looked like a good movie. And eh... yeah...

And then Patton was just... was just about Patton and that wasn't too much else going on. It seemed like it could have been a little boring because anytime I would feel like I was watching Patton I would just be sitting there... waiting, always waiting to see Patton on screen. And if I wasn't seeing Patton then nothing else was going on, there would be other low ranking characters fighting a war somewhere but... if I never saw Patton I wouldn't be as engaged. Especially from that clip it kind of showed him as the central character.

(I) Yeah, okay. So that is your top five. What kind of people do you think watch these kind of movies? (Benjamin) Eh... all sorts. You could be a movie fan and you could be... someone who just got back from Vietnam and you wanna see how people think you lived it. Or just people who are looking for action, people who can't watch calm, romantic movies, they've got to watch war movies, get them pumped up.

(I) Why do you think they are watching? Why do you think they appreciate the movies? (Benjamin) It could just be it instills a sense of patriotism in them, to watch movies like that, especially like Pearl Harbor. Or it could just be that they want to always be where the action is. Black Hawk Down has got some intense action scenes, and they need to be around all that commotion and stuff, that could be why.

(I) Okay. You don't think everybody watches for same reason? (Benjamin) Yeah. (I) What do you think is the cause of that? (Benjamin) I'd say everybody looks for different things in movies when they are going to watch them. You know, if you want to, if you want to go to a movie and just buy into what it's telling you... if you want to be like transported

to where they are, like in Platoon. Or if you just wanna sit there and see what somebody else thinks about war. Everybody's got different reasons for watching movies. If you just like loud movies where everything is blown up then you watch Black Hawk Down. If you want to see a movie that touches on human emotion in wartime, you watch Platoon.

(I) If you were a screenwriter of one of these movies would you change anything? (Benjamin) I'd probably change... I would make some sort of addition to Patton. In that I would... Although the movie is obviously focused on him because it's called Patton, I would've introduced some other character like that they could have worked together, or something like that, because it needed. Spice it up and make it a bit more interesting. The other movies were good, just the way they are. I wouldn't change anything.

(I) Okay. Would you say that there are stereotypical portrayals in any of the clips we have seen. (Benjamin) Yeah, definitely... with the troops, in most of the movies represented. Either they're cocky or confident, with the exception of Platoon, because, with the exception of Platoon. And the rest of the other ones, you know, you got like Maverick, cocky, troops in Black Hawk Down, who are confident that they are going to win the war. That's pretty stereotypical because American military power is always very strong, so they kind of have a reason to be cocky and arrogant but it's a stereotype nonetheless. And in Platoon it is a stereotype because it just shows all of the troops going crazy in the jungle basically because they don't know where they are, what they are doing, what their mission is, who they are fighting, who they are supposed to be fighting. Made them seem... made them act really crazy, so that was kind of a stereotype in itself. Not that it's not true, but it's a stereotype nonetheless. (I) What did you say about the U.S. Military always being portrayed as strong? (Benjamin) Well, I mean it's generally accepted that, especially in history, that U.S. Military is always strong. So that gives the Marines a reason to always act like: "Oh, if I am the elite of the American military, like, I am the best" basically.

(I) Okay. Would you say that any of the filmclips is representing a certain point of view? (Benjamin) I would say... I would say we like Pearl Harbor, it was like, it was a point of view of Americans fighting for a cause. And they weren't, they weren't throwing their lives away for nothing. (I) Sorry. "They were..."? (Benjamin) They weren't throwing their lives away from, like they were there to fight to instill nationalism in the American people. And the point of view probably from Vietnam, it just... that was probably the best, that was probably the most efficient way of capturing the point of view of uncertainty and... even today, most of the people don't agree with, didn't agree with the Vietnam War. So it just kind of shows... (I) Like the reason for going? (Benjamin) Yeah, like people, people didn't acc... don't believe we should have been there for another twenty years or whatever that we were there. So yeah, it definitely captures that point of view, because even the troops, it just drove the troops crazy after a while... that uncertainty.

(I) Yeah. Okay. Those were my questions. Is there anything that you would like to add to you answers? Is there a question that you would like to go back to? [stille] Or maybe you have a question? (Benjamin) Well, which one of those was your favourite? Have you seen all those movies? (I) I've seen them all, yeah. Ehm... good question.... [lacht] Ehm... I think Platoon. (Benjamin) Yeah? (I) Yeah, because to me, it's the most... like you said, the movie can move you. And I think it's very realistic. Obviously... I don't know what it is like to be in a war but... I think this movie gives a pretty good insight of what it was like... very good movie. (Benjamin) I definitely agree with that. But... no... I don't have anything else to add. (I) No? (Benjamin) No. (I) Okay, then I want to thank you very much. (Benjamin) Off course, off course.

Interview 7 - James (VS)

Geïnterviewde: James (VS)
Interviewer: Emiel Haring (I)
Datum: 21 mei 2009
Duur: 2 uur 9 minuten

(I) Okay, so I am a Media & Journalism major student at the Erasmus University Rotterdam in the Netherlands and I am conducting my graduation research in popular American movies. First of all, thank you for your cooperation. Second, everything you say will be used anonymously and will solely be used for my research. Well, I already told you about the pronunciation and the speed of your voice, so...

(I) Can you tell me something about yourself? (James) What would you like to know in particular? (I) Just general information like age, studies, name, background... (James) My name is James, I am from Los Angeles, California. I'm 18. I'm studying Communications, here at UCSB.

(I) Okay. And what is the last movie you have seen? (James) Ehm... I forgot the last movie I saw was, but... (I) Okay, one of the last movies. (James) Wedding crashers. (I) Wedding crashers? (James) Yeah. (I) Is it good? (James) Yeah, it's really funny. (I) Who was in it? (James) Vince Vaughn, Owen Wilson, Rachel Mc Adams, and... the girl with the red hair... I don't know, it's kind of a big movie. (I) Okay, I must've missed it then.

(I) Okay, now I would like you to ask to watch and listen carefully to the following two movie clips. First, we will be watching clips from the movie Top Gun and Black Hawk Down. Have you seen any of these movies? (James) No. (I) None of the two? (James) I haven't seen neither. (I) Okay. (James) I heard of them... (I) Okay. We will look at a number of clips from the beginning and middle of the movie, which dates from 1986. F14-pilot Maverick, played by Tom Cruise, and his navigator Goose are selected for Top Gun, an elite flying school.

[Fragment 1 - Top Gun speelt af]

(I) Okay, so that was the first clip. Now we are going to take it up a look at the second clip. The movie is about the 1993 civil war in Somalia. Militia, led by warlord Mohammed Farah Aidid, seize power from president Siad Barre. The United Nations sends out a peace mission to Somalia led by U.S. Forces. While Army Ranger sergeant Eversmann, played by Josh Hartnett, visits the mission briefing, he is told his platoon will participate in a mission that afternoon. The object of the mission is to capture two of Farrah Aidid's most important kingpins.

[Fragment 2 - Black Hawk Down speelt af]

(I) Okay, so that was the second clip. About the first clip we have seen, from the movie Top Gun. You told me you haven't seen the movie. Can you tell me what you've just seen in the clip? (James) Yeah, Tom Cruise and his partner Goose. Their supervisor looks like, yells at them and stuff, like they're going to go to this elite Top Gun, like flight school, they are going to compete with the best guys, for like an international tournament, is that right? (I) Ehm, no, it is not international. (James) It is not? Okay. I didn't really understand that part. But they weren't at war or anything, but ehm... Yeah, they are just at the top flight school. They butthead, eh... Tom Cruise buttheads with Val Kilmer, who is like the best one. Tom Cruise is more like an up and comer and wants to take Val Kilmer's place. Probably. Just seeing the way the movie goes and knowing that it's a movie. (I) Okay, and what do you mean by "butthead"? (James) Like ehm... they don't like each other. (I) Okay. (James) They are two different ideologies, you know. Tom Cruise is like the renegade rebel, does what he wants to do. And Val Kilmer plays by the rules.

(I) Yeah, okay. And can you tell me something more about these characters? These two? (James) Ehm... Like, what do you want to know? (I) Ehm... (James) How I feel about them personally, like, do I like them or not? (I) No more like: how would you describe them? (James) I don't know... cheesy... would be the best way to describe them. (I) Why? (James) Never seen anyone do like, the bite-down [maakt bijtbeveging door kaken tegen elkaar aan te laten klappen]. I have never seen that before. (I) Okay. (James) And then... I didn't really like Tom Cruise as an actor. And I think most of his stuff is pretty cheesy, and... not good. (I) Why do you think it is not good? (James) He doesn't seem authentic to me. (I) Okay. (James) I think it's just because like, I know him, from like, hearing, tabloids and stuff. And I can't really differentiate between that and his movie roles. (I) Okay, but can you give me a description of Iceman? (James) Iceman? Okay, that was Val Kilmer, okay. He was ehm... he played by the rules. But he had a team mindset, like he didn't like how Maverick just went off on his own, and did his own thing, in the fighting, or whatever... When they are in the locker room and he was talking about how what he did was too reckless. And... yeah, that is pretty much all I got from that. (I) Okay, and how would you describe Maverick? (James) Oh, he is a... really cocky... Ladies man, so is Iceman too, I guess, cause he was with that girl. Yeah, cocky, a loner... that's all I got from there.

(I) Okay. And when you look at the clip, is there anything that strikes you? (James) Ehm... (I) Is there anything that attracts your attention? (James) Not, not really, not in particular. (I) No? (James) Nothing out of the ordinary, nothing... really special. Is that... can you be more specific? What do you want to... (I) No, I just... maybe watching that clip, you have noticed something. No, I can't be more specific. I just wanted to know if something attracts your attention, like "oh, this is too..." or "this is...". (James) Oh yeah, I didn't notice anything in particular.

(I) Okay. That's fine, that's fine. About the second clip, Black Hawk Down. Can you tell me what you have seen there, what happens in that clip? (James) Ehm yeah... looks like they are preparing for battle, and some guy who is supposed

to go out to battle hurts his hand playing ping-pong, but that sounds like a lie, because that looked really serious and I don't think ping-pong could ever get that serious. And then ehm... they have all these... this guy who's never been to battle before wants to go and he finally gets his first chance but then he realizes that everyone, no one else has that much experience either. Because the sergeant, Eversmann, like he said, he has never shot anyone before.

(I) Okay. Can you tell me something about the characters you have seen in the clip? (James) Grimes, seemed ehm... really antsy to me, he really wanted to go fight. And ehm... Sergeant Eversmann seems pretty cool, calm, collected, but inside he probably seems a little nervous because he hasn't done any real fighting neither.

(I) Okay, and is there anything that attracts your attention when you look at the clip as a whole? (James) Well, in comparison to Top Gun I thought it was a little bit more realistic. (I) Oh yeah? (James) Yeah, I believed it more. (I) Why? (James) The guys in it weren't as a... The guys in Top Gun looked like, they were all like male models or something, all like perfect bodies and stuff, you know. And then these guys, they're Hollywood stars, but they're all still like skinny, strongy, but they look like... people I know. (I) Yeah. (James) And they are playing basketball and stuff, doing normal guy things, except they are in the Army and fighting people.

(I) Okay. And if you had to compare the two clips, which one do you think is better? (James) Black Hawk Down. (I) Why? (James) More realistic. Deals with... issues that are probably greater, you know. Had to do with this Somalia thing. And Top Gun was just like another 80's movie, like competition, good guy versus bad guy stuff. This is probably a little more complex. (I) So... you like that better? (James) Yeah. (I) If it's more complex... (James) More complex... (I) About something... (James) About something... bigger... bigger picture yeah.

(I) Okay, and do you identify with any of the characters from the two clips? (James) More so with the people from Black Hawk Down just because they were... they look like me, a little bit more... (I) And why do they look more like you? (James) Cause, I don't have... [lacht] perfect body or anything... (I) Oh, you mean like the outside... (James) Yeah. (I) ... the physical part, you mean... (James) Yeah.

(I) Okay. What part of the film clips, and you can discuss them separately, do you think is authentic, and what parts are inauthentic? (James) What parts are authentic... Well, I don't know... the whole scenario in Top Gun... like, I have never heard of any like, elite flight school for those people. And... what were they actually like training for? (I) Yeah, it's an elite flight school, and they were doing a tournament. They are training for battle, for like the real war... (James) ... but there is no real war. (I) But in the training there is a tournament, and the Top Gun, whoever wins the first place... you can graduate from it, whoever wins the first place, can be instructor, that's what they said. (James) Okay, yeah... that... what was the real question again? Sorry. (I) That's okay. What parts of the film clip, do you think, are authentic, and what parts are inauthentic? (James) Yeah I think that part of the scenario in Top Gun is pretty inauthentic. (I) Inauthentic? (James) Yeah, because... who would like... well you just know like... taxpayers money goes through all of these guys like, schools and stuff but why would there be like these stupid tournaments? Just to prove like, who's number one so he can be instructor, when he should be like fighting when he is number one. And then Black Hawk Down was like, actually happened, so that's... a little more authentic. Even though that stuff, probably, I don't know, loosely happened. (I) Could you try to draw a line? (James) Draw a line...? (I) Between authentic and inauthentic? (James) Like... what do you mean? (I) Because you said: "it loosely happened"? (James) Yeah, like, I don't know all that stuff could have happened but there wasn't a guy writing everything they said down when it was happening, you know so... that's why there is like writers and stuff to make the dialogue. But yeah anyone could have said anything, the guys in Black Hawk Down. It was just like normal talk. (I) Okay. (James) But ehm... they just seem like real people, talking about real things. And Top Gun not so much because... just a silly scenario. (I) Okay.

(I) The next clip is from the movie Platoon. Did you see that movie? (James) [schudt zijn hoofd] (I) You haven't seen it, okay. Well, I'll give you the introduction. Platoon is about the war in Vietnam in which the main character Chris Taylor, played by Charlie Sheen, participates in a nighttime ambush. In this clip, he reads the contents of a letter to his grandmother.

[Fragment 3 - Platoon speelt af]

(I) Okay, clip number four we are going to watch this from the movie Pearl Harbor. Have you seen that one? (James) No. (I) Okay, I will give you an introduction. The main characters in the movie are best friends Rafe, played by Ben Affleck, and Danny, played by Josh Hartnett. Both of them are pilots in the U.S. Army Air Corps. Rafe is in a relationship with nurse Evelyn, played by Kate Beckinsale, but it seems as though he died in air combat in Britain. After this, Evelyn and Danny get into a relationship but Rafe turns out to be alive after all. The American fleet at Pearl Harbor suffers a devastating attack by a Japanese air-raid. The U.S. is preparing a counter-attack, led by colonel Doolittle, played by Alec Baldwin.

[Fragment 4 - Pearl Harbor speelt af]

(I) Okay, that was clip number four. About the third clip; can you tell me what you have seen in that clip? The Platoon clip? (James) Charlie Sheen was in the forest like, setting something up with all his... platoon members. And it sounded like he was just reading off a letter was writing to his grandma about the war. And then, like, he was at camp with a few of his friends and they were just working and talking about how much time they had left and why they were there. (I) Hmm. [stilte] Okay.

(I) Can you tell me something about the characters in the clip? (James) They all seem kinda like caricatures, of people, you know. One black guy, seems like the stereotypical black guy and like, not that smart, you know, stealing stuff. And like those other guys called him "boy" and he just... it's all the dirt work in the end. (I) The other guys called the black guy "boy"? (James) Yeah, you remember that part? (I) Ehm... no, not really. (James) Well, here that's like really bad like if a white person calls another black person a "boy". (I) Boy. (James) Yeah, it's not good. (I) Okay. (James) And the other guy with like 92 days left, was from California. He was calling everyone "dude" and stuff. Like "Oh dude", "Hey dude", like the surfer kind of talk, just like stereotypical. And then Charlie Sheen was one of those... the other... like the good guy, like rich but he wants to help everyone out so you giving up all these like... advantages even though... (I) "Even though..."? (James) Even though that wouldn't really happen. Or that's very unlikely... not really common.

(I) Okay. And when you look at the clip is there anything that strikes you? (James) Yeah, in the first part, just like, all the guys in the platoon seemed kind of goofy looking. And it was kind of funny to see all those actors, because I recognized them from other movies I saw. Forest Whitaker is an extra, that other black guy was in "There's Something About Mary". And that other white guy was an extra, I've seen in a bunch of other movies. (I) Why do they look goofy to you? (James) I don't know. I think it's just the age of the movie. (I) Okay. (James) Just looked a little... little goofy. And some of the acting, like in the first part. The second part was a little better. The first part was kind of funny, just didn't look natural. It's like the way their faces looked, facial expressions they were making... were just weird. (I) So by "funny" you mean "bad acting"? (James) Yeah, yeah.

[Pizza wordt bezorgd.]

(I) Okay then about Pearl Harbor, can you tell me what you have seen in the clip? (James) Ehm, yeah, Alec Baldwin, Ben Affleck and Josh Hartnett are asked to do some top-secret mission. And then they agree to do it. And then they talk about this one girl that they both like, they just... they just both love her. And then they are at the airplane place, the... airport, but for military pilots and stuff. And they are just going through the training and Alec Baldwin is giving inspirational speeches... and you see the girl... I don't really... I wasn't paying attention while she was on screen... [lacht] I forgot what she said... but then... yeah and then they were just talking about their mission, how it's like a suicide mission, how much danger is involved.

(I) Okay, can you tell me something about the characters? (James) Yeah, Ben Affleck and Josh Hartnett seemed like they are from the Midwest, just from their accents. And Alec Baldwin is just like the inspirational, older guy... I don't know... they all seem... It all seems like I've seen that movie like a million times before but... you know, all the characters I have seen before but I have never seen the movie, you know. Cause it's just like the typical war movie inspiration like "Yay America-movie". And... yeah... (I) Can you tell me something more about that? (James) About the characters? (I) No, what you said like: "I've never seen the movie but it seems like I have seen it before". (James) Oh yeah, like, the speech that Alec Baldwin gave when he was talking to all the guys. Like all the pilots, they could have been taken right out of another movie and put right in there. Cause I have heard that speech million times. And like... just the music too, like, it pretty much dictates how you're supposed to feel, like all the inspirational like, the high trumpets, the military drum and stuff. The girl that everyone... that they like, you know, they have to fight for, you know. The love of the country, and that they'll die for it no matter what, even though it's probably for not a good reason. It's just... it's cliché. (I) What do you mean by: "it's not for a good reason"? (James) Oh, in the first part of the movie, the clip, Alec Baldwin was like eh... What did he say: "Top-secret mission is something that's never been done before and you don't know what you're going to do" and then immediately they say like "Oh, we'll do it". Like, why would you do... like, they can make you do anything. That's the dumbest thing ever. It's supposed to make you feel like so inspired to go out and do that but it's like a really bad mindset to have because you could just be killing people for no reason. And then... yeah and like [lacht] when Baldwin said: "We're going to go to Tokyo, and we are going to bomb it" like that was supposed to be the, like big statement, but if I heard this I would be like: "What is this guy talking about? That's the dumbest thing I've ever heard. Why would anyone cheer for this?". And like right after he said that they were all like: "Yeah!". (I) Cheering. (James) Yeah, but that's stupid. No one would choose to cheer for that. (I) Okay. How would you describe the... Can you give me a little bit more description on the characters? On Affleck and Hartnett? (James) I don't know. They seem like the same guy to me. There wasn't really any much differentiating between them. They both seemed like whatever type of guys... not... I didn't really care about either of them... (I) Okay (James) Yeah. (I) And what do you mean by: "I don't care about them?" (James) Like I don't know... no attachment... I don't like... I don't really care if they die... or live... Wouldn't really watch the whole movie. So I just based on that clip. (I) Okay and Doolittle, the Colonel? (James) The Colonel? Oh that guy. That was just like... really bad acting... I thought... Just his tone of voice when he was talking. And... With the writing too. The writing, just the words he was saying... really didn't seem authentic, natural at all. And his tone of voice while he was saying all those things was really bad. Just overall: not good. (I) Okay. What was the main reason for it being not good? (James) Bad morals. Just going into things blindly... and... Ehm, like nationalism... too much of that... which is bad. And then bad acting... And the cliché, it's just I have seen his movie although I have never seen it before.

(I) I was going to ask you if there was anything striking to you about the clip. But you have told me already some things. Is there anything on top of that was striking to you? (James) Besides the bad acting? (I) Yeah besides that. (James) Ehm... No. Not really.

(I) If you compare the two clips, which one do you think is better? (James) Oh, Platoon. (I) Okay, why? (James) Cause Pearl Harbor was so bad. [lacht] (I) Is there anything in particular you like about Platoon or is it just because Pearl Harbor was so bad? (James) I cannot, Platoon seemed a little bit more interesting... like I was little bit more interested in that. Yeah and Pearl Harbor was just really bad, so...

(I) Okay. Do you identify with any of the characters in the two clips? (James) Ehm... no, not really. I can't really get like a good grasp of what the characters were like just from that little clip. But if I watch the rest of Pearl Harbor I am pretty sure I couldn't even relate to any of them. But maybe Platoon I could relate to Charlie Sheen possibly or the guy from California. But otherwise, no. (I) Okay and why one of those two? (James) Charlie Sheen was just... I don't know... I am upper middle class and he said he's a rich guy and he volunteered for the Army. I wouldn't do that. But he did... maybe he's like some... maybe he's kinda like me if I watch the rest of the movie. And then the guy from California, I am from California, so I can possibly relate to them. (I) Okay.

(I) We have discussed already a little bit of the authentic inauthentic discussion but can you tell me what parts of the film clip of Platoon do you think are authentic and what parts do you think are inauthentic? (James) Ehm... just the eh... I don't know... the general interaction was pretty authentic I think.... (I) Between the soldiers? (James) Between the soldiers, yeah. And... inauthentic was the type of people that were there, like I don't think anyone in Charlie Sheen's situation, going to college, eh... wealthy, has his whole future ahead of him would give that all up to join the Army... Especially in Vietnam because that is like a death sentence. (I) What seems authentic about the general interaction? (James) Ehm... The different, like, social lines that are made. Like how those, how those white guys called the black guy "boy" and stuff. They're probably racist or something. (I) Okay. (James) As I would imagine some people like that are in the army. And then just the fact that the black guy was talking about how poor he is or whatever. Like how all the poor people were in the Army, looks a little bit more authentic than the other one, eh... Pearl Harbor. (I) Yeah, okay.

(I) And about Pearl Harbor? (James) Oh yeah, I don't think anything was authentic, I think everything was pretty bad. Just the "ra-ra-attitude" of everyone, how everyone wanted to go out and kill people. It seemed like it was inauthentic. And eh... just the interaction between the two pilots... if you'd love the same girl, eh... they probably would not act like that being pilots or whatever, they'd probably throw down some fistfights. Not just like: "Hey, you're my best friend, we have to do this, but we love the same girl". Yeah. (I) So you think they would rather fight than talk? (James) Yeah. Or they just wouldn't even like love the girl. Anyway, they would probably just be like: screw it, you know. There is so many more girls out there. (I) Okay. So there's not so much authentic on that movie? (James) No. And then... Again like having the big stars like Ben Affleck and Alec Baldwin. Cause I see them in so many other rules and tabloids and stuff. It's not like I'm watching their character, it's like I'm watching Ben Affleck and Alec Baldwin on screen. (I) You have a hard time seeing them as the character they play? (James) Yeah. (I) Okay. But is this possible with like... how do you say... who do you think is a better actor? If you would like an actor like Jack Nicholson for example. He is in the tabloids as well, would you have the same problem or...? (James) I don't know, probably... he's like one of those actors who is like really bad with that. He is always Jack Nicholson. Like he is the same in The Shining as in As Good As It Gets. But I don't know, it has to be a really good movie, I guess. Platoon... I didn't see that guy as Charlie Sheen but I definitely recognized him. Like he looked like... he seemed like his character. (I) What you think is the reason for that? (James) Ehm... the direction, writing, editing.

(I) Okay. Let me see... we're going to the last two. Clip number five is Platoon again. This takes place later in the movie Platoon. The soldiers are combing out an area and walk into a series of deadly traps. As they walk on, they find their fellow-soldier Manny, murdered and tied to a post. We are going to take a look at that...

[Fragment 5 - Platoon speelt af]

(I) Patton, made in 1970, depicts U.S. Army general George Patton during World War II. After victories in North-Africa and Sicily, he is sent to Belgium. Around Christmas, he is assigned to save American forces which are trapped and surrounded by German troops. Ready? (James) Yup.

[Fragment 6 - Patton speelt af]

(I) Okay, that was the last clip. About clip number five, the second clip we see from movie Platoon. Can you tell me what you have seen in the clip? (James) Yeah, the Platoon goes into a Vietnamese village and find some light weapons, cachets and stuff. And then they are all pretty much going insane. And there's really no, no organization or anything. So everyone is doing bad things. (I) Okay. And what you mean by "no organization"? (James) Ehm, everyone is yelling at each other and stuff. They have no idea what they're doing, it seems like. They are just shooting people at random. They are on whim. (I) They're on whim? (James) They're on whim. Like... they do what they want to do. (I) They do what they want to do, okay.

(I) And can you tell me something about the characters? About the different characters you have seen in the clip? (James) Yeah, the eh... the guy who looks really young, like something Dillon, I forgot his name. He is Matt Dillon's brother, but he has light blue eyes and he is by far the enemiest looking guy. The one who says like: "Oh, shoot him!" (I) Oh, Bunny? (James) Yeah, Bunny. (I) Yeah, his nickname is Bunny. (James) He seems a little trigger, trigger-happy. And then Charlie Sheen is... (I) What do you mean by "trigger-happy"? (James) He is eh... he wants to kill people, basically. (I) Yeah. (James) He is out for blood. (I) And how do you see that? (James) By him shooting that lady in the head. And by telling everyone: "Oh, we should just kill all these people and stuff". And then Charlie Sheen is pretty much slowly going insane, it seems like. From like shooting that one guy... making him dance. And in the previous one, in the previous clip it didn't seem like he would ever do that. He was going there for good reason, not to just torture people. Willem Dafoe seems like... he seems like a good guy trying to stop all the madness. And same with Johnny Depp. He was just... he was translating for that one guy and he seems like he was just being neutral, not really doing anything good or bad... More bad than good because the guy with the scars all over his face... (I) Barnes? (James) Yeah, he was going crazy. And he was more on the side of killing all people and stuff. So there was like definitely two sides

of... Well, there were more, the people going insane and wanting to kill more people for like no real reason and then there were people who aren't really doing anything and then there's the people that are trying to stop it.

(I) Yeah, okay. When you look at the clip, is there something that strikes you? (James) Yeah just all the actors that are big now that I recognize again. Like I saw Johnny Depp, Willem Dafoe, Dillon whatever his name is, he is in like Entourage, and he's funny. So yeah... and just how it is pretty censored, like they don't show too much violence. I mean, they are shooting guns but they don't show... like nowadays you will see you like the head explode or something, just something way over the top, you don't even see a bullet going into someone's head or something. And even before that you probably see something more realistic then. (I) Ehm... what do you mean? (James) Like you know when ehm... was it Bunny or something? (I) Yeah, Bunny. (James) Yeah, when he shot the person in the head... (I) Ehm, no, he hit him with the back of his gun. (James) Oh okay, yeah they didn't really show... like today you would see the gun hitting his face. I don't know... I kinda like it now, it makes it a lot more intense. (I) You like it better when it's more graphic? (James) Yeah cause it's... because it drives the point home more... (I) What does that mean? (James) Like that guy is insane, Bunny. Or that's what I think they are trying to say: like this guy is crazy. And if you see him like beating the crap out of someone for no reason, like brutally hurting him, then people will get that message, but... they just show him like: "do that" and then a few grimaces. And yeah... you don't really get the magnitude of the message. (I) The message is brought more clear when you see the graphic violence he inflicts? (James) Yeah. (I) Okay. So that is something that strikes you? (James) Yeah. (I) Is there anything else? (James) Ehm... no not in particular.

(I) About the last clip we have seen, from the movie Patton. Can you tell me what happens there? (James) Yeah, they are traveling, they are on the road. And Patton is doing all of this strategizing with other officers it seems like. And he is hitting roadblocks in his like strategy, the weather isn't good. He really needs the weather to be good for a successful... for a victory. And he decides to pray for it. And eventually he does get good weather.

(I) Okay and can you tell me something about the characters? (James) Yeah, Patton seems ehm... I know he's pretty complex, he loves his men but he is also pretty brutal in stuff like... he is praying for good weather instead of the war to end. He says he doesn't want to wait for another man to die for but he still going to pray for the weather to be good so his men don't die but the other people do. That's pretty... I don't know, it makes you think. (I) Okay, and what do you think? (James) That's screwed up. (I) Why? (James) Because he should... he should be out there for every person. You know, he should make sure no one dies. Instead of one group or the other it should be both people do not die. He was praying for the wrong thing.

(I) Okay and is there anything that strikes you when you look at the clip? (James) Yeah ehm... it struck me how like... where he actually was reading the prayer. That part was pretty cool. Like how the juxtaposition of the words and then the actual video, what was going on how like everybody was dying but he was just praying for the weather to be good. And then, just like all the explosions were pretty realistic I thought. Like nowadays you'll see big CGI explosions that are... I think look fake because I can tell they were made by computer, but this they actually had to blow up trees and shoot guns and stuff. It had a little movie magic that was more natural than most things.

(I) If you would compare the two clips, which one do you think is better? (James) Ehm... I don't know. I know Patton is supposed to be a really good movie. It won an Academy Award, so I'd probably say Patton. (I) What do you think? (James) I would think... Based on the clips, right? (I) Yeah. (James) Yeah, I think Patton because that seems like original. I don't think I've ever seen movies like that. And if I have it figured would be like the first type of film like that. And then Platoon, after watching that clip it seems like I've seen it before. It seems kinda like Apocalypse Now number two, you know. (I) So you made your judgment based on...? (James) What I've seen before. (I) Originality? (James) Originality, yeah. At this point I think they're both pretty good movies. And just because Platoon is a little bit less original and predictable I would rather see Patton. But I think I can predict what happens... ehm... they win the battle [lacht]. But I don't know what happens in between. (I) Okay, well you can check him out after the interview. (James) Yeah. [lacht]

(I) Do you identify with any of the characters? (James) Ehm... in Platoon, no, I don't. I'm not... I don't have any rage like that. I'm not very angry, so... [lacht]. I have any... Maybe towards Willem Dafoe who was like, who is trying to help those people. Or Johnny Depp who is just trying to do like, his own thing, like just be neutral. And then Patton, no I don't. The main... I only got like a good glimpse of Patton and he wasn't like me so... no.

(I) Okay. What part of the filmclip of Platoon do you think is authentic and what parts do you think are inauthentic? (James) Oh Platoon, I thought was pretty authentic. Like when he gave a little speech, right after it, people looked a little concerned, like what's going on, you know. (I) What speech? (James) Ehm... I don't really... like when he was planning and stuff... (I) Are we talking about Platoon or about Patton? (James) Patton. (I) Oh yeah. I thought maybe we can discuss Platoon first because that was the first clip of the two.

(James) Oh Platoon, okay. Ehm... authentic and inauthentic... all the scenes where they just don't show the, like the most graphic parts, was pretty inauthentic I think. (I) Why? (James) I don't know, because I still can't see it. I guess I don't have the imagination to picture it. I don't think that was very authentic. And the way the Vietnamese people acted, just like letting it happen to them. I think that guy would have put up some sort of fight. Somebody was shooting at him and then he was getting ridiculed and stuff. And then I think it was a little bit over the top, the way how horrible the Americans were treating them. Like I'm pretty sure that they would have treated them pretty badly, but ehm... I don't know, just knowing about the Vietnam War and... that like most Americans, one of three people, were like heroine addicts or something... (I) Over there? (James) Yeah. (I) So you mean one of three soldiers was a heroine addict? (James) Yeah, or like came back and then did heroine... that they would probably be a little bit more relaxed, I

don't know, or just... I don't know... it was kind of... I don't know... I don't think they would be as crazy but I would assume they would be pretty crazy or going insane. Which I thought was authentic. But the level, the magnitude of insanity, was a little too much. (I) Can you try to, like, give me the distinction? (James) Like eh... Maybe... I don't know... them wanting to kill those people so badly. Was it? They could've just, like, thought it through, like maybe we should call some people. They had like walkie-talkies or whatever, they could've radioed some people in to better the situation. And they just acted so quickly, like: "Oh, just burn this place down" and a second later they are just like: Okay, let's burn it down" and they do. That was a little much. I think they could have... I think they would've been a little bit smarter. But they could've probably been... They're probably just as abusive to the people back then. So, the abuse: authentic. And that type of insane, like that they were treating people pretty poorly, I think was authentic. But like the brash actions of like burning the whole village down without anyone else's input was a little much I thought.

(I) Okay and about Patton, you mentioned the speech? (James) That was pretty authentic, I didn't see any like inauthentic parts. My grandpa knew Patton and he had some moments with him and he said he was like a crazy guy. And... even at first I was like this is like a "Ra-Ra-Go-Patton America movie. But it didn't seem like that with the rest of the clip, like the people were... didn't really know... like weren't totally on board with his ideas. And then eh... he was praying for better weather instead of peace, that was... Well, my grandpa told me he was crazy so I can believe that, that he would pray for weather instead of peace. And stuff like that so, pretty authentic, in my opinion. And that I've like never seen any of those actors before and that they were just like normal looking guys. And now everyone is like... every actress is like the hottest girl you've ever seen and every actor is like the best looking person you've ever seen. Back then movies were like, the good actors, not necessarily the best looking person.

(I) Do you consider yourself a fan of American movies about war? (James) Eh... not all of them... but yeah. Like do you want movies I like about war? (I) Yeah, well, or... even better... (James) The most recent one I saw was Apocalypse Now. That I really remember and that was really good. It's like an American classic. And then... I don't know if I saw any more movies about war that I can really remember. I don't think so. I like Saving Private Ryan, really good. But yeah... those are two that I can really think about. Forrest Gump was pretty good.

(I) Okay and why do you like those movies? (James) They're... I could really relate to the characters in the movies. Not in Apocalypse now as much. But Apocalypse now is really complex, I really like that. Patton looked complex and eh... (I) The persons, the people looked complex? (James) Yeah, just everything they were dealing with like all the meaning behind the movie. It didn't seem like I could get it in five minutes. You have to have a conversation about it. (I) It's not so straightforward. (James) Right, yeah. It made you think, that's why it was good. In Saving Private Ryan all the characters were amiable characters and Tom Hanks is a really good actor and stuff like that. There is really like entertaining too, all the explosions... the graphic violence was cool too [lacht]. And Forrest Gump was... really was... everyone likes Forrest Gump [lacht]. Everyone just likes it. (I) Hmmm. You just said something like: "It made me think and that's why it's a good movie". Can you tell me something more about that? (James) Like more movies I like, or...? (I) No. Can you explain that? That quote. (James) Well, I do like movies that I can just sit back and watch and not having to really think. If I'm not in the mood I will put on like a silly comedy and I can just laugh and not even think about what it means. But eh... if you're going to make like a really serious movie, it's art you know, so it has to have like a meaning, it has to have some sort of commentary on society and if it doesn't then... it's a failure, then it's not good. (I) So that's what it makes you think about? (James) Yeah. (I) About... (James) Like all the... I don't know... like all the symbolism and stuff. Like Patton, how he's reading that prayer and then you see all that stuff that makes you really think like: oh this is supposed to be like totally contradictory, you are supposed to notice the juxtaposition of the prayer and then people dying and stuff like that. Which is little things like that I like about movies.

(I) What kind of movies do you normally watch? (James) All types... documentaries, comedies... Well, comedy is probably my favorite. And... yeah drama, I like all movies. Anything I could watch.

(I) What makes a good American movie about war? (James) Eh... not straightforward. I like when you don't know whether to like, to love or hate the character, the main character. I don't really like American movies about war, like Pearl Harbor, that are just... that was pretty straightforward too. It was pretty much like a pride-movie, like "go America", "we are the best", "we rock", you know. I don't like those movies. (I) Okay (James) I like the ones more like Platoon where we are doing something wrong and where we have to fix it. Or like Patton where you don't really know what's good and what's bad. Difficult choices.

(I) I was going to ask: what makes a bad American movie about war? (James) Eh yeah if it's... If it's just a movie about how great America is then I don't like it. (I) Okay, why not? (James) It's pretty elementary, you know, like... (I) What does that mean? (James) Eh... like not that... intellectual. Like anyone could get it, you know? I don't know, like... when I was in elementary school, like when I was like 12 and younger and stuff, I would go see... in my history classes they would tell me like "America is great" all this stuff. Now that I'm older I am supposed to think about this like critically like: "are we really that great?" So I like the movies to do that too.

(I) Okay. And could you rank the movies based on the clips and explain your personal rank order? (James) Okay. I'll probably go... Hmmm... I would definitely rank Top Gun next to last, Pearl Harbor last... (I) Next to last is on four? (James) Yeah. (I) So Pearl Harbor is on five? (James) Top Gun was four. And then... (I) Can you explain? Top Gun on four... (James) Top Gun, I don't know. I could probably be entertained by that. But like at the same time... I wouldn't really talk with anyone about it. What does like the tension between Tom Cruise and Val Kilmer mean? I would never talk to anyone about it. It's probably a cool movie. And then Pearl Harbor, it was just like a really bad movie and it didn't really give me any new perspective on anything. And I was like... I have seen it a million times before. And then I'd probably rank Platoon number three, cause I have seen it before sort of, you know, it looked a little like Apocalypse

now, Vietnam war, people like slowly going insane. And then... ehm... Patton and Black Hawk Down are probably tied for number one, because I just... I don't know... I didn't really get to see enough of the clips, so I couldn't really point anything bad about them. But... yeah, I didn't see anything bad in the clips. (I) And if you have to make a one and a two? (James) One and two? (I) So, can you make one number one and one number two? (James) Oh, okay [lacht]. Patton, probably because it's older, and I know it's supposed to be good. (I) So Patton on one? (James) Yeah. And... Black Hawk Down on two. (I) Okay, thanks.

(I) What kind of people do you think watch these kind of movies? (James) Should I go movie by movie? (I) Ehm, no... (James) Or just war movies in general? (I) Yeah. (James) Ehm, everyone? Yeah, I don't know. A person who would like Pearl Harbor would probably live... probably wouldn't be that smart. Ehm... or just likes explosions a lot, you know, and like hot girls, and watching Ben Affleck... Yeah [lacht]. I don't know, I don't think anyone would really like that movie, that I am friends with, so... Anyone like... like if you really like America, if you're like Republican conservative, you'd probably like Pearl Harbor. And then Platoon... (I) And you said: "You shouldn't be that smart", what you mean by that? (James) Oh, no, no, no. (I) "People who like Pearl Harbor are not that smart" (James) No, no, not smart. (I) What do you mean? (James) Because... well, probably because they are like conservative... (I) Okay. (James) And they are probably from Middle-America, they don't really have that much culture going on. Can't really make any good decisions. Anyway, I guess it's just my West Coast bias that I think that I am better than everyone else. [lacht] And then ehm... I don't know... Black Hawk Down, I'm pretty sure that a lot of people could like that movie. A lot of people like that movie. It's a good movie. Lots of explosions and stuff and then it's... it makes you think at the same time. And then Platoon ehm... it's pretty broad, the audience it reaches because it has a lot of killing and stuff and it is about the Vietnam war but then it's also like, it also tackles subjects that are probably harder for people to talk about like race relations and... action you know, like military action, like if it's right or not, like what we are doing in war. And then Patton... I... I have no idea... I'm pretty sure like a lot of people like that movie too. Academy award-winning. Probably not too many young people like it because it's older so it might be like the generation gap is there. And then not that... the special effects aren't as pronounced you know, it's more like acting and stuff. So young people would probably not like it as much, but the people who first saw it probably liked it.

(I) Okay. And why you think they are watching, why do you think they appreciate the movies? (James) Hmm. Like, do the same thing? With all the movies? (I) No, I mean like, do you think everybody watches for the same reason? (James) Oh, no, no. Everyone watches for a different reason. Some people might just like explosions, some people might just like seeing people get killed. Some people might like to watch just for editing or for writing or something. Everyone's different, yeah.

(I) Okay. Do you think there is a reason for that? (James) Yeah, just the way we are brought up. If you... If you're just taught to take things at face value then you'll probably like most of those movies. (I) At face value? (James) Yeah if it's just like, just for entertainment. But if you like think about those movies, then you'll probably like a lot. And like the better movie the best.

(I) If you were the screenwriter of one of these movies would you change anything? (James) Which movie? (I) Of all the clips you've seen. (James) Oh yeah if I was the screenwriter of Pearl Harbor, I would have burned the script. [lacht]. But ehm... Platoon... I wouldn't have made it as... I don't think it was the screenwriting, it was more like a casting problem and just like editing and stuff to, all the guys in Platoon looked like caricatures, but it looks like stereotype, stereotypical people. (I) But you could fix that as a screenwriter. (James) Oh really? I thought the screenwriter just wrote the script. (I) But it is the things they say as well, isn't it? (James) Oh okay, yeah. (I) So, you would have... The thing you didn't like that much in Platoon was the caricatures. (James) Oh yeah I could change like a screenwriting, because they just seemed like way too... like totally opposite of the spectrum, some people were way too intense, some people were just like standing, standing by, not doing anything, and there's like no middle ground. Pretty... Even though it's a complex movie, it's pretty black-and-white. (I) Okay. Can you give an example of this black-and-whiteness? (James) Ehm... Yeah, they're either... like the guy with the scars on his face and stuff is going insane. Bunny is going insane. Burning stuff down, shooting at people, hitting people with their guns. And then Johnny Depp is doing just his job and not giving any input as to what to do and no one is listening to him. (I) Okay. (James) And then Willem Dafoe is, I don't know, I guess he's the middle ground because he is trying to fight for... or help out the Vietnamese but he's also like way, way intense about it.

(I) Well, you've mentioned them earlier but would you say that there are stereotypical portrayals in any of the clips we've seen? (James) Oh yeah, definitely in all of them. There is some that I don't notice probably. I didn't particularly notice any... well okay well... actually I'm thinking about it now in Patton, just that he loves all his troops and stuff and... yeah that's kind of stereotypical. He probably did. Black Hawk Down stereotypes... yeah, just like the young inexperienced ehm... person in service... because they're all 18 and 22... young guys, don't know what they're doing. Platoon is, every person was a stereotype I thought. There was a rich guy, poor black guys, surfer dude, like some Latino guys... pretty stereotypical. And just like angry people, you know, the guy with the scars all over his face, like he looks mean, and then he is mean too. Pearl Harbor, is just the stereotype of the prideful American, especially during World War II. That's like the picture everyone gets, everyone thinks that everyone was going for team, you know. (I) Okay.

(I) Would you say that any of the filmclips is representing a certain point of view? (James) Yeah, they all represent a certain point of view. If they didn't, then they probably wouldn't have made the movies. I mean Pearl Harbor was probably made more for entertainment reasons but the writer wouldn't have written that down if he didn't really feel that way. Like the moral, the story, if he didn't have that moral, or morality, then he wouldn't have written the movie. (I) And the morality? (James) It's like: "Yay, America", you know. Nationalism, you've got to stand by your country. (I)

And you said the other movies represent a certain point of view as well. Can you explain that a little? (James) Yeah, Patton was probably, just from that one clip is more, like the complexities of whether I like this guy or not. You know because he does love his troops, he does care. And he is like a great general, but then again he still wants people... he is still killing people. And he still causes people to lose their lives. And then ehm... what was the question again? [lacht] (I) Are any of the other filmclips representing a certain point of view? (James) Oh yeah. (I) So you've had Patton, Pearl Harbor... (James) And then... yeah Platoon was more like a liberal point of view probably. Just the atrocities of war, like what it could do to a person's mind because they were all going insane. Black Hawk Down, ehm... yeah probably, also like another liberal point of view. Like we're sending all our young guys to war and they really don't know what they are doing. (I) Yeah, okay. And last one Top Gun? (James) Oh yeah, Top Gun! Just like competition, you've got to be the best. And: can't always follow the rules. Tom Cruise is like the reckless guy, competitive and stuff. Macho man. (I) So you think that is a point a view, like... What do mean by: "following all the rules". Do you think they are propagating that? (James) I think they're propagating not always follow the rules. Because Tom Cruise is just, he was the reckless guy and that's why he was good. Yeah they are propagating like just being the macho guy, like macho guys can't... Or like: real men can't follow rules all the time, and they are always reckless, but are like really competitive and are the best. Always come out on top.

(I) Okay, well those were my questions. Is there something you want to add to what you've said before? Do you have any questions for me? (James) No, I'm good.

Interview 8 - Zach

Geïnterviewden: Zach (VS)
Interviewer: Emiel Haring (I)
Datum: 26 mei 2009
Duur: 2 uur

(I) Okay, so Zach, I am a Media & Journalism major student at the Erasmus University Rotterdam in the Netherlands and I am conducting my graduation research in popular American movies. First of all, thank you for your cooperation. Second, everything you say will be used anonymously and will solely be used for my research.

(I) Can you tell me something about yourself? (Zach) Grew up in Mammoth Lakes, that's a ski resort town. I am just going to school at the City College [Santa Barbara City College]. I really like movies, so... (I) Yeah, okay. And can you tell me something about your age and study? (Zach) I'm 19 years old and I'm an English major. So I like to write.

(I) Okay. And what is the last movie you have seen? (Zach) I watched *Gone Baby Gone* last night. (I) Okay what's it about? (Zach) Ehm... kidnapping. Yeah it's really intense so I liked it. (I) Yeah? It's good? (Zach) Yeah. (I) Who's in it? (Zach) Casey Affleck. (I) Is that Ben Affleck's brother? (Zach) Yeah. And Morgan Freeman is in it. It's pretty good.

(I) Okay, I'll check it out. Okay, now I would like you to ask to watch and listen carefully to the following two movie clips. They are from the movie *Top Gun* and *Black Hawk Down*. Have you seen those movies? (Zach) Yeah. (I) You have seen both of them? (Zach) Yeah.

(I) What I'm going to do, before I start the clip I will give you an introduction. Because some clips are from the middle of the movie so I'll give you an introduction about what happened before. Okay? (Zach) Okay. (I) We will look at a number of clips from the beginning and middle of the movie, which dates from 1986. F14-pilot Maverick, played by Tom Cruise, and his navigator Goose are selected for *Top Gun*, an elite flying school.

[*Fragment 1 - Top Gun* speelt af]

(I) Okay so that's the first clip. We watch the second clip right after it. The second clip is from the movie *Black Hawk Down*. The movie is about the 1993 civil war in Somalia. Militia, led by warlord Mohammed Farah Aidid, seize power from president Siad Barre. The United Nations sends out a peace mission to Somalia led by U.S. Forces. While Army Ranger sergeant Eversmann, played by Josh Hartnett, visits the mission briefing, he is told his platoon will participate in a mission that afternoon. The object of the mission is to capture two of Farrah Aidid's most important kingpins.

[*Fragment 2 - Black Hawk Down* speelt af]

(I) So you told me you have seen the whole movie but we will be discussing only what we've seen in the clip. So can you tell me what you have seen in the first clip of *Top Gun*? (Zach) I saw in the beginning, Tom Cruise and Goose getting promoted. I could tell right away that Tom Cruise is pretty arrogant. As it continued, I saw a kind of rivalry start between him and Val Kilmer or Iceman. Right from the beginning, I could tell they didn't seem to like each other very much. The last part of it, it seemed like, they talked more, sort of, become friends. (I) How did you see the rivalry? How did you see that they did not like each other? (Zach) Because when Tom Cruise said: "I am going to be *Top Gun*", it was like a top at Iceman that thought he was a better pilot. So... the two were in the bar and the way that Val Kilmer treated him showed that there was... they didn't really like each other. (I) No, okay. And you said that Cruise was arrogant. (Zach) Yeah. (I) How do you see that? (Zach) He immediately decided that he was going to be the best pilot, having not seen any of the other guys fly. Just the way he carried himself. (I) What does that mean? To carry yourself? (Zach) The way he acted, the way he presented himself. (I) Okay. And you said that you thought they were getting closer and the end of the clip. (Zach) Yeah a little bit. (I) Can you tell me something more about that? (Zach) Yeah, it just seemed like... he was finally... Iceman was finally, like not just saying negative things about them anymore. It seemed like for the first time he was trying to help him by saying: "you're dangerous but like you have the potential to be great."

(I) Can you tell me something about the characters you have seen in the clip? (Zach) I really liked Val Kilmer. How he was always playing with the pens. He seemed like a pretty cool guy how he was said his name was Iceman and he was drinking the ice water, talking to the girl. Tom Cruise seemed a little bit like wild, reckless, out of control. As for Goose, he seemed like Tom Cruise's goofy sidekick.

(I) Yeah. And if you compare the two characters of Maverick in the Iceman, what do you see? (Zach) See Iceman is more like a cool, precision flyer. He does everything by the books but he does it perfectly. And he thinks he is like the best pilot. And that's what he has in common with Tom Cruise because he also thinks he's the best pilot but he has a different style, much more wild and reckless and doesn't go by the book. (I) Okay is there anything else you notice? (Zach) No, not that I can think of.

(I) And when you look at the clip, itself, is there anything that strikes you? (Zach) I like the, Val Kilmer's acting. Tom Cruise also when they're in the locker room, yells at Val Kilmer. That's probably my favorite part. (I) Why? (Zach) Just because I like Tom Cruise when he says "ICE... MAN!" and he breaks up. Just kind of like, I don't know, kind of funny I thought... but also pretty good acting.

(I) And about the second clip we have seen, can you tell me what happens there? (Zach) It seemed to be foreshadowing the whole time that things were not going to go well. Everyone was so like: "Oh you're not going to need that", "We'll be back before night", "We'll only be out there for a little bit". It just seemed like it was foreshadowing something bad that was going to happen. (I) And by foreshadowing you mean? (Zach) It was telling like, all these little hints, that there was something bad. They kept saying like: "I'm not planning to get shot in the back", "You don't need night vision goggles, we will be back". It's just like, to me it seemed like that's something bad was going to happen. (I) And what does that say to you, the foreshadowing? (Zach) Ehm, I like it because then you anticipate that something bad was going to happen. Makes me want to watch like, more of the movie.

(I) Okay. Can you... can you tell me something more of what you've seen? (Zach) I like the three actors, different styles. Josh Hartnett, who seems like... a really good, like... Ranger leader. And then I like ehm... can't remember his, the actor's name, ehm oh yeah Ewan McGregor I think it is. (I) O yeah, Grimesy. (Zach) Yeah, I like his character because he in the beginning is talking about how he wants to go out and he finally gets to. And you can just tell that he is pretty nervous. Ehm, also I think it was Justin Timberlake... not entirely sure though. (I) Ehm... no... maybe you mean Orlando Bloom. (Zach) Maybe. (I) The guy at the very end? (Zach) The guy who was asked: "have you ever shot anybody?" (I) Yeah. That's Orlando Bloom. (Zach) That's Orlando Bloom? That's right. Ehm, yeah, I liked his style too. How he had that nervous thing but "I've been training for this". It just seemed like three really good actors, all different styles, playing different roles.

(I) Can you tell me something more about the characters you've seen? How would you describe them? (Zach) I'd describe Josh Hartnett as a pretty calm, collected guy but he seems like he also cares a lot about everyone, his troop. He doesn't want to lose anybody, he just wants to get out there, do it as fast as possible and just get back in. I don't think he sees it as fun, I think he just sees it as his job. And Grimesy, to me, he just seems like, even though he is sad as he has always wanted to go out there and fight, he seems like a little bit more held back person. Doesn't really want to be out there shooting, just pretty nervous and... (Zach) Orlando Bloom seemed like a little bit different from Grimesy. Like, he was nervous also but he was more like getting himself ready. Like he said he trained for this his whole life. He seemed like more excited-nervous than scared-nervous. (I) Okay, more excited-nervous than scared-nervous.

(I) And when you look at the clip is there anything that strikes you? (Zach) I liked the lighting in the set that they used, all the stuff. And I also liked... (I) What about the lighting? (Zach) It made it look like super-desert and like... it's just like, I could tell right away that they were in some foreign country, that was like desert... type of country. Just because of the light outside right from the beginning shot. (I) Okay. (Zach) I just liked that a lot. And the costumes... and how like all the guys think that they... nothing is going to happen to them, they're leaving all the stuff, body armor that they probably should be taking.

(I) And if you had to compare two clips which one do you think is better? (Zach) Ehm... (I) Based on the clips? (Zach) I preferred the Black Hawk Down one. It just seems newer to me. I like the actors in that clip a little more. Cause, it seemed a little bit more serious to me. Although they both seem really serious but the second one seemed a little bit more serious to me because it was an actual war and not just like training to be the best pilot because they are already trained and now they are going out and actually doing a real mission. (I) Okay. And is there anything else why you like one better than the other? (Zach) I also just like newer movies. So the fact that I could tell that ehm... the second clip was a lot newer just because of the way it looked. Hard to describe it, a crisper, newer look... and I liked that. And I liked recognizing more actors. And I also just... I like soldier like movies, more than flight type of movies. (I) Okay. Why is that? (Zach) I think dogfights are entertaining, and the drama in there is entertaining but the actual, like, soldiers on the ground is much more intense and gripping and better to watch.

(I) Okay and do you identify with any of the characters in both clips? (Zach) If I would identify with anybody the most it would probably be Grimesy. Because [lacht] I would be pretty terrified too if I would have to go and fight. I would probably be one taking everything too and definitely leaving the body armor on.

(I) Okay, what parts of the filmclips do you think are authentic and what parts do you think are inauthentic? You can discuss them separately so we will start with Top Gun. (Zach) I thought the beginning seemed a little inauthentic, because they get in there, are being yelled at for flying recklessly. And then they get promoted to go to this new school which seemed a little unrealistic to me. But I don't really know how it works, I guess it could be possible. Then, I thought the conflict scenes between Val Kilmer and Tom Cruise seemed really authentic because it just seems like that is something that could happen, like two pilots who think that they are the best, just being in each other's face, always trying to talk down on the other. I'd say the rest of it seemed pretty authentic to me. (I) Okay. (Zach) The motion seemed pretty real and the acting was really good and I didn't feel like I was watching people act when I was watching the clip, I felt like... I got caught up in the story, so... (I) And about the second clip? (Zach) I thought everything was authentic in the second clip. The soldiers just believing that... it's just like another... just another day... like nothing bad is going to happen, cause they are so well trained they don't really seem to worry. And then the two soldiers that have never really been out before are really nervous I think that could definitely be true. Even for Rangers who haven't actually been out, the first time is probably pretty scary. And the way Josh Hartnett is leading, as a first-time leader, it all seemed really real to me.

(I) Okay. We're going to watch the third clip then. This one is from the movie Platoon, have you seen that one? (Zach) Yeah, it's one of my favorites. (I) Well, this may not be necessary then, but I'll give you the introduction. Platoon is about the war in Vietnam in which the main character Chris Taylor, played by Charlie Sheen, participates in a nighttime ambush. In this clip, he reads the contents of a letter to his grandmother.

[Fragment 3 - Platoon speelt af]

(I) Clip number four is from the movie Pearl Harbor. Have you seen that one? (Zach) Yeah. (I) You've seen that one as well. You're doing good. [beide lachen] Yeah, Pearl Harbor. The main characters in the movie are best friends Rafe, played by Ben Affleck, and Danny, played by Josh Hartnett. Both of them are pilots in the U.S. Army Air Corps. Rafe is in a relationship with nurse Evelyn, played by Kate Beckinsale, but it seems as though he died in air combat in Britain. After this, Evelyn and Danny get into a relationship but Rafe turns out to be alive after all. The American fleet at Pearl Harbor suffers a devastating attack by a Japanese air-raid. The U.S. is preparing a counter-attack, led by colonel Doolittle, played by Alec Baldwin.

[Fragment 4 - Pearl Harbor speelt af]

(I) Okay, about the first clip of the two, the Platoon clip. Can you tell me what you have seen in the clip? (Zach) I liked the two clips a lot from Platoon. [Fragment 3 bestaat uit twee delen] I liked the first one. Because it seems so bleak, very depressing, it was just pouring rain on them, dreary, they looked really uncomfortable, sitting in the jungle, somewhere in the pitch black. Just... Waiting for enemies to get near them, seemed terrible. But then I liked how the next part showed it was daytime. And even though there is like this terrible war, the soldiers can still like make jokes, have friends. One guy was talking about surfing, I like that. And then I liked how they start smoking a joint, smoking marijuana. And then the whole mood changed, the lights changed. And they started playing White Rabbit, the song about drugs by Jefferson Airplane. I really like that from the second clip.

(I) And can you tell me something about the characters in the clip? (Zach) I liked Charlie Sheen's character because... he seemed like he was just trying to do what he felt was right. He seemed like he was an honest American who just wanted to fight for his country and not just see the poor do it. And I thought that was very admiral, admirable about his character. I really like that. And then the other characters that I liked were the one, the African-American one who was pulling out the... like... crap with them. (I) Oh yeah. (Zach) I like him because he was pretty funny. It seemed like he was a pretty laid back guy, for the situation that they were in. I like the other guy cause he was from California, he was just thinking about going home and surfing and checking out all the girls. I like that. They seem a lot, more real to me. (I) Is there anything more you can tell me about them? To describe their characters, their personalities? (Zach) They seemed like they weren't happy with the situation but I think that's why they are smoking weed, of course to escape it. But they still seemed pretty positive in the second part for the situation they were in. One guy was taking a bunch of beer and was just laughing about it. Even though they were pouring out people's shit it didn't seem that upset about it. They were just making jokes. I like that. I liked how they seem to be strong even in a really bad situation.

(I) And when you look at the clip is there anything that strikes you? (Zach) I like the directing style. I really like that. Like how the one guy says: "We got a job for you". And then it shows people coming out of the bathroom and it shows them in the back. (I) [lacht] (Zach) I liked how they shot that. (I) Action-reaction. (Zach) Yeah, I really liked the other scene I was talking about. Where there smoking and the light starts to dim and the music starts come on. And I liked the actors. (I) Okay. (Zach) Just because I think Charlie Sheen does a really good job. He is playing a person who came from wealthier family, going in and just trying to serve his country also, do what he thinks is the right thing.

(I) And the second clip I showed you, from the movie Pearl Harbor. Can you tell me what you have seen? (Zach) I saw two men who appear to be great friends even though they still love the same woman. And it appeared like they were training for this mission, which I really like, I liked that scene, the training scene, trying to get it off within like 470 feet. They're training to do that so they can fly off from aircraft carriers. Which would be... which would work for them for attacking Japan. I also saw a woman who is in love with, it seems like two men also. I saw that she... knew something... knew they were doing something very dangerous and was worried about them and wanted to hear more about them. And I saw the commander being very honorable and brave and... I liked the clip. (I) Okay. Why did you like it? (Zach) Because I like the flying scenes. I like the action of planes taking off. I liked the friendship between the two characters. It seems some like... not entirely real to me but I liked it. I liked the two actors, so... (I) So you like the flying scenes and the characters? I'm sorry, I mean the actors... (Zach) Yeah.

(I) Can you tell me something more about the characters? (Zach) It seemed like they were pretty tough guys, very honorable. Except for... I liked the one guy's question: "Where will we land?". I like that. Cause he seemed... that seemed real to me. Something someone would actually ask. And I also liked, his name is Alec Baldwin, I liked his character a lot, because he seemed like he was kind of a hard-ass. Kind of like he pushed his troops really far but at the same time he said he respected them. I like how he'd rather go down in flames than be taken prisoner. I liked that too. (I) Can you tell me something more about that? (Zach) I also, I liked... more about which character? (I) Any. (Zach) I liked Josh Hartnett's character a little more than... ehm... what's his name? (I) Ben Affleck? (Zach) Yeah. A little more than Ben Affleck's character. I thought he seemed to be playing the part more believably. (I) Okay. How come? (Zach) I just didn't really like Ben Affleck's accent. I heard it and it didn't sound very authentic to me. And I just thought the way he acted, the way he walked around, the way he kept his facial expressions, I thought Josh Hartnett did a better job. (I) Okay and can you tell me something more about Alec Baldwin's character? Because you said you liked it. (Zach) I like how he was pretty tough and even though he is 45 he still seemed to be pretty young at heart. I liked the line where he said: "these are peace medals, I'm strapping them to the bombs", because that's pretty ironic. I thought that was kind of funny. I liked how he said he couldn't be a prisoner, so it showed to me he had a free spirit and he obviously cares about his men and his country more than his own life and safety. And I like that. (I) What do you like about that? (Zach) I just think it's commendable, it is cool. I think... it would be pretty weak... it wouldn't be commendable at all to train with these men, and they are so much younger than he is and then if... like they say he's

too valuable... to just send them out without him going also... it wouldn't seem right to me. So I like the fact that he's willing to die if it comes to that. Just to be out there.

(I) And when you look at the clip is there anything that strikes you? (Zach) I like the pan view over the aircraft carrier and all the signs that were on it. I liked that shot, I thought that was pretty cool. I wondered how they got it, it's probably computer, but... I still thought that was pretty cool. And also when they, first when they go: "Anyone who is brave enough to step forward, do so now" and it shows the feet of all the people who step forward, I thought that was good directing. I liked that.

(I) If you had to compare the two clips, which one do you think is better? (Zach) I like the Platoon one, personally. (I) Okay. Why? (Zach) Like I said, well... one of the main reasons is that I like Vietnam movies more than World War II movies. I find it a bit more... they can be more intense... they had a different feeling to them. It seems like none of the soldiers want to be there. No one would volunteer except for Charlie Sheen's character but he seems to regret it a little bit now that he is there. Me personally, that seems more like how I would be... like a surfer guy from California, who is like: I just want to get home, like I don't want to be here anymore. And I liked the directing style more... the lighting... And I found that... I could... like associate... I felt more of a connection with the characters in Platoon than I did with Josh Hartnett, any of those characters who pretty much volunteered for themselves for death. (I) And what's the reason for the fact that you have a greater connection with the characters in Platoon? (Zach) The characters in the other movie Pearl Harbor, they seem to... they seem almost so honorable. I guess it could be like true but the characters in Platoon seemed more like if somebody said: "You don't have to go out today but they would like you to" They would be like: "No, we are staying here! We're glad where not going out today". And that seems more real to me than volunteering for a suicide mission. (I) Because you said: "That's maybe a little too..."? (Zach) Ehm... I just could never see myself doing that personally. So and that's why I didn't connect with the characters as much in Pearl Harbor because they were doing, because they were doing something I could never do. Or as, I was drafted into Vietnam, not by choice, then I could see how those guys would feel. So... I just ehm... I felt more of a connection with the characters.

(I) Well that's what the next question is about... do you identify with any of the characters in the two clips? (Zach) Yeah. Mostly with the guy from California, Charlie Sheen's character and the African-American character. Because I can see... mostly with the other two, not Charlie Sheen. Although I could see being upset with my parents maybe, being upset with society, so I guess I could see a way to feel a connection with Charlie Sheen. He is trying to just do it for the good but when they get out there they realize how miserable it is. I liked the connection that they tried to stay positive with that. So that's how I felt a connection because I feel like I might try and do the same thing. Try and stay positive even though it's such a negative situation.

(I) What parts of the filmclip do you think is authentic and what parts of the filmclip do you think is inauthentic? First of the Platoon clip I showed you. (Zach) I thought it was all authentic. (I) All authentic? (Zach) Yeah. I believe every... every part of it seemed real to me. Him writing a letter home to his grandma. Him doing the jobs that you don't usually see in war movies, the cleaning out the toilets, that's... I liked that. It seemed real because it was showing things you don't usually see. And the drug use, because I knew there was... lots of drug use in Vietnam. So it all seemed very authentic to me. (I) And about Pearl Harbor? (Zach) I'd say about... not as authentic. It was kind of a... I liked it but I had a hard time believing some of the stuff. (I) What stuff? (Zach) The scene when he burns the letter and talks about being in love with the same woman. I guess it could be real but to me it seemed a little... Hollywood... you know like... "We have got to put this love story in with this war movie". I guess like... I personally I'm not a big fan of love movies, or romantic comedies, anything like that. I personally just like the action but... I found it kind of strange that these two best friends... I guess it could be possible but to me it just didn't seem as likely... Worrying about this woman the whole time. Ben Affleck's character says: "You can't go on this mission". It just seemed a little unrealistic to me. (I) Okay. Anything else or...? (Zach) I thought that... I liked the captain, Baldwin. He seemed authentic to me, he seemed like he could have been a real captain. I think everyone could have been real soldiers. But for some reason I didn't find it as believable. They seemed... I don't know why that is. I guess it's hard to just say. Maybe it's just because I can't feel same connections with people of that generation. Cause... they seem to have a different attitude. (I) Yeah. And what's the difference? (Zach) They seemed much more proud. Like much more... into the war. Like they wanted to be there. And there wasn't any question if the war was wrong or anything like that. So it's a totally different attitude than now, so... I couldn't make a connection with really any of the characters on a deep level, so... I guess that's why I didn't like it as much. (I) Okay. Different connection, different time. (Zach) Yeah.

(I) Clip number five and six. Five is about Platoon again. This takes place later in the movie Platoon. The soldiers are combing out an area and walk into a series of deadly traps. As they walk on, they find their fellow-soldier Manny, murdered and tied to a post.

[Fragment 5 - Platoon speelt af]

(I) Okay, the last clip that I'm going to show you is from the movie Patton. Have you seen that one? (Zach) Yeah. (I) You have seen them all! [beide lachen] Patton, made in 1970, depicts U.S. Army general George Patton during World War II. After victories in North-Africa and Sicily, he is sent to Belgium. Around Christmas, he is assigned to save American forces which are trapped and surrounded by German troops.

[Fragment 6 - Patton speelt af]

(I) Okay, about clip number five. Can you tell me what you have seen there? (Zach) I saw a bunch of... well a whole platoon go into a Vietnamese village. And they were clearly upset about their friend just being murdered. So, they

seem to want revenge and they seem to take it out on all these villagers who don't seem to have done anything. And it's just really intense... it's hard to watch... brutal violence. Just the killing of innocent people, women, and I saw how the platoon was breaking up. Different members of the platoon were... felt one way while others felt another. Some people wanted to kill everyone in the village, and some people saw that as wrong. So I saw the platoon breaking up with the raiding of this village. (I) Okay. And you said: "it's hard to watch." What you mean by that? (Zach) Just the violence and the rape scene and all of that is just sad... just sad. It's hard to... Because they're not just killing like soldiers. They're just going into a village and Barnes shoots that one girl in the head. And when Bunny kills that other guy, it's just... just makes me uncomfortable, it's hard to watch, because they are just innocent people being murdered.

(I) Okay. And can you tell me something about the characters that you see? (Zach) I saw Charlie Sheen's character breaking down, he almost started crying at one point. It seems like he has been in the war for a while and he's having trouble with dealing with it some more. Ehm... The character Bunny seems to just be insane. He seems to like killing people. And he just does it just randomly, just kills seems like anybody. And he doesn't seem to have any positive things about his personality. And the character Barnes seems just psycho, also. Seems that he also wants to kill everybody in Vietnam. He doesn't really seem to care about the children or anything like that. Pretty bad. And then ehm... Elias, he seemed like the only one who's brave enough to step up to Barnes and stop the killing of the entire village. So he seems like he still is... doing pretty well. Having been through all the stuff in Vietnam he seemed like he still had a good personality and still believe in the right things.

(I) Okay. And when you look at the clip, is there anything that strikes you? (Zach) I like the shot when they start burning the village. It shows Bunny light the village, it shows him light a cigarette. And then it jumps to the shot of him walking away, like smoking and then it shows the whole hut burning down behind him. I just like the way they filmed that, the cinematography. Really good, I like that.

(I) Okay. And the second clip, from Patton. Can you tell me what happens in the clip? (Zach) Ehm... they are hiking through the snow and it's really bad weather. Patton is really proud of his men though because they are going strong, even with the bad weather. And then he has a priest I think, to pray for... to make a prayer for good weather. And he reads it. And the following day the weather is great. So it seems like God answered that prayer. And then the troops push forward and invade. Because on Basters..? (I) Huh, sorry? (Zach) The place they invade? (I) Oh, Bastogne. (Zach) Yeah, Bastogne. Yeah. So they're able to attack that, so... I'd say that's pretty much what happens in it.

(I) Can you tell me something about the characters in the clip? (Zach) The only character... the only two that I really noticed were the... well, the main character Patton, and he seemed like... he seemed very like... intelligent. And I liked how he was proud of his men. That seemed good. He seemed like he could be one of the soldiers even though he was a four-star general he goes and starts walking with his men when they're marching, and I thought that was pretty cool. And I liked how when they tell him to wait for better weather. And he says: "There is good men dying up there". So he seems to care a lot about the man, and I think that's good. And I like the priest character too, because... he seems like... a little bit put off by writing a prayer that is going to lead to people dying. I thought that was realistic. I could see a priest having trouble with writing something like that.

(I) Okay. And when you look at the clip is there anything that strikes you? (Zach) I just like the... I just like all the tanks. The action scenes when it showed fighting. I thought those were pretty good, exciting. Especially for the time it was made. It looked pretty real so I think they did a good job with that. That struck me as being done really well. I liked that.

(I) And if you had to compare the two clips, which one do you think is better? (Zach) I think they're both really good. I really like them both, but I personally like the Platoon one more. I got more emotion out of me. I felt like... the fact that it was almost hard to watch because it was so intense that I... it seemed like that... It was really well done, the way they filmed it, the way the emotions of everyone were so different. I just like that a lot. But I did like the clip from Patton also because I really liked his character. But I just, I liked the first one, Platoon, a little more. (I) What do you like about Patton's character? (Zach) Just how he's a strong guy. And he just seems like, he seemed so determined that nothing is going to stop him from taking him and his men in winning every battle.

(I) And do you identify with any of the characters? (Zach) I identify with Charlie Sheen's character because he's scared and he has been in the war so long. And he breaks at one point I could see that happening to me or pretty much anybody. So I could identify with that. I could also identify with the character Izeas, because... (I) Eh... Elias? (Zach) Elias, yeah, Elias. Because I would definitely want to stop a little girl being shot in the head also. So... that scene, I connected with him right away on that. I connected with Patton, like I said, because he walked, it seemed like he wanted to be one of the men, he was walking with the troops, he was really ready to fight. Ready to go up, ready to go to the front with them almost.

(I) And what part of the Platoon clip do you think is authentic and what part is inauthentic? (Zach) I thought the whole thing was pretty authentic. I believe that that could have happened in a village. So I found that none of it was fake. I liked the whole thing, believed all of it. (I) And about Patton? (Zach) I like that whole thing too. I found it all to be pretty authentic. I've heard stories about him doing stuff like that, like marching with the troops, so... I found that to be really believable too. So I thought they were both really good.

(I) Okay. Do you consider yourself a fan of American movies about war? (Zach) Definitely. Watch a lot of them. (I) Why? (Zach) Because I like action movies and I like war movies as well because just it excites... it excites me. It's something

that I'm interested in because there's always... seems to be a war going on, so... it's exciting to watch, it reminds you of what people did in the past for like the country and stuff, so... yeah I really like movies on war, they are usually really good drama's, good plots.

(I) What appeals to you in these movies? (Zach) I like the action. I like the variety of characters because war brings out so many different characters in people in combat, so I really like that. I like the intensity and just the... I'd say pretty much all that. I like the way they were shot also, filming different styles. (I) The directing? (Zach) Yeah.

(I) And what repels you? (Zach) Not too much. Sometimes it's like one or two, like little short things in the clip, that... maybe the accent of Ben Affleck a little bit, because I found that a little hard to believe. (I) Okay. You can use examples from other movies as well. It's more about what repels you in general. (Zach) Oh. More in general about what repels me from war movies? (I) Yeah. (Zach) Sometimes they don't seem to have a storyline. I've seen a few movies that... It just seemed to be like two hours of fighting and I prefer one with a plot. Sometimes they're just like... really violent. Not like... like I said they don't have a good plot. And sometimes they aren't violent enough. I like the movies where there actually is combat. I see war movies where there is almost none and I find that kind of boring. (I) And what's a good plot for you? (Zach) Like the one in Platoon or the one in Saving Private Ryan. I really liked those movies, really good war movies. (I) Yeah. And what makes the plot good? (Zach) Ehm... the story within the story. Like instead of just... Vietnam movie... in Platoon it's about a platoon that's getting torn apart while the war is going on, so... a story within the story. And with Saving Private Ryan it's similar. It's just a really good story about trying to find this guy and... I just really liked it. I like the plots.

(I) What kind of movies do you normally watch? (Zach) Almost anything except for romantic comedy and... just like... really... not like... I don't watch dramas that are about... like there's no action... they're not dramatic in a way that's exciting. They are just like a sad movie and I usually don't want to watch that either. (I) So it has to have action? (Zach) Action. For an exciting like plot, really driven plot. Ehm... or any comedy, I'll watch pretty much any comedy. Not too much horror but I've seen a ton. I'll watch a horror movie. Yeah, pretty much anything. I really like action. So yeah...

(I) Okay. What makes a good American movie about war for you? (Zach) Good acting. A strong plot. A good director. Lots of action. Yeah, so that makes a good war movie for me.

(I) What makes a bad war movie? (Zach) No plot, and it's just like a war... Ehm... Where I don't believe the acting and it takes me out. Where I don't believe the emotions of the soldiers or other people. When there's no action at all, when there's no violence or anything.

(I) Could you rank the movies for me, based on the clips and explain your personal rank order? (Zach) I would put Platoon first because for me that was the most exciting one. That was the one that got the most emotion out of me and I really like the style of the directing. I would probably put Black Hawk Down second because I felt similar about it, I connected with a lot of the characters. I felt it was really real. I enjoyed it. I found it entertaining and just realistic. And then I'd probably say... maybe Patton. Because I really liked the character of Patton. I connected with him a lot. I thought he was a... I thought the actor did a really good job. And I just liked the clip. Then I'd say... Maverick or eh... Top Gun. (I) On four? (Zach) Yeah. Because I thought that was a pretty cool like... I didn't like it as much as the other ones but I still liked Val Kilmer and I liked seeing Tom Cruise because they are two really good actors I think, acting together. I liked that. And then I connected not so much with either character but I still enjoyed watching it. And then finally I'd say Pearl Harbor was the last because I didn't really feel a connection with any of the characters. I liked Alec Baldwin, but... And I liked some of the flight scenes but besides that I didn't like the other stuff in it as much, the friendship with the girl, I didn't like as much.

(I) What kind of people do you think watch these kind of movies? (Zach) I think a lot of people. Pretty much anybody could watch these type of movies. Because when they... They often appeal to a lot of people. Anybody interested in war. Or who has been in a war. Anyone who likes the action. And even movies like Pearl Harbor, people would go to her for romantic aspect of it. So I'd say anybody could.

(I) Do you think everybody watches for the same reason? (Zach) No, I think people watch for different reasons. Some people watch to see the action. Some people watch for the story. And some people watch probably for like a romantic thing in the movie.

(I) What could be the reason for that? (Zach) What, what do you mean? (I) Why do people differ on interest? (Zach) Ehm, I think it's just because different people like different things.

(I) Okay. If you were the screenwriter of one of these movies, of one of these clips, would you change anything? (Zach) Ehm... Maybe some of the dialogue in Pearl Harbor. Because I didn't find all of it to be fully believable. (I) Can you give me an example? (Zach) Ehm... trying to think... maybe the eh... just the letter scene. Or when the nurse talking to this guy and she says something like: "most of the nurses would have left you with your fingers in your artery." That didn't seem like something anyone would say. I didn't really believe that. I might change that, write that scene differently. Then ehm... I liked the other ones. I can't really think of anything they could do to make it better. (I) Okay.

(I) Would you say they are stereotypical portrayals in any of the clips we have seen? (Zach) I guess so. I guess, in Top Gun people often assume pilots are cocky, arrogant and it seemed like Tom Cruise was definitely that. And then... I guess in Platoon, the stereotype that people went crazy in Vietnam. I can clearly see that from Bunny and Barnes. And the fact that it just breaks people down also, could be seen in Charlie Sheen's character. Pearl Harbor it seemed like a

lot of it was stereotypes of... soldiers who are just willing to do anything to win the war. It seemed like they were characters to me and not actually real people. And so... And then, Patton, I guess, I wouldn't really know if would say stereotype because I hear that that was what he was like, so it seemed real to me watching that. (I) Anything else on stereotypes in the clips or...? (Zach) Ehm, not that I saw. The other characters seemed original to me, not original... real.

(I) Would you say that any of the filmclips is representing a certain point of view? (Zach) Yeah, I would. I would say that the film clip for Pearl Harbor was representing the view that war was more glorious, like all these men are doing something tremendous. "It needed to be done and it's heroic". I felt the same way with that in Patton. But the World War II movies seemed to be about getting it done. This is the right thing. I'd say the point of view... I didn't really notice a point of view in... the two clips of Maverick or Top Gun... and Black Hawk Down. But in Platoon I saw the point of view is: war is the opposite of World War II: terrible and not like heroic and... just full of terrible things. (I) So, you say: "war is terrible"? (Zach) That's the point of view I saw from Platoon. (I) And can you tell me something more about that? Because obviously you see a difference between the Vietnam movies and World War II movies. (Zach) The music in the World War II movies, about World War II seem very... up... like upbeat, when they are like training and getting ready. You just talk about how the men was heroic, how they were so proud of each other. Everyone was like doing it for the country, everyone seemed like "we have to win this war". And then in the movie Platoon, the music was always depressing. Like sad music. This is wrong. These people are raiding villages and killing people that they don't even know might be enemies. Half the platoon is just like devastated, scarred for life and there's people raping women. So it just made it look like war is just absolutely awful.

(I) Well, those were my questions. Do you have something to add to what you said before? (Zach) No, I just... I liked those movies.

Interview 9 - William (VS)

Geinterviewde: William (VS)

Interviewer: Emiel Haring (I)

Datum: 30 mei 2009

Duur: 1 uur 53 minuten

(I) Okay, William, I am a Media & Journalism major student at the Erasmus University Rotterdam in the Netherlands and I am conducting my graduation research in popular American movies. (I) First of all, thank you for your cooperation. Second, everything you say will be used anonymously and will solely be used for this research. (William) Okay.

(I) First, can you tell me something about yourself? About your background? (William) I grew up in Mammoth Lakes, and... always been a movie fan, and... that's about it. Played a lot of sports. (I) Okay. What sports do you play? (William) In high school I played football, basketball, baseball. I still golf, and... that's about it. (I) Can you tell me something about the study, your university and your age? (William) So I am 20 and I go to Santa Barbara City College and I'm doing a Business major. (I) Business major? (William) Yeah. (I) Okay. What's the last movie you have seen? (William) Oh I saw Terminator. (I) You saw Terminator? (William) The fourth one. (I) Okay, the last one. Is it good? (William) Ehm... yeah, I liked it.

(I) Okay now I would like you to ask to watch and listen carefully to the following two movie clips. We'll watch two movie clips and then I have some questions for you. Then we'll watch another two movie clips, questions, another two movie clips, questions and then some general questions. (William) Okay. (I) We will watch clips from the movies Top Gun and Black Hawk Down. Have you seen those two movies? (William) Yes. (I) You have seen them both? (William) Yup. (I) Well, I'll give you an introduction first. We will look at a number of clips from the beginning and middle of the movie, which dates from 1986. F14-pilot Maverick, played by Tom Cruise, and his navigator Goose are selected for Top Gun, an elite flying school. So, four clips I have put together to one clip.

[Fragment 1 - Top Gun speelt af]

(I) Okay the second clip is from the movie Black Hawk Down. I'll give you the introduction. The movie is about the 1993 civil war in Somalia. Militia, led by warlord Mohammed Farah Aidid, seize power from president Siad Barre. The United Nations sends out a peace mission to Somalia led by U.S. Forces. While Army Ranger sergeant Eversmann, played by Josh Hartnett, visits the mission briefing, he is told his platoon will participate in a mission that afternoon. The object of the mission is to capture two of Farrah Aidid's most important kingpins. (William) Can I go to the bathroom real quick? (I) Yeah of course. [RS gaat weg en komt terug] Right, I was about to start the clip...

[Fragment 2 - Black Hawk Down speelt af]

(I) Can you tell me what you have seen in the first clip? The Top Gun clip. (William) Ehm... they are going into the main guys' office because they were supposed to land the plane but they didn't. And since the main, since Cougar who was the one who threw in his wings... they were sent to Top Gun, which is a fighter pilot school. The best. (I) Okay is there anything else you have seen? (William) In that clip? (I) Yeah. I mean the clip as a whole. Top Gun altogether. (William) Oh the whole thing? (I) Yeah, I call that one clip but is made up of four smaller clips. So the Top Gun clip altogether. (William) And then they are at Top Gun getting briefed on what the school is going to be like. And then... they are at a party. And then they talk to Iceman, which is pretty much the rival. And then... see, and then... they are in the locker room and they have just finished their kind of mission whatever and they got Jester which is the guy they go against. And the next one... they are in the locker room. And Maverick just left his wingman and lost that match that day. And Iceman told him that he is dangerous and foolish.

(I) Can you tell me something about the characters in the clip? (William) Maverick is kind of an arrogant, cocky fighter pilot but he's really good. And Iceman is kind of a... cool kind of wisdom guy who is really good. And Goose is just... has a good sense of humor and a really social guy. And Slider is kind of a dickhead. (I) Okay. Ehm... why is he a dickhead? (William) Ehm... he calls everyone a dickhead and he thinks he's just the best. Like no one should mess with him. (I) You said Maverick was cocky and arrogant. And Iceman was a wisdom guy. Can you tell me a little bit more about those two characters? (William) Maverick, he's a really good fighter pilot. He thinks he is the best and he kind of shows it the way he moves and acts. And then Iceman, the kind of knows he's the best kind of, but he doesn't want to show it.

(I) Okay. When you look at the clip is there anything that strikes you? (William) The bond between Maverick and Goose. You can tell there is definitely a bond between those two. (I) Can you tell me something about that bond? (William) You can kind of tell by the way they are like... They are like a kind of brothers to each other. (I) Okay. Like brothers. How do you see? (William) How I see that? I can just kind of tell by the way they talk to each other, just laugh with each other and hang out with each other, pretty much.

(I) Then about the second clip, the Black Hawk Down clip. Can you tell me what happens there? (William) Then they are just about to go out to pick up the guys, the guys they are going to extract. And... one of them, Josh Hartnett, is the leader and he is rounding up the guys, getting them ready.

(I) Okay and can you tell me something about the characters? (William) Josh Hartnett was kind of a... leader. Leader and... he's new but the guys respect him. All the guys are kind of relaxed and calm but ready at the same time. (I) Okay. Relaxed, calm and ready? (William) Yeah.

(I) And when you look at the clip, is there anything that strikes you? (William) Pretty much how there is order, in like the Army kind of thing but they're all kind of relaxed, joking around and all that. (I) Okay. Was does that mean to you? (William) It shows that war... just... how soldiers are... are still kind of... they are trained to kill but they are still like everyone else. The same jokes, joke around with each other and all that. (I) Can you explain that a little bit more? (William) They kind of, joke around with each other and you can tell how, since they are fighting the same enemy they are all like, they are all like bonded, you know? Because they have the same enemy so it makes a bond, makes people closer.

(I) Okay and if you compare the two clips you have seen, so Top Gun and Black Hawk Down, which one do you think is better? (William) Ehm... probably the Top Gun. (I) Okay, why? (William) Just the acting is really good. It's just kind of cool, kind of a cool concept. Fighter pilot school. (I) Okay. Can you explain that to me? (William) Ehm... just because it's a cool concept because. They want to be... like America wants the best fighter pilots and then they pick the best and then they make them better. It's just kind of cool how, how we do that. (I) How America does that? (William) Yeah. (I) Okay. Can you tell me a little bit more about that? (William) It shows why, the United States, the Navy, kind of... they have such a prestigious... they're known, they are prestigious in this world because they are so good, clean, with flying everything they do is just so technical. Like the United States Navy is probably the most prestigious navy in the world. I think it's just cause everyone is so well trained and... like technical. (I) And you like the movie because... (William) I like the movie because it's just a cool concept. (I) It's a cool world to see? (William) Yeah. (I) Okay. So it's cooler to see that than to see Somalia or...? (William) They are pretty close, I wouldn't say cooler. I enjoyed that movie more because... you know, there's not as much action but it's just a well written movie.

(I) Do you identify with any of the characters in the two clips we have seen? (William) Do I identify? (I) Yeah like, could you see yourself in some kind of position or is there a character of which you thought: he looks a bit like me because... or: I look a bit like him because... like you feel some kind of bonding. (William) I don't know. I think Goose, because he's not very hostile. He likes to joke around and have fun. Be friends with people. (I) You like that? (William) I guess I kind of can relate to that.

(I) What part of the film clip of Top Gun do you think is authentic and what parts do you think are inauthentic? (William) I'd probably say pretty much all of it is authentic. (I) Yeah? (William) Hmm.

(I) Okay. And what parts of the Black Hawk Down clip you think is authentic? And what parts are inauthentic? (William) Probably all of it. (I) Yeah? (William) Hmm.

(I) Okay. Well, then we're going to take a look at clip number three. Clip number three is from the movie Platoon. Have you seen that one? (William) Ehm... parts of it. (I) Parts of it. Well, Platoon is about the war in Vietnam in which the main character Chris Taylor, played by Charlie Sheen, participates in a nighttime ambush. In this clip, he reads the contents of a letter to his grandmother.

[Fragment 3 - Platoon speelt af]

(I) Clip number four is Pearl Harbor. Have you seen that movie? (William) Hmm-mm. (I) You have seen it, okay. The main characters in the movie are best friends Rafe, played by Ben Affleck, and Danny, played by Josh Hartnett. Both of them are pilots in the U.S. Army Air Corps. Rafe is in a relationship with nurse Evelyn, played by Kate Beckinsale, but it seems as though he died in air combat in Britain. After this, Evelyn and Danny get into a relationship but Rafe turns out to be alive after all. The American fleet at Pearl Harbor suffers a devastating attack by a Japanese air-raid. The U.S. is preparing a counter-attack, led by colonel Doolittle, played by Alec Baldwin. (William) Okay.

[Fragment 4 - Pearl Harbor speelt af]

(I) About the first clip we have seen, the Platoon clip. Can you tell me what you have seen? (William) Charlie Sheen was talking and writing a letter to his grandma. And then he goes back at camp and... they're asked... they were told to pull out the buckets, like from the bathrooms and... yeah, that's about it.

(I) Okay. And ehm... can you tell me something about the characters in the clip? (William) Charlie Sheen kind a, was a rich guy, or rich kid... who jumped out of school to volunteer for the military to be in Vietnam. And the other guys they were pretty much... they're drafted. They were drafted because they couldn't get to school. (I) Because they...? (William) Because they couldn't get to school. (I) Because they couldn't get to school. That's why they're drafted? (William) Yeah. (I) Okay. Can you tell me something more about their personalities? (William) Charlie Sheen is kind of... He wants to be something different than the life that he grew up. And so he wanted... the combat and... he seems like a guy who want, who likes adventure. (I) He likes adventure? (William) Yeah, so not the same old thing. And the other guys, they just... they didn't want to be there. They were forced to. (I) And how can you tell? (William) Just the way they are saying... they were surprised that he volunteered because, they wouldn't, they obviously wouldn't volunteer because they didn't like being there.

(I) When you look at the clip as a whole, is there anything that strikes you? (William) Ehm... probably... just the life in Vietnam. Ehm... ehm... no, not really. (I) Not really? (William) No. (I) What do you mean by: "the life in Vietnam"?

(William) Well, the beginning, it was like, during the night, and rainy and... yeah, nothing really exciting in these clips, that Platoon clip.

(I) In the next clip, the Pearl Harbor clip. Can you tell me what you have seen in that clip? (William) So, they are talking, they are assigned to go to a top secret mission. Which is, they are going to bomb uh... Tokyo. And they find out that they love the same woman, the two main guys. Then it is just preparing for the mission. And... the... sergeant or captain whatever, he's saying that they are probably not going to live through this mission and he is going to go, going to go with 'em.

(I) Can you tell me something about the characters in the clip? (William) The colonel is kind of brave, he is proud... and he doesn't really take shit from anyone. Like they told him not to go with 'em and he's going to go anyway. And he seems like... just... full military thinking. (I) "Full military thinking"? (William) Yeah, because he said that if he were to get plane damage he was not going to bail out and he is going to kill himself by taking the plane right into the middle of a military structure of theirs. Just for the sake of the Army. (I) What does that tell you? (William) That he is just... really Army orientated thinking, you know? So it's all military for him. You've got to win. (I) Okay. And can you tell me something about the other characters? (William) The other two, you can tell... Ben Affleck's character, he is like... they are like brothers and he would be the older brother because he is trying to protect Josh Hartnett's character. (I) Okay, they are like brothers and he is trying to protect the younger one? (William) And you can tell that Josh Hartnett looks up to Ben Affleck's character and that they are the best fighter pilots that they have.

(I) When you look at the clip is there anything that strikes you? (William) Probably, the... ehm... just the fact that their mission was to... there's like 16 planes after they just got bombed with 300, it seems like just a suicide mission for no reason. You know? Yeah, that's about it. (I) Well, can you tell me more about that? (William) Yeah, it seems like... it just seemed pointless. And seemed like... all the characters they still have high spirits and now they are going on a suicide mission and they just want to get some action, you know. They are probably all really scared but none of them showed it. (I) Why do you think that? (William) Why everyone was scared? Just because they were talking about it like... the colonel said that the guy next to you is probably... either you or him is going to be dead in the next 60 hours. And then they are going to land in China which is overrun by Japanese, and then... "Try not to get captured". So it just seems... like they know it's kind of a sketchy plan but they are doing it anyway not saying anything. (I) And what does that tell you? (William) Tells you that's all the characters are brave. They're all brave... and they are ready to do it for the Army. (I) Yeah and you said this mission was "pointless". Can you tell me something more about that? (William) Pointless because... they are going to try to bomb them in Tokyo and a lot of them are not going to make it. And so the few bombs that they do drop... you know it's not going to... they are not taking out any main structures. So, it just seems kind of pointless compared to what they did to us. (I) Yeah. And what does that tell you? (William) Tells us how brave the guys are because it's a pointless mission and they still step, they are still volunteering to do it.

(I) If you compare the two clips, which one do you think is better? (William) Probably the Pearl Harbor one. More things going on, more anticipation, more building up, and you learn a lot more from the characters in the Pearl Harbor one. (I) What do you mean with "anticipation", "more going on"? (William) More anticipation because they are training to do this mission. And they keep saying how deadly, how deadly this mission is going to be. And it's just all the training for the mission, so it's just building up, you want to see the mission already you know? (I) Okay. And you get to know more about the characters you said? (William) Hmm, because you find out... Because at the beginning when they get two stars... or eh... Silver Stars or was it, Silver crosses? (I) Yeah, Silver Star. (William) Yeah, you find out that they both get a Silver Star. So, you find out they are good, they are good fighter pilots and well-respected. And then you find out when they are on the beach, you find out that they're both in love with the same person. And you also find out how close they are because they are like: "All right, we have got to talk about this" and at the end of the conversation they're like friends again, brothers. (I) And you like that in the clip? (William) Yeah, you find out more from the characters.

(I) Do you identify with any of the characters in the two clips? (William) Ehm... Probably Charlie Sheen from Platoon because... I am kind of an adventurous guy. I don't really like the same thing over and over again, you get bored of it. And I don't really want the life of just... typical life, you know. I want to do something else, something different. (I) So the way he swings his life around... (William) Yeah. Like when he was writing the letter, he was saying like how... how his parents didn't want him to go and he just wanted to... you know, he didn't want the family, job and hard-working and all that stuff. (I) You like that about his character? (William) Yeah. I can relate to that the best, probably.

(I) What part of the Platoon clip you think is authentic and what part of the clip you think is inauthentic? (William) I'd say it's all pretty authentic to me. (I) Okay. And about the Pearl Harbor clip? (William) Probably the same. The whole clip.

(I) Then clip number five. It's from the movie Platoon again. This takes place later in the movie Platoon. The soldiers are combing out an area and walk into a series of deadly traps. As they walk on, they find their fellow-soldier Manny, murdered and tied to a post.

[Fragment 5 - Platoon speelt af]

(I) Okay. Then we go to the last clip. From the movie Patton, do you know that one? (William) Patton? (I) Patton. (William) Uh-uh. (I) You don't know that one? (William) No.

(I) Okay. Well, Patton, made in 1970, depicts U.S. Army general George Patton during World War II. After victories in North-Africa and Sicily, he is sent to Belgium. Around Christmas, he is assigned to save American forces which are trapped and surrounded by German troops.

[Fragment 6 - Patton speelt af]

(I) About clip number five, which is the second clip of Platoon. Can you tell me what happens in that clip? (William) They pretty much go in to the village and raid 'em because they suspect them of... (I) "At random"? (William) What? Go in there and raid them... (I) "Raid them"? (William) Yeah. (I) What is that? (William) Uh like, just go in and take him down, you know, just because they are... they suspect that eh... they suspect that, what was it... VC? They suspect the VC is in there... and weapons. And then they find the weapons. And they torch the village. And they treat all the village people pretty shitty, pretty bad. And... yeah and then the two... captains? They are going to fight because they have different beliefs. One of them killed the lady and the other one didn't like that. (I) Anything else? (William) Charlie Sheen stopped some soldiers from raping little girls. (I) Can you tell me something about the "different beliefs" you mentioned? (William) One of them is just brutal and doesn't have a lot of value of... life, pretty much. So he just wants to get the information out of them and shoots the lady. And the other captain does value life and sees that they are people, ehm... didn't like how he's treating them.

(I) Okay and can you tell me something about the characters in the clip? (William) See, well, Charlie Sheen's character is kind of breaking down but he still sees the... you know, you can't treat them like that. Even though he is kind of breaking down but he is like screaming at the guy and stopped the guys from raping because he is like, you know: "they are people, they are people", whether they are the enemy or not. And ehm... the kid who smashed the guys' head. He is just brutal and just wants to take... he has a taste for blood, he tastes blood. So he is... and he has no value for life at all. (I) What do you mean by that? (William) Meaning he doesn't care... he killed tons of people with no guilty conscience. And then the captain who killed the girl, the brutal captain, like I was saying, he has no value for life either and he doesn't care how he treats them as long as he gets the job done. And the other captain, he believes in what's right.

(I) Yeah. Can you explain that? "He believes in what's right". (William) He believes that, you know, you can't treat people like that even though they are the enemy. You can't just go kill, kill girls and kill moms and stuff, and... he killed a little girl. He doesn't think he should do that. (I) Is there anything else on the characters? (William) Ehm... that's about it. Most of the soldiers, they don't really care about... they don't really care about what's going on, how they are treating them. Because they are pissed at the enemy because of their friend's dying.

(I) When you look at the clip is there anything that strikes you? (William) The brutality of... How the American soldiers treated the Vietcong. Villagers, you know, innocent people... (I) Yeah, okay. Can you explain that a little bit? (William) They just, like they are so brutal to just go and kill them... they shoot their pigs and they are just farmers and they need it to live. And they just torch the whole place and don't even care about the actual people.

(I) Okay. And the last clip we have seen, from Patton. Can you tell me what happens there? (William) They're... pretty much they are... couldn't really figure out what was going on like... what they needed to do but, the general, general Patton... I think he was going to attack something but he had someone pray to God that there will be nice weather for the battle and he got good weather. (I) Yeah. Okay... can you tell me more about what happens? (William) In the beginning there's tanks going through the snow, he is proud of his men. Then they are in the factory, kind of planning, and then he tells everyone that they need to win this battle and if they don't, don't come back, there should be no men coming back. Ehm... then tells a guy to pray for good weather, and then he gets good weather. And it was showing the next day that it was nice and they are happy with the planes are flying in the sky.

(I) And can you tell me something about the characters in the clip? (William) See the general, who was a loyal guy, seems he got respect from his soldiers. Wasn't brutal at them at all or too harsh... smart man and... and then... all the other characters were just the soldiers you see they respected him. He walked, like the general, walked with them, marching... (I) And why does Patton seem like a smart guy? (William) Because he is making all the decisions, he is a general. Seems just military smart. (I) What does that mean? (William) It means that he is good... good with war. Not just like a smart man but he is really smart when it comes to war. (I) And that... ehm... what can you do if you're smart with war? (William) You could... You can organize your soldiers and armies to win battles. (I) Okay. (William) And save as many of your soldiers as you can while winning. (I) "On winning"? (William) While winning... Yeah, save as many of your soldiers as you can while winning.

(I) Okay and is there anything that strikes you when you look at the clip? (William) [stilte] Probably just the loyalty the general had with his men. He would walk with them, and just smile with them. People like him, he wasn't too harsh with them but he was still respected in the sense that like... he is the leader, he would scream and people would listen. (I) Yeah, okay. So the loyalty is what strikes you? (William) Yeah.

(I) Okay. And if you had to compare them, the two clips, the Platoon clip and the Patton clip, which one do you like better? (William) Probably the... the Patton clip. Just because the Platoon one is just depressing how brutal they were and just kill people and... kind of hard to watch. (I) "Hard to watch", can you tell me something about that? (William) Ehm... just, it's hard to see, them killing people, and their families crying for them... that was just hard to watch. (I) So that's the reason you like the other clip better? (William) But, I like Platoon better probably, but it's just that clip. (I) Platoon as a movie? (William) I like better.

(I) Okay and do you identify with any of the characters in the last two clips you have seen? (William) It would probably be with the captain... that valued life... the captain that stopped the other captain from killing the little girl. (I) Oh yeah, Elias. (William) Yeah, Elias. Because I don't know, I couldn't... I couldn't let that stand either, you know, if I was in charge. (I) Yeah, okay. So you would identify with Elias because he saves the little girl? (William) Because it seems he has got his morals straight and not a lot of other guys do. (I) Okay and what you mean by that? "He got his morals straight". (William) Like he is not going to let a little girl die. Or... He's not going to... he's not happy with the mom dying, getting shot in the head, who is innocent. He's not... he doesn't allow innocent people just be killed and slaughtered.

(I) Okay. What part do you think is authentic and what part do you think is an authentic? (William) It's probably all authentic. (I) Yeah? (William) Yeah. (I) It seems like a realistic portrayal of what happened? (William) Yeah, exactly. (I) Okay and about Patton? (William) Ehm... [stilte]... not quite as authentic in the sense that, I don't think general Patton was, you know, that nice to his soldiers. So in that sense probably not. (I) Because he is nice in the clip? (William) Yeah. In the clips like he is nice but in reality he would hit his men. (I) What do you mean, "hit his men"? (William) Like if he wasn't happy with them he would hit them. He wasn't as loyal to his soldiers, you know, he was a smart general, but he didn't value his soldiers' life so much, he just wants to win the battle. (I) Yeah, okay. So the clip would be different from reality? (William) Hmm-mm. (I) Because in real life he would have been more harsh? (William) Yeah, exactly. (I) What parts of the clip... exactly what moment is he not depicted very well? (William) Pretty much where... how he is just... when he joins the man walking in the line just talking to them. I don't think he would do that. That seems more military strategy kind of thinking instead of loyalty also, you know.

(I) Yeah, okay. Then I have some more general questions. So you can use the clips we have seen as an example but these questions should be seen in a broader sense so you can use examples from other movies as well. So, do you consider yourself a fan of American movies about war? (William) Yeah, I do like war movies.

(I) Why do you like them? (William) Ehm... action, I like the action and the history of the wars. (I) Okay and what do you mean by "I like the history"? (William) I liked... the history of the United States... I just liked the... history of the wars, you know, like what went on in the war and stuff. If they're accurate, I just like that. (I) If the movies are accurate then you like the movies? (William) More than if they're not. (I) How come? (William) Just because I like learning about the wars and if it's accurate you know, you learn more, you get a sense of how it really was in reality. (I) So you could learn from movies? (William) Yeah. (I) And how you decide what's accurate? (William) Just from what you hear and what you have learned and what you see. (William) Okay.

(I) What repels you? Is there anything that repels you? That you don't like about these movies? (William) Sometimes like, like the Platoon for example, just a brutality of it. It's kind of hard to watch, depressing.

(I) What kind of movies do you normally watch? (William) Ehm... most all, I usually watch just like... good ones, good reviews, not... I don't like child movies. Usually PG-13 or R., that's the ones I watch. It's got to be like... it's got to be a notorious movie. (I) What you mean by that? (William) Eh like people... it's got to be known, you know, like... It's got good reviews or someone's got to sell me like: "That's a good movie or something." Then I'll watch it. (I) So you watch a lot of movies that are not about war as well? (William) Hmm-mm. (I) Which ones? (William) I like football movies, sports movies... ehm... sports movies, movies just... I don't know... just movies if people tell me it's good or... anything, you know. (I) Anything. (William) Could be anything.

(I) What makes a good American movie about war? (William) It's got to be authentic. And it's got to be... can't be too slow you know. Ehm... good effects. (I) Authentic, not too slow and good effects. Special effects, like explosions? (William) Yeah. (I) Okay. (William) It's got to be realistic in that sense.

(I) Okay. And what makes a bad American movie about war? (William) Bad acting. Bad acting. You have got to believe it, you know. You have got to get drawn into it. You've got to believe that you're actually seeing what happened. (I) Yeah. If that doesn't happen then... (William) It's not good movie. Doesn't draw you in.

(I) Yeah, okay. Could you rank the movies based on the clips and explain your personal rank order? (William) What if I have already seen them? (I) Well, try to do it based on the clips. (William) Just by the clips? Okay. Probably... based on the clips I'd say... the Pearl Harbor one was good because... getting ready for this mission. And then it would probably be... ehm... (I) Could you make like a top five for me? (William) Top five, okay. Pearl Harbor. Based on the clips... Pearl Harbor... (I) On one? (William) Ehm... See what we have, there was, Platoon, Top Gun, Patton... which one I'm missing? (I) Black Hawk Down? (William) Oh yeah, Black Hawk Down! Oh, I would probably say Black Hawk Down, then Top Gun, then Platoon. Oh shit no, first Platoon then Top Gun and then general Patton. (I) So from the top. On one you have... (William) I had Pearl Harbor. (I) Can you explain that a little bit? (William) Because it is building up to a mission and you are getting ready... They are going to do this deadly mission and you are looking for work... you want to see it. They are building up towards it. (I) Okay. Then on two you had... (William) Black Hawk Down. Because... also, they are about to go on this mission. Everyone was getting antsy about it. Pretty much the same thing, you're ready to see some action. (I) And then on three... (William) Platoon. Probably because just the Vietnam war, you know... You just know... the same thing: action. You know, a lot of good action. (I) Okay. So a lot of good action? (William) Yeah. (I) And Vietnam. (William) Hmm-mm. (I) Okay... can you explain like the position? Because you've positioned in the middle? (William) Probably because... it's so... it's really brutal. From the clips... it's really brutal. But ehm... but it's also you know, good action. It is also very brutal so it's kind of in the middle. (I) Yeah. So you like the action but you dislike the brutality, that's why it's in the middle? (William) Yeah. (I) And on four you had? (William) Top Gun is kind of low because there is no... nothing happened, it's just them talking. They're not showing any of the actual flying, fighting. It

is talked about afterwards. (I) Then on five... (William) General Patton. It just seems so... ehm... just an old-school movie. So, I don't know... (I) What do you mean by that? (William) It doesn't seem like, the effects are new age. And... Yeah, you can just tell by the picture... it's just old. An old movie. And... It has got to be a really like, popular old movie, for me to like it. (I) For you to like it, it has got to be a popular old movie? (William) Yeah like, a notorious movie, it's got to be really well-written and directed to me like, a good old movie. (I) But you didn't really like it because it's on five? (William) Yeah, because nothing really happened in that clip. (I) Anything else? (William) Ehm... that's about it. (I) Okay. That's cool.

(I) What kind of people do you think watch these kind of movies? (William) People who like war kind of things... who like war. People who are interested in the history of wars. And people who like action movies, probably.

(I) Okay. Why do you think they are watching? (William) Why? They want to see action, probably.

(I) But do you think everybody watches for the same reason? (William) No. Some people like the actors, some people like action, some people like just the wars in general. Some people, some people like ehm... the concepts like, people like Vietnam, think it's interesting, or World War II, think that's interesting. Different reasons.

(I) Okay and what you think would be the reason for this? The people like different things? (William) Because people have different tastes. Some people like certain actors, some people don't like those certain actors. Some people like violence, some people don't like violence. Just different tastes.

(I) Okay. If you were to screenwriter of one of these movies would you change anything? (William) [stille] Probably not. (I) Nothing. (William) I don't know much about it but from what I know... probably not (I) So you were pretty content with what you have seen in the clips? (William) Hmm-mm. (I) Okay.

(I) Would you say that there are stereotypical portrayals in any of the clips we have seen? (William) The Vietnam one is definitely... the American soldier stereotyped as kind of brutal in Vietnam. And it showed that, it showed that very well. (I) Because the stereotype is...? (William) Is that the soldiers treated the innocent people like crap in Vietnam. And they are just so going crazy from everything, you know. Who is on their side, who is good or bad? They have no idea so they are just kind of losing it. So you can definitely see that in the characters. (I) Yeah. And that's the stereotypical portrayal for you? (William) Hmm-mm. (I) Okay. Anything else? (William) [stille] That's probably it.

(I) Okay. Would you say that any of the film clips is representing a certain point of view? (William) A certain point of view? Yeah, probably Pearl Harbor... certain point of view... America's view instead of Japan's view. It just... it made Japan sound... it made them sound like the enemy. (I) Yeah. (William) Because they bombed us but you don't hear their side, why, you know. (I) You don't hear their side why... (William) Why they bombed us and why they started to sound like... like when they gave these medals and were pretending to be on peace... it made them sound like the bad guys because it was just America's view. (I) Yeah okay, and what does that tell you? (William) It tells you that... it just shows you how movies that are made in America are going to have America's view. It is rare to find a movie that would have the enemy's point of view also. (I) Yeah, okay. And what you mean by "America's point of view"? (William) It shows... it makes the enemy seem like the bad guy. American films are good in doing that. America's enemy, they portray them as the bad guy. So you want them... they are the bad guys in the movie. (I) Is there... can you explain that a little bit more? (William) Well like... you... well, it's an American movie... like a war movie... the viewers, they see the enemy... in the movie... like, you are definitely rooting for America. You are not going to be like: "ohh..."... They want you to make sure that, you know, America's right and the other people are wrong. They want to portray that so you root for... you know, you want the bad guys to... die.

(I) Yeah, okay. Okay, well thanks. Well, those were my questions... (William) Was that helpful at all? (I) Yes, it was. [lacht] (I) Is there anything you'd like to add to something you have said before? (William) Ehm... [stille] (I) Or maybe you have a question? (William) The only thing I'd have to add is that if I were to rate those movies from the whole thing. It would probably be... it would probably be... those movies would be: Top Gun, Platoon... (I) So on one, Top Gun? (William) Yeah, then Platoon. Then ehm... then Black Hawk Down, Pearl Harbor and then general Patton. Never seen general Patton though. (I) Okay. (William) That would be my real list. (I) Okay, thanks again. (William) Yup.

Interview 10 - John (VS)

Geinterviewde: John (VS)

Interviewer: Emiel Haring (I)

Datum: 1 juni 2009

Duur: 1 uur 45 minuten

(I) Okay, John, I am a Media & Journalism major student at the Erasmus University Rotterdam in the Netherlands and I am conducting my graduation research in popular American movies. First of all, thank you for your cooperation. Second, everything you say will be used anonymously and will solely be used for this research.

(I) Can you tell me something about yourself? (John) I am a fourth year student here at UCSB. I am majoring in Sociology and minoring in Sports Management. And I agreed to do this because sociology kind of does research as well and... and... I also want to help you out, so... (I) Okay, thanks! [lacht] What's the last movie you have seen? (I) (John) I think X-Men. (I) X-men? The one in theaters right now? (John) Yeah, the new one. (I) Did you like it? (John) Yes I did.

(I) Okay, now I would like you to ask to watch and listen carefully to the following two movie clips. They are from the movies Top Gun and Black Hawk Down. Have you seen those movies? (John) When I was younger: Top Gun. But I really don't remember it, I just know that Tom Cruise is in it. (I) Okay, and you haven't seen Black Hawk Down? (John) No. (I) Okay, you haven't seen it.

(I) Well, I will give you an introduction first. We will look at a number of clips, so I've put four clips together, from the beginning and middle of the movie, which dates from 1986. F14-pilot Maverick, played by Tom Cruise, and his navigator Goose are selected for Top Gun, an elite flying school.

[Fragment 1 - Top Gun speelt af]

(I) Okay so that is the first clip. Then the introduction for the second clip, from the movie Black Hawk Down. The movie is about the 1993 civil war in Somalia. Militia, led by warlord Mohammed Farah Aidid, seize power from president Siad Barre. The United Nations sends out a peace mission to Somalia led by U.S. Forces. While Army Ranger sergeant Eversmann, played by Josh Hartnett, visits the mission briefing, he is told his platoon will participate in a mission that afternoon. The object of the mission is to capture two of Farrah Aidid's most important kingpins.

[Fragment 2 - Black Hawk Down speelt af]

(I) Okay about the first clip, can you tell me what you have seen in the clip? (John) Ehm... Basically Tom Cruise being a... bad-ass. Can I say that? (I) You can say that but you'll have to explain it. (John) Because he's arrogant yet he is really good. Like his commanders, they know that he has potential yet they like, give him tough love, you can say. (I) What do you mean by that? (John) They yell at him, like at the beginning, how the guy who told him to go to... he is going to Top Gun. His tone of voice is more aggressive, but you know that... he means well. He knows that Tom Cruise has the potential to be a Top Gun. And then Iceman and Tom Cruise, seem like they don't get along but I have the feeling that they are going to get along. Because they are working on the same team. (I) Okay. (John) And... basically they are competing over who was going to be number one. But they're on the same team. (I) Okay... (John) You want more? (I) No. No. If... I'm just asking you to describe what you have seen, like a little summary. (John) Oh. Basically, he gets promoted from the little... not as... I guess you can say, level below Top Gun, you are promoted to Top Gun. And then there's conflict between him and the way he flies is unsafe, so the men are like scared, because he's so dangerous and he can mess up the whole team.

(I) Okay, and can you tell me something about the characters? (John) Tom Cruise is Maverick which is the main character in this movie. And Goose is his, I guess, wingman. And Iceman is probably Tom Cruise's biggest opponent. And there is those two, Viper and... the other commander in the beginning who are... Top Gun... they have been there already so that's why they are the instructors. And there's also random people that say side comments. There is two sides: Tom Cruise and Goose and Iceman and his little colleagues or sidekicks. And basically that's about it.

(I) Can you tell me something about the personalities of Iceman and Maverick? (John) Yeah, there are two different people but they both are really good at flying. Iceman is so-called the safer one because he doesn't really mess up and Tom Cruise is more of a dangerous flyer. And we didn't get to see that clip but I'm pretty sure he did something wrong. He probably left Goose. And Iceman seems more threatened by Tom Cruise, because... Tom Cruise... he knows that Tom Cruise is going to fly really well. Just that he is not really safe. (I) So Iceman is threatened by... (John) By Tom Cruise's character.

(I) Okay. When you look at the clip as a whole, is there anything that strikes you? (John) It's really interesting because... there's not much flying but the way they talk to each other is kind of... Like they are smart-asses because they say stuff to each other like, they like mock one another, and like say smart comments to each other which like pisses each other off... Iceman says one thing to Tom Cruise and then Maverick says something back to him. They are like constantly fighting and bickering with each other which is interesting because it shows that the movie is really like... witty. (I) What's that, "witty"? (John) Like the way they talk to each other keeps me wanting to watch more. (I) Oh yeah (John) They're funny and they... insult each other. [lacht] But it's kind of... they way I see it... they do it but... it's like a sense of motivation I guess. Because it's... like how Iceman talks to Maverick... it makes Maverick want to fly even harder. Like how he told Goose: "Oh, it's never going to happen again." He said: "Yeah, I know". It seemed like their

relationship is really like... they are like best friends. Because he trusts Maverick and Maverick trusts Goose. (I) So that's what strikes you? (John) Yeah.

(I) Okay. And about the second clip I showed you? About Black Hawk Down. Can you tell me what happens in that clip? (John) It's more chaotic. Like... there's like a lot of people there. And that guy in the beginning, he broke his arm... he said he was playing ping-pong. And then... there's people that are in that army, or... is it Marines? (I) Yeah, I think they are Marines. (John) Marines? Like they are scared, because they are not sure... (I) No, they are Rangers. (John) Rangers? They are not sure what's going to happen. Especially that guy that took the broken arm guys spot. He was kind of nervous because he was trying to pack that... he seemed like he didn't really know what, what it was all about and ehm... what's his name? What's his name? That one guy... (I) I don't know. The guy who...? (John) From Pirates of the Caribbean. (I) Oh Orlando Bloom? (John) Yeah, he seemed nervous too, because he was fidgeting with his little lock. And Josh Hartnett went up to him and said: "Have you ever shot at a guy?" And then he said: "No" and then Josh Hartnett said: "No" too. I sense that the men in here were really scared... One guy had like the blood type on his boots and then the other guy had a death letter... so... I guess in Somalia... it's like they're not sure, like it's uncertain, like the war... or like the battleground seemed to be... they don't really know what's going to happen. So they're little bit scared, you can say. And... That's about it. And they are ready to go out to go downtown and I guess shoot somebody.

(I) And can you tell me something more about the characters? (John) Josh Hartnett is the commander, he is a sergeant. And the other guys... there's like a few younger guys and a few older guys. And it seemed like that the younger guys were a little bit more scared, because I guess they're inexperienced. And Josh Hartnett is trying to lead his men into this battlefield and... their relationships... it seemed like it is similar to Top Gun because everyone is like working together as one unit. They are mentioning it, like: "oh, we're all in one team" and how they are supposed to watch each other's backs. And then how Josh Hartnett told that one guy to shoot in the same direction as that they're shooting in. And basically it's the army... like they are supposed to be... band of brotherhoods and they are supposed to have each other's back and make sure that no one gets killed. And they seem to like, be a good team because like how the guy gave a letter to the other guy. And he said: "I see you back in an hour, to give this back to you" something like that. So they seem to like each other and have like faith and trust in each other... within the same team.

(I) And when you look at the clip is there anything that strikes you? (John) It makes me want to watch it more because I'm not sure what's going to happen to them. It seems like they are really going to go out and shoot people [lacht] because they have guns and stuff and grenades. And the way you can feel the tension between everyone, like they are nervous. Like I said earlier, they are unsure of things and that makes a good movie to watch or continue to watch. (I) Okay, "it's a good movie to continue to watch" because... (John) It seems like it's going to be action. There is going to be a war, guns and bombs and everyone is nervous and it seems like somebody is going to end up dying... which is intriguing [lacht] because it is a movie... (I) Okay. (John) ...based on a real... (I) "Which is intriguing"? (John) Yeah cause... I like watching action movies so I know it is based on a true story but in movies it's less real, I guess, you can say. (I) Okay. (John) Things are more like graphic designs and things are blowing up and... it seems cool. (I) So you like that? (John) Yeah. (I) You like to see graphic stuff...? (John) Yeah. Bombs and stuff. (I) People dying in movies? (John) Not... I don't want to see their bodies dying but I just want to see like gun fights and stuff. I don't want to see like someone's head getting blown off. I just like the action and the loud noise. It's interesting to me. (I) Okay. Why is it interesting? (John) Because it keeps my attention and it keeps me wanting to watch it. Like I don't want to watch a chick flick where it's all sad and stuff. This movie is probably going to be sad too because it's a war but there is guns and helicopters and... I guess Black Hawk that's like a type of flying... airplane... like a military weapon. It seems like it will be a really good movie.

(I) And if you compare the two clips, Top Gun and Black Hawk Down, which one you think is better, based on the clips? (John) That's a hard question. Ehm... They both seem really interesting but I would have to go with Black Hawk Down just because it's based on a true story and it seems like things are tense. In Top Gun it seems like I already know what's going to happen because Tom Cruise is probably going to become the Top Gun. But then in Black Hawk Down you don't know who... what's really going to happen unless you've read about it or heard about it somewhere else like in history books. Since I haven't, I don't really know anything about it, it seems that... it's going to be action packed and really good. (I) Okay. So... you like the fact that it's based on a true story? (John) Yeah, more like history and stuff. It's more interesting because it actually happened and you can see... well the movie's perspective. It's probably not all true because movies tend to... like change things or skew the truth. So some things might be fake but it seems interesting because in history there's like always wars and I'm interested in that kind of stuff.

(I) Yeah. Okay. Do you identify with any of the characters in the two clips we have seen? (John) Not really because I have never been in a war. But personality wise I'll probably be like Tom Cruise because I am kind of arrogant. [lacht] And I like talking a lot of smack about other people and that's kind of motivating to... when someone doubts you that you can't do it but it's kind of motivating to prove them wrong. So I am more of a Tom Cruise, I would say.

(I) Okay. What part of the first clip, of the Top Gun clip, do you think are authentic and what parts do you think are inauthentic? (John) I would have to say... the most authentic part was when they were in the classroom where Viper came up to talk to them and how they were talking weird about each other. And the inauthentic thing about the movie was probably the bar scene, because they were just drinking in. Just... I don't think it was relevant. They were just talking to each other. But in the scene where Viper was telling them: "Oh, in order to be on this plague you have to be the Top Gun" and it's kind of the title of the movie, so it's pretty relevant to the whole concept of being the best fighter pilot, I guess you can say. (I) So do you think that's a realistic portrayal? (John) Yeah. (I) That's what I'm like, looking for. (John) Yeah. (I) Is it a realistic portrayal? (John) The one where Viper talks and says... it's like kind of setting the movie up because then everybody wants to be the Top Gun. So it's kind of the realest thing because it's

probably going to be like what everyone, Iceman, Goose, are trying to be. Their team is going to try to be the Top Gun. (I) Okay, so... And the rest of the clip? (John) Eh... it ties in, but... But how I said like, the less inauthentic thing about the movie was the whole bar scene because they were just talking to each other. They weren't really like... talking about flying, they're just at a party and talking smack about each other. And everything else was good, it was interesting, I would still watch it. (I) What I mean is, not if it's interesting or relevant. What I mean is: could this happen in real life? (John) Oh! Like... (I) So what you see, is that realistic? Is that an authentic portrayal of such a... (John) Yeah, I'm pretty sure like flight schools are like that. There's the top one guy that's the best flight... fighter pilot dude. And then there's going to be the older chief that has been there and done it and is able to teach them how to become where he is. Like how he is an instructor, if you're the Top Gun you have a choice to be an instructor. And I am pretty sure, I guess you can say, the hierarchy of the whole Top Gun flight school is relevant because there is always going to be people that aren't really good and the instructors and like Maverick and them would probably trying to, trying to work up the ladder to get to that spot. (I) Okay. Okay. (John) I would say yeah it is relevant. It's like... it's realistic. That's the word you want to use.

(I) Okay. And how about Black Hawk Down? (John) Black Hawk Down, I'm pretty sure... because I have a... my cousin's ex-husband is in the Marines. And I am pretty sure he's... it's like that, they're all nervous and... they are not sure if they are going to get ambushed and... even though they have weapons and teamwork, there's still a sense of "Oh, I can die" like "Someone could just sneak attack me" or like suicide bomb you or whatnot, so I'm... and it's based on a true story right? So... (I) Yeah. (John) So... it's probably most... probably more realistic than Top Gun. With the whole comradely type thing how they are altogether and... they have to watch each other's backs or else if they mess up one of them can die... like easily.

(I) Okay. Then we are going to take a look at clip number three. (John) Same movie? (I) Which is from a different movie, which is called Platoon. Have you seen it? (John) No. (I) You haven't seen it. Okay. Platoon is about the war in Vietnam in which the main character Chris Taylor, played by Charlie Sheen, participates in a nighttime ambush. In this clip, he reads the contents of a letter to his grandmother.

[Fragment 3 - Platoon speelt af]

(I) Okay. Then clip number four is from the movie Pearl Harbor. Have you seen that one? (John) Yeah, I have seen that one. (I) The main characters in the movie are best friends Rafe, played by Ben Affleck, and Danny, played by Josh Hartnett. Both of them are pilots in the U.S. Army Air Corps. Rafe is in a relationship with nurse Evelyn, played by Kate Beckinsale, but it seems as though he died in air combat in Britain. After this, Evelyn and Danny get into a relationship but Rafe turns out to be alive after all. The American fleet at Pearl Harbor suffers a devastating attack by a Japanese air-raid. The U.S. is preparing a counter-attack, led by colonel Doolittle, played by Alec Baldwin.

[Fragment 4 - Pearl Harbor speelt af]

(I) Okay. Clip number four. About the third clip, the Platoon clip, can you tell me what you have seen there? (John) Well, I guess his name was Taylor, Charlie Sheen. (I) Taylor, yes. (John) He... like... compared to the other two dudes that were talking to him, the African-American and the other Caucasian male, they... they seemed like they were not as rich as him because... and he volunteered. And they all seem like they didn't want to be there because, I guess they're like counting down the days that are left before they can leave. And then Charlie Sheen is there, I don't see him complaining as much as the other two males, but he too seems like he doesn't want to be there. It seems like a bad job to be in or I guess a bad situation. And in the beginning it's like a monologue I guess, of him writing a letter to his grandma or grandpa... (I) Grandma. (John) Grandma. And how he's complaining about how he always has to... I guess, be better or be good to like impress his dad I guess, is what he is trying to get at. And they seem... it's more of a conversation between: "Yeah, I want to get the hell out of here". They don't... I don't... it didn't seem like they wanted to be there. And Charlie Sheen has like 332 more days. And the other guy was like: "Oh, you should count backwards" So that it's more, I guess you could say optimistic. It just seems they didn't want to be there. They had to do like a, I don't know what they're doing but it seemed like a shitty job to be doing.

(I) Okay. Can you tell me something about the characters and the clip? (John) I think they all came from different backgrounds. One is from California, the Caucasian male and one is from I guess he said Tennessee. And Charlie Sheen is I guess the rich... richer kid. And the black guy was like: "Oh yeah, you are..." I guess, that's not what he said but how he volunteered on how the rich have always been taken advantage of doing bad things to the poor and that's never going to change. It seemed like everybody just wants to leave. The guy wants to go to California to the beach and watch babes and surf but Charlie Sheen doesn't... I don't see him complaining to them but, in the beginning it seems like he is complaining because he feels that he is not anything important. He said something about how in the beginning he wanted to be somebody but [onverstaanbaar]... (I) Sorry, "he wanted to be somebody and..."? (John) Like he... I guess he wants to be like a... have a sort of prestige. He feels that he's just there. In the beginning, he doesn't feel that he is playing an important role. (I) How can you tell? (John) Because of the way he was talking. I don't remember exactly what he said but he was telling how... he said something about not having the position or something like that. Along that lines. (I) Sorry. "Along..."? (John) Along that lines of... Yeah, he's... like when he was there, it seemed like he's complaining and he was like in a swampy area and he was just saying like: "Oh, he wants to be somebody but he's really not". He's just one of them.

(I) Okay. And when you look at the clip, is there anything that strikes you? (John) Yeah, like... it seems like that compared to the other two clips... he didn't want to be there. He is not complaining but the thing that strikes me is that he volunteered. Like I don't get why he volunteered because we didn't really get to watch that clip, it just wasn't

there... and he said that he volunteered and he dropped out of college and the African-American guy was like: "Oh, why did you drop out of college?" And he was like "Oh, I wasn't learning anything anyways" that's kind striking because... I wouldn't want to go into a war. I would want a college education. Maybe it's a different time period but I see it as being striking for someone to volunteer. But a lot of people do volunteer so... I'm not going to knock on them for doing that.

(I) Okay. And about the second clip, the Pearl Harbor clip. Can you tell me what happens there? (John) Yeah basically... it's kind of... they all know that it's like a... somewhat of a suicide mission. They all know that there is a huge chance that they are going to die yet they are, Josh Hartnett and Ben Affleck, are willing to do it. And Ben Affleck seems like he has something to prove because when he was talking to Josh Hartnett he said that... he tried to tell Josh Hartnett not to go because he has nothing to prove. And they are in love with the same female, Kate Beckinsale. And everyone just seems nervous but... willing to do it. They are trying to like fly 16 planes over Tokyo to bomb 'em because Pearl Harbor got bombed. Alec Baldwin seems to have a lot of faith in the two guys, Ben Affleck and Josh Hartnett. Because you can tell that their relationship is really strong, and... they really like each other and they grew up together. (I) Yeah. (John) The men are just quickly trying to learn to fly the aircraft, like what he said: "463 feet to lift-off", because it's a little... I guess it's a little platform for them to fly off and if they go beyond that they just fall into the ocean. And they are just trying to retaliate for what happened to them. (I) Yeah, okay. What does that mean, "retaliate"? (John) Like Japan bombed them first so then they wanted to bomb back. And how those medallions he said that these were gifts when the Japanese... when they thought the Japanese were their friends and then now he's going to put them back and the bombs and he's going to bomb them back. And it seems like Alec Baldwin is like the main guy, the main like... the captain or like the older guy that knows exactly what to do. And Ben Affleck and Josh Hartnett respect what he has to say because when I think Ben Affleck was the one that asked him: "What would you do if you have to abandon your aircraft?" He said: "I would let all my men bail out and all crashed into one of their military posts". Which is admirable because he is trying to sacrifice himself for country. (I) Can you explain that, "admirable"? (John) Like is willing to, like, let his fellow man, partners I guess you can say, bail out while he is going to commit suicide and make sure that he is killing the other... the Japanese. So that's admirable because he is willing to sacrifice himself for his team.

(I) Okay. And can you tell me something about the characters? (John) Yeah, Kate Beckinsale is the girl that's in between [lacht] Josh Hartnett and Ben Affleck. And it seems like Josh Hartnett and Ben Affleck grew up with each other because when they had that conversation Josh Hartnett was like: "Ever since we were little you have always tried to watch out for me" and he was like: "Oh, sometimes you do need it". And then Alec Baldwin again is like the guy who's teaching them, the instructor. He seems to be like a veteran, like he's been in those situations before because he has the treaty little gift from Japanese. And then basically, the two main guys are Josh Hartnett and Ben Affleck and it just shows their friendship or they might even be brothers I'm not sure. They are really... they trust each other and they actually like each other because they are talking about "Oh, I like the same girl" and that's kind of like... not normal, for someone to say. "I like the girl you like, I'm sorry" and then they are still okay with it. And Ben Affleck is trying to tell Josh Hartnett not to go on this mission because he is scared that both of them might actually die. And that's a good thing because it shows... it shows the viewers that they are strong enough... because he's willing to, I guess, give up his girlfriend to... Josh Hartnett. But Josh Hartnett is going because he doesn't want to leave his friend.

(I) Okay. And when you look at the clip is there something that strikes you? (John) Eh... Yeah... I think the whole mentality of them trying to go with 16 planes, is really brave because when they got attacked didn't he say they had like 300 aircrafts? So it's kind of brave of them to actually go out and do that. (I) Yeah. (John) So that's a striking part for me. And also it's kind of weird that they are in love with the same girl. Because... they both admit it... and that's not common... (I) No. (John) And I don't think it's common in life for someone to be okay with someone else liking your girlfriend. So that's two things that were striking.

(I) Okay. And if you had to compare the two clips, which one do you think is better? (John) I would say Pearl Harbor. Because it's more action-packed again with the whole flying and everything is like being loud and there is actually flying airplanes... and the first clip, it's just three men talking about how they are stuck in this... shitty place. They don't want to do it and it doesn't seem like there is a lot of action in it because it's just talking to each other while in the second clip, Pearl Harbor, it seems like they are actually going to fly and do stuff and bomb things. And the other clip is more of them talking about how they hate it and they want to leave the... that area.

(I) Okay. And do you identify with any of the characters in the two clips? (John) [stille] Ehm... Not necessarily. But if I would have to pick which person I would want to be like... it would probably be Ben Affleck because he seems really like... trustworthy and he's able... he's willing to actually let Josh Hartnett stay. He seems like a great guy, courageous. And he seemed like a nice dude. He listens, follows orders and he asks Alec Baldwin what would he do. I thought that was kind of cool. Because I'm the kind of person that asks a lot of questions too. So if I would have to identify with someone, it would be him.

(I) What part do you think is authentic and what parts do you think are not authentic of the first clip, the Platoon clip? (John) It's probably... what year was it? What year was this? (I) The movie was made in 1986. (John) '86. It seems that probably, they... it's realistic that a lot of Army men, or if they were... Army or Marines, they don't want to be there. So, I would say that would be the most real thing. (I) Yeah, the war was earlier. (John) Yeah. And then they are here still. (I) So the movie is made in '86. (John) Yeah, yeah. And then... So I guess... a lot of people that are in wars don't necessarily want to be there because... who want to risk their lives? But some volunteer like Charlie Sheen, and the other two... it's the only chance for them to have like any opportunity because being in the army or the Marines, or in

the military, it gives them a lot of opportunities, like you can get paid and get school money and stuff like that. So, a lot of... I guess you could say... people who aren't... don't have that opportunity to, get a better education or whatnot, that's like their last resort, to actually earn money or make out something of themselves. [stille] And that's... That's the most, the real... like how they are complaining and they don't want to be there. They are counting how many days they have left. And they just want to get home because who would want to be in like a desert. Like an area where you can actually get killed so I would say that would have to be the most realistic thing. (John) So that's... so you find the clip of Platoon authentic? (I) Yeah. Are there any things that you think are inauthentic? (John) The clip wasn't really that long... (I) No. (John) ...compared to Pearl Harbor's but I don't know... it just seems... it just seem... just them talking... it's not really real or fake but... It seems real, the only part that seems real the part was when he, they were complaining about staying there. (John) Yeah, okay. So that's... so for that reason you find the whole clip authentic? (I) Yeah. (John) Yet because there's nothing really... it's just them talking to each other, it's not like they're fighting each other or...

(I) And about the Pearl Harbor clip? (John) Like when I've read books, like history books, it seemed... everything seemed real, everything was really fast-paced and chaotic like that. And I would have to say, the fear that the men had in the movie, like they were unsure but they did it because they wanted to help out their country, was the most real thing there. And the unrealistic thing I would have to say, the whole training process where they had to like fly 463 feet and had to take out weight and stuff and how people couldn't do it, I don't think that was really real. They would probably train more than that, the clip only showed them probably like in a day or two. In real life it would probably take like weeks or months maybe. (I) Okay so you think the training process would've taken them... (John) A little longer! But I don't think the movie wanted to show them just training because that would be... that would be boring. (I) Yeah. But for the rest... (John) For the rest, like, the whole uncertainty and fear of not knowing what's going to happen to them, it's true. They had like not that great of weapons to defend themselves, that's true. And the picture with the whole... the lot and the ocean and the... I forgot what it's called, with the planes... (I) The carrier? (John) Yeah, is that the carrier? Where the planes lift...? (I) Yeah. The ship. (John) Yeah. I've seen that in pictures so I'm pretty sure that's realistic. (I) Okay, well thanks.

(I) We're going to take a look at the next two clips. They are from the movie Platoon, again, and from Patton. Have you seen Patton? (John) No.

(I) Okay, well, first we will take a look at clip number 5, from the movie Platoon. I will give you the introduction. This takes place later in the movie Platoon. The soldiers are combing out an area and walk into a series of deadly traps. As they walk on, they find their fellow-soldier Manny, murdered and tied to a post.

[Fragment 5 - Platoon speelt af]

(I) Okay. Then click number six, from the movie Patton. Patton, made in 1970, depicts U.S. Army general George Patton during World War II. After victories in North-Africa and Sicily, he is sent to Belgium. Around Christmas, he is assigned to save American forces which are trapped and surrounded by German troops.

[Fragment 6 - Patton speelt af]

(I) Okay about the first clip of the two, the Platoon clip. Can you tell me what happens there? (John) The first clip is basically an American troop invading a village in Vietnam. And they found weapons from I think he said Yugoslavia or someplace. And then, they are just trying to question the villagers why the weapons are there and they are trying to say that the villagers are working with the VCN I think, is what they were saying, VNC, VCN...? (I) Vietcong. (John) Yeah, and then ehm... it's just basically the Army man shooting stuff, killing things, kill the women, trying to interrogate them but there is a language barrier there that makes it hard for the ehm... the Vietnamese people, the villagers to understand the English men. And there's also like a division between some of the men. Some of the men seemed sympathetic and they don't really want to kill anyone but other men seem like: "Oh yeah let's just burn down this whole village and shoot everyone" because they feel like the villagers killed some of their men. Because he said like three names that got killed. And then... That's why they want to kill them back because they think the villagers killed the men, in the previous scenes that we didn't get to watch. And also I noticed that Charlie Sheen and Willem Dafoe are really, they seemed sympathetic and didn't want to hurt the villagers while the other men, the one that bashed the guy in the head had like bad intentions, he really wanted to hurt everyone in there. They were just like bombing everything, burning everything, killing pigs and stuff like that.

(I) And can tell me something about the characters? (John) Yeah, ehm... there is like four or five characters that were like... we have seen a lot of them in there. Like the first one was Charlie Sheen obviously, how he didn't really want to... I think he is more human, like he... he didn't want to hurt them. For him, like when how, when the guys tried to rape the girls, they call them "unhuman", the villagers are human beings too so you should treat them with respect and the other guys don't understand. And there is that guy who bashed that guy in the head he seems to have like bad intentions. He seemed to enjoy killing them. And Willem Dafoe's character got into a fight with like the other, one of the main leaders or whatever... (I) Barnes. (John) Yeah, he got into a fight because Barnes shot the wife and was trying to shoot the little daughter, just to get a confession. I also noticed that there was one guy that was a interpreter, he asked them questions and translate it from Vietnamese to English. Basically there is men that wanted to kill the villagers and there's other men that felt bad for them. I also noticed that, towards the end, some of the men were carrying children on their shoulders and stuff, while the place was burning, I thought that was pretty cool. (I) Okay, what's cool about that? (John) It just shows that some of the men did... try to help... like some of the men did... Some of

the men were trying to help the kids up, even though they were burning the village, they were like sympathetic towards them.

(I) And when you look at the clip is there anything that strikes you? (John) I think just the raw emotion from the clip. It's more eh... I can see them actually feeling bad. The villagers were crying, it's kind of an emotional part. And how the... the men, the U.S. men were really mean to them, like they really didn't care, they just wanted to ask why the weapons were here, the bombs were here, they just didn't really care and the villagers people were crying, they just wanted to like wreak havoc upon the village. Which is really striking, cause... (I) As in revenge? (John) No, like revenge too, but they just didn't care, they burned everything down. (I) You said something like "wreakav..."? [I heeft het niet goed kunnen verstaan] (John) Yeah, basically just wiping everything out, causing chaos. (I) Okay. (John) And that's why there was striking to me because they just didn't care. And the villagers they didn't, I noticed they didn't even fight back. And then... they were just treated like pigs.

(I) Okay. And the other clip, the Patton clip, can you tell me what happens there? (John) That clip was just basically eh... it just showed how Patton led his man and just had like events that occurred in history, with a newsclip from the news that was showing them that they were fighting a war. And it was snowing and he wanted to pray for the weather to change. Just not as, there's not... there weren't as many interactions in that clip as there was in the first clip. There was more... it was more a historical type of mov... film. It's like more document... documenting on Patton. And it didn't really show his relationship with the men, it just showed how he was as a person, as a historical figure and a leader.

(I) Okay. And can you tell me something about his character or the characters in the clip? (John) Yeah, he... he seems to have like a lot of people who followed him, or listened to him. Because like the guy that wrote the little, like I guess you can say prayer, he just listens to his command and just did it. And then he, Patton just seems to have that authority figure that "Oh, everyone is going to listen to me", "I am your boss". I only noticed three characters, that one, Patton, and Patton's sidekick that was talking in the beginning, that he asked: "They don't know if you're playing or joking around or not" something along the lines. And he was like: "It doesn't matter as long as I know what I'm doing". (I) And how would you describe Patton? His personality. (John) He seemed to be very arrogant and like a commander-in-chief, he seemed to be like one of those history figures that you read about. Like they are professional and they just want to do one thing and that is to win the war and to lead his team. Him as a historical figure or seem to be spot on. He could be like one of those generals did you read about like: "Oh, I lead my team. I am professional. I keep my head up. I don't joke around. I just want to get things done."

(I) Yeah. Okay. When you look at the clip, as a whole, is there anything that strikes you? (John) Eh yeah, the whole like visual, like the vividness of the clip seemed like it was old... older clip, which made it more historical, because when you think of history you think of old. So I just thought it was kind of... I'm not into those kind of films so I would say it was kind of boring for me. Just the way it was shot, like there was no interaction, no special effects, it was just Patton and two other dudes talking and news clips about third infantry whatever bombing other places... That's more of a like a documentary type of film. But that makes it more realistic as well. Because when you think of documentaries, then they are more real because they are putting facts and more like... how they were saying in the newsclip, how it was saying what happened here, what happened there. So yeah... just the way it was shot made it seem more realistic to me. (I) Hmm... Okay... More realistic than what? (John) Then... like Pearl Harbor or other special effects movies. Like it's more... It seemed more Hollywood. Like even though both events occurred. It's just when you see explosions that... or like... that doesn't seem real... you can tell that special effects. And how in Patton you see like a little humvee going through a wall, with no effects, it's just a cargo door wall. It's just... just no explosion, no nothing, that's why it's real. So... that's why it's more real. It looks more historical, I guess you could say... and older. (I) So if I get this right: if the movie is older, if the movie is made closer to the actual war, then you find it... (John) More current, because with... like, productions and stuff nowadays... I know what happened but they just do a lot of special effects to make it look not as realistic. But it did happen, but it's just... you don't see like airplanes flying, like one after the other...

(I) Okay. And if you had to compare the clips, which one do you think is better? (John) I like the first clip, the Platoon one. Because it's just sparked more emotions... when I watched it I felt more emotional connection to it. You could see like... people actually crying and they were actually fighting their feelings like "Oh, I don't want to do this, but I have to because I'm a part of this group, or this army." And the whole... it was like a really eye-opening because they were burning stuff, they were like shooting innocent people. I just thought it was... it seemed more emotionally appealing to me, cause then it was a good clip.

(I) And do you identify with any of the characters in the two clips? (John) I would have to say Charlie Sheen because he was really sympathetic for the innocent villagers and for me, I don't think I would be able to shoot someone. I couldn't watch it. Like... even when that guy smashed the... it's just... I just had to like "Oh" like that. [SGK draait hoofd weg] I couldn't... I wouldn't be able to like physically hurt somebody. (I) Yeah. (John) And Charlie Sheen was like that. Even though he like shot at someone, he didn't... he wasn't trying to kill him, he was just trying to like "Why are you smiling at me?" And you can see like, he was like tearing up a little bit when the little boy got killed and blood spattered on his face.

(I) What parts do you think are authentic and what parts do you think are inauthentic about Platoon? (John) I think it was... overall the clip seemed really authentic, because you can see the raw emotion from the characters. Like they felt bad and they were crying and everything just seemed really real. Because then they were just burning stuff, shooting people and I just thought it was overall... everything overall, fit really well. I couldn't really say anything bad about that clip. (I) Yeah, it seems like a realistic portrayal? (John) Yeah, it seemed like that actually happened. Like men were shoot... doing like burning villages down just to find the truth and then the language barrier made it harder

for them to know the truth. And the troops are like raping little girls and females too. I know like... during the war, there's some people that didn't want to do that and there's some people that love to do it and were willing to kill everyone. (I) Yeah. So with your distinction of people willing to do it, people not willing to do it, they both have to do it because of their superiors? (John) Yeah. And they are part of the group, they don't want to... Like even though they didn't want to do it, they are in the army, you know, they felt obligated that they had to. They do have like superiors that order them to do things.

(I) And what do you think is authentic and what is inauthentic about the second clip, the Patton clip? (John) I think Patton... like his... the way they portrayed him was real, like he seemed like to be a real leader. And then just overall, that clip had a really... I didn't like it but it just seemed to be historical, everything seemed to be real because they have like news clips and stuff. And just... no interaction, it just showed like things that happened. So that's why overall I thought that clip was also really realistic because it seemed to be like a historical document, documentary.

(I) Do you consider yourself a fan of American movies about war? (John) Eh... Yes. I read about it, a lot of it in history books and then I just enjoy watching it. But I am more into like stuff like Pearl Harbor and the Platoon rather than Patton. Because I am not a huge fan of... it just seemed really dry and just stating facts and no action in it. So I am more into like the action movies of wars. So I would say: yeah, I am a fan.

(I) And what appeals to you? (John) What appeals to me... overall in the movie genre? (I) Yes, these are more general questions, so... (John) I would have to... I like a little bit of war and a love story in it. There is like that balance that makes things flow together. So I would have to say, a lot of action, explosions and like a little underlying love story.

(I) Okay. And what repels you? (John) I would have to say... like historical documents [lacht] like documentaries, like the Patton one, I wouldn't... I didn't really enjoy it. Just the way it was, the color, the color, the scenes... were like really old-school. It wasn't really vivid. I like to see things rather than like... just dullness, it just wasn't appealing. (I) "Dullness"? (John) Like the color wasn't really... like seemed black and white but not really black and white but gray. (I) Okay. (John) It wasn't really colorful and stuff. And stuff weren't blowing up and... it just wasn't interesting.

(I) And what kind of movies do you normally watch? (John) I would probably have to say... a little action movies, like nowadays there is a lot of movies on superheroes. So I am more into that because I am an X-Men fan, stuff like that, like Batman. Action movies with like superheroes. (I) Yeah, okay. So you watch a lot of movies that are not about war? (John) Yeah... there is rarely a lot of movies now lately but certain ones I would watch. Like wars like Pearl Harbor, like that kind of movies, I have watched it. Top Gun, I have seen parts of it, like when I was young. And the Platoon, like I would watch it now, after seeing the clips. So I would say, yeah I watch it but I'm not like an avid fan, I don't like go out and say like "Oh, I have to watch this because it's about World War II". (I) So you watch other movies as well... (John) Yeah. (I) ...a lot of movies that are not about war? (John) Yeah. A lot of mainstream movies. (I) Mainstream? (John) Yeah. Like Blow [wijst naar poster aan de muur], I've seen that movie. Like X-men, Batman. I liked comedies too. A lot of the hipper, younger stuff, I am not a fan of. I am not a huge fan of like history movies but war movies are okay. I just don't want like... someone talking, like I've learned about it already so I'd rather watch the things explode and stuff.

(I) What makes a good American movie about war? (John) Eh... Victory. [lacht] (I) Yeah, why? (John) Just because I like to see that Americans win, I guess you could say that, just knowing that they will win. And, a lot of action, like one main character and one... like main female character, like a heroine and hero in the movie, makes a good American story. (I) Why do you want to know that America will win? (John) I don't know. It's just... who doesn't like to win? Well, I know we don't win everything but it just makes you feel better to know that you won. (I) Okay. Can you explain that a little bit more? (John) Like, I don't want to go to a movie knowing that "Oh, the main character is going to die". I'd rather leave the movie "Oh, he's alive. And he won. And he's with the heroine lives happily ever after". (I) So is that something that counts for you in general? That... (John) Yeah. I could say, in general, I like movies with happy endings because who would like to watch... sad endings? Like a lot of movies nowadays are happy endings so... I would have to say I grew up watching those kind of movies.

(I) Okay. What makes a bad American movie about war? (John) If the movie is historically incorrect. When they have like wrong facts and stuff that is just made up. Bombs that didn't occur and... just made-up movies. And a lot of... if there is a lot of talking and not a lot of action I'm not really into it either. Like Patton, I wouldn't like that. So like a lot of random talking with no action. (I) Yeah. (John) Like facts. (I) So random talking, no action and incorrect... (John) Yeah, incorrect like facts and stuff like that. Stuff that is made up.

(I) Okay. Could you rank the movies based on the clips and explain your personal rank order? (John) The first clip of Platoon, I didn't like, because it was just them talking. (I) Okay. Yeah well, people take the two Platoon clips together so you can discuss them as one. So you can make a top five. (John) So, I'll do the Platoon clip on one. Then the Pearl Harbor... (I) Okay, wait a minute. Platoon is on number one? (John) Yeah. (I) Why? (John) Because I just liked the whole... it looked real, like the way... the acting was really good, people were crying and it looked like there was actual emotion to it... like more emotion than the other clips. (I) Okay so that's one. (John) That's one. And then the Pearl Harbor. It's just... the relationship between the... the guys was good. And the whole Ben Affleck and Josh Hartnett duo made it interesting too... they were like... it seemed like their relationship was genuine. (I) Okay. (John) And then the third clip would be Top Gun. You had two clips of Top Gun right? (I) No, it's one. (John) Okay, that one on number three. Because again, it was really... the way they were talking to each other, it was like... they were smart... they were making fun of each other. Its kind of... they were serious but it was kind of funny at the same time because, they were making fun of each other like "Oh, I am better than you", "No, I am better than you, you are this and that..." Which

made it kind of comedic, in a way. But at the same time they were serious about being the best fighter flyer. So that one would be number three. Number four would be... what other movies do we have... (I) We have Black Hawk Down and Patton. (John) Yeah... number four would be... yeah... Black Hawk Down would be number four just because the clip was... good but I just didn't really sense a lot of emotion between characters. It was like a lot of characters but it wasn't like focused on two like main characters or... but it was the same, same vibe as Pearl Harbor like you get the whole unity and... "Yeah, I'm kind of scared to go out to war", so I'd say that's number four. And the last one would be the general Patton one. It's just, I didn't like the way the acting was and how the film was shot, it seemed more old school. (I) Yeah, okay. We have talked about the old school part before.

(I) What kind of people do you think watch these kind of movies? (John) Probably like history buffs, like people who are really into it. A lot of older... like General Patton would probably like an older generation, like veterans would probably like watching these kind of movies to see what happened. So I would say... males, more towards the men that would watch these kind of movies. (I) I'm talking about movies in general, not just Patton right? (John) Yeah, like all the movies. History... people who like history. (I) Yeah. (John) Dominantly men, I would say. (I) Men. You think men? (John) Men, because women... females don't really like... I don't think they would really like these kind of movies. They probably would want to watch like a chick flick. But the majority of the people who would watch it, I would have to say men. Around like, 24, 22 to like 30. The younger kids probably wouldn't want to watch it either because they are not... it wouldn't relate to them. Older men. (I) Okay. Why do you think it would relate more to older... (John) Because they're veterans. Like a lot of veterans like who fought in the war would probably like watching it. And men who like to read about the books would like to watch it. And the whole action scene is more of a manly type thing. When you think of war, you think of guys fighting into wars and something guys would like to watch.

(I) Why do you think they are watching? What is it that they like in those movies? (John) I think it's the whole action and... a lot of blood and... people getting killed and... explosions and bombs dropping... it's just appealing... it's more of like a masculine type thing. So that's probably what guys would watch about it, or like about it. (I) Okay. And... and the older ones? (John) They would just probably watch it to see like: "Oh, how are they going to tell this story? Is it accurate?" If someone would watch Pearl Harbor they would probably watch it to see if the events that are in the movie are correct and how it like reflects what really happened.

(I) So you don't think everybody watches for the same reason? (John) Yeah. People watch different movies for different reasons. You can watch it for the... like the special effects and other people will watch it for the historical context. So it's not one thing, "Oh, I am watching this because... it's about bombs and stuff". People have different... they like different things. (I) What's the reason for this, do you think? (John) Well, people are different. Like some people, they think differently. Some people just want to watch it for the entertainment purposes and other people want to watch it because they know a lot of history about it. So like, it varies from one person to another.

(I) Yeah. If you were the screenwriter of one of these movies, would you change anything? (John) Eh... I am not a screenwriter so I would say no. (I) No. But you have seen the clips, [lacht] is there something you don't like? Something you would like to change? Something you would've done differently? (John) For General Patton, I didn't like it period, so... I would probably pick someone that isn't that old and have more... Like, if I was to redo it now, I would probably add more special effects and less commentating. (I) Yeah. (John) And the other good clips, I liked. Because they were... it's... it kept me wanting to watch more because everything was like happening and... making good scenes. Everything was building up like you could tell what's gonna... something good is going to happen in the next clips. So, I wouldn't change the top four clips but the last, General Patton, I didn't really like. I would add more people and more special effects.

(I) Would you say that there are stereotypical portrayals in any of the clips we have seen? (John) Eh... yeah. For example like the whole Platoon thing. It kind of made the Americans look really mean, which probably did occur. And it made the eh... like the Vietnamese people seem like very weak but really they could have... they kicked our ass. So that was one thing that I thought was... it showed that... that Americans were really harsh while the villagers were weak but that's one thing that I thought was stereotypical and most of the clips made the Americans... like Pearl Harbor made America seem like "Oh, we are bold and stuff..." like "We are going to win..." Which somehow we did, or we did win... It just made it seem... it's more of an American movie because it made Americans look good and strong, while the other... like... our opponents were weak, which isn't necessarily true because they fought us, and they were able to like do wars with us. (I) Would you say that that's something stereotypical for an American movie? (John) Yeah, it's... the make the American... like the American side seem the more superior which technically we are because we won a lot of wars and whatnot, we are a superpower but it's not all like that. Not all of them were brave and stuff like that, people were scared and a lot of people died. (I) Yeah, okay. (John) It wasn't just like a flat-out victory. Because the clips, they didn't really show the fights. The only clip that showed like any real fighting was the Platoon one where people were getting killed. But other clips were like a set-up for what was going to happen, we didn't get to watch it. (I) Yeah. True.

(I) Would you say that any of the filmclips is representing a certain point of view? (John) Overall, like one view I see, it showed some of the American men were scared. They were really scared, they didn't know exactly what was going on and you can tell that they were fearful of dying and unsure of what they were fighting for. Like they knew like "Oh yeah, we are fighting the war for our country" but a part of them felt like "Why am I doing this?" And then... but they did it. And that's... (I) Yeah. (John) So that's like a view, like a theme I saw reoccurring in these clips. (I) Can you give me an example? What clips are you talking about? (John) Yeah, like for Pearl Harbor, the men were, like Ben Affleck and Josh Hartnett, knew like it was like a suicide mission. He was like "Oh we're gonna... We might die but...", like "There is a good chance of us dying. We have 16 airplanes, while the other, the Japanese had 300 plus aircrafts". Yet

they still did it. And also for eh... Black Hawk Down, you can see the men, they were unsure. Like they... like Josh Hartnett asked Orlando Bloom like "Oh, have you ever shot anyone?" And he said "No". And then Josh Hartnett too never shot anyone. And then... you can tell like they were scared, they had put like stuff on their shoes, like the blood type. And then, having death letters like that when you die you read the letter. Those kind of things just demonstrated like that people during the clips were fearful and scared that they were going to die. Yet they did it. (I) Okay. Anything else on representation of certain point of views? (John) For the Platoon... it seemed like they were, the men, like in the beginning, the men didn't or... the men didn't want to be there but in the second clip it showed that some other man wanted to kill these villagers because they wanted revenge for the comrades who did get killed. But they didn't know who killed them. Like there was like a barrier, a language barrier. Like they didn't know exactly what happened, where the weapons came from, yet they were able to kill these villagers. I guess it's... like the whole overall theme of going into war is to kill or be killed. Like if you don't kill someone, they are going to kill you, so... you have to do it, or else you're going to die. (I) Do you think that's a point of view that counts for all of them? (John) Yeah, when you think of wars like, the clips like... you're gonna be either be killed or kill them, so... What are you gonna do?

(I) Well, those were my questions. I don't know if you have something to add to something you have said before? Or... you want to change your opinion on something? (John) No... overall the clips were really good because then it makes me want to watch it. Like, especially the Platoon one, it seemed like a good movie to watch. And overall it was... interesting. (I) Okay well, thanks.

Interview 11 - Andrew (VS)

Geinterviewde: Andrew (VS)

Interviewer: Emiel Haring (I)

Datum: 2 juni 2009

Duur: 2 uur 23 minuten

(I) Okay, Andrew, I am a Media & Journalism major student at the Erasmus University Rotterdam in the Netherlands and I am conducting my graduation research in popular American movies. First of all, thank you for your cooperation. (Andrew) Of course. (I) Second, everything you say will be used anonymously and will solely be used for this research.

(I) Can you tell me something about yourself? (Andrew) Myself? Well, I love music and movies. I like to play golf and pool. (I) Okay. And something about your age and study? (Andrew) I'm 20 years... 21 years old and I attend Santa Barbara City College. And I am basically unannounced for a major, just doing general studies for now. (I) So that means that you still have to decide what major you are going to do? (Andrew) Yeah I am undecided, for now. (I) Okay. What's the last movie you've seen? (Andrew) Grandma's Boy. I actually just watched it last night. It's... it's good. It's broad humor. It's a comedy. It's really funny.

(I) Okay, now I would like you to watch and listen carefully to the following two clips. We are going to watch two clips then we'll have discussion, two clips discussion, two clips, discussion and then some more general questions. First we will watch clips from the movies Top Gun and Black Hawk Down. Have you seen those movies? (Andrew) Yeah, I have seen both.

(I) Oh you have seen both, okay. What I'm going to do is I'm going to give you a small introduction before I show the clip. Because some of the clips are taken from the middle of the movie and I will just tell you what happened before, okay? (Andrew) Okay. (I) We will look at a number of clips from the beginning and middle of the movie, which dates from 1986. F14-pilot Maverick, played by Tom Cruise, and his navigator Goose are selected for Top Gun, an elite flying school.

[Fragment 1 - Top Gun speelt af]

(I) Okay, second clip is from the movie Black Hawk Down. The movie is about the 1993 civil war in Somalia. Militia, led by warlord Mohammed Farah Aidid, seize power from president Siad Barre. The United Nations sends out a peace mission to Somalia led by U.S. Forces. While Army Ranger sergeant Eversmann, played by Josh Hartnett, visits the mission briefing, he is told his platoon will participate in a mission that afternoon. The object of the mission is to capture two of Farrah Aidid's most important kingpins.

[Fragment 2 - Black Hawk Down speelt af]

(I) Okay, that was the second clip. About the first clip, can you tell me what happens there? (Andrew) Well, Goose and Maverick replaced Cougar and his copilot. Went to talk to their higher admiral, got accepted into Top Gun. Went off to school, got the introduction from one of the highest instructors. Came back after a flight, as one of the top guys who, you know, killed one of the following pilots. And then in another clip they lost one of the battles because Maverick screwed up, pretty much for his ego. And then they went to the bar and got acquainted with Slider and Iceman. Yeah... that's pretty much it. (I) And you said he screwed up for his ego? (Andrew) Yeah, because they said he's a good... a great flyer but he's just too arrogant. His ego is what's dangerous as opposed to how he flies. (I) What you mean with "as opposed to how he flies"? (Andrew) Well, at one point Iceman says: "You know, the MIGs are dangerous", opposing him... He says "It's your flying that's great, your ego is what makes you dangerous."

(I) Okay. And can you tell me something about the characters? (Andrew) Goose is pretty much like the comic relief. He's the one who tries to make the movie more humorous. Maverick is a hotshot but, you know, you have seen the movie, he is the main character. So he's the one who is real egotistical, full of himself. Iceman is the same, but he thinks he's higher than anybody else. I would say as opposed to Maverick and Iceman... Maverick isn't as serious as Iceman, he's more wild. Iceman is more dead-on to his job. And Slider, his copilot, is just basically in support of Iceman, by any means.

(I) Okay. And can you tell me a little bit more about Maverick and Iceman. About those two? (Andrew) Just from the clips shown? (I) Yeah, because you told me Iceman is more like focused on his job and Maverick is more wild? (Andrew) Yeah, well, Maverick's ego is what like... like Iceman said: "it's what makes flying dangerous" And their confliction in characters is that Maverick is full of himself, but as a wildcat as well, he wants to be number one, but do it no matter how he wants his best way. Iceman is more by the book. He wants to be number one as well but thinks that Maverick is pretty much an amateur to the kind of person that Iceman himself is.

(I) Okay. And when you look at the clip as a whole, is there anything that strikes you? (Andrew) Strikes me? Well, I haven't seen the movie in a while, so seen parts of it again is kind of refreshing for me. But ehm... pretty much just picking up on how everyone meets and how everyone comprehends each other. When Maverick and Iceman first make eye contact in the classroom, like that's pretty much figuring out who's not gonna like who. At the bar there formally introduced... Ehm... Iceman is really cocky towards Maverick and saying if he needs help figuring out who's the best, basically implying himself, as opposed to Maverick. Getting cocky and asking around who's the best, because he wants to be the best as well. So basically what was striking was just the interaction between them from the beginning, from

the first moment they meet to the rest. (I) Okay and what about that interaction? You say it strikes you how they meet but what about that interaction? (Andrew) It's just... its interesting that they didn't... they just don't get along from the beginning to the end. You know, but they are all number one pilots, you know, their top fliers so everyone's got, you know, ego and they are all cocky. It's just interesting that no one was real friends with him except for the copilot in the beginning.

(I) And about the second clip, the Black Hawk Down clip, can you tell me what you have seen there? (Andrew) Well eh... Eversmann starts off talking to soldier Jamie Smith, who throws the ball on his desk, lets him know that they are going out into Mogadishu that day. And then... Ironic... some of the clips and that are in the movie as well, are not in the version that I have. (I) Are not in your...? (Andrew) Yeah, not... it's like... I don't know what kind that is. If it's an extended, or... (I) I never heard this. (Andrew) When Adonis gets his arm replaced. (I) Yeah. (Andrew) In the movie that I have that clip isn't in that. (I) Oh. (Andrew) Yeah. So but you kind of need to see that happening. Because you know, in the version that I have you see him tell Grimes that he's going out in his stead. So... you know, you never really understand about this hand but they show how it is bandaged up. So that was kind of interesting. (I) Okay. But focusing on this clip... (Andrew) But then... but with the rest of the clip, going from the man breaking his hand. It goes on to him, telling about Grimes that he's going into battle in his place. And then Grimes is pretty much just the new guy in the squad. Getting introduced, Eversmann tells him, you know, what they are doing, what his job is going to be. And then they all prep for the battle, getting the right gear on and the others telling Grimes what he does and doesn't need to take with him into the field that day.

(I) Okay. And can you tell me something about the characters and the clip? (Andrew) Eversmann, is basically leading a chalk out into battle, his first time. Grimesy is a... he is like I said, he's the new guy, just makes coffee but now he's finally getting to go into battle for his first time. So he is kind of... he went from being kind of a "high guy" now into the "new guy". Just not really sure what's going to happen. And then eh... I don't know the characters name but he was the guy with the death letter. (I) I don't know his name either. (Andrew) Yeah, he gives it to his buddy Adonis, the guy with a broken hand, he does that. Just an insurance, you know, kind of confident but skeptical of what might happen. And then the guy with the broken hand, he is, you know just upset he didn't get to go out that day. And then most of the other soldiers are pretty relaxed, they find everything that they are going to do a regular routine, teasing Grimes about the job the whole time. (I) Yeah. How do they do that? (Andrew) Well one guy mentions that, to Grimesy he says: "You know, you got about 50 gears, 50 pounds worth of gear as it is, you don't need another 12" and he pulls it out of his flak jacket and Grimes says: "Well I better leave mine in", jokingly. And another guy mentions, when Grimesy is looking at night vision because another man is holding it, a different soldier loading up his ammo then says: "You know, we're not gonna be out there long enough, you don't need that. You might as well take dope and instead". He catches Grimesy offguard. And then he is just like: "Bring your ammo, dude. Don't worry".

(I) And if you look at the clip as a whole is there anything that strikes you? (Andrew) Like I said, the fact that I didn't see some parts of it. But eh... just how Grimesey's character as being a coffee maker, knows everything he's doing and becomes basically the lowest level guy within a matter of minutes. And basically doesn't know what he's doing. He is, you know, kind of nervous, just goes along as a... you know... basically not knowing what he's doing but being teased by everybody at the same time. (I) Yeah. So that something that strikes you? (Andrew) Yeah, just how... you know, the level that he went from being you know, confident, Top Gun, knew what he was doing to being low, not knowing what he was doing. (I) Yeah, okay... weird environment. (Andrew) Yeah, well. But he still in the same environment, it's just a switch of jobs. (I) New environment. (Andrew) Okay, yeah.

(I) Okay, well, you have seen two clips if you have to compare them, which one do you think is better? Just based on the clips. (Andrew) Based on the clips, I would probably say the Top Gun clip. Mainly, one, it was a little bit longer so you learn more about the characters. But within the clips of the Top Gun, the interaction between Maverick and Iceman, but you know, just the main characters, in general, you learn more from it. As opposed to Black Hawk Down, learning just about Eversmann and Grimes, you don't get as much information about how... how their relationship stands. (I) So it's the... (Andrew) I would say Top Gun! (I) So it's the fact that you get to know more from the characters? (Andrew) You learn more about, you know... You get more background.

(I) Yeah. Okay. And do you identify with any of the characters from the two clips? (Andrew) Oh, as the actors, of their actual... Yeah, Tom Cruise and Kurt Russel are from... well renowned actors from Top Gun... (I) Oh no, its Val Kilmer. (Andrew) Oh is it... It's Val Kilmer! I got it mixed up. So Val Kilmer and Tom Cruise. And then the second one, in Black Hawk Down there's Joshua Hartnett and Orlando Bloom before he was a big actor and replaced Blackburn. I don't know the actor's name who plays Grimesy but I recognize him. (I) But what I wanted to ask was, do you identify with one of those? Do you identify with one of the characters? Can you relate to any of the characters in the two clips? (Andrew) Oh, do I relate to one of the characters? (I) Yeah. (Andrew) Probably Grimesy in just being in a new environment. It's like graduating from high school. When you graduate as a senior year, you are top of the class, you know. And then you go off to college, you are on the bottom of the class. (I) So the fact that he is put in a new environment and that's what you have experienced before? (Andrew) Yeah, I've experienced... yeah... basically the transition from high school to college was my personal experience of the new environment.

(I) Okay. What parts of Top Gun do you think are authentic and what parts do you think are inauthentic? (Andrew) Can you define "authentic"? (I) What do you think is a realistic portrayal? What do you think could have actually happened or has actually happened? (Andrew) Ehm... Well, what I don't find as reasonable, and I'm not in the Navy so I wouldn't understand, but how Cougar backs out and basically Maverick and Goose are taking his spot to go to one of the most prestigious schools, you know. I would find that the Navy, you know, if they have so many problems with Maverick, as the admiral says, you know, he has lost qualification three times, he's been in hack twice, I just don't see if they have

a problem with someone, why would they send that pilot to the top school. But at the same time what I do find authentic is the fact that, the interaction between Iceman and Maverick, just two pilots on top of their game, at the high mark of their life, kind of fighting for number one, and having huge egos, that's understandable, you know. Everyone wanted to be one number one. So I could see that happening. (I) Okay. And... anymore authentic, inauthentic thoughts? (Andrew) Just, I mean, how they meet, you know, it was authentic. You know, just someone being cocky to begin with and then another guy picking up on it. Kind of being the same way, retaliating against each other.

(I) And in the second clip? What parts do you think are authentic and what parts you think are inauthentic? (Andrew) How Grimesy knows, you know, was a coffee maker, real confident in what he does and becomes low level, you know, not doing... he has never seen battle. So the guys give him a hard time, tease him what he's doing. I can see that happening, just because, you know, the battle, they never anticipated it to go so wrong. So the points of the clips, you know, giving him a hard time, telling him you know, he doesn't need to bring gear, he doesn't need to bring water, night vision. It's a... I can see how that is, realistic to what would happen, someone getting a hard time. (I) Yeah. (Andrew) As far as anything inauthentic... I don't... I don't see anything. Maybe the guy throwing a basketball on his CO's desk, you probably wouldn't want to do that... [lacht] (I) Yeah. [lacht] (Andrew) But everything else I would say it's fairly authentic. (I) Okay. Yeah, well, thank you.

(I) Then we're going to take a look at the next two clips. The next clip is from the movie Platoon. Have you seen that movie? (Andrew) Yes, I have seen it before. (I) Okay, now I will give you the introduction first. Platoon is about the war in Vietnam in which the main character Chris Taylor, played by Charlie Sheen, participates in a nighttime ambush. In this clip, he reads the contents of a letter to his grandmother.

[Fragment 3 - Platoon speelt af]

(I) Okay. The next clip is from the movie Pearl Harbor. Have you seen that movie? (Andrew) Yes. With Ben Affleck. (I) Yes. Okay, now I will give you the introduction. The main characters in the movie are best friends Rafe, played by Ben Affleck, and Danny, played by Josh Hartnett. Both of them are pilots in the U.S. Army Air Corps. Rafe is in a relationship with nurse Evelyn, played by Kate Beckinsale, but it seems as though he died in air combat in Britain. After this, Evelyn and Danny get into a relationship but Rafe turns out to be alive after all. The American fleet at Pearl Harbor suffers a devastating attack by a Japanese air-raid. The U.S. is preparing a counter-attack, led by colonel Doolittle, played by Alec Baldwin.

[Fragment 4 - Pearl Harbor speelt af]

[Pizza wordt bezorgd.]

(I) Let me see... About the first clip we have seen, from Platoon. Can you tell me what happens there? (Andrew) Charlie Sheen's character begins off with telling his grandma about the war, the people that are there, how they not really care or wanted for... (I) Sorry, what was that? (Andrew) How they are not cared or wanted for. Like how they are grunts, you know. People don't give a shit about them, they are just out there doing their own thing and people in the States don't really care. And eh... he talks about, you know, everybody is from a small town nobody has heard of. And from there on he goes on, coming back from, I guess a wound or... from what it showed. He meets up... I don't know the character's name... the tall black guy, he's stole the beer. And then they get in trouble by the officers and have to clean the bathrooms. And at the bathrooms they are discussing his... how many days each person has left. One of the other soldiers has like 92 days, one guy has until March, Charlie Sheen has 332 days. He has got the longest of them all. Basically talking about, from there, why, you know, he volunteered for the war and why everyone else was pretty much drafted. And he talked about his experience so far and... that he's got no longer wait than everyone too. And that he should have stayed in college too. Why would anyone fight the war when they are rich, you know? And that the poor get screwed over. The poor have been screwed over by the rich for years and always will, you know. And eh... So basically they just discuss the war and Charlie Sheen elaborates on the war and the people.

(I) Can you tell me something about the characters you've seen in the clip? (Andrew) Charlie Sheen is the new guy. Just new to the whole war. Hasn't been there as long as anyone else. Just, you know, new atmosphere. He is kind of adapting to it slowly. You know, still doesn't know everything about the war. A guy mentions that he'll introduce him to the heads later and he doesn't know what that is. Tall black guy, kind of a veteran of the whole... at... play... the whole war I should say. Knows what he's doing doesn't really give a shit, you know. He smokes weed while he's, you know, working, doesn't care, steals beer. Kind of a... kind of the roughneck of the whole place. And then one of the other characters, the other white guy they were working with when cleaning the bathrooms, he is a real like a, a beach bum, he's a surfer, he's talking about seeing girls on the beach, getting back to surfing, can't wait to get out in the water like everyone else. The two officers that, two high-ranking officers, that take the beer from the guys and get them in trouble, they are pretty much just like... they are antagonists, you know, assholes to the whole thing throughout. (I) Why are they assholes? (Andrew) Just because they can... basically the fact that they are higher ranked they can push the guys underneath them around. The guy had beers, you know, they wanted it, obviously they can get them in trouble and keep it for themselves. They just don't really care for any of the other guys beneath them. (I) And you said something about Charlie Sheen, when he reads the letter, that nobody cares about him. How can you tell? (Andrew) He mentions to his grandma that back home people don't know about the guys over here. They don't care who's over there, and he mentions that. These guys are from small towns, they are not well-known, they're poor. It's not like they are rich and well-known and went off to war, no one really cares about them. He says just: in the war, you know, no one cares who dies or whatever, it's just... If it's won, you know. People who are over there don't matter to the people

back home. And like he says: they are grunts, you know, there are there to do everything they want and can do anything they want.

(I) When you look at the clip as a whole is there anything that strikes you? (Andrew) Strikes me? Well, like, what Charlie Sheen says about the soldiers, you know, how the soldiers are being unwanted and not cared for. It's striking that he says that, just you know, not really, you know, degrading them or trying to diss on them, it's just how it was. And the Vietnam war was like that, you know, the whole world was trying to... So he's pretty accurate on that but it's just kind of interesting to see, you know, how are the guys, you know, people's lives, fighting for other people's freedom didn't matter to anybody. That was kind of striking. (I) Yeah. His comments on... (Andrew) His comments just to... to his grandma about, you know, who he's fighting with. I found that interesting. Just how, you know, no one is important, except to the guys who are next to you and who he's fighting with but to the rest of the world they're nothing. (I) Okay. So they are only important for each other but the rest of the world doesn't really care what the outcome is or... (Andrew) Yeah, exactly. (I) Or they may care for the outcome but not for the people... (Andrew) Not for who is fighting the war for them. Of course, you know, like he says the rich always screwing over the poor, well, the rich aren't around fighting the wars, it's the poor and no one cares about the poor.

(I) Okay. And then about the second clip, the Pearl Harbor clip. Can you tell me what happens there? (Andrew) Well, the two officers are given a higher rank. Promoted to captain, and a Silver Star, told that they're going on a top secret mission, basically with a chance of not returning. From there they go into training for... for their mission, with several other pilots. They begin flight aviation training, try to get the plane off in, I think he said 467 feet. Just trying to get yeah, a plane off that soon. So they practice training on getting that, they struggle with it. Eventually everyone gets it once they have a demonstration from the admiral, or higher officer. And then they end up on the ship and they are questioning... you know... that the ship is 3 feet shorter than what they trained for. So how are they still going to get the planes off in that shorter distance? And then, on top of that, the two guys, before they head off to seas, have a discussion about the same girl that they love. Ben Affleck's character talks about how he's worried that the girl they both like will lose another guy that she loves. Because it happened before, and he's afraid that Josh Hartnett's character is going to get killed and he doesn't want that to happen. They have known each other since childhood. And then later on, back on the ship, the admiral discusses how the guys out there, they are rare kind of people who win a war. They are the guys that need to be glorified and that he respects them so much. He tells in a meeting that the higher commands don't want him to fly out there but he chooses to because you respects them so much. And that it would be his job to fly with them. (I) So because he respects them so much he decides to fly with them? (Andrew) Yeah, he says, you know, I've cussed you out, pushed you to the limit but I've come to respect you and that the higher men don't want him up in the air but he's 45-years old so he is planning on going with them. He says he's old it shouldn't matter if he lives or dies while they have their whole lives ahead of them. (I) That's pretty much the end of your description? (Andrew) Ehm, yeah. I'd say that wraps it up.

(I) Can you tell me something about the characters? (Andrew) Characters? Oh well, one of the officers, Ben Affleck's character, cares a lot about the girl that they both like. But he's looking out for Josh Hartnett's character because he says: "You know, I've known you since we were little. You've always looked out for me." It's just him playing... Ben Affleck's playing big brother to Josh Hartnett. Josh Hartnett is pretty much... not... just the younger between the two. You don't get to see a lot of conversation from him but... he's just like Ben Affleck as when they're standing on top of the edge of the carrier talking to the admiral and they say: "You know, we know these kind of missions where most people don't come back from. We just want to know, you know are not afraid but, we want to know what we're dying for". So he wants to know that his life, personally, just gonna be worth... that they are doing something, you know... for the... for the country. And that they won't be forgotten for nothing. And then Alec Baldwin's character is just the kind of hard ass, you know, admiral, but cares about his men, you know, like he mentions in the meeting he respects them. So he grows to respect the guys that are giving up their lives when they are so young when he knows that they are probably not gonna come back. Ehm... and... but they all share the hate for the Japanese, when he says: "We are going to bomb Tokyo", everyone cheers. So most of them all share the aspect that everyone hates Japan, of course it was after the Pearl Harbor attack. So yeah... you know... Ben Affleck plays a big brother. Josh Hartnett plays the younger... less-experienced as opposed to Ben Affleck. And Alec Baldwin's character plays the hard ass admiral who respects the guys that are younger than him, willing to die for their country.

(I) And when you look at the clip is there anything that strikes you? (Andrew) As a whole? Ehm... how, surprisingly, just with the chain of command, how Alec Baldwin chooses to fly with the guys in the end. Going against his orders, becoming, you know, almost sacrificial to the cause. Seemed how like... he says he is old, you know, but when they asked him: "What do you do if you get shot down?" He says: "I was made to be prisoner but I would try to kamikaze into a target". But he says: "That's just me", you know. That's kind of interesting, shows that he's willing to die with the guys. With all his other pilots. (I) So that's what strikes you, that an old man is willing to die with the... (Andrew) Die with the younger crowd. And to, you know, basically rebel against the orders he has been given. Because if he were to live, he could be court-martialed, you know, he's risking his job plus his life, which I found interesting.

(I) If you had to compare the two clips, which of the two clips do you think is better? (Andrew) I would say... probably Platoon. Just being... it's much more realistic in the whole aspect of how the war was portrayed. Charlie Sheen being the new guy with so many days, he volunteered for the war. All the veterans there, you know, were poor and got dragged into the war by the draft. They find that weird that, you know, a college boy would volunteer. Charlie Sheen also talks about how, you know, the soldiers are grunts. They don't like to be, you know, they're not well known to the world. That seems more... true rather than in Pearl Harbor how, you know, how Alec Baldwin chooses to give up his life and his job just for one mission. I don't see that as a being as authentic as the other film. So... I think Platoon was just

better in... closer relations to what the war was actually like. Between two different war films about, that was much more realistic and accurate.

(I) Do you identify with any of the characters? (Andrew) Well, like as actors or do I relate to them? (I) No. Yeah, do you relate to them as their characters? (Andrew) Well, in Pearl Harbor, Josh Hartnett's talking when he speaks to the admiral about "You know, if we're going to die for our country, I just want to make sure it's not for nothing". I'm pretty much the same way. If I was going to do something really big I want to be sure it's going to be for... either a good cause or that I know the outcome is going to be worth it, you know. But... [onverstaanbaar]... if it was a different kind of circumstance... (I) Sorry what was that? (Andrew) If it was a different kind of circumstance, you know, where you just want to know what the outcome is going to be before you take part in it. Josh Hartnett talks about, how he wants to know that they die... risk their lives for a good cause. I would be the same way. I wouldn't want to... risk my life for nothing. Or take part in something that I know is gonna have no meaning to it later.

(I) Okay. What parts do you think are authentic and what parts you think or inauthentic about the first clip, the Platoon clip? (Andrew) Platoon? Ehm... it's real brief but how, how one of the black guys steals beer from... in Vietnam. I wasn't there so, you know, it is possible that it could have happened but I find it odd that you would steal it from another group. I find that really inauthentic. (I) Okay. (Andrew) But the authentic part of the whole clip is that the way soldiers portrayed themselves, you know. Wanting to go home... And one guy volunteering while the rest... I think that was rather authentic.

(I) And about the Pearl Harbor clip? (Andrew) The whole possibility of a top secret mission, trying to get a plane off within a certain amount of feet, I could see that happening just because in a different kind of mission under certain circumstances you have to be able to... you know... go to extreme measures to make the mission work. Get a plane off a boat in a certain amount of distance. So I think that's pretty authentic just how that is portrayed, it's fairly accurate. But what I don't see is how... how... Two things: how the... Alec Baldwin's character would go and die for his country with his men, going against orders, I don't see that happening. And then another is the, one of the smaller clips when the girl is talking to the lieutenant, who she saved his life, she asks him if he can get her into the thing. On a normal basis I would say that's probably no. Just because she's a nurse, it's not gonna be possible for... A guy who risks his job just to get a girl in there just to hear the names come, I don't think that's really as authentic as the rest of the film.

(I) Well, thanks. We're going to the next clip. This one is from the movie Platoon. This takes place later in the movie Platoon. The soldiers are combing out an area and walk into a series of deadly traps. As they walk on, they find their fellow-soldier Manny, murdered and tied to a post.

[Fragment 5 - Platoon speelt af]

(I) Okay. The second clip is from the movie Patton. Have you seen that one? (Andrew) Not the whole... well, yeah, but a long time ago. (I) Okay. Patton, made in 1970, depicts U.S. Army general George Patton during World War II. After victories in North-Africa and Sicily, he is sent to Belgium. Around Christmas, he is assigned to save American forces which are trapped and surrounded by German troops.

[Fragment 6 - Patton speelt af]

(I) About the first clip, can you tell me what you have seen in the first clip of Platoon? (Andrew) Basically, Taylor, Charlie Sheen's character narrated their experience of liberating a small village of suspected Vietcong and he... They, along with the Platoon that was there, they discovered several weapons, tons of rice that could feed a regiment for the Vietcong, several hidden VC, Vietcong, that were hidden in holes. Taylor found one, was so stressed out about being scared that, he decided to make the guy dance by shooting around his feet when the man only had one leg. And then one of his other fellow soldiers bashed the guys' head. And then eh... later on, sergeant Barnes or whatever, he suspects more VC to know, more Vietcong to know why the weapons were in the village, why there was so much rice. When he doesn't believe what the male says, he gets angry, the Asian man's wife comes in, Barnes then shoots her in the head and tells him to shut up and the Asian man gets mad after that, at Barnes. Barnes takes his daughter, the Asian man's daughter, gets ready to... threatens to shoot her if he doesn't tell the truth. Before that happens Willem Dafoe's character Elias comes in and gets in a fight with Barnes. Afterwards the lieutenant, who decided to take no part in this, breaking up when it happened, tells them to burn and torch the village. So after they leave Taylor finds three soldiers I think, trying to have sex with a couple, like two, younger Asian females and gets mad about them, scolds them for trying to be indecent about their ways. And then he takes the two girls away from the guys after exchanging a bunch of insults with them and heads off afterwards.

(I) Okay. And can you tell me something about the characters? (Andrew) Taylor, he is more of a... kind of a traditional way. He doesn't see adapting to the environment with which way the war is going, like how the man had been raping younger children. Killing innocent people... just because... the person interrogating them doesn't hear what he wants to hear. He does what he's supposed to... what he thinks he is supposed to do. Barnes was the aggressor. He is very... he is intimidating to most people. Most people just follow him instead of rise against him. He is also, he tries to take charge and have things go his own way. And if you're not on his side, you're pretty much not worth anything to him. Elias kind of shares the same views as Taylor, doing the right thing. He is one of the few people who steps up to Barnes. He's the leader of the group I would say, tries to do more of the right thing. And then there is Bunny... Bunny is kind of a wildcat, he does kind of... not really crazy but spontaneous with what he does. He does whatever he feels. Doesn't do... doesn't necessarily the right thing. For instance smashing the guys' head, the one-legged guys' brains. He wouldn't have to do that, he just chose to do that because he was upset. (I) Okay. How did you see he was upset? (Andrew) Because

he said that the guy was laughing at Taylor. He was smiling at him. He just gets upset by that. He turns away and goes back, hits him with the back of his rifle, and then bashes... continuously bashes his brains out.

(I) And when you look at the clip is there anything that strikes you? (Andrew) Well, how the lieutenant in the clip, he only shows up for 3 seconds, how when Barnes shot the elderly woman in the head, he didn't bother to stop him or anything while he is the main one in command. You know, that was his job to be in charge and yet he didn't bother to step in and stop Barnes from shooting.

(I) Yeah, okay. And the second clip, the Patton clip. Can you tell me what happens there? (Andrew) Well, it starts off with general Patton watching the third Army march along through the snow after they haven't eaten in several days. Don't have the proper type of clothing, they've marched several miles. He tells his fellow officers that he is proud of the men for being what they are. And he is so proud of them, he actually walks down with them and shares a walk with them when he himself could just hop on vehicle. But he is so proud of them, he decides to, you know, make them, kind of with their morals by the high guy, the high general, walk along with them in the snow. He then tries to, he gets a report by the air cover, covering Bastogne. He finds out it's going to be covered with snow. And he asks for the chaplains to pray that the snow will clear up so that they can basically rescue the soldiers that were harmed. And after reading the letter the chaplain writes for him, the prayer, he is so thrilled with the results of the letter and the fact that the next day there is clear sky, that he wanted to decorate the chaplain. Meanwhile as he is writing a letter, there is a basic summary of just battles continuing on and showing how the battle is, how the war is going throughout the whole world, just to give you an idea. And then at the end it just shows him eh... basically directing cars and tanks to where they're heading next, into battle.

(I) And can you tell me something about the characters in the clip? (Andrew) There wasn't too many. Well, Patton... Patton was just, he is a strong-minded man. You can tell how determined he is with his job. When he says that... he states at one point that: "Either we will be victorious or we all will die", you know, "No one makes it". So he is pretty determined whatever he's going to get done, he's going to get done. He doesn't like to lose or just fail, for that matter. And he is fairly strict, you know, people were intimidated by him. And as far as the chaplain goes, because he is the only other character you learn from. The chaplain doesn't see how praying can be incorporated with weather. He is kind of by the book too. Just like you can pray to God about life and whatnot but not really weather. In his eyes, he doesn't see how you can just pray for weather just to go out and kill more people. But then Patton's intentions were to rescue people. So the chaplain is kind of, he is old-school, likes to go by the book, in his case the Bible. And, yeah... he is [lacht] lower ranked than the general, so he just does what he's told, and that's what he does. (I) But you see... what you see is that he first wasn't really feeling for it to pray for better weather, but he does it because he is outranked. (Andrew) Well, he does it... (I) And because he does it... because Patton does it to rescue people. (Andrew) Well, he does it because he was asked to do it. He was asked to make... he was asked to pray for the weather. From Patton, that was an order. Patton's intentions in asking for a prayer from the chaplain were so that the skies could clear up so that the Army could invade and rescue the hundred and first airborne division. So...

(I) When you look at the clip is there anything that strikes you? (Andrew) Ehm... maybe the fact that Patton asked the chaplain to pray for weather instead of just doing it himself. I mean, because he could have done it himself, but I guess he didn't trust himself enough that if he prayed, the prayer would go through, that is when if it hadn't been done through the chaplain. The chaplain has a closer relation, because he's chaplain and Patton is the general.

(I) And if you had to compare the two clips, which one you think is better? (Andrew) I would say Platoon, only because... mainly because you learn more from the characters. Their individual persona's, how they are, how they have interacted with the war. Bunny being violent, you know, doesn't really care of being by the book or anything, rapes the younger girls just because he's in Vietnam, you know, he wouldn't do that back in the States, more likely. Taylor, being just... kind of out of place character. By the book kind of guy, when everyone else isn't. You learn, you know, Elias is one of the few people who rises against Barnes. Barnes is the main hothead of the whole bunch of soldiers. And the lieutenant, even if he's higher ranked, he is kind of scared, because he is intimidated by Barnes, he doesn't bother to... So I would say basically Platoon was better just because you get more from the characters out of what we see. More than Patton, you don't know him as much from the clip.

(I) And do you identify with any of the characters of the two clips? (Andrew) Probably Taylor, from Platoon. Because he is very by the book, you know. He doesn't do the indecent thing, he does what the right thing is. And I would... if I was in his shoes, I would probably be doing the same thing. Probably trying to keep everything... kind of like society standards, by doing just the right... what's right, rather than adapting to the environment and what everyone else is doing. You do your own things that you feel is right. I'd probably relate to that.

(I) And what parts do you think are authentic and what parts do you think are inauthentic of the Platoon clip? (Andrew) What I don't find non-... what I don't find authentic is how the lieutenant doesn't stand in. I mean he has a higher rank, it's his job, he can get court-martialed for something that he doesn't do. I can see... I just don't see that he would back down to a lower ranking sergeant. But what I do find true is that basically how they find the weapons and the rice and everything, and how they burn it all, just so that no one wins. The village doesn't win and the VC can't win. So I found that to be probably true, because that probably happened. Yeah, that's authentic, I believe. (I) And for the rest of the clip? (Andrew) I don't know... I guess... It's kind of hard, just because... I mean, it's all possible but you don't know. I wasn't in Vietnam so I wouldn't know. (I) No. (Andrew) But like the fact that, soldiers, you know, beat someone's brains in and shoot a woman. I think it's possible but at the same time it's not, so I don't really know what... if it could be authentic or not. Just because it's kind of fifty-fifty. It could happen but at the same time it couldn't, but you don't really know, so I don't really... (I) Why do you think it could happen and at the same time it could not happen?

(Andrew) Well certain companies in the Vietnam-war could have been broken up like that. You know, adapting to the environment, someone not really caring. You know, the superiors don't care what the soldiers do as long as the job gets done. But at the same time, they have a mission that they have to fulfill, so some companies could be more strict than another and they could see to it that none of that would happen. No one getting out of line as they did. Staying more to the core of their mission rather than going out and just killing innocent people.

(I) What part of the film clip of Patton do you think is authentic and what parts do you think are inauthentic? (Andrew) There's nothing that I find really inauthentic... it's... pretty accurate. Maybe the whole praying and the weather becoming clear. That's possible, that could be inauthentic, I can see. But the way he acts with his soldiers, when he walks down on the ground with them. Asking the chaplain to pray, instead of him, just because of his relationship to God, between them, isn't that close. That's pretty auth... you know, I would find authentic because Patton was very determined, he was close to his soldiers, the best he could. When there was something he couldn't do what he would probably hand it off to someone who could, for instance the praying. And the way he mentions that how they will be victorious or nobody will live, that was his real atti... that was Patton's real attitude, so I find that really authentic. (I) And the only inauthentic part you think is the praying? (Andrew) Possibly. The fact that the chaplain writes the prayer and the next day that the skies are clear.

(I) Do you consider yourself a fan of American movies about war? (Andrew) Yeah. I have tons of movies on war. I have let's see... Saving Private Ryan, Black Hawk Down, Glory which is about the Civil War, the Tuskegee Airmen which is about the 99th flight in... flight school, the first black fliers ever... and a couple of Vietnam movies... Yeah, I am a fan.

(I) And why do you like 'em? (Andrew) Entertainment mostly, if you're looking for a good action film. War movies have tons of action, so... if you are in the mood to get something, you know, keep you intrigued, you know, explosions and whatnot. Something kind of exciting, that's a good reason why. Another would be just the actors in it. For instance Saving Private Ryan has Tom Hanks in it. I think Tom Hanks is a great actor so. I bought it because Tom was in it. So yeah, I just find those interesting.

(I) What is it that appeals to you? (Andrew) A lot of World War II movies mostly because [onverstaanbaar], so I just like to know a lot more. And even not through movies but like in school, like history, I learned a lot about World War II so I don't know why those movies appeal to me. I just like knowing what my family did [lacht]. Makes it interesting.

(I) Okay. And what repels you? (Andrew) Nothing. Well, a bad movie. If it's made poorly and it's not that great. Just not well done, doesn't correspond with the truth. If it's inaccurate from what the real story was. Like I said, just filmed poorly. Then I really don't like it. It's not that great to watch, a bad movie, or a poorly made movie.

(I) What kind of movies do you normally watch? Do you watch a lot of movies that are not about war? (Andrew) Oh yeah, I watch... I have... I have close to 300 movies, probably. I have drama's, comedies, action, science-fiction, horror. I love... I mean, I love movies all around.

(I) We touched upon this a little earlier, but what makes a good American movie about war? (Andrew) I would say the accuracy of, you know, what is used from the battle. If it's based on a true story, however accurate the movie is filmed towards that story, I think that's what makes it good. If it's... if it's close... to what... the truth was. If they make a movie that is just a war movie, you know, taking place in, you know, Vietnam, World War II and it's not about it, then it just has to be entertaining. The actors have to be good, action needs to keep you, you know, keep you on the edge of your seat. Just kind of, keep you intrigued to what's coming. I think that's what makes a good American movie. (I) It has to be accurate and it has to be appealing in the way that it intrigues you? (Andrew) Yeah. And it's individual for me. Most people can be intrigued by different things, but that's what I would say.

(I) Yeah, no of course. What makes a bad American movie about war? (Andrew) Just the inaccuracy of the truth. It's based on some past story and it's not close to what really happened then I would say that's just... I would say this just a bad one because it's not close to what it actually was. (I) And when it's poorly made you said before... (Andrew) Yeah. Well, if the director does a bad job, the cinematography is terrible, the acting are terrible, that makes a bad movie.

(I) Could you rank the movies, based on the clips, and explain your personal rank order? (Andrew) Ehm... from greatest to lowest? (I) Yeah, like most appreciated on top. (Andrew) Most appreciated... well there is Top Gun, Black Hawk Down, Pearl Harbor, two from Platoon and Patton. Is the Platoon ranked as two different sets, or is that one together? (I) Platoon is one together. (Andrew) Okay. So the most interesting to the least... (I) No, appreciated. (Andrew) Oh, appreciated! (I) Whether or not you like 'em, whether or not you appreciate the clips. (Andrew) In order? (I) Yeah. And most appreciated on top. (Andrew) I would say the most appreciated would be Platoon... (I) Appreciated by you? (Andrew) Yeah. Because you get to learn... from what you've seen from the clips... you get to learn the most about the movie, you learn the most about the characters, the atmosphere of what is going on, how soldiers were treated like how one of the soldiers steals beer and ends up getting caught and has to clean the bathrooms. Just you learn the most about the film and what's happening. And I appreciate that you can learn that within just, you know, in so much time. I think that was... that's the best part. I appreciate that the most just because you could learn the most from it. Second would be... probably Top Gun. Another... you... another reason being of learning the characters, you have Goose, you have Maverick, you have Iceman, Slider. Within the scenes that you see, you see the conflict between characters. Who gets along, who doesn't. Personal egos of each character. On top of that, just the interaction between fellow flightstudents when they are on duty, when they are at the school, and then at the bar, how they interact with each other, even when they're not, you know, competing, just how they are to each other. That would be second. Third would be... ehm... Black Hawk Down. Basically, another one would be the accuracy of it. How sergeant Eversmann is put

in charge of a chalk like a squad, just his experience of being, going out for the first time being in charge. Grimesy taking place of a guy and being uncomfortable because he's never done before. I think that's very accurate. And you just get to see. You get to see more of what it could have really been like, you know. Being in that guys' shoes and seeing how uncomfortable it was, that was really appealing. Third of all would be... No, fourth! Fourth would be Patton. Just because you get to see how... how strong-minded Patton was, how serious he was about the war, winning the war. The care for his soldiers that he had, the ones that he marched with and the ones that, you know, he had the chaplain pray for her so that they could rescue. So I think that's, that was appealing. And then lastly Pearl Harbor. And it's very... it's kind of stereotypical but I didn't like Pearl Harbor, so that's kind of why it is last. That was another movie that was not as auth... the plot wasn't... not the plot... the story of the movie didn't really follow what exactly happened. So I think it was just the least inaccurate of all the others. And you don't really get to learn as much from the characters. (I) Okay, so you don't get to learn as much, it's fairly inaccurate... (Andrew) It was. I mean I can go off about it, I won't. But the characters themselves, you don't really get into them. You don't feel sorry for them when two guys fall for the same girl. Just watching it, you could be like: I could care less, you know. It's about a war, not really the love story. So it's just, you don't really get in touch with the characters as much as I felt. You know, as you do with any of the other characters. (I) And you said "stereotypical" ...? (Andrew) Just, I stereo... Just because I personally don't like the movie so I would rate it last, probably. As opposed to just ana... if I... if you would analyze it, you know, compared to the others. To me, to me, I just don't like the movie so it's last. When it comes to analyzing it, I think it was... the poorest, just because... it wasn't that appealing, you know, you don't learn a lot from the characters. (I) But what is stereotypical about it? (Andrew) Me. Oh, me stereotyping it. As it being the worst, because I don't like it. That's stereotypical. (I) So you think other people won't like it either? (Andrew) Oh no other people could like it. I mean, I know a bunch of girls who liked it but that was just like, you know, it was a love story movie is not a war movie. That's why a girl would like it, you know. But you sit someone else in front of, you know, Black Hawk Down or Platoon, they're probably not gonna like it as much because it doesn't have a love story, it's not as intriguing to them. But that's like I said the whole individual thing about it.

(I) What kind of people do you think watch these kind of movies? (Andrew) Eh... anybody who will... if an actor that's in the movie. If you like war, just war movies in general, if you like explosions and all, fire like that. If you want something that can keep you on the edge of your seat. If you want to learn about kind of a different point of view about the war, such as Platoon, just how people interacted. Anyone interested in, you know, differences between point of views, actors. Action movies, anyone who likes action.

(I) Do you think everybody watches for same reason? (Andrew) Ehm, well, some probably watch it for similar reasons but then some will watch for different reasons. Like I said: some people might watch it for the action and explosions, someone else then the movie might have an actor that someone likes so they see just see it because of the actor. So they watch it for different reasons but they both might like action movies, so...

(I) And what do you think could be the reason for this? (Andrew) That they watch it for different reasons? (I) Yes. (Andrew) Personal preference. You know. Everyone's different. They like... they like movies for different reasons. Just not everyone's the same.

(I) Okay. If you were the screenwriter of one of these movies, would you change anything? (Andrew) No! No, they were all... Well, okay, that's a lie... eh... Pearl Harbor I would change. I would drop the whole love story out of the movie. Because it... they made... they came out with this huge film about Pearl Harbor, which was such a big event in history, and the whole movie doesn't even concentrate on the battle. It concentrates basically between the love story and it just takes away from the whole movie. If... the accuracy of the movie. So that would be the only, the only movie and the only part that I would change. Everything else I would say it's pretty accurate. (I) So you say the love story attracts the attention and diverts... is that what causes the inaccuracy? Is that what you're saying? (Andrew) Well, it causes a lot of the inaccuracy of the movie just because you don't get to see what's going on. There is a black cook, that's in that movie, and... he shows up after the battle, you know, in the movie. The real black cook that actually... that the character in movie was based on, was a cook who picked up a machine gun during one of the battles and shot down and shot down three planes before the last one kamikazed into him and he passed away. (I) Okay. (Andrew) So it was inaccurate, you know, just from that part. But the whole love story, you don't, while the love story is going on, you don't see what... it focuses on that so much and you don't see so much of the battle or the atmosphere of what other people are going through. The problems of the war, the battle, being attacked. It mostly just covers... it follows the love trail, the love triangle between three people. It doesn't follow the actual truth of the battle and what happened. It's going off at what the screenwriter's thought would be best for the movie. (I) Okay, so you wouldn't change anything in these clips? (Andrew) None of the others. I think the others were pretty good.

(I) Would you say that there are stereotypical portrayals in any of the clips we have seen? (Andrew) Ehm... maybe... Top Gun. Just between the top two guys, Iceman and Maverick competing for that and how their egos clash. You know, that could be seen as stereotypical, just what you expect of two people. But at the same time you know, two people competing for the best thing, could be best friends, you know. But they are just trying to do... make their carrier, so... I think it's stereotypical, just the fact that as the two main hotshots... they clash. (I) So it's stereotypical that they clash because they could have been friends as well? (Andrew) Yeah. They could have been... they could have but they decided to make them... enemies. (I) Okay. Anything else on stereotypical portrayals? (Andrew) No, that's all I would have to say.

(I) Okay. Would you say that any of the filmclips is representing a certain point of view? (Andrew) Most of them all have them in the characters. The point of view of... (I) Nah, what I mean is that whether or not the movie is providing certain lesson, or a moral, morale, or a certain message. (Andrew) Hmm... not, maybe not all of them. I mean they all

have the message how... of, you know, how different war is, you know, over time, you know. You know, flight schools and Mogadishu, Vietnam, World War II. It shows how, how atmospheres of wars have changed over time and just how different people can interact during the war and how the atmosphere for a person put into that situation of the war can change, or how the atmosphere changes that person, making them either more violent or more egotistical or more scared. (I) Do you mean this for films on themselves? Like a film on itself? (Andrew) No, all of them together, pretty much. You see different, the different atmospheres of all the battles like... (I) Within one movie or...? (Andrew) No all of them. They all share the same concept that... the atmosphere of where... the situations people are put in is different from all the others over time. The Black Hawk Down the atmosphere, you know, the guys going into battle, is different, then there are the guys who were in Vietnam who were scared, you know, shitless, and that he who was in World War II fearless of anything, you know. Ehm... Maverick being... didn't even care who was the toughest. He was still egotistical thinking he was the best. Pearl Harbor, guys going on a suicide mission but not even really giving a damn if they came back. Each... each... each... of the scenes were different, each war was different. So I think they all shared the comparison of how, each of the atmospheres are just different, for each war. (I) So each movie shows you that there are different atmospheres... (Andrew) Different scenarios, I should say. Not different atmospheres, different scenarios. The different scenarios that come along are just different, every... all of them, you know. The one thing they have in common is that they are all different. (I) But if you look at them like, one by one, do you see like a certain lesson provided? (Andrew) Yeah, not really a lesson, you just learn something from each one like... you learn... Top Gun, you learn that it's a lot about ego, Black Hawk Down it's a lot about, you know, being put in charge the first time, somewhere where you haven't gone before and feeling uncomfortable. Pearl Harbor, going into a suicide mission knowing you can't... might not come back. Platoon, being put... thrown into a war where everyone acts different and you are going to have to adapt to the environment rather than what you know from back home. And then Patton, just trying to make the best of the situation, when things are the worst, when the weather is bad and people are surrounded, you're doing the best you can. So you learn small things like that.

(I) Well that was my last question. I don't know if you have anything to add, to what you have said before? (Andrew) Ehm... Good luck? [beide lachen] No, you did well. (I) Thanks.

Interview 12 - Jimmy (VS)

Geïnterviewde: Jimmy (VS)
Interviewer: Emiel Haring (I)
Datum: 15 juni 2009
Duur: 2 uur 37 minuten

(I) Okay, Andrew, I am a Media & Journalism major student at the Erasmus University Rotterdam in the Netherlands and I am conducting my graduation research in popular American movies. First of all, thank you for your cooperation. (Jimmy) No problem. (I) Second, everything you say will be used anonymously and will solely be used for this research.

(I) First of all, can you tell me something about yourself? (Jimmy) I'm Jimmy, grew up in San Jose. Graduated in Philosophy here at UCSB today... or yesterday, technically. Really excited. (I) Well, congratulations. (Jimmy) Thank you. (I) And you told me you're 23 years old? (Jimmy) Yes, correct.

(I) What is the last American movie you have seen? (Jimmy) Ehm... I saw The Hangover. Two days ago. And... I saw Drag Me To Hell, three days ago. (I) Did you like them? (Jimmy) I really liked Drag Me To Hell but... The Hangover was pretty good. It was hyped up pretty hardcore and it didn't really live up to it. (I) So it's not as funny as you expected it to be. (Jimmy) Correct, yeah.

(I) Now I would like you to ask to watch and listen carefully to the following movie clips. We're going to watch two clips, then I have some questions for you, then we watch two clips, questions, two clips, questions and then have some more general questions at the end of it. (Jimmy) Okay.

(I) We will be watching clips from the movies Top Gun and Black Hawk Down. Have you seen any those movies? (Jimmy) Yeah, I have seen both of those.

(I) You have seen both movies? Okay. Well, before everything starts I will give you an introduction. Some clips are from the middle of the movie, and in case you haven't seen the movie, I will tell you what happened before. So I will give you the introduction for the first clip from Top Gun. We will look at a number of clips, it's four clips I have put together, from the beginning and middle of the movie, which dates from 1986. F14-pilot Maverick, played by Tom Cruise, and his navigator Goose are selected for Top Gun, an elite flying school.

[Fragment 1 - Top Gun speelt af]

(I) Okay, so that was the first clip. The second clip is from the movie Black Hawk Down. The movie is about the 1993 civil war in Somalia. Militia, led by warlord Mohammed Farah Aidid, seize power from president Siad Barre. The United Nations sends out a peace mission to Somalia led by U.S. Forces. While Army Ranger sergeant Eversmann, played by Josh Hartnett, visits the mission briefing, he is told his platoon will participate in a mission that afternoon. The object of the mission is to capture two of Farah Aidid's most important kingpins.

[Fragment 2 - Black Hawk Down speelt af]

(I) Okay, that was the second clip. About the first clip, can you tell me what you've just seen? (Jimmy) Tom Cruise and Goose, they got accepted into Top Gun, which they were trying to do earlier by being the best of the best. And... ehm... yeah... they got into flight school and... they are starting their training. And they won one battle but I guess they did it like illegally, like being below the... harddeck. And then the second one, the guys getting ready to go into combat.. (I) Okay wait, wait, wait... [beide lachen], I would like to talk about Top Gun first. (Jimmy) Okay.

(I) Can you tell me a little bit more? (Jimmy) About what happened? (I) Yeah, in Top Gun. (Jimmy) It seems like there was like this big battle between Iceman and Tom Cruise because Iceman is very eh... rigorous with his work it seems like. He eh... he follows everything by the book. And then Tom Cruise being this... wild and out of control person but really good instincts but not really good bookmarks because he'll break the rules in order to win. (I) What do you mean by that, not really good "bookmarks"? (Jimmy) Ehm... the book... It seems that he flies with his gut and not with intelligence, not well chosen decisions, unlike Iceman. He seems just to have an innate ability to fly and he's very cocky about that. Contrasted with Iceman, it seems like he is the type that studied flying and then the developed his knowledge about it rather than... already good at. (I) Okay, so... so you think that Maverick was already good and Iceman has become good because she studied it? (Jimmy) Correct. Yeah, that's what it seems like to me. I don't really remember the whole movie. (I) No, that's... (Jimmy) Out of just that clip, it seems... a child prodigy versus the professor, kind of thing. (I) What did you say, "... prodigy"? (Jimmy) A child prodigy. (I) Oh! A child prodigy. Okay. Okay.

(I) Can you tell me something more about the characters? A little bit more. (Jimmy) So Goose, his navigator or whatever, he... he seems like... a not quite adequate member for Maverick., but I think that really works out well, with the movie, you kind of need like... help him along. It seems like, especially in those clips, that he was definitely being lifted, by Maverick, being so good, and that's helping him become his own person. (I) Yeah. (Jimmy) Iceman's navigator, though we didn't see him very much, he just sounded like an instigator. I mean, Iceman being quite calm headed, he never, at least I don't remember, he didn't start any of those fights. It was his navigator that started poking them, making fun of them. So, he seems like an antagonist kind of guy. (I) And about Iceman? (Jimmy) Ehm... Iceman. He just seems so calm and collected, I mean. [lacht] He's really cool actually despite being so... so ehm... there, with what he

wants to do. I mean, quite an inspirational guy kind of thing, but at the same time you kind of don't like him because... I don't really know, his fights, his competitiveness. But still inspirational with this talk in the shower scene, when he was saying like: "Come on, we're on the same team." And I was like: "Come on. You're on the same team". [lacht]

(I) And when you compare the characters Maverick and Iceman, is there anything that comes to mind? How would you... apart from the prodigy/professor comparison... (Jimmy) I don't know how to put it but it's really hard to be on the side of one or the other. It seems at certain points you just... you really like that wild character of Maverick. He's like "Yeah, I am dangerous!", you want to be like on his side. But thinking about military work and stuff, at the same time, you look down on Maverick, like: "why are you doing the stupid things when your brothers are out there fighting?" So I guess my appreciation for one or the other, switched back and forth, at least twice during that... my appreciation for him being crazy but also my disappointment of him being crazy.

(I) Yeah, okay. And can you describe Iceman's character a little bit more? (Jimmy) Ehm yeah... Iceman, he... he was so battle-hardened and kept his composure it seems like. He looks like that type of guy that wouldn't sweat in the fight. He would just do the things he needs to do and get everything done. If I was going to war... [onverstaanbaar] (I) If you were going to war, you...? (Jimmy) I would like him as a co-pilot. (I) Oh yeah. (Jimmy) My wingman. Rather than Maverick. Yeah, very well composed (I) Okay. What do you mean by "very well composed"? (Jimmy) Ehm... just a calm nature. Like the scenes where he's looking into the camera, it looks like he is looking into your eyes, it seems like... He's very laid back and mellow but very intense. So... well able to not panic, it looks like.

(I) Okay. And when you look at the clip as a whole, the whole Top Gun clip, is there anything that strikes you? (Jimmy) Very confrontational it seems like, from the beginning to the end, it was always like bashing heads. Right when the guy was saying he was doing a very dumb mistake and he sends them to the fight place... Top Gun. And then right into being arrogant at the... the first session at that school into the bar scene where they don't like each other to the shower scene where... there is always just bashing heads together, it seems like, very confrontational. (I) Yeah. (Jimmy) [hoest hard] (I) You're okay? (Jimmy) Yeah. I yelled whole bunch last night. (I) Oh yeah? (Jimmy) Yeah. (I) Okay.

(I) About the second clip, from Black Hawk Down, can you tell me what you have seen? (Jimmy) Yeah, so it looks like these guys are brand-new eh... what are they? Delta force? No not Delta... Rangers. Looks like they just finished up boot camp and they were first out. Very young looking kids about to suit up and go into a mission. Also mixed in with an accident that happened with the ping-pong table. And a substitute guy that made coffee in Vietnam... I think it was Vietnam. And he's now getting put into a fight with these other, it seems like, trained soldiers that have been in wars at least once, twice. So... a whole bunch of new guys with some other not so new guys about to ship up and go into the battle zone.

(I) And can you tell me something about the characters in the clip? (Jimmy) So the leader, the chalk leader, I guess, I think he referred to himself as, he seemed like a very compassionate guy, especially when he was talking to the other guy about first time shooting at people. It seems like eh... he cared for those other guys. The guy that broke his hand on the ping-pong table was just so ruthless, it looked like. Trying to go out with a shattered hand it looked like, I mean. It looked like he was just ready to fight anything. Ehm... who else was there? The cocky guy, the new guy, he... right what he was talking about how he wanted to go into a fight, and then get into to fight, I don't know if his true motives was wanting to fight. It seemed like he would always talk about fighting but never actually do it. And so when he got in, he seemed quite surprised. The guy that was taping his blood type to his shoe, that guy also looked like he was a ruthless man. By being so used to being shot at he is not worried about being shot, rather he can't wait till he gets shot so that they can take care of him. No other characters really come to mind. (I) Okay. And what do you mean by being "ruthless"? Because you said two of the guys were "ruthless"... (Jimmy) Yeah, I said that because... the first... ping-pong guy, I mean... to shatter your arm and then still desire to go out into a battle zone, knowing you're handicapped, that's kind of, that's like... the guy... even though handicapped he just wants to hurt other people. Ehm... yeah, I guess that's what I mean by ruthless. Just want... the desire to hurt somebody. And the other guy, that put his blood type on, it seems that he doesn't want to hurt everyone but more, he knows he is going to be in war and he doesn't mind. I think that's pretty like ruthless, or savage like... very aggravated, just knowing that you are going to put yourself in that much danger and just taking the necessary precautions of your blood type on your leg, that seems very savage, very ruthless.

(I) Okay. When you look at the clip is there anything that strikes you? (Jimmy) It looked hot. But it's very humid there... (I) Hot, as in temperature? (Jimmy) Yeah, [lacht] it looked like a bad place to be. I wouldn't want to be in that area, that's the one thing I was thinking about. (I) Why not? (Jimmy) Just everyone was sweating, it was dusty, it was dirty. There wasn't much going on and ehm... nobody looked like they were having that much fun. I guess, the basketball guy did but... it looked very somber and ehm... just sad. Hot. Sad. Not very fun.

(I) Yeah, okay. If you had to compare the clips, which one do you think is better? Based on the clips. (Jimmy) Yeah. Just on the clips. Ehm... I enjoyed the Top Gun one more. Just because it was quite action-packed with the confrontations. Ehm... the second one seemed so passive, just like: "Yeah, we are going to do this". And the place looked so crappy, bad, that I like the Top Gun one more. They were in a, like a Western civilization, it looked like Hollywood or L.A. or something. They were just hanging out and... doing cool stuff, [lacht] that I would like to do. The second one just didn't look like anything I would want to do. (I) And what makes the difference for you between wanting to do it and not wanting to do it? (Jimmy) Besides the area being friendly and unfriendly, the chance of actually when I put myself in this characters' position. I know if I am Maverick or Iceman I know I'm not actually going to die. But when I put myself in the other place, I was just like, fearing for your life, kind of... I mean, right along with

putting the blood type on your boot, I was thinking like: "I should do that too" like... [lacht] So, I mean... (I) You would do that too because you don't want to die? (Jimmy) Yeah. [lacht] When I get shot, I would like to have blood put into me quickly. Ehm... I guess... I like the first one more because I think of myself as a little bit... not willing to fight. [lacht] I like the first one because it was more exciting for me. (I) Yeah, okay. (I) And you made a distinction on the place. You said that a Western place would be... would be more... would be better for you to be in than a... (Jimmy) Yeah, I mean, when I was watching that I was thinking like those first guys, when they go home, they have it better, they get to take a nice hot shower. Those second guys, they are probably living in their own filth quite a couple days before they get a cold shower out of off like tap water or something. And... I mean... Having a nice bed rather than a cot, that's what I was kind of thinking about. (I) Rather than a...? (Jimmy) A "cot". (I) What's that? (Jimmy) A "cot" is a... Canvas across two poles. I think the military uses that, I'm not sure.

(I) Okay. Do you identify with any of the characters in the two clips? (Jimmy) I would like to say, in the second one, that compassionate leader guy. But... I mean... (I) The sergeant? (Jimmy) Yeah, the sergeant. I think... close enough. Just I think of myself as kind of like a leader, and compassionate. The other guys, it was so short it... it was kind of hard to put yourself into their shoes very much, but I would say the compassionate sergeant guy. (I) So from both clips, of Top Gun and Black Hawk Down, you'd say sergeant Eversman? (Jimmy) Yeah. (I) Because of the leading and the passion? (Jimmy) Yeah. (I) Sorry, the compassion. (Jimmy) Yeah. I mean, it seems like a generally nice guy. Someone that I would probably idealize. I mean Maverick is such a badass like: go for anything. I've got to just admire that rather than identify with. Iceman was just too well-composed, he just needs to be more human like, because he is so robotic and... And the other guys... yeah I just have to say the sergeant because the other guys were is too... too militaristic. I don't even know if that's a word. (I) Well, it doesn't matter. What do you mean by it? (Jimmy) Like, their training and stuff has hardened them to what the military wants, so they are the weapon of the military, it seems like, and not very humanistic. Like the soldier, the sergeant, he seemed very human. (I) He seemed more human than... (Jimmy) Than the other guys, breaking their arm and stuff... [lacht]

(I) Okay. What parts of the film clip, and I would like you to discuss them separately, what parts do you think are authentic and what parts do you think are inauthentic? So first, Top Gun... (Jimmy) Top Gun, the authentic parts in that ehm... it seemed like, when the sergeant, I don't know if it was a sergeant, but when the first guy, he was talking him down about making bad decisions, that seemed authentic. But when they got into the flight school, Top Gun, after Cougar left, that seemed kind of fake. I don't see that actually happening because I see it more like that people like Iceman should be getting into that school. Not Mavericks. So when he put them in, that seemed inauthentic. When they got down to lecture, talking about being on the same team, that, that was like, the authentic, I think that is kind of what would happen in flight camp. When the guy was like: "Who do you think the best is?", that was like kind of cheesy. Especially when Tom Cruise was talking about it and then the sergeant brought it right up after. They probably don't talk about the best that much. I mean... they're here, they're not here to... be the greatest. So that was kind of movie, inauthentic. And then ehm... what went on from there... there was the shower scene? Oh no the bar scene! Oh, the bar was awesome, just because the clothing style is so much different from ours. Like, just... Just that little bit of time switched off. That seemed authentic I guess. I mean... (I) What is so different? (Jimmy) The clothes and the dress. When they zoomed in on the girl with the 80's style hair and the 80's style clothes. Ehm... it also seemed like what I would think military guys do after... whatever they do during the day. It seemed like... they go get a beer at the bar. Very authentically... military... guys... that's just what they do: Put on your uniform and go hunt for girls at the bar. [lacht] the other part, the shower scene and stuff, I guess that seemed authentic. I don't know... it just seemed kind of like a regular day... but... at the same time...[lacht] there's a lot of guys in there so, it's like... do they all get out at the same time and go to the showers together? But, I don't know... I guess that seemed pretty... Yeah, that's about the first.

(I) Okay. And what about the second one, Black Hawk Down? (Jimmy) The second one? When he's working on the... table, and the guy is playing basketball... that definitely seemed authentic, I mean... It looks like there is nothing to do there in that town. Except for: do work, some mission planning or shoot around the basketball... so yeah that seemed a very like... what would happen, in that area. But ehm... the guy who broke his arm playing ping-pong, wanting to go into battle. That was kind of like... Hollywood. I don't think anyone would actually try to go out after that, knowing, the training that he has. But, I guess, at the same time, you're really bored there. You don't want to sit down like and... be at the desk. So I guess. I don't know. I guess I'm kind of torn between authentic and inauthentic because I would think that they would always want to go out. But as a Ranger, like knowing them as elite warriors, I don't think they would go out with like a sprained ankle, because they count on each other so much. So I don't think they would... hinder their friends so much by going out hurt... I don't know. (I) So you have to conclude...(Jimmy) Not authentic. I think, in real life, if someone broke their arm he wouldn't want to endanger his buddies, but... I definitely think he would miss it, or something, you know. But he probably would not be like, ready to go, kind of thing. So yeah, not authentic. And then ehm... the prep time, sitting there together, getting ready to go, I think that's very authentic. I'm sure you need that like group mentality, you know, getting the grenades ready together [lacht], and like talking about which clothes and which things are necessary and which things aren't, you know, helping each other to have a very suitable arms force. And, I mean, losing some things, to be better warriors, like taking off the back plates of it, that was kind of cool. Ehm... and yeah, that comradely, before you go out, definitely seemed authentic.

(I) Okay. The next clip we will be watching is from the movie Platoon. Have you seen that movie? (Jimmy) I don't remember if I have or not. (I) Okay.

(I) Platoon is about the war in Vietnam in which the main character Chris Taylor, which is played by Charlie Sheen, participates in a nighttime ambush. In this clip, he reads the contents of a letter to his grandmother. And again, these are two clips and I have put them into one.

[Fragment 3 - Platoon speelt af]

(I) Okay. Clip number four is from the movie Pearl Harbor. Have you seen that one? (Jimmy) Yeah.

(I) Okay. I will give you the introduction. The main characters in the movie are best friends Rafe, played by Ben Affleck, and Danny, played by Josh Hartnett. Both of them are pilots in the U.S. Army Air Corps. Rafe is in a relationship with nurse Evelyn, played by Kate Beckinsale, but it seems as though he died in air combat in Britain. After this, Evelyn and Danny get into a relationship but Rafe turns out to be alive after all. The American fleet at Pearl Harbor suffers a devastating attack by a Japanese air-raid. The U.S. is preparing a counter-attack, led by colonel Doolittle, played by Alec Baldwin.

[Fragment 4 - Pearl Harbor speelt af]

[Pizza wordt bezorgd.]

(I) About the first clip, the Platoon clip. Can you tell me what you have seen there? (Jimmy) Yeah, it started off, they were in the battlefield, it looked like, probably on a patrol or something, and it seemed like the guy was getting nostalgic about being back at home and... having his family and what they asked of him to do. And talking about how his grandparents were, and his parents, was in different wars. And then ehm... it switched over to... in the base camp, it seemed like. They were all kind of hanging out. Some people were coming in, some people looked like they were about to go out. And ehm... right when the one guy got the beer, it seemed like these two other guys, higher officers or something, took his beer, it looks like and put them to do one of the worst jobs, which was cleaning up those bathrooms, it looked like. Ehm... yeah.... yeah...

(I) Okay. Can you tell me something about the characters? (Jimmy) The lead guy, on that front one, he seemed like a overall nice guy. When he was talking about him wanting to be like his family. It was... very... very like a average person... or maybe not like an average person, like an idealized person. At the same time when he was talking about certain issues about... how the rich take advantage of the poor and that he was one of the rich ones, that volunteered for the Army instead of being drafted or otherwise... [onverstaanbaar]... overall the poor. It seemed like he was trying to be a hero but he didn't really need to be. And... (I) What do you mean by that? (Jimmy) Ehm... like... if I was in his shoes I would've took advantage of not going to war by staying in college. Cause I remember during the draft and stuff... if you have a college of education you never have to fight for them. And so it seems like he is sacrificing himself for... helping out America and stuff by being this warrior, but it is unnecessary, it seems like. I mean... I guess I don't really agree with war in general. I don't really see why people fight, but... It just seems... it seems like a bad move to... know when you can get out of being in that kind of hostile environment but still choosing to go there anyways. And then, when you get there... It sucks! [lacht] cause it wouldn't be at all... they just did not like it when they were counting the days that they would have to stay there. 332 or whatever he was, it just... it sounded horrendous. So yeah... (I) Okay. Is there something more you can tell me about the characters? (Jimmy) Yeah, ehm... right when they opened up with the... that they come from small towns. They are naming those towns and that they are poor. It definitely looked like... those people were not in the... ehm... educated or financially stable sets... that black guy and the other guy, I mean of course after they said it, I probably started thinking about them as poor but... it definitely seemed like eh... the lower-class. And I guess also when he said: "you look educated". I definitely thought, the lead guy, he was... he did look more educated. A lot of little different nuances in seeing them. The other two guys wore their clothes quite rattely and they were both dirty while the lead guy, he seemed to have his shirt off and clean. So, that's why I also thought that they were poor and he was well off because of the cleanliness of him. (I) Charlie Sheen looked cleaner to you than the other two guys who were cleaning the... (Jimmy) Yeah. Very much so. I mean, the clothes that the other guys were wearing were painting off in them, dirty... and Charlie Sheen was shirtless, I mean, a clean chest, it looked like. So yeah, definitely different styles. And I think with them talking about being poor and rich, I thought of them more as that.

(I) And can you describe their personalities for me? (Jimmy) Yeah ehm... [lacht] the black guy just looks, seems so stereotypical, I mean with his language like "Oh man!" and... His down South terms that he used, seems very stereotyped. But at the same time, it's kind of like that fun stereotype that you think of... not like that degrading style. Just kind of, very eccentric, very excited at little things. But I guess, that's kind of me. But ehm he definitely had the typical... black person from the South-look guy personality to me. The other guy that was taking the beers and stuff, he just seems like the type that was always on the down and out. Ehm... when he was stealing from the other guys, "the tops" or whatever and stuff and how he felt like he has done that to get food and to eat and to live. Down and out, kind of, just trying to take what you can have, to make it through life. (I) So that was the, do you mean the guy from California? (Jimmy) Yeah. The surfer guy. (I) What do you mean by "down and out"? (Jimmy) Just like... he has never had the life luxuries, you know. Compared with somebody that has cars, not living paycheck to paycheck. He seemed more of the, like, chosen to keep living paycheck to paycheck... or having his mom like work two jobs or something, it just seems that way to me. Maybe because he had that California bummy, like, just, bum kind of attitude... He definitely did not look privileged. (I) He didn't look privileged? (Jimmy) No, not at all. (I) Okay. What do you mean by the "stereotypical"... you said the black guy looked very "southern" to you. (Jimmy) Yeah. (I) Down south. (Jimmy) Yeah, with the high pitch tones when he was excited, using words like "ol" and "y'all" and stuff like that, I think that was typical, I think it was South words, or from South. The way he carried himself, it still had that like, Southern stereotyped, like, style, I remember learning about like Blackface Theater, the very big eyes and... smiling a whole bunch like that seemed like that whole attitude carried was directly from Blackface Theater and making fun of Southern people.

(I) Okay. When you look at the clip of Platoon is there anything that strikes you? (Jimmy) Ehm... [stille] Not really. I watched a couple more, so I am kind of used to it so it is not really striking. Ehm... the rain. The rain actually was... just a different kind of bad time, it seemed like. Going from Black Hawk, which, hot and stuff, that Platoon rain just looked horrendous. I'm thinking about how much weight they were taking on with the water that was soaking into all their clothes and their gear and stuff. The rain was actually, just looked bad.

(I) Okay. And about the second clip, the Pearl Harbor clip. Can you tell me what you have seen in that clip? (Jimmy) So these two guys... they are asked to do this really top-secret mission. And ehm... they both volunteer for it. Not knowing what to do and where to go and stuff, they still went for it. Which leads them into a scene where they are talking about a girl that they both really like or love, or whatever... and having like this brother-brother relationship, trying to protect each other. Which then led into them training for this mission and trying to lighten up the bombers and getting them to take off in a very short amount of distance. Which then ehm... went into the captain who is saying he's going to ride with them. And [lacht] the captain would kill himself if he was put in the position of being a prisoner and ehm... Yeah... oh, the girl, the lady trying to listen to the news feed, as when they go in, so to figure out if they would make it back alive.

(I) Yeah, okay. And can you tell me something about the characters? (Jimmy) Yeah, ehm... the two brothers, guys. They seemed more like one character than two. They used each other so much to convey certain ideas, that it didn't seem like I was, you know, watching two people choose to go, like they choose themselves as one person to go, go do this secret mission. And then when they are talking about the girl that they love together, it seemed like they were trying to get the other person to think about it, it seemed more like he was talking to himself, almost. Maybe that was just the strong brotherly connection that they were conveying. The general guy, that guy, was eh... pretty cool because, when he was talking, he seemed very... he seemed very heroic, or... I guess intelligent, or that like he knows more secrets than everyone else. Because when he is talking about missions and stuff, it's always like... "oh, he knows something". Something different. I think later on when he volunteered to fly with them I think that definitely brought out like this heroicness of this guy and he's willing to do whatever... he wouldn't let his boys just go to war. And then ehm... at the end when he said that he would kill himself if he was put in the position of crashing over Japan, that would kind of put more on the... heroic side, I guess, still. Just because... to use your life to take out one more target, it's kind of, kind of crazy but still ehm... still heroic, I guess. The lady... she doesn't really strike me as much with anything. She kind of... she had a very small part like... That one quick... that she responded like when they were talking about like "most people would report you", and she came back with that "most people would leave you to die" or something. I think that was kind of cool. She was like really going to use all her assets to try and get in and listen to the news feed. She didn't really seem like too much of a person. I mean, I didn't really get a great character off of her.

(I) When you look at the clip, is there anything that strikes you? (Jimmy) Hmm. It's kind of cool to see all the ships at the water, with the planes on them and stuff. It's always fun and striking to see like, when the Navy rolls out with their boats they usually go out with those big packs. That's actually a lot of people, with 16 planes out or something, you need a lot of money to do that, and a lot of equipment and stuff and support just to do that. (I) For the mission? (Jimmy) Yeah, for the mission. It was quite a big production for being a top-secret mission, it seemed like, you know. (I) Oh, you mean for the movie? (Jimmy) Yeah, well, they did some kind of CGI, you know, but I mean, in the movie, as a mission, it's a top-secret mission but it has 10 boats going out with an aircraft carrier, which isn't small. (I) What you mean by that? (Jimmy) It's just striking that I mean like, the girl knew about the top secret mission, and it just seems like a lot of people should know about that. I mean, I don't know how many people are on those carriers, but it definitely, it seems kind of crazy that a top-secret mission can be so big and still be secret. (I) So that is what strikes you? (Jimmy) Yeah, just kind of the size of the mission.

(I) Okay. And if you had to compare the two clips which one do you think is better? (Jimmy) [stille] I guess... I guess I like the second one more... (I) Okay, why? (Jimmy) The first one... the first one was fun, to listen to the guy talking about home and stuff, but the second one... the commander, the leader guy... when they are talking about the mission and stuff, I really wanted to know what they were going to do, I really wanted to know the outcome of that mission, really bad. And with the first one, it's just... I didn't really care as much for those guys. Ehm... they seemed they they were just going to... go fight and live out their days, but the other guys they had something to do, like, something big. The first clip, they called themselves grunts and the poor... they are not really big movers of the war, while the second one, they seem to be a big change like, when they are talking about the pinprick to their hearts. (I) Yeah. (Jimmy) So, definitely the second one.

(I) Okay. Do you identify with any of the characters of the two clips? (Jimmy) Of the two clips, ehm... On the first one... not really any of those guys. The smart person who volunteered, would probably be the closest but I could not imagine myself volunteering for the war so I could not really identify with that guy. And then the two other poor people that were... or at least I think that were poor... that were, it seemed like were drafted into the war, I couldn't imagine myself as that either. Or the people that were around them, I couldn't identify with any of those but the second clip... Ehm... yeah, I can't really imagine that either because the two brothers, or brother-like characters I don't really have any close brothers, so I never had that dynamic. And I think that would be necessary to identify with those guys. And the commander was just so crazy, with his top-secret knowledge and willing to die for his country. I didn't really identify with that. So, no I didn't really haven't identify with any of those guys. (I) So you don't identify with the two friends because they have a close companion... (Jimmy) Yeah. (I) You don't identify with Baldwin because he seemed so into it, or crazy... (Jimmy) Yeah. (I) ... and he wants to die for his country. (Jimmy) Yeah, and... it seems like he is a self-made martyr almost already. Just willing to die for his cause. And that just seems a little absurd to me. (I) Why does it seem absurd to you? (Jimmy) What was that famous quote, ehm... "It's not enough to die for your country, but

to have that other poor bastard die for your country". So, it just seems like an irrational and illogical decision and that maybe being captured as a prisoner would be worse for him and the country.

[Pizza wordt bezorgd.]

(I) So you were saying "it's irrational to..." (Jimmy) Yeah, I mean, it just doesn't seem like the smartest decision to kill yourself for the country, having at the same time being a prisoner of war and stuff but you are really judgmental too, so... (I) Judgmental? (Jimmy) Yeah, if he was captured, they might be able to torture secrets out of him and stuff. It seems like that would hinder America fighting them and stuff, so... I guess I could see his decision to kill himself, but... it just seems like... there would be a different way, come on. (I) And you didn't identify with any of the Platoon characters? (Jimmy) Yeah, I mean, I would never volunteer for a war, so I couldn't identify with that first guy. I don't see myself as the lower class, or the poor citizen, so... the problems that they had didn't seem like my problems

(I) What part of the film clip of Platoon do you think it's authentic and what parts do you think are inauthentic? (Jimmy) The rain in the beginning that looked authentic. I think that just... That looked like what Vietnam is... would have been. Ehm... the camps looks quite authentic also, very raggedly kind of put together tents and stuff. Ehm... when he was talking about the letter and stuff, I just can't imagine that happening while like holding your gun and waiting but at the same time they are probably really used to like fightings for so long that you don't think about the enemy as much anymore you can like ponder off. It seemed kind of inauthentic to think about your grandma and stuff while you are sitting there looking through the scope of your gun. (I) Yeah. (Jimmy) They were doing the work chores, you know, they were working on the bathrooms, that seemed authentic. That seemed like a bad thing [lacht] to be in charge of. Just... yeah. (I) And about the Pearl Harbor clip? (Jimmy) The first part with that get in the job and stuff, it seemed a little bit romanticized. The kind of, the speech that they were using, it seemed a little inauthentic. When I think of someone being asked for a top-secret mission, I see it more as just a business transaction rather than "Hey...", ehm, what was the line? "The kind of job that they send medals back to your family" and stuff, it's like... If somebody was actually going to ask you to do a top-secret job, I would expect it up front. It's like: "We got a top-secret job. I can't tell you anything about it. Would you go out?" That's when I see it more as, so... I guess it's just kind of a Hollywood part that, that whole conversation between them. (I) Yeah, you say it's "romanticized"... (Jimmy) Yeah. (I) What do you mean by that? (Jimmy) Saying that they are going to get medals for this and that it's going to be... like... They are using words like: "You guys might have..." and "You guys might die." all this other stuff. I just don't see missions being tell-tell like that. Like I said, more like a business transaction. Like "We are going to go to this, can't tell you much" and then... Not like: "Come on guys, will you step forward for your country?" I don't see that kind of talk happening. I see more like: these are your orders, will you accept them?" "Come on guys, will you step forward?" (I) Yeah, okay. (Jimmy) Ehm... later on. When they were scrapping the planes. I can see that happen, that seemed pretty authentic. They definitely wanted to get bombers in the air and they wanted to fly them off the aircraft carrier. So, I can take as original. What actually might have happened, ehm... on the aircraft carriers and stuff, that seemed very authentic, but the ehm... When they were talking about flying to China. That seemed like a pretty plausible decision. Because I mean you wouldn't land those things back on the aircraft carrier, so yeah... The only authentic thing I could say is that mission briefing or acceptance into the mission. (I) Okay. (Jimmy) And I guess it kind of comes over a little bit when they are all standing at the line, "Who is willing to do that? Step forward." And they all step forward. I see it more of a verbal agreement or something. I just don't see big top secret mission going down like that. (I) Sorry, you...? (Jimmy) The big top secret mission. Sorry. The whole idea, I don't see it going down like that, or operating in that manner. So, yeah, the way they were talking about it would be different. (I) Yeah.

(I) Okay. Then we will take a look at clip number five. From the movie Platoon again. This takes place later in the movie Platoon. The soldiers are combing out an area and walk into a series of deadly traps. As they walk on, they find their fellow-soldier Manny, murdered and tied to a post.

[Fragment 5 - Platoon speelt af]

(I) Then the last one which is from the movie Patton. Have you seen that one? (Jimmy) No. Never heard of it.

(I) Patton, made in 1970, depicts U.S. Army general George Patton during World War II. After victories in North-Africa and Sicily, he is sent to Belgium. Around Christmas, he is assigned to save American forces which are trapped and surrounded by German troops.

[Fragment 6 - Patton speelt af]

(I) Okay. That was the last clip. About the first clip, the Platoon clip. Can you tell me what happens there? (Jimmy) Yeah, the guys are walking along and get to a small village. And upon searching the village they find weapons and food for a lot of people, so they think it's a camp for the... opposing forces. So, and then they start terrorizing the village with violence against the one legged guy, against the other people just screaming at them... knowing that they don't understand each other, but still screaming at them. Then they try to interrogate this one specific guy, who gives them answers but, but they don't believe the answers that they are given. And... his wife was shot and that leads into more violence... raping the women while I forgot his name, Charlie Sheen? (I) Yes. (Jimmy) He tries to... at the end, tries to bring back a humanistic look at the place and that they shouldn't be doing that but eh... fails to do so.

(I) And can you tell me something about the characters? (Jimmy) Yeah, they were all pretty sick and twisted, I mean... like the guy that was smiling and one legged, they were shooting at him and stuff and yelling at him. It just looked like he had a mental disorder but they thought he was making fun of them or something and just... their perspective on the

people was just... so wrong. I mean... their acceptance of being so mean and evil. They all agreed to not talk about it and leave... that was kind of... just really evil, it seemed like. Ehm, the one guy with the scar on his face that was eh... talking with them, he was a sick person too. I mean, when he shot the wife in the face... I just felt so bad! And then he goes on further to just grab the kid and threaten the kid in front of the father, it's just so... evil, like. And then it just kept going... they were raping the girl, or when they are burning down their houses. It all just feels like so horrendous and bad in general. And then at the end, it was really weird, just to hear the guys say: "Let...", you know, "Don't rape these women. These are still people" and you see them carrying like the kids out... Doesn't seem to fit. (I) What you mean by that, "doesn't seem to fit"? (Jimmy) They're just so bad and mean before, they didn't really like give an explanation why they were nice now, it seems like. I don't know maybe it's just a clip cutting or something but it seems like they went from "Fuck it, they are just these people" to like "Wow, they are actually people, let's get them out of here".

(I) Hmm. So, you talk about a change... I still don't quite understand. (Jimmy) Well, I mean, before they had them all sitting on the ground at gunpoint. (I) Yeah. (Jimmy) And then at the very end, the last two minutes, they didn't have their guns and their weapons. Charlie Sheen had his gun on his back and he was carrying one of the kids. So it seemed like there was a change like, after they burned the house, shot a couple other people, and raped as much as they want. And then they were nice to them after they were satisfied with whatever pleasure they had. So I don't know. It seems like... it seems like... they should be one way or the other, they conveyed the evil parts a while like, it didn't seem to fit that they were being nice. (I) Like carrying the kids out of the village? (Jimmy) Yeah. That was when they were nice. (I) Yeah. Is there anything more you can say about the characters you seen in the clip? (Jimmy) Ehm. The Vietnamese people they... they seem to be genuine, but at the same time it's like: why are you guys hiding in holes and... stockpiling guns and food if you really are just farmers? You know like, and you see them like pleading their case that they don't like the VC. At the same time it's just like: yeah, but you're keeping the guns around, come on guys. Throw that away. So, I mean, I guess, even though they were being harassed and stuff like I still kind of like thought about it like: You should be interrogating these people but not to the same level as they were. There is obviously something fishy around there, I mean... (I) What you mean by "fishy"? (Jimmy) I mean, stockpiling guns and food when you're a small town. (I) Oh. (Jimmy) I mean obviously it seems like they're doing something that is... that is in the benefit of the Vietnamese army. Obviously.

(I) Okay. When you look at the clip is there anything that strikes you? (Jimmy) [lacht] All that violence was just... just really ehm... demoralizing. Just thinking that people did do that, you know. The violence was very shocking. (I) Yeah. (Jimmy) And like murdering the wife in front of everyone and stuff... yeah... crazy. (I) Can you explain "demoralizing"? (Jimmy) Yeah, like, I idealize what people are and I think that people would act humanely in times of great panic and stress... like you know, being in a war. But they weren't doing anything like mean to the Army, you know. Maybe they weren't giving the best answers, but that doesn't call for violence. So I guess it's demoralizing in that I expect people to act a certain way and seeing do everything I would not do, like makes me think less of humanity, in general it does.

(I) Okay. And about the second clip, the Patton clip. Can you tell me what happens there? (Jimmy) Yeah, they are walking and... they are getting into another battle area... and they are trying to keep it moving, I guess. So, as they walk, Patton looks at them, is really proud of them and walked a little bit with them and as the generals... and then it cuts over to the generals and they are talking about the attack they are about to happen. About what strategies, air cover and stuff like that. And that turns into the battle itself, they are fighting at night, and also in the morning, it looks like, and probably they are moving along a little bit in the morning too.

(I) Okay. Can you tell me something about the characters in the clip? (Jimmy) Ehm, yeah. All the army guys in the movie were very similar, kind of moping along. Until they saw the general, talking then they get a little excited. But ehm... the general himself, he seemed like a pretty good guy, I mean. He gives them support, something like "I am proud of you", it seems like a fatherly act or something like that. Parental like, or, that kind of dynamic, I guess. And then the other general that yelled, like: "If we won't be victorious, we won't come home alive." (I) That's the same general. (Jimmy) That's the same? Oh! Didn't know that... I guess I got a little confused. Ehm, so, yeah... In that scene he seemed a little less fatherly, and a little bit more... ehm... how do you call it... just ehm... a little bit more determined to win, more competitive spirit then... Because saying that you're proud of somebody that's not the... either win or lose or, you know, win at all stakes, it seems like you can say "I'm proud of you even if you do lose". But when he said that: "If we don't win, we are not coming home alive" that seemed a little bit different than the earlier personae I had of him. So, Patton seems like a good guy but maybe a little bit too ehm... competitive, something like that, overly eager father that you can imagine, littlely game or something. (I) What do you mean with the last thing you said? (Jimmy) Oh littlely, like when kids play basketball when they are young and sometimes their fathers get into winning too much, they become overcompetitive, they start doing things that they wouldn't normally do. That might even hurt like the competition, you know, or overworking your kids just to win. Which is like he was doing, you know, we're not going to sleep and we're going to fight all night and stuff, maybe pushing them a little too hard but definitely still proud of them. (I) Yeah, okay.

(I) Can you tell me something more about the characters? (Jimmy) Ehm... the pastor was kind of funny, with the "make of prayer about the weather". I kind of liked... he was humanizing the fact, like: "I don't think it would be a good idea to make a prayer for good weather to shoot our fellow man". You know, recognizing that these people are still people. It was a good show of his character as a religious person or at least as a person in general who cares about other people. Ehm... any other characters in there... No...

(I) Okay. When you look at the clip is there anything that strikes you? (Jimmy) Ehm... It was kind of cool to watch the silence of the effects of the war and him listening to that prayer, because it was like a cinematically inspiring. The

fight scenes weren't that good really [lacht]. But I mean it was kind of like... ehm... It seemed like a reflection, like when you look back at it, almost. Like, they are doing this prayer but they were reflecting on what's happening. And it seems you... and it seems to eh... give you the idea of praying to kill the other people. It seems like a, you know a... reminiscent effect, it seems like, just like what did happen, or what's going to happen, you know, not really in the moment but outside of it and them looking at it. (I) Okay. Can you explain that a little bit? (Jimmy) Ehm, yeah... [lacht] It looks like it's not happening but it's looking forward or looking backward... Yeah... it's like if you have something to do during the day and then later, you know, looking back at what you did that day. It's definitely not a direct interaction, you know, and when I was looking at that screen I was kind of having the same feeling that that war, or these fight scenes either already happened or they are going to happen. (I) Yeah. (Jimmy) And that prayer, during the time that that guy was saying it, you know, you wouldn't be really thinking about the words but you would be thinking about what was gonna go on or what will going on, it seems like a mere image of what would happen in somebody's head, you know. You are not thinking about what words are being said that, thinking if there's going to be a tank driven through the wall yet, or they are going to shoot somebody in the middle of a snowy patch. That's a reminiscent or a reflective...

(I) Okay. If you had to compare the two clips which one do you think is better? (Jimmy) Ehm... I didn't like the first one but it had a lot more shocking value to it, you know. It wasn't more enjoyable to watch but it seemed to be more... ehm... interesting. So I guess I like the first one more but not in a sense of enjoying to watch it but more in a sense of... being shocked or... scared. Ehm... just more emotions were in that first one, than the second one. Second one was... seemed to be a little bit easier, a little bit lighter and with that with like the reflective mood and not really watching too much direct fighting, seemed more passive and ehm... boring, I guess [lacht]. (I) Can you explain "boring"? (Jimmy) What they did was like walked, walked and then had the prayer part. So it was just, the excitement wasn't there, I mean. From the first one, yelling at the kids, shooting this, shooting that, and the war scene that they [Patton] had being pretty much on mute, I mean, you didn't get the high energy exchange.

(I) Do you identify with any of the characters in the two clips? (Jimmy) That first one was just so brutal, it's like... I couldn't imagine myself in that situation. Even when he is trying to be nice and try to help out the rape victims, that, I mean, that seems just... wildly out of my own character. And the second one, I kind of liked the general there, I mean, being competitive is what I'm about, so I guess I could identify with that general a little bit. And it was kind of fun to hear that one line: "We can't tell if you're acting or not" and he says: "It doesn't really matter" and I was like... that's kind of cool, I could identify with the general, a little bit. (I) Do you... Why do you feel a connection to that quote? (Jimmy) It just seems like... Guys I hang out with, we have a pseudo... club membership stuff. We pretend that we're, you know, frat boys and stuff, so... it's kind of fun because sometimes, by the end of the night, we don't know if we are still acting these parts and just having fun or if we are actually doing this like seriously and so, it's kind of fun to think about that on a different level.

(I) Okay. What parts of the film clip of Platoon do you think are authentic and what parts do you think are inauthentic? (Jimmy) That whole thing seemed really authentic. Sadly. Sadly so. Ehm... yeah, I can imagine people actually doing that, you know. (I) You can't? (Jimmy) I can. (I) Oh, you can. (Jimmy) Just because... Just hearing other stories from before, reading about the war and stuff. I just... you can be told those things. And like "Oh yeah sure. I am sure they shot babies" but then when you watch it, like him are people reenacting it, then it kind of hits you more, than it actually is kind of possible, because people just go crazy like that. So I'd say the whole thing was authentic.

(I) Okay. And the last clip, Patton? (Jimmy) Yeah... I mean... I guess... the only really like kind of un-authentic part was that prayer scene. Because... I really enjoyed it and it definitely added to the movie. But... it also doesn't seem to be like exactly what war, I mean I know it's not supposed to be documentary or anything but... I guess I would say people would think about the war during that prayer but it still just seems like a... movie add-in, a special effect to sell up the movie or whatever. So, it didn't seem like a cut out of what happens in war or a true showing of what war is like... (I) So you think the prayer part is inauthentic? (Jimmy) Yeah. (I) Because people in war wouldn't... (Jimmy) Ehm... I just don't think that's like a serious clip of what war is like or should be portrayed as. Ehm... I think of war of the sounds, the violence, the clashing of guns, blowing up the bombs and not the silence of a prayer. So it just seemed like... not out of place because it worked really well but just like... I guess inauthentic as being not what a good portrayal of war is. (I) Okay.

(I) Do you consider yourself a fan of American movies about war? (Jimmy) Ehm... Not really. War movies aren't really my favorite. Like more of the comedy side, a little bit lighter. There's just so many issues and really intense subjects during war movies, that... I kind of stay away from them little bit. But I have probably seen them all [lacht], or a lot of them. (I) Okay. So you don't really like 'em? (Jimmy) Well, I really like movies in general. (I) Okay. (Jimmy) So, I love going to movies and watching them. But I mean, if it was between that and... if it was between like Platoon and any other movie that was not a war movie, especially a comedy, I would choose the other one. (I) Yeah. (Jimmy) But I also wouldn't not go to it if it, you know, wasn't... Yeah, I just, I wouldn't not go to, I would go to it but more to just enjoy a movie not really excited to see to a war movie. (I) So, what do you mean? You would... (Jimmy) I would go to them. I mean I've seen a lot of them in theaters and stuff. But ehm... I don't get excited for them. I don't get anxious to see it or, wait in line very long to see it. I'll just watch it the next day instead of seeing it like the first day or something.

(I) Yeah, okay. And what appeals to you in American movies about war? (Jimmy) Ehm... the high production. Everything like, especially when they do older wars, all the costumes and stuff, those are always kind of cool to see. Tanks, I really like tanks. And explosions. I think those are all fun to watch and I think that's quite cool about war movies because they are never short on explosions or tanks and stuff like that, so those are fun to watch. Ehm... What else? It sounds like kind of appealing that most of the things that they talk about actually kind of happened or some variation of them happened. Maybe it's like two actual events cut together and put together and stuff, so that's kind of cool that

a lot of the war movies have a little bit of truth behind them and stuff. (I) Yeah, okay... ehm... what do you mean with "a little bit of truth"? (Jimmy) Well, ehm... I know it's not true. You know, they always say like "based on a true story" and stuff like that. So it seems like they are taking the best parts out of war and making a movie out of it so, it's not true in the sense that they are actually showing the whole picture. They are showing the most, you know... ehm... the best events to make a movie, so it doesn't feel actual true because I know there has to be more going on than what they show.

(I) Yeah, okay. And what repels you on American movies about war? (Jimmy) Those Vietnam ones like that... just so... mean... and evil. That's not really how I think of myself or how I think of humans or people in general, so it seems like it's always a... It kind of brings you like back to earth like, my idealized concept of people is I guess wildly out there and watching these kind of movies bring me back to what actually people are capable of, you know. Not everyone is nice, not everyone will be nice, not everyone can ehm... work well and be peaceful with each other. Some people just... were some people in the situations, these situations make people do things that I usually don't think of or imagine.

(I) Okay. What makes a good American movie about war for you? (Jimmy) I guess being truthful enough. The more you stay to the actual story and stuff, like I like that a little bit more. Ehm... what was the question again? I kind of forgot. (I) What makes a good American movie about war... (Jimmy) Oh yeah! (I) ...and then you said "truthful enough", what do you mean with "enough"? (Jimmy) Staying true to like what actually happened because I think that brings honor to the people that actually did... you know. If you just make up some movie, it doesn't like... it doesn't have any credentials, or like credits to itself, it seems to be, it changes from a war movie to like a story so I think that the thing that makes war movies good is truth, and that actually makes it into a war movie, being true. (I) Yeah. Is there anything else that would make good American movie about a war? (Jimmy) Tanks and explosions, I mean. Those are always there.

(I) And what makes a bad American movie about war? (Jimmy) Ehm... if they falsify it too much. I mean, if they start making up stories and stuff. Battles that everyone know that didn't happen, it just, it makes it from a war movie to like an action film or something. Also, if there's too much really intense eye-looking, I don't really like that. They like just stare at the camera for very long time. I never really understood and never really liked that. (I) What do you mean by that? Eyelooking... (Jimmy) There's always these cut scenes where they ask the person in question or they look into the eyes of the soldier and it's supposed to be like this really emotional part or they show off their true colors by looking deep into their eyes, like into the windows of their soul. But it never does that for me and I always think there are just wasting my time and stuff. I just don't get any emotional appeal of having that one person with a staring face look at you. (I) Doesn't work for you? (Jimmy) No.

(I) Okay. Could you rank the movies, based on the clips, and explain your personal rank order? So there are six clips, but there are five movies and you can take the Platoon clips as one, so you can make a top five. (Jimmy) First one is Top Gun. (I) That's on number one? (Jimmy) Yeah. On number one. I like that one a whole bunch. I mean, there was actually no imminent danger and it seemed pretty authentic and I'm pretty sure it's somewhat true like story because, ehm I'm pretty sure there is a Top Gun camp and I'm pretty sure some people are actually taught that. Sure the characters are completely fake and probably never happen but that's what makes a good movie. A good action film, I guess. And it didn't seem too warlike. The next one will probably be... ehm... Black Hawk Down. Or, what was the helicopter one again? (I) Black Hawk Down... (Jimmy) Yeah, Black Hawk Down. (I) ...Black Hawk Down, Patton, Pearl Harbor and... (Jimmy) You know what, actually I'd say Pearl Harbor for two. Pearl Harbor was really fun because, they had really good costumes eh... you got to see a lot of planes getting ready and stuff and... the bombs getting dressed up and stuff, there were some fun comments made. That also seemed quite true, authentic. Yeah, quite exciting. I think the third one will probably be the Platoon ones, just because they are so shocking. It was... it was so real that you would have to give it a good rating. (Jimmy) And then ehm... What were the other two movies? It was Patton and... (I) Black Hawk Down. (Jimmy) Black Hawk Down. I would probably say Black Hawk Down because it's a little bit more violent, I will relate to that more than Patton so that is the only reason why it's getting a little bit better. The characters were fun in Black Hawk Down too. They were young and, I could identify with being young and stuff like that. The last one being Patton... it was a lot of walking and there wasn't very many loud explosions and noises and it was more somber... more... lighter or easier to... it didn't really seem to touch on any heavy subjects. I couldn't relate to much of it because of my age and stuff like that, I wasn't around during that time so.

(I) Okay. What kind of people do you think watch these kind of movies? (Jimmy) Old generation, I think a lot. My grandpa likes old war movies a bunch. Ehm... I don't have any friends that watch war movies so I mean, I would kind of just be guessing. I would think current soldiers. I would think patriotic people and stuff like that. I think those people enjoy war movies a lot more than the average person. They would enjoy it more than someone like me, I guess. (I) Because, someone like you is... (Jimmy) Ehm... (I) What's the difference between you and the other people that are watching? (Jimmy) Ehm... I have a different concept of... I think my outlook on life is a little bit different then that of a military person or a very strongly patriotic person because I don't... I don't have that same like belief structures as they do, like they believe in their causes or they believe in their country. I just don't really believe in it I guess, I just kind of... have ideas of what it should be.

(I) Why do you think they are watching? Why do you think they appreciate the movies? (Jimmy) I mean, the patriotic or the militarist... like the military people, I mean, they are patriotic and military because they either enjoy what they do because we haven't drafted in a while so, all those people are either forced into it by economic status or they enjoying it, either way. I mean, most people I've seen in the army have a very pro-American, very national... they really enjoy the concept of America. So if they get pleasure out of that, obviously they want to see movies where their country

wins and stuff. So watching war movies for them is, not only getting the satisfaction of being their patriotic self but also getting to see their team, their home team, win.

(I) Yeah. Do you think everybody watches for the same reason? (Jimmy) I'm sure there's people that love war films for history watching and, like documentary style and I'm sure there's other people that just want to see people get shot so I think there's a very wide range of fans. (I) Yeah. And why do you think that is? (Jimmy) Violence is always appealing. I mean, kind of fun to watch something blow up or break.

(I) But what do you think would be the reason for the fact that people are enjoying different things? Are watching for different reasons? (Jimmy) I guess people just get pleasure out of different aspects of the same thing. I mean, a history buff that really likes to watch historical things... probably... I don't know, just has a different appreciation for certain aspects of certain things. You know, so, if you try and make a movie with only one style, you are not going to just please one fan base. You are going to get a lot of people that will like it for different reasons, just because people are different.

(I) Yeah. If you were the screenwriter of one of these movies, would you change anything? (Jimmy) Ehm... I couldn't imagine screenwriting these... (I) What do you mean? (Jimmy) I couldn't like imagine doing a screenwrite for a war movie, you know like... Just not so interested in the subject. I don't get like a patriotic feeling or I don't really care about history that much, it wasn't my best subject so it's just like... I just don't have much emotion attached to working on a project that would be about war. (I) Okay. But let's say you were... (Jimmy) Would I write something different? (I) Would you change anything in the clips? (Jimmy) I guess... no... they were... they were fun clips. They definitely attracted my attention and stuff and I got... I got to see a lot of action, drama. I don't think I would change anything, except for, you know, trying to be more truthful, but they were really truthful, most of those clips. So, no, I don't think I would.

(I) Would you say that there are stereotypical portrayals in any of the clips we have seen? (Jimmy) Yeah, the black man in Platoon. Ehm... the general in Patton, being, you know the fatherly, heroic types. In Pearl Harbor, the general again, very heroic, stereotypical, heroics being of going out with your... going out, you know, on the plane ride, not leaving the men behind, that's very stereotypical to me. (I) Okay. Any more or? (Jimmy) Ehm... [stille] can't really think of any.

(I) Okay. Would you say that any of the film clips is representing a certain point of view? (Jimmy) Ehm... yeah, I think all but Platoon had a very pro-American, like background, kind of overview, point of view, kind of thing. It always seemed to be like: "We never look into the eyes of the enemy", or anything like that. It was always: "We Americans are going to kick your guys' ass." All of them it seemed like except the Platoon one... you sympathize with the Vietnamese people after they were getting terrorized by the Americans. But even still, during that, it seemed always to be like: "At least they were doing it right" or, you know, "they found the weapons". It's always been pro-American and none of it was anti any of those actions. And it still even seems like those actions were... ehm, deemed necessary in Platoon, you know. "Oh it's okay.", "Kill 'em", "Rape these people" so don't worry, you're fighting for America, you're fighting for these peoples freedom so you are allowed to rape and kill. So even Platoon... (I) Yeah. (Jimmy) ... showed the pro-American... (I) Yeah.

(I) Okay. These were my questions. I don't know if you have any questions or have something to add to what you have said before? (Jimmy) Ehm, no. (I) You don't? (Jimmy) Nothing. (I) Okay. Well then I'm going to thank you again. (Jimmy) Thank you.